

JO MESBO

KAHÜMN

ADAM

“Nesbo’yla henüz tanışmadıysanız şimdi tam zamanı.”

— / *isa rnriAV* HHH

51 DİLDE 28 MİLYON OKUR

Yılın ilk kan yağmıştır. Jonas gece yansı uyandığında annesini evde bulamaz. Ondan geriye sadece bir iz kalmıştın Bahçede kendiliğinden belirmiş bir kardan adamın boynuna sanlı duran pembe bir atkı. Jonas'ın annesine hediye ettiği atkı...

Dedektif Harry Hole kayıp kadınla kendisine ulaşan imzasız mektubun arasında bir bağlantı olduğundan şüphelenir. İlk araştırmanın sonucunda son on yılda on bir kadının, yılın ilk kan yağdığı anda kaybolduğu ortaya çıkar. Cesetleri yok eden katilin aklında korkunç bir plan vardır. Ve bu planda Harry Hole’a dehşet verici bir başrol öngörülmüştür.

“Müthiş bir polisiye: Zekice, görkemli, iyi bir temposu ve özenle işlenmiş bir olay örgüsü var.”

— *Newsday*

JO NESBO

1960 ta Oslo'da doğdu. Norveç Ekonomi Üniversitesinde ekonomi ve işletme okudu. Dedektif Harry Hole polisyeleriyle dünya çapında un kazanan ve kitapları dile çevrilen Nesbo'nun Nemf si s (2013), Şeytan Yıldızı (2014) ve Kurtarıcı (2015) adlı romanları Doğan Kitap tarafından yayımlan

ÖÖÖÖ.* KİTAP

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Nemesis Şeytan Yıldızı Kurtarıcı

KARDAN ADAM

Orijinal adı: Snamannen

© Jo Nesbo, 2007

Salomonsson Agency aracılığıyla yayımlanmıştır.

Yazan: Jo Nesbo

İngilizceden çeviren: Can Yapalak

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş. **1. baskı** / Ekim 2015 / ISBN 978-605-09-3011-5 **Sertifika no:** 11940

Kapak tasarımı: Henry Steadman

Kapak görseli: Smari / Photographer's Choice / Getty Images Turkey **Baskı:** Ana Basın Yayın Gıda inş. San. Tic. A.Ş.

B.O.S.B. Mermeciler Sanayi Sitesi 10. Cad. No. 15 Beylikdüzü - İSTANBUL Tel: (212)422 79 29
Sertifika No: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10,34360 Şişli - İSTANBUL Tel. (212) 373 77 00 / Faks
(212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Kardan Adam

Jo Nesbo

Çeviren: Can Yapalak

K

Kirşten Hammervoll Nesbo için...

I

5 Kasım 1980 Çarşamba Kardan Adam

Kar o gün başladı. Sabah saat on birde renksiz gökyüzünde beliren iri kar taneleri Romerike'nin tarlalarını, bahçelerini ve çayırlarını bir uzay filosu gibi istila etti. Saat ikide kar temizleme araçları Lilleström'de çalışmaya başlamıştı bile. İki buçukta, Sara Kvinesland Toyota Corolla SR5'ini Kolloveien'm müstakil evlerinin arasında yavaş yavaş ve dikkatlice sürerken kasım karı kasabanın engebeli arazilerini yorgan gibi örtmüştü.

Evlerin gündüz vakti daha farklı görüldüğünü düşündü. Öyle ki neredeyse evin girişini kaçıracaktı. Frene basınca araba kaydı ve arka koltuktan bir sızlanma sesi geldi. Sara dikiz aynasında oğlunun asık suratını gördü.

“Uzun sürmeyecek hayatım” dedi.

Garajın önünde, beyazların arasında görünen geniş, siyah bir asfalt alan vardı. Nakliye kamyonu yeni gitmiş olmalıydı. Sara'nın boğazı düğümlendi. Çok geç kalmadığını umdu.

“Burada kim oturuyor?” diye sordu, arka koltuktan gelen ses.

“Bir tanıdığım” dedi Sara, aynada saçını istemsizce kontrol ederken. “Sadece on dakika, hayatım. Anahtarı kontakta bırakıyorum, radyo dinleyebilirsin.”

Bir cevap beklemeden arabadan indi, altları kayan ayakkabılarıyla güç bela kapıya yürüdü. Bu eve daha önce birçok kere gelmişti ama bunu gün ortasında, komşuların meraklı bakışlarına maruz kalacağı bir saatte hiç yapmamıştı. Gece ziyaretlerinin daha masum olduğunu söyleyemezdi elbette; yine de bu işlerin akşam karanlığı çöktükten sonra yapılması ona hep daha makul gelmişti.

içeriden gelen zil sesi, reçel kavanozundaki bir yabancı-sınnm vızıltısını andırıyordu. Çaresizlik duygusu iyice artınca komşu evlerin camlarına göz gezdirdi. Gövdeleri kararmış çıplak elma ağaçlarının, gri gökyüzünün ve süt beyazı zeminin yansımaları dışında bir şey yoktu. Nihayet kapının arkasından gelen ayak seslerini duyunca derin bir oh çekti. Az sonra içeride, adamın kollarındaydı.

“Gitme aşkım” dedi, ses tellerinde bir hıçkırığın gezindiğini duymuştu.

Adam “Gitmek zorundayım” dedi, bu konuyu konuşmaktan artık sıkıldığını belli eden monoton bir sesle. Elleri aşına oldukları yerleri ararken hiç sıkılmışa benzemiyordu ama.

“Hayır, değilsin” diye fısıldadı Sara, onun kulağına. “Ama gitmek istiyorsun. Artık cesaretin yok.”

“Bunun ikimizle bir ilgisi yok.”

Sara adamın sesinde beliren öfkeyi duyarken, bir yandan da güçlü ama nazik elinin belinden aşağı kayıp eteğinin içine ve kalçalarına uzandığını hissetti. Eşlerinin her hareketini, adımını, nefesini ve ritmini bilen tecrübeli dansçılar gibiydi elleri. Önce yumuşak sevişme, güzel olanı yaşanacaktı. Sonraysa sert olanı ve acı...

Adamın eli montunun üzerinde dolaştı, kalın kumaşın altındaki meme uçlarını aradı. Meme uçlarına oldu olası bayılır, eli hep oraya giderdi. Belki de kendinde olmadığı içindi.

“Garajın önüne mi park ettin?” diye sordu, meme uçlarından birini sertçe bükerek.

Sara başını sallarken acının beynine bir zevk oku gibi saplandığını hissetti. Bacak arası az sonra orada olacak parmaklara şimdiden hazırды. “Oğlum arabada bekliyor.”

Adamın eli aniden durdu.

“Merak etme, hiçbir şey bilmiyor” diye inledi Sara, tereddüt eden eli hissedince.

“Peki kocan? O nerede?”

“Sence nerede olabilir? İşte tabii ki.”

Bu kez kendi sesi Öfkeli çıkmıştı. Hem kocasından bahsedilmesi hem de onun hakkında öfkelenmeden konuşmakta zorlandığı içindi bu; ve de bedeninin adamın bedenine acilen ihtiyaç duyması... Sara Kvinesland onun pantolonunun fermuarını indirdi.

“Yapma...” dedi adam, Sara’nın bileğini kavrayarak. Sara diğer eliyle adamın yüzüne bir tokat patlattı. Yanağı kızaran adam ona şaşkın gözlerle baktı. Sara gülümsedi, adamın kalın siyah saçlarından tutup yüzünü yüzüne yaklaştırdı.

“Tamam, gidebilirsin” diye fısıldadı. “Ama önce beni becermen gerek. Anlaşıldı mı?”

Adamın nefesinin sıcaklığını yüzünde hissetti; artık nefes nefeseydi. Yüzüne bir tokat daha yerken penisi Sara’nın diğer elinde büyümeye başladı.

İçine her defasında biraz daha sertçe girse de artık bitmişti. Sara uyuşmuş haldeydi; büyü uçup gitmişti; gerilim kaybolmuş, geriye yalnızca hüsrân kalmıştı. Onu kaybediyordu. Hatta burada öylece yatarken onu çoktan kaybettiğini biliyordu. Hasret çekerek geçen seneler, döktüğü onca gözyaşı, o istediği için yaptığı zavallı şeyler. Karşılığında eline ne geçmişti ki? Tek şey dışında.

Adam yatağın ucunda, ayaktaydı. Kapalı gözleriyle gidip geliyordu. Sara onun göğsüne bakıyordu. Başta yadırgasa da bir süre sonra göğüs kaslarının üzerindeki pürüzsüz bembeyaz teninin görüntüsünü beğenmeye başlamıştı. Kamu ahlakı adına meme uçları eklenmeyen eski zaman heykellerini hatırlatıyordu ona.

Adamın inlemeleri artıyordu. Biraz sonra vahşi bir kükremenin geleceğini biliyordu. O sesi seviyordu. Orgazmın, hayalindeki en vahşi zevkleri bile gölgede bırakır gibi yüzünü her defasında saran o hayret dolu, estetik, neredeyse acı çeken ifadeyi de. Artık son kükremeyi, resimleri, perdeleri, halıları olmayan buz gibi soğuk yatak odasına yapacağı son veda haykırışını bekliyordu. Sonra adam giyinecek, hayır diyemeyeceği bir iş teklifi aldığı söylediği yere, ülkenin diğer ucuna gitmek üzere yola çıkacaktı. İş teklifine hayır diyemezken buna hayır diyebilmişti. Buna... Ve hâlâ büyük bir hazla inleyebiliyordu.

Sara gözlerini kapadı. Ama o son kükreme gelmedi. Adam durmuştu.

“Ne oldu?” diye sordu, gözlerini açarak. Adamın yüzü karmakarışıktı; ifadesinde zevkten eser yoktu.

“Bir yüz gördüm” diye fısıldadı.

Sara geri çekildi. “Nerede?”

“Pencerenin dışında.”

Pencere yatağın diğer tarafında, başının hemen üzerindeydi. Yana doğru döndü. Bacaklarının arasından çıkan organın çoktan yumuşadığını hissetti. Başının üzerindeki pencere dışarıyı göremeyeceği kadar yüksekteydi. Birinin dışarıda dikilip içeri bakması için de. Azalan günışığı yüzünden tek görebildiği tavan lambasının cama vuran yansıması oldu.

“Kendini görmüşsündür” dedi, neredeyse öyle olması için yalvararak.

“Ben de başta öyle sandım” dedi adam, gözlerini pencereden ayırmamıştı.

Sara dizlerinin üzerinde doğruldu. Ayağa kalkıp bahçeye baktı. Yüz oradaydı.

İçi rahatlayarak güldü. Beyaz bir surattı bu. Gözleri ve ağzı, muhtemelen garaj yolunun siyah çakıltaşlarıyla çizilmişti. Kolları ise elma ağaçlarının dallarıyla yapılmıştı.

“Tanrım” dedi nefes nefese. “Sadece bir kardan adam.”

Kahkahaları gözyaşlarına dönüştü; bedenini saran kollan hissedene kadar çaresizce ağladı.

“Artık gideyim” dedi hıçkırarak.

“Biraz daha kal” dedi adam.

Biraz daha kaldı.

Evden çıkıp garaja yürüdüğünde neredeyse kırk dakika geçmişti.

Adam onu fırsat buldukça arayacağına dair söz vermişti. Sara onun iyi bir yalancı olduğunu biliyordu ve ilk kez bundan memnundu. Daha arabaya binmeden arka koltuktaki oğlunun beti benzi atmış bir halde ona baktığını gördü. Kapının kolunu çekti ama kilitliydi. Şaşırdı. Buğulu camlardan arabanın içindeki oğluna baktı. Çocuk, ancak annesi cama vurunca kilidi açtı.

Sara şoför koltuğuna oturdu. Radyo kapalıydı ve içerisi buz gibiydi. Anahtar yan koltukta duruyordu. Oğluna döndü. Yüzü solgun, alt dudağı titriyordu.

“Kötü bir şey mi oldu?” diye sordu.

“Evet” dedi çocuk. “Onu gördüm.”

Küçük bir çocukken, eşiyle kanepede televizyon izlerlerken aralarına sokulup elleriyle gözlerini kapadığı zamanlardan beri duyduğunu hatırlamadığı korku dolu, tiz bir sesle konuşuyordu oğlu. Oysa artık sesi kalınlaşmış, annesine iyi geceler öpücüğü vermeyi bırakmış, arabalara ve kızlara ilgi

duymaya başlamıştı. O da günün birinde kızın biriyle arabaya atlayıp onu terk edecekti.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Sara, kontaktaki anahtarı çevirerek.

“Kardan adam...”

Motordan ses gelmeyince birden paniğe kapıldı. Neden korktuğunu bilmiyordu. Ön camdan dışarı bakıp anahtarı tekrar çevirdi. Akü mü bitmişti?

“Peki neye benziyordu bu kardan adam?” diye sordu. Gaz pedalına abandı, anahtarı öyle sert çevirdi ki kırıldı sandı. Oğlunun cevabı motorun gürültüsü içinde kayboldu.

Motor çalışınca arabayı vitese taktı ve bir an önce gitmek istermiş gibi debriyajı bıraktı. Tekerlekler yumuşak, sulu karda patinaj çekti. Gaz pedalına daha da yüklendi ve araba yana savruldu. Sonunda lastikler asfaltı kavradı ve araba yalpalayarak yola çıktı.

“Baban bizi bekliyor” dedi. “Acele etmemiz lazım.”

Radyonun düğmesini çevirdi ve içerideki soğuk hava kendi sesi dışında bir şeyle dolsun diye sesini açtı. Ronald Reagan’ın önceki gece Amerika’daki seçimde Jimmy Carter’ı mağlup ettiği haberini yüzüncü kez tekrar ediyordu bir spiker.

Çocuk bir şey daha söyledi. Sara aynaya baktı.

“Ne dedin?” diye sordu, yüksek sesle.

Çocuk tekrar etti ama o yine duyamadı. Kasabanın içinden iki kederli kara çizgi gibi geçen anayola ve nehre doğru ilerlerken radyoyu kapattı. Oğlunun ön koltukların arasından öne doğru eğildiğini fark edince ürktü. Çocuğun sesi kulağına kupkuru bir fısıltı gibi geldi. Sanki ondan başka kimsenin duymasını istemiyordu.

“Öleceğiz” dedi çocuk.

2 Kasım 2004, 1. Gün Çakıl Gözler

Harry Hole irkilip gözlerini faltaşı gibi açtı. Hava buz gibiydi ve onu uyandıran ses karanlıktan gelmişti. O gün Amerikalıların başkanlarının bir kez daha George Walker Bush olup olmayacağına karar verecekleri duyuruluyordu. Kasım ayıydı. Harry karanlık günlerin kapıda olduğunu geçirdi aklından. Yorganı üzerinden attı ve ayaklarını yere bastı. Yer döşemesi o kadar soğuktu ki canını yakıyordu. Radyolu saatten bangır bangır gelen haberleri arkasında bırakıp banyoya yürüdü. Aynada yüzüne baktı. Kendisi de kasım ayı gibiydi: kuru, soluk ve iç karartıcı. Gözleri her zamanki gibi kan çanağıydı; burnundaki gözenekler iri, siyah oyuklara benziyordu. Yüzünü sıcak suyla yıkayıp havluyla kuruladığında ve kahvaltı yaptığında alkolden bulanmış açık mavi gözlerinin altındaki torbalar gidecekti. En azından öyle ümit ediyordu. Artık kırk yaşındaydı ve yüzünün önünde uzanan yeni günle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Bunca kırıksıklık düzelecek, kâbuslarla dolu geçen gecelerin ardından -ki çoğu gecesi böyleydi- sabah uyandığında yüzüne yapışan bu ifadenin yerini huzur alabilecek miydi? Sofies Gate’deki konforsuz, küçük evinden çıkıp Oslo Emniyet Müdürlüğü’nün

cinayet masasında Dedektif Hole olduğunda aynalara bakmayı kesiyordu. O andan itibaren acılarını, zayıf noktalarını, kâbuslarını, kendilerini kandırma güdülerini ve sebeplerini görmek için başkalarının yüzlerine bakmaya başlıyor, onların yorucu yalanlarını dinleyip yaptığı işi anlamlandırmaya çalışıyordu, işi, kendi içlerinde hapsolmuş insanları gerçekten hapse atmaktı. Onun çok iyi bildiği duygulardan, kinden ve kendinden nefretten mustarip insanlardı bunlar.

Soğuktan donan ayak tabanlarının tamı tamına yüz doksan iki santim yukarısında olan kısa sarı saçlarına götürdü elini. Köprücük kemiği, teninin altında bir elbise askısı gibi duruyordu. Son dosyası kapandıktan sonra çok spor yapmıştı. Kimileri işi abarttığını söylemişlerdi. Bisiklet çevirmenin yanında Emniyet Müdürlüğü'nün içindeki spor salonunda ağırlık kaldırmaya başlamıştı. Bedeninin acıyla yanması ve düşüncelerini bastırması hoşuna gidiyordu. Ne var ki daha da zayıftı şimdi. Vücudunda yağ kalmayınca derisiyle kemikleri arasında sadece kas görünür olmuştu. Eskiden geniş omuzları yüzünden Rakel ona doğuştan atlet derdi; şimdiyse bir fotoğrafta gördüğü derisi yüzülmüş kutup ayısına daha çok benziyordu: kaslı, fena halde sıska ve yırtıcı. Basitçe, yok oluyordu işte. Çok umurunda da değildi açıkçası. Harry iç çekti. Kasım ayı. Artık daha karanlık olacaktı.

Mutfağa gitti, baş ağrısını dindirmek için bir bardak su içti ve hayretle pencereden dışarı baktı. Sofies Gate'nin karşı tarafındaki binanın bembeyaz çatısından yansıyan parlak ışık, gözlerini acıtıyordu. Kar gece yağmaya başlamıştı. Aklına mektup geldi. Arada bir böyle mektuplar alırdı ama bu seferki özeldi. Toowoomba'dan bahsediyordu.

Radyoda bir doğa programı başlamıştı; coşkulu bir ses foklarla ilgili şiirsel cümleler sarf ediyordu. “Berhaus fokları her yaz çiftleşmek için Bering Boğazı'nda buluşurlar. Erkekler çoğunluktadır ve dişiler için rekabet öylesine sert geçer ki kendisine eş bulmayı başaran erkek fok, yavrulama dönemi boyunca onun yanından ayrılmaz. Yavrular doğana ve kendi başlarının çaresine bakabilecek kadar büyüyene dek erkek fok dişisiyle ilgilenir. Bu ilginin sebebi dişiyeye duyduğu sevgi değil, kendi geni ve soyunun devamını getirmektir. Darwin-ci düşünceye göre Berhaus foklarını tekeşliliğe iten şey ahlak değil, doğal seçilimin kendisidir.”

Niye acaba, diye düşündü Harry.

Radyodaki ses heyecandan neredeyse tizleşmişti. “Ancak foklar açık denizde yemek aramak için Bering Boğazı'ndan ayrılmadan önce erkek fok dişiyeyi öldürmeye çalışır. Neden mi? Çünkü dişi Berhaus foku aynı erkekle asla ikinci kez birlikte olmaz! Bu, onun için soyunu sürdürme riskini, tıpkı borsada olduğu gibi, biyolojik olarak dağıtmakla ilgili bir durumdur. Dişinin farklı erkeklerle çiftleşmesinin biyolojik bir nedeni vardır ve erkek bunu bilir. Böylelikle erkek dişiyeyi öldürerek ileride başka erkeklerden olacak diğer yavruların, yemek bulmak için kendi yavrularıyla rekabet etmesini önlemek ister.”

“Burada hazır Darwinci sulara geziniyorken, neden insanlar da foklar gibi düşünmüyor?” diye sordu, başka bir ses.

“Zaten öyle düşünmüyor muyuz? Toplumumuz görüldüğü kadar tekeşli değil, hiçbir zaman da olmadı. Yakın zaman önce İsveç'te yapılan bir araştırma, dünyaya gelen çocukların yüzde on beşle yirmi arasında bir kesiminin başka bir babadan olduklarını, yani baba sandıkları kişinin aslında biyolojik babaları olmadığını gösterdi. Yüzde yirmi! Yani her beş çocuktan biri koskoca bir yalanın parçası!

Ve böylece biyolojik çeşitlilik sürmüş oluyor.”

Harry katlanabileceği bir müzik bulmak için radyonun düğmesini kurcaladı. “Desperado”nun eski bir Johnny Cash yorumunu duyunca durdu.

Derken birisi sertçe kapıyı çaldı.

Harry yatak odasına gitti, kot pantolonunu giyip hole döndü ve kapıyı açtı.

“Harry Hole?” Kapıda mavi tulum giymiş, kalın gözlük

camlarının arkasından Harry’ye bakan bir adam duruyordu. Gözleri bir çocuğunkiler kadar berraktı.

Harry başını salladı.

“Sizde mantar var mı?” Adam soruyu ifadesiz bir yüzle sormuştu. Alnına uzun bir saç tutamı sarkıp oraya yapışmıştı. Kolunun altında, fazlaca belge tutturulmuş plastik bir kâğıt altlığı vardı.

Harry biraz daha açıklama yapmasını beklediyse de adamdan ses çıkmadı. Açık ve net bir soru sorup susmuştu.

“Bu...” dedi Harry, “açıkçası mahrem bir konu.”

Adam duymaktan bıktığı espriyi belli belirsiz bir tebessümle karşıladı. “Evinizde mantar var mı? Küf yani?” “Görebildiğim kadarıyla yok” dedi Harry.

“Küfün özelliği budur zaten. *Kolay* kolay belli etmez kendini.” Adam dişlerinin arasından soludu ve topuklarının üzerinde yükseldi.

Harry ‘Yani?’ diye sordu en sonunda.

“Yanisi, sizde de olabilir.”

“Niye böyle düşünüyorsunuz?”

“Komşunuzda var.”

“Öyle mi? Sizce yayılabilir mi?”

“Küf yayılmaz. Ama kereste mantarı yayılır.”

“Yani...?”

“Bu binanın duvarlarındaki havalandırmalar hatalı yapılmış. Bu da kereste mantarının yayılmasına yol açıyor. Mutfağımıza bir bakabilir miyim?”

Harry kenara çekildi. Adam mutfığa gidip saç kurutma makinesini andıran turuncu bir şeyi duvara dayadı. Alet iki kez öttü.

“Rutubet dedektörü” dedi adam, göstergeye benzeyen bir şeyi incelerken. “Tam düşündüğüm gibi. Şüpheli bir şey görmediniz mi ya da burnunuza tuhaf bir koku gelmedi mi hiç?” Harry adamın neden bahsettiğini anlayamadı.

“Bayat ekmeğin üzerindeki küf tabakası gibi mesela?” dedi adam. “Rutubet kokusu.”

Harry başını iki yana salladı.

“Gözleriniz ağrıyor mu? Yorgun hissediyor musunuz? Ya da baş ağrınız var mı?”

Harry omuzlarını silkti. “Tabii ki. Kendimi bildim bileli.” “Yani bu eve taşındığınızdan beri mi?”

“Belki de. Bakın...”

Fakat adam dinlemiyordu; kemerinden bir bıçak çıkardı. Harry geride durup bıçağı tutan elin havaya kalkışını ve büyük bir kuvvetle duvara saplanışını izledi. Bıçak duvar kâğıdının arkasındaki alçıya girerken inlemeye benzer bir ses çıktı. Adam bıçağı çıkarıp yeniden soktu, tozlu bir alçı parçasını kaldırıp söktü ve duvarda büyük bir delik açtı. Ardından küçük bir cep feneri çıkarıp oyuğa tuttu. Kalın gözlüklerinin arkasındaki kaşları çatıldı. Sonra burnunu oyuğa sokup kokladı. “İşte orada” dedi. “Merhaba çocuklar.”

“Kime diyorsunuz?” diye sordu Harry, duvara yaklaşarak.

“*Aspergillus*” dedi adam. “Bir küf cinsi. Küfün üç ya da dört yüz türü vardır ve bunları birbirinden ayırt etmek zordur. Çünkü böyle sert yüzeylerde o kadar ince bir plaka halinde büyür ki göze görünmez. Ama kokusu asla yanılmaz.” “O zaman durum vahim, öyle mi?” diye sordu Harry. Kendisinin deyimiyle “ucundan Down sendromlu” küçük kız kardeşi Sis için babasıyla birlikte bir İspanya gezisi tertipleediklerinden sonra banka hesabında ne kadar para kaldığını hatırlamaya çalıştı.

“Ciddi bir çürüme yok burada. Binaya bir şey olmaz, merak etmeyin” dedi adam. “Ama size olabilir.”

“Bana mı?”

“Tabii bedeniniz buna meyilliyseniz. Küflü havayı solumak bazı insanları hasta eder. Yıllarca rahatsızlık çekerler; görünürde bir şey olmadığı ve evin diğer sakinleri sağlıklı olduğu için hastalık hastası olmakla suçlanırlar. Sonra da haşereleler duvar kâğıdını ve alçıyı yerler.”

“Hininim. Peki ne öneriyorsunuz?”

“Bu küfün yok etmeyi elbette.”

“Peki bu bana kaç patlayacak?”

“Bina sigortasına dahil; yani tek kuruş bile harcamayacaksınız. Sadece önümüzdeki birkaç gün evinize girip çıkmam gerek.”

Harry mutfak çekmecesinde yedek anahtarları buldu ve adama verdi.

“Bu arada sadece ben geleceğim” dedi adam. “Özellikle bilin istedim. Malum, bir sürü garip olay yaşıyor.”

“Sahiden mi?” Harry üzgün bir tebessümle pencereden dışarı baktı.

“Ha?”

“Bir şey yok” dedi Harry. “Zaten burada çalınacak bir şey yok. Benim şimdi çıkmam gerek.”

Henüz yükselmemiş olan sabah güneşi, geniş Grönland-sleiret caddesinin kenarındaki tepede otuz senedir dikilen Oslo Emniyet Müdürlüğü'nün tüm camlarını ışılatıyordu. Esasında böyle bir şey planlanmasa da bu şekilde polis Doğu Oslo'nun suç oranı yüksek mahallelerine yakın ve eski bira fabrikasının arsasına yapılan cezaevine neredeyse komşuydu. Etrafını saran kahverengi kuru çalılar, akçaağaçlar ve ıhlamur ağaçları gece boyunca yağın kar yüzünden ince bir gri-beyaz tabakayla kaplanmış, parkı sahibi ölen bir evin üzeri örtülmüş eşyalarına benzetmişti.

Harry ana kapıya giden siyah asfalt yolu yürüdü ve Kari Christensen'in akan su motifli porselen duvar dekorunun ebedi sınırlar fısıldadığı orta salona girdi. Danışmadaki güvenlik görevlisini başıyla selamladı ve altıncı kattaki cinayet masası bölümüne çıktı. Neredeyse altı ay önce kendisine kırmızı bölgede yeni bir oda verilmesine rağmen ayakları onu bir zamanlar Polis Memuru Jack Halvorsen'le paylaştığı dar ve penceresiz odaya götürüyordu hâlâ. Şimdi o oda Magnus Skarre nindi. Jack Halvorsen ise Vestre Aker Mezarlığı'nda toprağın altındaydı. Ailesi ilk önce oğullarının memleketleri Steinkjer'e gömülmesini istemişti. Jack ile adli tıp birimi Krimsteknisk'in şefi Beate Lönn evli değillerdi, birlikte bile yaşamıyorlardı hatta. Ama Beate'nin hamile olduğunu ve Jack'in bebeğinin yazın doğacağını öğrenince oğullarının mezarının Oslo'da olmasına razı gelmişlerdi.

Harry yeni odasına girdi. Barcelona futbol kulübünün elli senelik stadına halen Katalancada yeni stadyum anlamına gelen Camp Nou denmesi gibi burası da hep yeni oda olacaktı onun için. Sandalyesine çöktü, radyoyu açtı, kitaplığın rafında, duvara dayanmış fotoğrafları günaydın der gibi selamladı. Günün birinde, olur da raptiye almayı akıl ederse duvara asmak istiyordu onları. Ellen Gjelten, Jack Halvorsen ve Bjarne Möller. Kronolojik bir sırayla karşısında duruyorlardı. Ölü Polisler Derneği'nin üyeleri onlar.

Radyoda Norveçli siyasetçiler ve sosyal bilimciler, Amerika'daki başkanlık seçimiyle ilgili görüşlerini bildiriyorlardı. Çok satan *Liberal* dergisinin sahibi, ülkenin en bilgili, kibirli ve eğlenceli kanaat önderlerinden biri olarak bilinen Arve Stöp'ün sesini tanıdı Harry. Radyonun sesini cümleler tuğla duvarlarda yankılanana kadar açtı ve yeni masasında duran Peerless marka kelepçesini eline aldı. Chicago'daki FBI eğitiminde edindiği ve Cabrini Green'deki berbat kiralık odasında, kavga eden komşuların bağırtıları ve bir şişe Jim Be-am eşliğinde geçirdiği yalnız geceler boyunca ustalaştığı kötü alışkanlığı yüzünden epey hırpalanan masanın ayağına hızla kelepçe takıp sökmeye başladı. Bu alıştırmaların amacı, yaylı mandal bileği sarıp kapanacak ve kilit diğer tarafta kalacak şekilde kelepçeyi tutuklunun bileğine takmaktı. Doğru miktarda güç ve beceriyle bir tutukluyu tepki göstermesine fırsat vermeden tek hamleyle kelepçelemek mümkündü. Harry bu tekniği hiç kullanmamıştı; Chicago'dayken öğrendiği diğer şeyden, yani seri katil yakalama becerisinden ise

yalnızca bir kez faydalanmıştı. Kelepçeyi masanın ayağına bir takıp bir çıkarırken radyodaki sesler konuşmaya devam etti.

“Norveçlilerin George Bush hakkında bu kadar kuşkucu olmasını neye bağlıyorsunuz Sayın Arve Stöp?”

“Biz hiçbir savaşta yer almamış, fazlasıyla korumacı bir milletiz. Her zaman bizim yerimize başkalarının savaşmasından mutlu olmuşuzdur: İngiltere, Sovyetler Birliği ve Amerika gibi. Napolyon Savaşları’ndan beri ağabeylerimizin arkasına saklandık. Norveç işler zora girdiğinde her zaman kendi güvenliğini, sorumluluğu üstlenen başka devletlerin eline bıraktı. Bu durum o kadar uzun süredir devam ediyor ki artık gerçeklik algımızı yitirdik ve dünyanın bize, yani dünyanın en zengin ülkesine sadece iyi niyet beslediğine inanmaya başladık. Norveç, Bronx’un arka sokaklarında kaybolmuş, boş boş konuşan aptal bir sarışına benziyor; şimdi de koruması hırsızlara çok sert davrandı diye kızıyor.”

Harry, Rakel’in numarasını tuşladı. Sis’inki dışında ezbere bildiği tek telefon numarası buydu. Genç ve deneyimsizken hafızasının iyi olmamasının dedektiflik için bir dezavantaj olduğunu sanıyordu. Şimdiyse bunun böyle olmadığını biliyordu.

“Bu koruma Bush ve Amerika, değil mi?” diye sordu sunucu.

“Evet, Lyndon B. Johnson bir defasında Amerika’nın bu görevi kendisinin seçmediğini ama bunu yapacak başka birinin olmadığını fark ettiğini söylemişti; haklıydı da. Korumamız sonradan dindar olmuş, baba kompleksli, içki problemi olan, entelektüel olarak yetersiz ve askerlik görevini onuruyla yerine getirmekten âciz biri. Kısacası bugün en sevdiğimiz aday yeniden başkan seçilecek.”

“Sanırım burada bir kinaye yaptınız?”

“Hayır, hiç de değil. Bu kadar zayıf bir başkan danışmanlarını daima dinler ve inanır bana Beyaz Saray’daki danışmanlar en iyileri. Oval Ofis’le ilgili şu komik televizyon dizisini izleyen biri bile Demokratların zekâyı tekellerine aldıklarını, Cumhuriyetçilerde ise tuhaf bir şekilde en keskin zekâların aşın sağcılardan çıktığını anlar. Sonuç olarak Norveç’in güvenliği, şu an için olabilecek en emin ellerde diyebiliriz.”

“Kız arkadaşımın bir kız arkadaşı seninle yatmış.” “Gerçekten mi?” dedi Harry.

“Seninle değil” dedi Rakel. “Yanıdaki diğer adama söyledim. Stöp’e.”

“Kusura bakma” dedi Harry, radyonun sesini kısarak. “Trondheim’da verdiği bir dersten sonra. Kızı odasına çağırmış. Kız da ona ilgi duyuyormuş ama memesinin ameliyatla alındığını söyleyerek seçimi ona bırakmış. Stöp düşüneceğini söyleyip bara gitmiş. Sonra geri gelip kızı götürmüş.” “Hımm. Umarım kız beklentilerini karşılamıştır.”

“Hiçbir şey beklentileri karşılayamaz.”

“Doğru” dedi Harry, ne hakkında konuştuklarını bile bilmeden.

“Akşam ne yapıyoruz?” diye sordu Rakel.

“Palace Grili, saat sekiz benim için uygun. Ama şu önceden rezervasyon yaptıramama saçmalığı nedir?”

“Mekânı özel kılmak için sanırım.”

Restoranın hemen yanındaki barda buluşmak üzere anlaştılar. Telefonu kapattıktan sonra Harry düşüncelere daldı. Rakel’in sesi mutlu geliyordu. Ya da canlı. Canlı ve neşeli. Onun adına mutlu olmayı, bir zamanlar deli gibi sevdiği kadının şimdi başka bir adamla mutlu olmasına sevinmeyi başarabilmiş miydi, bilmiyordu. Rakel’le ilişkisi geçmişte kalmıştı, kendisine fırsatlar tanınmış ve o hepsini boşa harcamıştı. Öyleyse neden Rakel’in iyi olmasına sevinemiyor, her şeyin aslında farklı sonuçlanabileceği düşüncesini kafasından atıp da kendi yoluna gitmiyordu? Bunun için daha fazla çaba göstereceğine söz verdi.

Sabah toplantısı birazdan bitecekti. *Politioverbetjent*, kısaca POB, yani cinayet masası komiseri Gunnar Hagen halihazırda açık dosyaların üzerinden geçti. Şu sıralar soruşturması süren yeni cinayet vakası olmadığı ve cinayet dışında hiçbir vakadan heyecan duymadıkları için konuşacak çok da dosya yoktu. Kayıp vakaları biriminden Polis Memuru Thomas Helle de toplantıdaydı ve bir senedir evine dönmeyen kayıp bir kadınla ilgili rapor sundu. Ne şiddet gördüğüne, ne bir faile, ne de kadının kendisine dair bir iz vardı. Ev hanımıydı ve en son oğluyla kızını sabahleyin kreşe bırakırken görülmüştü. Kadının kocası ile yakın çevresinden herkes, kadın kaybolduğu sırada başka yerlerde olduklarını kanıtlamışlar ve aklanmışlardı. Cinayet masasının soruşturmayı devralmasına karar verilmişti.

Magnus Skarre, Ullevâl Hastanesi’nde ziyaretine gittiği cinayet masasının kadrolu psikoloğu Ståle Aune’nin selamlarını iletince Harry vicdan azabı duydu. Ståle Aune onun sadece suç dosyalarındaki danışmanı değil, alkolü bırakmak için verdiği mücadelede destekçisi ve sırdaşı diyebileceği tek kişiydi. Bir hafta kadar önce şüpheli bir teşhisle hastaneye yatırılmıştı ve Harry halen hastanelere girecek cesareti kendinde bulamıyordu. Aune’nin ziyaretine ertesi gün gitmeyi düşündü. En kötü perşembe.

“Yeni bir polis arkadaşımız var” diye duyurdu Gunnar Hagen. “Katrine Bratt.”

İlk sırada oturan genç bir kadın kendiliğinden ayağa kalktı ama yüzünde en ufak bir tebessüm yoktu. Katrine Bratt epey çekici görünüyordu. Bunun için hiçbir çaba da göstermediğini düşündü Harry. Yüzünün iki yanına ince ve cansız birer tutam saç düşmüştü. Biçimli ve keskin hatlara sahip solgun yüzünde, Harry’nin bakılmaya alışıp durumu artık kanıksayan güzel kadınlarda gördüğü o ciddi ve bıkkın ifade vardı. Dişiliğini öne çıkararak mavi bir takım elbise giyiyordu ama eteğinin altındaki siyah, kalın külotlu çorabı ve şık olmayan kullanışlı çizmeleri niyetinin bu olduğuna dair tüm şüpheleri çürütüyordu. Görünmek için değil de başkalarını görmek için ayağa kalkmış gibi topluluğa göz gezdirdi. Harry takım elbiseyi ve emniyetteki ilk gününde bu küçük kendini gösterme merasimini kadının önceden planladığını düşündü.

“Katrine, dört senedir Bergen Emniyet Müdürlüğü’nde esas olarak kamu ahlakına ilişkin suçlarla ilgileniyor ama cinayet masasında da görev aldı” diyerek devam etti Hagen, Harry’nin özgeçmiş

olduğunu tahmin ettiği bir kâğıda bakarak. “1999’da Bergen Üniversitesi Hukuk Bölümü’nü, ardından Polis Koleji’ni bitirdi ve polis oldu. Evli ancak henüz çocuğu yok.”

Katrine Bratt’ın ince kaşlarından biri belli belirsiz bir şekilde kalktı. Hagen ya bunu gördüğünden ya da sonraki bilgilerin gereksiz olduğunu düşündüğünden “Eğer ilgilenen olursa...” diye ekledi.

Bu sözleri takip eden can sıkıcı sessizlikte Hagen işleri daha da berbat ettiğini anlamış gibi göründü; zorla iki kere öksürdü ve Yılbaşı partisine henüz adını yazdırmayanların çarşambadan önce bu işi halletmesini söyledi.

Sandalyeler gıcırtyla yere sürterken Harry koridora çıktı ve arkasında bir ses duydu.

“Galiba ben sana takılacağım.”

Harry arkasını dönüp Katrine Bratt’ın yüzüne baktı. Biraz uğraşsa kim bilir daha ne kadar çekici olacaktı.

“Ta da sen bana” dedi Katrine. Bir sıra dişini göstererek gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine uğramadı. “Hangi açıdan baktığına bağlı.” Bergen çeşnili standart bir Nor-veççeyle konuşuyordu; r’leri hafif yuvarladığına göre Fana, Kalfaret ya da orta sınıfın yaşadığı, buralara yakın başka bir bölgeden geldiğine bahse girebilirdi Harry.

Koridorda yoluna devam etti; kadın adımlarını hızlandırarak ona yetişti. “Sanırım *Politioverbetjent* seni bilgilendirmeyi unutmuş.”

Gunnar Hagen’ın unvanının her hecesini biraz fazla vurgulayarak telaffuz etmişti.

“O zaman ben söyleyeyim. Önümüzdeki birkaç gün bana etrafi göstermen ve benimle ilgilenmen gerekecek. Ben sorunsuzca çalışmaya başlayana kadar. Bunu yapabilirsin, değil mi?”

Harry’nin yüzünde bir tebessüm belirdi. Şu ana kadar onu sevmişti ama fikri her an değişebilirdi elbette. Ne de olsa insanlara kara listeye girmeleri için daima yeni bir şans vermeye istekliydi.

“Bilemeyeceğim” dedi, kahve makinesinin önünde durarak. “İstersen önce bundan başlayalım.”

“Ben kahve içmem.”

“Olsun. Gördüğün gibi kullanması zor değil. Buradaki çoğu şey gibi. Kayıp kadınla ilgili ne düşünüyorsun bu arada?”

Harry, Americano düğmesine bastı; bu makinenin Ameri-canosu Norveç feribotlarındaki kahve kadar Amerikan’dı.

“Neden sordun?” dedi Bratt.

“Sence hayatta mıdır?” Kadın bunun bir test olduğunu anlamasın diye rahat bir tavırla sormaya çalıştı Harry.

“Sence ben aptal mıyım?” dedi Bratt, makinenin öksürerek beyaz plastik bardağa siyah bir sıvı dökmesini gizlemediği bir tiksintiyle izleyerek. “*Politioverbetjent*’in dört senedir ahlak masasında çalıştığımı söylediğini duymadın mı?”

“Hımm” dedi Harry. “Ölmüştür diyorsun, öyle mi?”

“Çoktan” dedi Katrine Bratt.

Harry beyaz bardağı eline aldı. Nihayet yanma sevebileceği bir partner verilmiş olabileceğini geçirdi aklından.

Harry öğleden sonra eve yürürken kaldırım ve caddelerdeki karın eridiğini, havada uçuşan ince, hafif kar tanelerinin yere değer değmez ıslak asfalt tarafından yutulduğunu gördü. Akersgata’daki düzenli olarak uğradığı müzik dükkânına gitti ve berbat çıkabileceğinden şüphelense de Neil Young’ın son albümünü aldı.

Dairesinin kapısını açtığında bir değişiklik fark etti. Ya ses ya da kokuyla ilgili bir farklılık. Mutfağın eşliğine gelince irkildi. Duvarlardan biri tamamen yıkılmıştı. Daha o sabah çiçek desenli parlak duvar kâğıdının ve alçı panelin olduğu yerde şimdi toz kırmızısı tuğlalar, gri harç ve üzerinde çivi delikleri olan gri-san ahşap direkler duruyordu. Küfçünün alet kutusu yerdeydi; tezgâhın üzerinde ertesi gün tekrar geleceğini söyleyen bir not vardı.

Harry oturma odasına gidip Neil Young’ın CD’sini müzik setine yerleştirdi, on beş dakika sonra CD’yi asık bir suratla çıkartıp yerine Ryan Adams’m albümünü taktı. Birden içki içesi geldi. Gözlerini kapayıp kan ve zifiri karanlığın dans eden desenlerini izlemeye koyuldu. Sonra o mektubu hatırladı yine. İlk karı. Toowoomba’yı.

Telefonun sesi, Ryan Adams’m “Shakedown on 9th Street”-ni böldü.

Kendisini Oda adıyla tanıtan bir kadın *Bosse den* aradığını ve Harry’yle yeniden görüşmek istediklerini söyledi. Harry kadını çıkartmasa da televizyon programını hatırladı. FBI’yla birlikte çalışan ve dahası hakiki bir seri katili yakalamayı başaran tek Norveçli polis olduğu için bir ara onunla seri katiller hakkında konuşmak istemişlerdi. Harry de aptallık ederek teklifi kabul etmişti. Bu daveti ülkenin en çok izlenen programlarından birine çıkmak için değil, katillerle ilgili önemli ve kısmen özel bilgiler paylaşmak için kabul ettiğini söylemişti kendine. Şimdi durup düşündüğünde bundan pek emin olamıyordu. Ama işin asıl kötü tarafı bu değildi. En kötüsü, canlı yayından önce içki içmesi olmuştu. Tek kadehte bırakmaya niyetliyken program başlayana kadar beşi devirmişti. Her zamanki gibi düzgün bir diksiyonla konuşmuştu. Ne var ki gözlerinin bulanık, analiz becerisinin zayıf olduğunu ve hiçbir lafin sonunu getiremediğini gören sunucu, konuşmasını keserek Avrupa’nın son çiçek düzenleme şampiyonu olan başka bir konuğu takdim etmek zorunda kalmıştı. Harry bir şey demese de vücut dili, çiçekler konusunda ne düşündüğünü açıkça belli ediyordu. Sunucu, yüzünde kaçamak bir gülümsemeyle bir cinayet soruşturmasıyla çiçek düzenlemesi arasında nasıl bir bağlantı olabileceğini sorduğunda Norveç’te cenazelere gelen çelenklerin kesinlikle dünya standartlarında olduğunu söylemişti Harry. Stüdyodaki izleyicileri kahkahalara boğan ve canlı yayın sonrası televizyon çalışanlarının memnuniyetle sırtına vurmasına sebep, hafif şaşkın ve lakayt tavrıydı belki de. “İyi iş çıkardın” demişlerdi. Program çıkışı çalışanlardan oluşan küçük bir grupta Kunstneres

Hus'a gidip içmeye devam etmişti. Her bir hücresi daha fazla alkol için yalvarıp çırpınan bir vücutla yeni güne uyanmıştı sonra. Günlerden cuma olduğu için tüm hafta sonu içmeyi sürdürmüştü. Schröder's çalışanları müşterilerin gitmesi için ışıkları söndürüp yakarken o hâlâ bağırarak bira istiyordu. Rita adındaki garson kız, kalkıp gitmezse -kendi iyiliği için evine gitse daha iyiydi— bir daha bardan içeri sokulmayacağını söyleyerek ikna edebilmişti onu. Pazartesi sabahı işe gitmek için saat tam sekizde uyanmıştı. Ekibe en ufak bir katkıda bulunmak şöyle dursun, sabah toplantısından sonra tuvaletin lavabosuna kusmuş, sandalyesine yığılıp kalmış, kahve ve sigara içip bu defa da klozete küsmüştü. Alkole son kez o zaman yenik düşmüştü işte; o günden sonra ağzına içki sürmemişti.

Şimdi de böyle bir adamı yeniden televizyona çıkarmak istiyorlardı.

Kadın, programda Arap ülkelerindeki terörizmin ve orta sınıftan eğitilmiş insanların nasıl birer ölüm makinesine dönüştüğünün konuşulacağını açıklamaya başladı. Harry o daha lafını bitirmeden araya girdi.

“Olmaz.”

“Ama biz sizi davet etmeyi çok istiyoruz. Siz tam bir rock yıldızısınız!” Kadın, samimiyeti şüpheli bir coşkuyla gülünce Harry bu sesi tanıdı. O gece o da Kunsternes Hus'ta onlarla birlikteydi. Güzel ama sıkıcı ve gençti; bayık bir konuşması vardı ve bütün gece Harry'yi hayalini kurduğu egzotik bir yemekmiş gibi aç gözlerle süzmüştü. Acaba *çok mu* egzotikti?

“Başka birini bulun” diyerek telefonu kapattı. Ardından gözlerini kapayıp Ryan Adams'm dertli dertli “Ah sevgilim, niye böyle özledim ki seni” deyişini dinledi.

Çocuk başını kaldırıp mutfak tezgâhında yanında dikilen adama baktı. Karla kaplı bahçeden gelen ışık, babasının saçsız ve geniş kafasını saran gergin deriyi parlatıyordu. Annesi, babasının büyük bir beyin olduğu için bu kadar iri bir kafası olduğunu söylemişti bir keresinde. Neden bir beyni *var* yerine, babasından beyin diye bahsettiğini sormuştu o da. Annesi gülerken alnını okşamış ve fizik profesörlerinin böyle olduğunu söylemişti. Beyin şimdi musluğun altında patatesleri yıkayıp doğruca tavaya koyuyordu.

“Patatesleri soymayacak mısın baba?” diye sordu çocuk. “Annem hep...”

“Annen burada değil, Jonas. O yüzden benim istediğim gibi yapacağız.”

Sesini yükseltmemişti ama Jonas'ı korkutan bir öfkesi vardı. Babasının neden bu kadar sinirli bir adam olduğunu asla anlamamıştı. Aslında bazen sinirli mi değil mi ondan bile emin olamazdı. Anlamak için annesinin yüzüne, onun endişeyle bükülen ve babasını daha da öfkeliendiren dudaklarına bakardı. Annesinin bir an önce gelmesini diledi.

“O tabakları kullanmıyoz, baba!”

Babası mutfak dolabının kapağını sertçe kapayınca Jonas altdudağım ısırıldı. Adam başını eğip çocuğa baktı. Gözlüğüne kâğıt kadar ince olan kare camları parıldadı.

“Kullanmıyoz değil, kullanmıyoruz” dedi. “Sana daha kaç kere söyleyeceğim, Jonas?”

“Ama annem de bazen öyle...”

“Annen doğru konuşmuyor. Anladın mı? Annen dili önemsemeyen bir yerde ve ailede yetişmiş.”
Babasının nefesi tuzlu, çürük yosun kokuyordu.

O sırada ön kapı kapandı.

“Selam” diye bağırdı, holden gelen bir kadın sesi.

Jonas tam koşacaktı ki babası omzundan tuttu ve henüz kurulmamış olan sofrayı gösterdi.

“Sen neymişsin ya!”

Jonas annesinin sesinden gülümsediğini duyabiliyordu. Masaya hızlı hızlı bardak ve çatal bıçak yerleştirirken annesi mutfak kapısında, arkasında dikiliyordu.

“Amma büyük kardan adam yapmışsın öyle!”

Jonas montunun düğmelerini çözen annesine şaşkınlıkla döndü. Ne kadar güzeldi. Kendisi gibi esmer tenli, siyah saçlıydı ve hep olmasa da çoğu zaman gülen gözlerle bakardı. Babasıyla evlendiği zamanlardaki fotoğraflarda görüldüğü kadar zayıf değildi belki. Fakat ne zaman şehre gitseler etraftaki erkeklerin ona baktığını fark ediyordu.

“Biz kardan adam yapmadık ki” dedi Jonas.

“Siz yapmadınız mı?” Annesi kaşlarını çatarak oğlunun yılbaşında hediye ettiği büyük pembe atkıyı boynundan çözdü.

Babası pencereye yürüdü. “Komşuların çocukları yapmış olmalı” dedi.

Jonas mutfak sandalyelerinden birine çıkıp dışarı baktı. Evin önündeki çimenlikte gerçekten de bir kardan adam duruyordu. Annesinin dediği gibi kocamandı. Şapkası, kepi veya atkısı yoktu. Jonas’a bahçe çitinden alınmış gibi gelen, ince bir daldan yapılmış tek kolu vardı. Yine de bir gariplik vardı kardan adamda. Neden bilmiyordu ama sanki yolun olduğu açıklığa doğru bakması gerekiyordu.

“Niye?..” diye lafa başladı ama babası onu kesti.

“Onlarla konuşacağım.”

Annesi holden “Nedenmiş o?” diye bağırdı. Jonas, annesinin siyah renkli uzun çizmelerinin fermuarını açtığını işitti. “Bırak yapsınlar işte.”

“Bahçemizde gezinen çocuklar görmek istemiyorum. Onlarla döndüğümde konuşacağım.”

“Kardan adam niye sokağa doğru bakmıyor ki?” diye sordu Jonas.

Annesi holde derin bir iç çekti. “Peki ne zaman döneceksin, hayatım?”

“Yarın dönerim.”

“Saat kaçta?”

“Neden sordun? Biriyle randevun mu var?” Babasının sesinde Jonas’ı ürperten bir alaycılık vardı.

“Sen gelene kadar akşam yemeğini hazırlamış olayım diye sordum” dedi annesi, mutfağa gelerek. Ocağın üzerine eğilip tavaları kontrol etti ve ocağın altını iyice açtı.

“Sen hazırla yine de” dedi babası, tezgâhta duran gazetelerin başına dönerek. “Ben de o sıralar gelmiş olurum.”

“Tamam.” Annesi, babasının arkasına geçti ve kollarıyla onu sardı. “Bergen’e bu geceden gitmen gerçekten şart mı?” “Dersim sabah sekizde” dedi babası. “Uçak indikten sonra üniversiteye gitmem bir saatimi alıyor. Yarın ilk uçağı kaçıırırsam derse yetişemem.”

Jonas, babasının boynundaki kaslardan onun gevşediğini görebiliyordu. Annesi bir kez daha doğru kelimeleri bulmayı başarmıştı.

“Kardan adam niye bizim eve bakıyor?” diye sordu Jonas.

“Git de ellerini yıka” dedi annesi.

Annesinin okulun nasıl gittiğine dair ufak soruları ve Jonasın yuvarlak, kısa cevapları dışında yemek boyunca hiç konuşmadılar. Ayrıntılı cevaplar verirse babasının o *dandik okulda* ne öğrendikleri, daha doğrusu ne öğrenmedikleriyle ilgili hoş olmayan sorular sorabileceğini biliyordu Jonas. Ya da oynadığı çocuklardan birinden bahsederse, çocuğun anne babasının ne iş yaptığı ve nereli oldukları hakkında hızlı bir sorguya çekileceğini. Ne cevap verirse versin babası asla tatmin olmazdı. Jonas yatağındaiken alt katta babasının annesiyle vedalaştığını, kapının kapandığını, dışarıda bir arabanın çalıştığını ve sesinin uzaklaşarak kaybolduğunu duydu. Yine yalnız kalmışlardı. Annesi biraz sonra televizyonu açtı. Jonas’ın aklına annesinin sorduğu bir soru geldi. Neden artık hiçbir arkadaşını oynamak için eve çağırmadığını sormuştu. Jonas ne cevap vereceğini bilememişti; onu üzmeyi istememişti. Ama bu defa da kendisi üzölmüştü. Yanağının içini çiğnerken tatlı bir acının kulaklarına yayıldığını hissetti ve tavandan sarkan rüzgâr çanının metal çubuklarını izledi. Yatağından kalkıp ayaklarını sürüyerek pencereye gitti.

Bahçedeki kar, aşağıdaki kardan adamı görmeye yetecek kadar ışık saçıyordu. Kardan adam kimsesiz görünüyordu. Birileri ona şapka ya da atkı takmalı ya da eline bir süpürge vermeliydi. O esnada ay bulutların arkasından çıkarak kendini gösterdi. Bir sıra siyah diş göründü. Ve de gözler. Jonas istemsizce yutkunup iki adım geri çekildi. Çakıltaşlardan yapılan gözler parıldıyordu. Ve eve doğru değil, doğruca yukarı, ona bakıyordu. Jonas perdeleri kapattı ve yatağına saklandı.

1. Gün Kırmızböceği¹

Harry, Palace Grill’de bir bar taburesine oturmuş, müşterilerden veresiye istememeleri, piyanistin

videosunu çekmemeleri ve kibar davranmayacaklarsa gitmelerini nazik bir dille rica eden duvar tabelalarını okuyordu. Akşamın henüz erken saatleriydi ve kendisi dışında barda bulunanlar, masalardan birinde çılgınca cep telefonlarının tuşlarına basan iki kız ile tecrübeli hareketlerle durup nişan alan ama hedefi tam vuramayan, dart karşısında iki çocuktü. İyi. bir *coun-try* ve *western* zevkine sahip birisi tarafından tozlu raflardan çıkartıldığı belli olan Dolly Parton'un sesi, genizden gelen güneyli aksanıyla hoparlörlerden yayılıyordu. Harry saatine tekrar baktı; kendi kendine Rakel Fakue'nin tam sekizi yedi geçe kapıda olacağına bahse girdi. Onu yeniden göreceğ olmanın gerginliğini yaşıyordu her zamanki gibi. Bunun, ortada bir yemek olmasa bile yemek zilini duyduklarında salyaları akmaya başlayan Pavlov'un köpeklerinin gibi şartlı bir tepki olduğunu söyledi kendine. Bu akşam önüne bir yemek konulmayacaktı. Daha doğrusu, önüne *sadece ama sadece* yemek konulacaktı. Bir de yeni hayatlarıyla ilgili samimi bir sohbet olurdu en fazla. Doğrusu, yalnızca Rakel'in yeni hayatı ve de Moskova'daki Norveç elçiliğinde çalıştığı sırada evlendiği eski Rus kocasından olan oğlu Oleg'le ilgili. Harry

o içine kapanık ve ürkek çocuğun kalbine ulaşmayı başarmış, giderek ikisinin arasında Oleg'in kendi babasıyla bile kuramadığı kadar güçlü bağlar oluşmuştu. Rakel sonunda dayanamayıp kendisini terk ettiğinde esas kaybı kimin yaşadığından emin olamamıştı. Oysa şimdi biliyordu. Saat sekizi yedi dakika geçmişti ki parmak uçlarıyla dokunmak istediği kavisli beli ve yüzünü dayamaya can attığı parlak teninin altındaki çıkık elmacıkkemikleriyle Rakel kapıda belirdi. Her zamanki gibi dimdik duruyordu. Harry onu bu kadar iyi görmeyi beklemiyordu. Ve bu kadar *mutlu*.

Rakel yanma geldi ve yanakları birbirine değdi. Kendisini ilk geri çeken Harry oldu.

“Neye bakıyorsun?” diye sordu Rakel, montunun düğmelerini çözerken.

“Biliyorsun” dedi Harry ve önceden boğazını temizlediğine pişman oldu.

Rakel kıkırdadı, kahkahası Harry'ye Jim Beam'n ilk yudumu gibi geldi. İçi ısınmıştı ve rahattı.

‘Tapma’ dedi Rakel.

Bu “Yapma”nm ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. *Sakin başlama, beni utandırma, aramızda öyle bir şey olmayacak.* Rakel'in bu sözü zar zor duyulacak kadar yumuşak bir sesle söylemesine rağmen yüzüne sert bir tokat yemiş gibi oldu Harry.

“Zayıflamışsın” dedi Rakel.

“Öyle diyorlar.”

“Masa...”

“Garson bizi çağıracak.”

Rakel karşı tabureye geçti ve yemek öncesi kendisine bir içki söyledi. Her zamanki gibi Campari. Harry ona, bu baharatlı ve tatlı içkiye özel rengini veren doğal pigment yüzünden “kırmızböceği” derdi. Rakel kırmızı giyinmeyi severdi çünkü. Hayvanların başka hayvanları uzak tutmak için güçlü

renkler kullanması gibi, etrafındakileri uyarmak için böyle giyindiğini öne sürmüştü bir defasında.

Harry bir kola daha ısmarladı.

“Neden bu kadar zayıfladın?” diye sordu Rakel.

“Mantar yüzünden.”

“Ne?”

“Sanırım beni o yiyip bitiriyor. Beynimi, gözlerimi, ciğerlerimi, konsantrasyonumu, her şeyimi tüketiyor, içimdeki renkleri ve hafızamı emiyor. Mantar büyüdükçe ben yok oluyorum. O giderek ben oluyor, ben de o.”

“Ne saçmalıyorsun?” diye sordu Rakel, tiksindiğini göstermek için yüzünü buruşturarak. Harry gözlerindeki tebessümü yakaladı yine de. Abuk sabuk şeyler söylese bile Rakel’in onu dinlemeyi sevdiğini biliyordu. Ona evindeki küfü anlattı sonra. “Nasıl gidiyor?” diye sordu Harry.

“İyi. Güzel gidiyor. Oleg de iyi. Ama seni özlüyor.”

“Bunu o mu söyledi?”

“O söyledi tabii, sen de biliyorsun. Onunla daha çok ilgilenmen gerekiyor.”

“Kim? Ben mi?” Harry şaşkın gözlerle ona baktı. “Ayrılmak benim kararım değildi.”

“Eee, n’olmuş?” dedi Rakel, barmenden içkisini alırken. “Artık beraber değiliz diye Oleg’le görüşmeyecek misin? Sizin aranızda güçlü bir ilişki var. İkiniz de başkalarıyla bağ kurmakta zorlanan insanlarsınız, o yüzden elinizdekilerin kıymetini bilmelisiniz.”

Harry kolasını yudumladı. “Oleg’in senin doktorla arası nasıl?”

Rakel iç çekerek “Adı Mathias” dedi. “Uğraşıyorlar. İkisi, nasıl desem... farklılar. Mathias yakınlaşmak için çok çabalıyor ama Oleg işleri zorlaştırıyor.”

Harry, içinde tatlı bir memnuniyetin kıpırdandığını hissetti.

“Mathias da çok çalışıyor.”

“Eşinin çok çalışsan bir adam olmasını istemediğini sanıyordum” diye cevap verdi Harry. Daha cümle ağzından çıkmadan söylediğine pişman oldu. Fakat Rakel sinirlenmek yerine üzüntüyle iç çekti.

“Seninki çok çalışmak değil Harry. Takıntı. Sen işinden ibaretsin. Dahası, seni çalışmaya teşvik eden şey iş aşkı ya da sorumluluk hissi değil. Kişisel bir hırs bile değil. Öfke sadece. İntikam isteği. Bu hiç doğru değil, Harry; böyle olmamalı. Nelere yol açtığını biliyorsun.”

Evet, dedi içinden Harry. Senin yuvana da hastalık taşıdım. Boğazını temizledi. “O zaman senin

doktor... doğru amaçlar uğruna çalışıyor, öyle mi?”

“Mathias hâlâ acil serviste gece vardiyası yapıyor. Gönüllü olarak. Aynı zamanda anatomi bölümünde tam zamanlı hocalık da yapıyor.”

“Bahse varım kan bağışçısıdır ve Uluslararası Af Örgütü’ne üyedir.”

Rakel tekrar iç çekti. “B negatif nadir bir kan grubu, Harry. Ayrıca Af Örgütü’nü sen de destekliyorsun, biliyorum.”

Tepesinde at olan turuncu renkli plastik bir çubukla içkisini karıştırdı. Kırmızı karışım buz küplerinin etrafında döndü. Kırmızböceği...

“Harry?” dedi Rakel.

Sesindeki bir tını Harry’yi gerdi.

“Mathias bizim eve taşmıyor. Bu yılbaşı.”

“Bu kadar çabuk mu?” Harry kuruyan dilini ıslatmak için damağında gezdirdi. “Ne kadardır birbirinizi tanıyorsunuz ki?” “Yeterince tanıyoruz” dedi Rakel. “Yazın da evlenmeyi planlıyoruz.”

Magnus Skarre ellerinden akan sıcak suyu inceliyordu. Lavaboya dökülüp kayboluyordu. Hayır. Hiçbir şey kaybolmaz, sadece yer değiştirirdi. Son birkaç haftasını haklarında bilgi toplamak için geçirdiği o insanlar gibi. Bunu ondan Harry istemişti. İşe yarar bir şey şey çıkabileceğini söylemiş ve Magnus’tan hafta sonundan önce rapor hazırlamasını istemişti. Bu da Magnus’un mecburen fazla mesai yapacağı anlamına geliyordu. Harry’nin masaya ayak uzatıp keyif çattıkları bunun gibi boş zamanlarda sırf onları meşgul etmek için böyle işler buyurduğunu biliyordu gerçi. Üç kişiden oluşan ufacık Kayıp Şahıslar Birimi eski dosyaları araştırmaya yanaşmazdı; yeni dosyalar tüm vakitlerini alıyordu ne de olsa.

Boş koridorda odasına doğru yürürken kapısının aralık olduğunu gördü. Kapısını kapattığından emindi ve saat dokuzu geçtiğinden temizlikçiler çoktan işlerini bitirip gitmiş olmalıydı. İki sene önce odalardan eşya çalınması sorunu baş-göstermişti. Magnus Skarre intikam almak için kapıyı açtı.

Katrine Bratt odanın ortasında dikiliyordu; sanki kendi odasına izinsiz girilmiş gibi kaşlarını çatarak Magnus’a bir bakış attı. Sonra ona sırtını döndü.

“Sadece görmek istedim” dedi, duvarlara göz gezdirerek. Skarre, etrafına bakınıp “Neyi?” diye sordu. Penceresi olmamasını saymazsa odası diğer odalardan farksızdı.

“Burası onun odasıydı, değil mi?”

Skarre somurttu. “Ne demek istiyorsun?”

“Hole’un yani. Burası uzun yıllardır onun odasıydı. Avustralya’daki seri cinayetleri soruştururken de öyleydi, değil mi?” Skarre omuzlarını silkti. “Sanırım öyle. Neden sordun?” Katrine Bratt bir elini

masanın üzerinde gezdirdi. “Odasını neden değiştirdi?”

Magnus kadının yanından geçti ve kendini döner sandalyeye bıraktı. “Çünkü burada pencere yok.”

“Çünkü burayı önce Ellen Gjelten’le, daha sonra Jack Hal-vorsen’le paylaştı” dedi Katrine Bratt. “Ve ikisi de öldürüldü.” Magnus Skarre ellerini başının arkasına koydu. Bu yeni

polis klas biriydi. Ondan bir iki gömlek üstün olduğu kesindi. Kocasının bir şeylerin patronu olduğuna ve iyi para kazandığına bahse girebilirdi. Takım elbisesi pahalı duruyordu. Ama biraz yakından bakıldığında tek tük de olsa kusurları vardı. Adını koyamayacağı ufak, belirsiz hatalar.

“Sence Harry seslerini duyuyor muydu? O yüzden mi başka odaya geçti?” diye sordu Bratt. Bir yandan da duvardaki, Skarre’nin 1980’den bu yana Östland, yani doğu Norveç’te kaybolan herkesin yaşadığı yeri yuvarlak içine aldığı Norveç haritasını dikkatle inceliyordu.

Skarre güldü ama cevap vermedi. Kadının beli ince, sırtı dikti. Skarre, kadının onu süzdüğünün farkında olduğunu biliyordu.

“Nasıl biri?” diye sordu Bratt.

“Neden soruyorsun?”

“Herkes yeni patronunun nasıl biri olduğunu merak eder, değil mi?”

Haklıydı. Skarre’nin şaşırmasının nedeni, Harry Hole’u o güne dek asla patronu olarak görmemesiydi sadece. Evet, onlara görevler verir ve soruşturmaları yönetirdi ama tüm bunlar bir yana aslında tek istediği, ekiptekilerin yolundan çekilmeleriydi.

“Senin de muhtemelen bildiğin gibi biraz kötü bir şöhreti var” dedi Skarre.

Bratt omuzlarını silkti. “Alkol sorununu duydum, evet. İş arkadaşlarını rapor ettiğini de. Tüm yöneticiler onu kovmak istiyormuş ama önceki komiser kol kanat gerip onu korumuş.”

“Adı Bjarne Möller’di” dedi Skarre, haritada Bergen’in etrafına çizilmiş daireye bakarak. Möller kaybolmadan önce en son orada görülmüştü.

“Medyanın onu bir nevi pop yıldızı yapması emniyettekilerin hoşuna gitmiyor olmalı.”

Skarre altdudağını kemirdi. “Adam sonuçta çok iyi bir dedektif. Bu benim için yeterli.”

“Onu seviyor musun?” diye sordu Bratt.

Skarre sırtıttı. Dönüp gözlerini kadına dikti.

“Seviyor muyum, yoksa sevmiyor muyum, açıkçası net bir cevap veremem” dedi.

Skarre sandalyesini geri itip bacaklarını masaya uzattı, gerinip esnedi. “Akşamın bu saatinde neyle

uğraşıyorsun sen?”

Ondan üstün olduğunu göstermeye çalışıyordu. Sonuçta düşük rütbeli bir polisti bu kadın. Dahası, yeniydi.

Fakat Katrine Bratt komik bir şey söylemiş gibi gülümse-mekle yetindi ve kapıdan çıkıp kayboldu.

Kaybolmak aklına gelince Skarre bir küfür salladı, sandalyesinde doğruldu ve bilgisayarına döndü.

Harry uyandı, sırtüstü uzanarak tavana baktı. Kaç saattir uyuyordu? Yatakta dönüp komodinin üzerindeki saate göz attı. Dörde çeyrek vardı. Akşam yemeği işkence gibi geçmişti. Rakel’in konuşan, şarap yudumlayan, et çiğneyen ve devletin HIV’le mücadele için iyi bir tesis kurduğu ama doktor sıkıntısı çeken Botswana’ya Mathias’la birlikte iki seneliğine gideceğini söyleyen ağzını izlemişti bütün gece. Rakel ona görüştüğü birileri var mı diye sormuştu sonra. Harry de çocukluk arkadaşları Öystein ve Tresko’yla görüştüğünü söylemişti. Öystein taksi şoförlüğü yapan, bilgisayar delisi bir alkolikti; Tresko ise elini açık etmeme konusunda, başkalarının yüzlerini okumakta olduğu kadar başarı sağlayamadığı için dünya poker şampiyonluğunu kaçırmış içkici bir kumarbazdı. Harry, Tresko’nun Las Vegas’taki dünya şampiyonasında aldığı korkunç mağlubiyeti anlatmaya başlamışken aynı hikâyeyi daha önce de anlattığını fark edip susmuştu. Gerçekte ise onlarla buluştuğu falan yoktu. Kimseyle görüşmüyordu.

Garsonu yan masada kadehlere içki doldururken görünce Harry’nin bir an için gözü dönmüş, şişeyi adamın elinden kaptığı gibi kafasına dikesi gelmişti. Ama onun yerine Oleg’i gitmek için annesine yalvardığı bir konsere götürmeyi kabul etmişti. Slipknot konseri. Slipknot’u kendisi de izlemek istediği için Rakel’e oğlunu ne çeşit bir grubun konserine gönderdiğini söylememeyi seçmişti. Olmazsa olmaz böğürtülerin, satanist işaretlerin ve arkasından atlı kovalar gibi koşturan davulun olduğu gruplar ona çoğu zaman komik gelse de Slipknot görülmeye değerdi.

Harry yorganı üzerinden attı, mutfağa gidip lavaboda soğuk suyu açtı ve avcuna doldurup içti. Suyu kendi ellerinden, teninden içmek ona hep daha tatlı gelmişti. Sonra birden ellerini sudan çekip karanlık duvara baktı. Az önce bir şey mi görmüştü? Hareket eden bir şey? Hayır, yok, hareketin kendisini görmüştü sadece. Suyun altında yosunlan okşayan görünmez dalgalar gibi. Ölü liflerin üzerinde görünmeyecek kadar ince parmakların gezinmesi, sporların havanın en ufak hareketinde kalkıp yeni bir yere konarak orayı yiyip emmesi gibi ya da. Harry oturma odasındaki radyoyu açtı. Karar verilmişti. George W. Bush bir dönem daha Beyaz Saray’da kalacaktı.

Harry yatağına dönüp yorganını başına kadar çekti.

Jonas bir sesle uyandı ve yorganı yüzünden çekti. Bir ses duyduğunu zannetmişti en azından. Sessiz bir pazar sabahı evlerin arasında yürüyen birinin ayağının altındaki vıcık vıcık karın çıkardığı hışırtılı bir ses. Rüya görmüş olmalıydı. Gözlerini kapatsa da uykuya dalamadı ama. Onun yerine bölük pörçük rüya kınntıları gördü. Babası hemen önünde sessiz ve hareketsizce dikiliyor, gözlük camlarındaki yansıma gözlerini tıpkı bir buzun yüzeyi gibi gizliyordu.

Bu bir kâbus olmalıydı; korkmuştu çünkü. Gözlerini yeniden açtı ve tavandan sarkan çan çubuklarının oynadığı-ııı gördü. Yatağından fırlayıp kapıyı açtı ve koridorda koştu. Alt kata inen merdivenin

yanından geçerken aşağıdaki karanlığa bakmamaya çalıştı ve doğruca anne babasının yatak odasına gidip müthiş bir dikkatle kapının kolunu indirdi. Babasının gittiğini hatırladı; ses çıkarırsa annesi uyanabilirdi. Usulca içeri girdi. Beyaz, kare bir ay ışığı yere uzanarak bomboş olan iki kişilik yatağı aydınlatıyordu. Dijital çalar saatin rakamları yanıyordu: 01.11. Jonas afallayarak bir an için orada öylece dikildi.

Ardından koridora çıktı. Merdivenin başına yürüdü. Karanlık basamaklar geniş bir boşluk gibi onu bekliyordu. Aşağıdan çıt çıkmıyordu.

“Anne!”

Kısa ve sert çıkan sesindeki korkuyu duyar duymaz bağırdığına pişman oldu. Artık o *da* biliyordu çünkü. Karanlık...

Yanıt yoktu.

Jonas yutkundu. Sonra parmak uçlarında merdiveni inmeye başladı. Üçüncü basamakta ayaklarının altında bir ıslaklık hissetti. Altıncı ve sekizinci basamakta da. Birisi ıslak ayakkabılarıyla burada yürümüştü sanki. Ya da ıslak ayaklarıyla.

Oturma odasının ışığı yanıyordu ama annesi yoktu. Ben-diksenlerin evine bakmak için cama gitti. Annesi arada sırada Ebba'yı görmeye giderdi. Fakat tüm pencereler karanlıktı.

Mutfağa yürüyüp telefona gitti ve kötü düşüncelerini uzak tutmaya, karanlığa yenik düşmemeye çalıştı. Annesinin cep telefonunu aradı ve onun yumuşak sesini duyunca sevindi. Ama bu sadece arayan kişinin ismini soran ve iyi günler dileyen bir mesajdı.

Oysa gündüz bile değildi. Geceydi.

Evin verandasında babasının geniş ayakkabılarım ayaklarına geçirdi, pijamasının üzerine kapitone bir mont giyip dışarı çıktı. Annesi karın ertesi güne kadar biteceğini söylemişti ama hava hâlâ soğuktu ve bahçe kapısındaki meşe ağacının orada uğultulu hafif bir rüzgâr esiyordu. Bendiksenle-rin evi en fazla yüz metre uzaktaydı ve neyse ki yolda iki tane sokak lambası vardı. Annesi oraya gitmiş olmalıydı. Onu durduracak bir şey var mı diye bir soluna bir sağma baktı. Ve kardan adamı gördü. Soğuk ay ışığının altında, gündüz olduğu gibi hareketsizce dikilip eve bakıyordu. Fakat bu defa sanki bir insanı, bir tanıdığı hatırlatan farklı bir yanı vardı. Jonas, Bendiksenlerin evine baktı. Koşmaya karar verdi. Ama yapmadı. Onun yerine kararsızca esen buz gibi rüzgârın içine işlemesine izin vererek durdu. Yavaşça kardan adama döndü. Artık onu bu kadar tanıdık kılan şeyin ne olduğunu anlamıştı. Boynunda bir atkı vardı. Pembe bir atkı. Jonas'ın yılbaşında annesine hediye ettiği atkı.

2. Gün Kaybolma

Oslo şehir merkezindeki kar, gün ortasına kadar erimişti. Yine de Hoffta, yolun iki tarafındaki bahçelerde hâlâ kar öbekleri duruyordu. Harry Hole'la Katrine Bratt arabada gidiyorlardı. Radyoda Michael Stipe dibe vurmaktan, bu duyguya neyin yol açtığından, bir şeylerin ters gittiğini bildiğinden ve kuyuda bir çocuktan bahseden bir şarkı söylüyordu. Sessiz bir sokakta sessiz bir mülkün önüne

geldiklerinde Harry çitin yanma park edilmiş gümüş renkli parlak bir Toyota Corolla'yı işaret etti.

“Skarre'nin arabası. Arkasına park et.”

Ev büyük ve sarıydı. Çakıltaşlı bahçe yolunda yürürlerken evin üç kişilik bir aile için fazla büyük olduğunu düşündü Harry. Etraflarındaki her şey damlayıp uğulduyordu. Bahçede hafif yan yatmış, yakında eriyecek gibi duran bir kardan adam vardı.

Skarre kapıyı açtı. Harry eğilip kilidi inceledi.

“Hiçbir yerde zorlama izi yok” dedi Skarre.

Sonra onları sırtı kendilerine dönük bir erkek çocuğunun yerde oturup televizyonda çizgi film izlediği oturma odasına götürdü. Bir kadın kanepeden kalkarak Harry'yle tokalaştı ve adının Ebba Bendiksen olduğunu söyledi, komşuydu.

“Birte bugüne kadar hiç böyle bir şey yapmadı” dedi. “Onu tanıdığmdan bu yana en azından.”

“Onu ne kadar zamandır tanıyorsunuz?” diye sordu Harry,

etrafına göz gezdirirken. Televizyonun önünde ağır deri mobilyalar ve koyu renk camlı sekizgen bir sehpa vardı. Yemek masasını çevreleyen boru şeklinde çelikten sandalyeler hafif ve zarifti, tam Rakel'in sevdiği türden. Duvarlarda, ciddi bir otoriteyle ona bakan ve banka müdürüne benzeyen adamlara ait iki portre resim asılıydı. Yanlarında ise bir süre çağdaş sayılmayıp sonra tekrar çağdaş sanat kabul edilen modernist bir soyut sanat eseri duruyordu.

“On senedir” dedi Ebba Bendiksen. “Jonas'ın doğduğu gün yolun karşısındaki eve taşındık.” Halen kımıldamadan oturarak son hızla koşan kuşları ve havaya uçan kurtları izleyen çocuğu başıyla gösterdi.

“Polisi dün gece telefonla arayan sizdiniz sanırım, değil mi?”

“Evet, doğru.”

“Çocuk bir çeyrek sularında zillerine basmış” dedi Skarre, notlarına göz atarak. “Polise de bir buçukta telefon açılmış.”

“Kocamla birlikte yanımızda Jonas'la gidip evi aradık önce” diye açıkladı, Ebba Bendiksen.

“Nerelere baktınız?” diye sordu Harry.

“Bodruma. Odalara. Garağa. Her yere. Birisinin böyle kaçıp gitmesi çok tuhaf.”

“Kaçıp gitmesi derken?”

“Ortadan kaybolması yani. Bulunamaması. Telefonda konuştuğum polis memuru Jonas'la ilgilenmemizi rica etti ve Birte'nin tanıdığı ya da evinde kalabileceği herkesi aramamız gerektiğini

söyledi. Sonra da Birte işe gitmiş mi öğrenelim diye sabahı beklememizi istedi. On kayıp vakasından sekizinde kayıp kişinin birkaç saat sonra ortaya çıktığını söyledi. Filip'e de ulaşmaya çalıştık ama..”

“Kocası” diyerek araya girdi Skarre. “Bergen’de ders veriyormuş. Bir şey profesörüymüş.”

Ebba Bendiksen gülümseyerek “Fizik” dedi. “Ama cep telefonu kapalıydı. Kaldığı otelin adını da bilmiyorduk.”

“Kendisine bu sabah Bergen’de ulaştık” dedi Skarre. ‘Takında burada olur.’”

“Oh, hele şükür” dedi Ebba. “Bu sabah Birte’nin işyerini aradık, normal saatinde işe gitmemişti. Biz de sizi tekrar aradık.” Skarre başıyla onu onayladı. Harry, Skarre’ye Ebba Bendiksen’le konuşmaya devam etmesini işaret etti, televizyonun başına gitti ve yere çöküp çocuğun yanına oturdu. Ekranda bir kurt, dinamitin fitilini ateşliyordu.

“Selam, Jonas. Benim adım Harry. Diğer polis sana böyle olayların hemen her zaman iyi sonuçlandığını söyledi mi? Kaybolan insanların sonradan geri geldiklerini?”

Çocuk başını iki yana salladı.

“Gerçekten de öyle ama” dedi Harry. “Bir tahminde bulunacak olsan, annen sence şu an nerede olabilir?”

Çocuk omuz silkti. “Nerede, bilmiyorum ki.”

“Bilmediğinin farkındayım Jonas. Şimdilik hiçbirimiz bilmiyoruz. Yine de, annen evde ya da işte değilken en çok gittiği yer neresidir? Şu anda orada olup olamayacağını düşünme, sadece söyle.”

Çocuk cevap vermedi; can havliyle eline yapışan dinamiti fırlatmaya çalışsan kurdu izledi sadece.

“Gittiğiniz küçük bir yazlık ya da ona benzer bir yer var mı?” Jonas başını yine sağa sola salladı.

“Talnız kalmak istediğinde gitmek istediği özel bir yer mesela?”

“O yalnız kalmak istemez” dedi Jonas. “Benimle olmak ister.” “Sadece seninle mi?”

Çocuk dönüp Harry’ye baktı. Oleg gibi kahverengi gözleri vardı. Harry o kahverengiliğin içinde beklediği üzere korku, ancak hiç beklemediği bir öfke gördü.

“Neden gitmişler?” diye sordu çocuk. “O geri gelenler?” Gözleri aynı, diye düşündü Harry. *Soruları aynı. Önemli sorular.*

“Bir sürü sebep yüzünden” dedi. “Kimisi kayboluyor. Kaybolmanın birçok yolu var. Kimisi de sadece biraz uzaklaşıp kafa dinlemeye ihtiyaç duyuyor.”

On kapı çarpınca Harry çocuğun irkildiğini gördü.

Dinamit kurdun elinde patlarken arkalarındaki kapı açıldı.

“Merhaba” dedi bir ses. Sert, aynı zamanda kontrollüydü. “Son durum nedir?”

Harry arkasına bakınca takım elbise giymiş elli yaşlarında bir adamın sehpaye yürüyüp kumandayı aldığını gördü. Bir saniye sonra televizyonun ekranında beyaz bir nokta patladı ve hoparlörler itiraz eder gibi tısladı.

Adam bıkkın bir sesle “Gündüz televizyon izlemekle ilgili sana ne söylediğimi biliyorsun Jonas” dedi, odadaki diğer insanlara bu devirde çocuk yetiştirmenin ne kadar güç bir iş olduğunu anlatır gibi.

Harry ayağa kalkıp kendini, Magnus Skarre’yi ve kapının yanında dikilip sadece olan biteni izleyen Katrine Bratt’ı tanıttı.

“Filip Becker” dedi adam, burnunun tepesinde duran gözlüğünü daha da yukarı iterek. Harry iş oraya varırsa olası bir şüpheliye dair ilk ve en önemli izlenimini elde etmek için adamın bakışlarını yakalamaya çalıştı. Fakat Filip Becker’in gözleri, gözlük camlarından vuran yansıma yüzünden görünmüyordu.

“İletişime geçebileceği kim varsa hepsini aradım ama kimse bir şey bilmiyor” dedi Filip Becker. “Siz neler biliyorsunuz?”

“Hiçbir şey” dedi Harry. “Ama yardımcı olmak istiyorsanız yapabileceğiniz ilk şey evde eksik bavul, sırt çantası ya da kıyafet var mı bakmak olabilir; böylece bir fikir yürütebiliriz.” Harry devam etmeden önce Becker’i süzdü. “Bu gidiş ani mi yoksa planlı mıydı, anlamak için.”

Becker, Harry’nin aranan bakışlarına karşılık verdi ve başıyla onaylayarak üst kata çıkan merdivene gitti.

Hâlâ televizyonun siyah ekranına bakan Jonas’m yanına çömeldi Harry.

“Demek hızlı koşan kuşları seviyorsun” diye sordu.

Çocuk başını hayır der gibi sessizce salladı.

“Neden sevmiyorsun?”

Jonas zar zor duyulan bir sesle fısıldadı: “Çünkü Wile E. Coyote’ye üzülüyorum.”

Becker beş dakika sonra dönerek eksik bir şey olmadığını söyledi. Karısı kendisini evden uğurlarken üzerinde olan giysileri, ayrıca montu, çizmeleri ve atkısı dışında ne eksik bir kıyafet, ne de çanta vardı.

“Hımm.” Harry tıraşsız çenesini kaşdı ve Ebba Bendik-sen’e göz attı. “Sizinle mutfağa kadar gidebilir miyiz, Bay Becker?”

Becker önden giderken Harry Katrine'e gelmesini işaret etti. Mutfağa girer girmez profesör hemen bir filtreye kaşıkla kahve koydu ve makineyi suyla doldurdu. Katrine kapının yanında dikilirken Harry pencereye yürüyüp dışarı baktı. Kardan adamın kafası omuzlarının arasına gömülmüştü.

“Dün akşam evden kaçta çıktınız ve Bergen'e kaç uçağıyla gittiniz?” diye sordu Harry.

Becker, hiç tereddüt etmeden “Dokuz buçuk gibi çıktım” dedi. “Uçak da on biri beş geçe kalktı.”

“Evden ayrıldıktan sonra Birte'yle hiç konuştunuz mu?”

“Hayır.”

“Sizce ne olmuş olabilir?”

“Hiçbir fikrim yok, dedektif bey. Gerçekten bilmiyorum.”

“Hımm.” Harry sokağa baktı. Buraya geldiklerinden beri tek bir arabanın geçtiğini duymamıştı. Sahiden de çok sessiz bir muhitti. Şehrin bu tarafında sırf bu huzur ve sessizlik bile muhtemelen yarım milyona mal olurdu. “Peki evliliğiniz nasıl gidiyor?”

Filip Becker in işini yarım bırakıp durduğunu görünce “Bunu sormam gerekiyor, çünkü eşlerden birinin tası tarağı toplayıp diğerini terk etmesi sık rastlanan bir durum” diye ekledi.

Filip Becker boğazını temizledi. “Sizi temin ederim ki mükemmel bir evliliğimiz var.”

“Karımızın sizden gizlediği bir ilişkisi olabileceğini hiç düşündünüz mü?”

“Söz konusu bile olamaz.”

“‘Söz konusu bile olamaz’ iddialı bir cevap oldu, Bay Becker. Evlilik dışı ilişkiler hayli yaygındır.”

Filip Becker cılız bir tebessümle güldü. “Ben saf biri değilim, dedektif bey. Birte çekici bir kadın ve benden hayli genç. Nispeten özgürlükçü bir aileden geldiği de söylenebilir. Ama o tür şeyler yapacak bir kadın değil. Kaldı ki şöyle izah edeyim, neler yaptığımı epey yakından takip edebiliyorum.” Kahve makinesi uğursuzca guruldarken Harry kendi iddiasını devam ettirmek üzere ağzını açtı. Ama sonra fikrini değiştirdi.

“Eşinizin ruh halinde bir değişiklik fark ettiniz mi?” “Birte depresyonda değildi, dedektif bey. Ormana gidip kendini asmış ya da kendini göle atmış değil. Başka bir yerlerde ve hayatta. Kayıp insanlarla ilgili çok şey okudum ve hepsinde kaybolanların doğal ve oldukça sıradan açıklamalarla geri geldikleri söyleniyor. Öyle değil mi?”

Harry yavaşça başını salladı. “Evinize göz atmamın mahzuru var mı?”

“Hangi sebeple?”

Filip Becker'in sorusunda Harry'yi onun kontrolü elinde tutmaya alışkın biri olduğunu düşündüren

bir haşinlik vardı. Her şeyden haberdar edilen birine has bir tavır. Ve bu da karısının tek kelime etmeden evden gitmesiyle uyuşmuyordu. Harry bu ihtimalin üzerini aklında çoktan çizmişti bile.

Akıl sağlığı yerinde olan hiçbir normal anne on yaşındaki oğlunu gecenin bir vakti terk etmezdi. Bir de başka detaylar vardı tabii. Kriminal ya da olağanüstü bir durum olabileceğine dair belirtiler olmadıkça kayıp vakalarının bu kadar erken safhasında genellikle mümkün olan en az kaynağı kullanırlardı. Harry işte “bu detaylar” yüzünden Hoff a kendisi gitmek istemişti.

“Bazen insan bir şeyi bulana kadar onu aradığını bilmez” diye cevap verdi. “Bu bizim uyguladığımız bir yöntem.”

Bu defa Becker’in gözlük camlarının arkasındaki gözlerini görebildi. Oğlununkilerin aksine açık maviydi ve yoğun, berrak bir ışıkla parlıyordu.

“Tabii, muhakkak” dedi Becker. “Buyurun.”

Yatak odası soğuk ve düzenliydi, belli bir kokusu yoktu. İkiz yatakta tıgla örülmüş bir yatak örtüsü seriliydi. Komodinlerin birinin üstünde yaşlı bir kadın fotoğrafı duruyordu. Kadınla benzerliklerinden ötürü yatağın bu tarafının Fi-lip Becker’e ait olduğunu düşündü Harry. Diğer taraftaki komodinin üzerinde ise Jonas’m resmi vardı. Kadın giysilerinin olduğu gardıropta hafif bir parfüm kokusu hissediliyordu. Harry giysi askılarının, bir süredir dokunulmamış gibi birbirlerine eşit aralıklarla asılı durduklarını gördü. Yırtmaçlı siyah elbiseler, pembe motifli ve ışıltılı kısa kazaklar... Gardırobun altında bir çekmece bölümü vardı. En üsttekini çekti. İç çamaşırları. Siyah ve kırmızı. Sonrakine baktı. Jartiyerler ve ince çoraplar. Üçüncü çekmeceye geçti. Parlak kırmızı bir keçenin üzerindeki deliklere takılar yerleştirilmişti. Parıltılı değerli taşlarla işlenmiş büyük, gösterişli bir yüzük gördü. Bu çekmecedekiler epey Vegas işiydi. Keçenin tüm delikleri doluydu.

Odada yeni dekore edilmiş, içinde buhar banyosu ve iki çelik lavabo bulunan bir banyoya açılan kapı vardı.

Harry, Jonas’ın odasına gidince küçük bir masanın yanında duran minik bir sandalyeye oturdu. Masada ileri matematik işlemleri yapabilen bir hesap makinesi vardı. Yeni, hatta hiç kullanılmamış gibiydi. Masanın tepesinde bir dalganın içinde yüzen yedi yunusun resmi ve tüm yıla ait takvim bulunan bir afiş asılıydı. Tarihlerin birkaçı yuvarlak içine alınıp yanma küçük notlar yazılmıştı. Harry, Jonas’m annesinin ve büyükbabasının doğum günlerini, Danimarka tatilini, sabah 10’daki dışçı randevusunu işaretlediği tarihlere baktı. Temmuz ayında iki günün üzerinde DOKTOR yazılıydı. Ne var ki koca takvimde bir tane bile futbol maçı, sinema ya da doğum günü partisi işaretlenmemişti. Sonra yatağın üzerinde duran pembe bir atkı çarptı gözüne. Jonas’m yaşında bir erkek çocuğunun ölse dahi takmayacağı bir renkteydi. Harry atkıyı eline alıp kaldırdı. Islak olmasına rağmen ten, saç ve kadın parfümü karışımı, hoş bir koku vardı hâlâ üzerinde. Gardı-roptakiyle aynı parfüm kokusuuydu.

Alt kata indi. Mutfağın dışında durdu ve kayıp vakalarıyla ilgili uygulanan prosedürleri uzun uzun anlatmaya girişen Skarre’yi dinledi, içeriden kahve fincanlarının tıkırtısı geldi. Oturma odasındaki kanepede, belki de üzerinde oturup kitap okuyan küçük siluet yüzünden gözüne kocaman göründü. Kanepeye yaklaştı ve Charlie Chaplin’in diktatör üniformasıyla çekilen bir fotoğrafını gördü. Jonas’m yanına oturdu.

“Chaplin’in sör olduğunu biliyor muydun?” diye sordu. “Sör Charlie Chaplin.”

Jonas başını aşağı yukarı oynattı. “Ama onu Amerika’dan kovdular.” Ardından kitabını karıştırdı.

“Bu yaz hasta mı oldun, Jonas?”

“Hayır.”

“Ama doktora gitmişsin. İki kere.”

“Annem muayene olmamı istedi. Annem...” Sesi titredi. ‘Yakında dönecek, göreceksin’ dedi Harry, bir elini çocuğun dar omuzlarına koyarak. “Atkısını yanına almamış galiba, değil mi? Yatağında duran pembe atkı...”

“Birisi onu kardan adamın boynuna sarmış” dedi Jonas. “Atkıyı buraya ben getirdim.”

“Annen kardan adamın üşümesini istememiş o halde.” “Annem en sevdiği atkısını kardan adama asla vermez.”

“O zaman baban yapmıştır.”

“Hayır, o gittikten sonra başka birisi yapmış. Dün gece yapmış. Annemi alıp götüreren insan...”

Harry yavaşça başını salladı. “Kardan adamı kim yaptı, Jonas?”

“Bilmiyorum.”

Harry pencereden bahçeye baktı. Buraya gelmesinin sebebi buydu işte. Duvardan odaya buz gibi bir rüzgâr esiyordu sanki.

Harry ve Katrine, Serkedalsveien’da Majorstuen’e doğru arabada gidiyorlardı.

“Eve girer girmez ilk düşündüğün şey ne oldu?” diye sordu Harry.

“Burada yaşayan çiftin pek ruh ikizleri olmadığı” dedi Katrine, frene basmadan bilet gişesinden geçerken. “Mutsuz bir evlilikleri olabilir ve durum buysa acı çeken taraf kadın diye düşündüm.”

“Hımm. Peki sana bunu düşündüren neydi?”

Katrine dikiz aynasına göz atarak yüzünde bir gülümsemeyle “Her şey çok açık” dedi. “Zevklerin çatışması.”

“Açıkla.”

“O berbat kanepayı ve sehpayı görmedin mi? Doksanlı yıllarda erkeklerin aldığı tipik seksenler mobilyaları. Kadınsa alüminyum ayakları olan cilalı meşeden beyaz bir yemek masası seçmiş. Bir de Vitra’lar.”

“Vitra mı?”

“Yemek odası sandalyeleri. Pahalıdır. O kadar pahalı ki onların yerine makul fiyata taklitlerini alsa artan parayla evin tüm boktan mobilyalarını j'enileyebilirdi.”

Harry, *boktan* küfrünün Katrine Bratt'ın ağzında ne kadar eğreti durduğunu fark etti; ait olduğu üst sınıfı vurgulamaktan başka bir işe yaramayan dilsel bir tezattı sadece.

“Bu ne demek yani?”

“Oslo'nun o muhitinde büyük bir evde oturmak, sorunun para olmadığı anlamına geliyor. Kadının kanepeli ve sehpayı değiştirmesine *izin verilmemiş*, bu kadar basit. Zevksiz ya da iç mimariye hiçbir ilgi duymadığı belli olan bir adam böyle bir şey yapıyorsa, bu bana evde kimin kime hükmettiğine dair bir şeyler söyler.”

Harry başını sallarken ondan çok kendini onayladı. Bu kadın hakkında edindiği ilk izlenimde yanılmamıştı. Katrine Bratt gerçekten iyiydi.

“*Sen* bana ne düşündüğünü söyle” dedi Katrine. “Burada bir şeyler öğrenmesi gereken kişi benim.”

Harry camdan dışarıya, eski, geleneksel ama asla çok saygıdeğer bir kafe olmayan alkol ruhsatlı Justisen'e baktı.

“Birte Becker'in evden kendi isteğiyle gittiğini düşünmüyorum” dedi.

“Neden? Evde hiç zorlama izi yok.”

“Çünkü iyi planlanmış.”

“Peki suçlu kim? Kocasını mı? Her zaman koca suçludur, değil mi?”

“Evet” dedi Harry, kafasının dağıldığının farkına vararak. “Her zaman koca suçludur.”

“Bu seferkinin Bergen'e gitmiş olmasını saymazsak tabii.” “Öyle görünüyor, evet.”

“Son uçakla gittiğine göre hem eve dönüp hem de ilk dersine yetişmeyi başarmış olamaz.” Katrine hızlandı ve Majors-tuen kavşağını sarı ışıkta geçti. “Ama zaten Filip Becker suç-

lu olsaydı, ona attığın yemi yutardı.”

“Yem mi?”

“Evet. Kadının ruh haliyle ilgili attığın yem. Becker'e intihardan şüphelendiğini ima ettin.”

“Yani?”

Katrine güldü. ‘Tapma Harry. Becker dahil herkes, polisintihar gibi görünen bir vaka için emek

harcamayacağını bilir. Adama kısaca, şayet suçluysa onu çoğu deritten kurtaracak bir senaryo uydurması için fırsat tanıdın. Ama eşinin gayet mutlu olduğunu söyledi.”

“Hımm. Demek bu soru sana göre bir testti?”

“Sen insanları sürekli test ediyorsun Harry. Ben dahil.” Bogstadveien’in içine varana kadar Harry bir şey demedi, “insanlar genelde düşündüğünden daha akıllıdır” dedi Harry ve emniyetin otoparkına girdikleri ana kadar ağzını bir daha açmadı.

“Günün geri kalanında yalnız çalışmam gerek.”

Harry’nin bunu söylemesinin sebebi, bir süredir pembe atkıyı düşünmesi ve bir sonuca varmış olmasıydı. Bir an önce Skarre’nin kayıp insanlarla ilgili raporunu incelemeli ve aklını kemiren şüphenin doğru olup olmadığını görmeliydi. Ve korktuğu şey çıkarsa mektupla birlikte Komiser Gunnar Hagen’a gitmeliydi. O lanet mektupla...

4 Kasım 1992

Totem Direği

III. William Jefferson Blythe, 19 Ağustos 1946’da, Arkan-sas’ın küçük bir kasabası olan Hope’ta dünyaya geldiğinde babasının bir trafik kazasında ölmesinin üzerinden tam üç ay geçmişti. Dört sene sonra William’ın annesi yeniden evlenmiş ve William yeni babasının soyadını almıştı. 1992’de, yani William’ın doğumundan kırk altı yıl sonra bir kasım akşamı Hope’un caddelerine kar gibi konfeti yağarken insanlar, umutları ve memleketlerinin çocuğu olan William’ın ya da kısaca Bili Clinton’ın Amerika’nın kırk ikinci başkanı seçilmesini kutluyordu. Aynı akşam Bergen’e düşen karlar ise her zamanki gibi caddelere değmeden havada eriyor, eylül ortasından beri hep olduğu gibi şehrin üzerine yağmur olarak düşüyordu. Fakat ertesi sabah gün ağardığında, bu güzel şehri koruyan yedi tepe, üzerine ince bir şeker tabakası serpilmiş gibi beyazdı. Ve Dedektif Gert Rafto bu tepelerin en yükseği olan Ulriken’e varmıştı bile. Dağ havasını titreyerek soluyor, geniş kafasını omuzlarına gömerken yüzünde sıkışıp toplanmış deriler yüzünden cildi yer yer yarılmış gibi görünüyordu.

Onu ve emniyetten gelen üç olay yeri polisini buraya, şehrin 642 metre yukarısına taşıyan sarı teleferik, kalın çelik tellerde nazıkçe sallanarak bekliyordu. O sabah bu popüler dağa teleferikle çıkan ilk turistler durumu bildirdiklerinden beri ulaşım kesilmişti.

Olay yeri polislerinden biri boş bulunarak “Haydi dışarı”

dedi. Şehrin turizm sloganı Bergenli Norveçliler için öyle bir parodiye dönüşmüştü ki Bergenliler artık neredeyse bu sloganı hiç kullanmaz olmuştu. Yine de korkunun galip geldiği böyle durumlarda insan beyninin derinliklerinde saklı olan sözler açığa çıkıverirdi işte.

“Evet, haydi dışarıya” diye tekrarladı Rafto, alaycı bir tavırla. Gözleri, krep hamurunu andıran cildinin kıvrımlarının arkasında parıldadı.

Karda yatan ceset o kadar çok parçaya bölünmüştü ki çıplak bir göğüs görünmese cinsiyetini anlamak

imkânsız olurdu. Geri kalan kısımlar ise Rafto'ya, önceki sene Eidsvâgneset'te virajı çok hızlı alan bir kamyonu yüklü alüminyum plakaların kasadan dökülüp karşı yönden gelen bir arabayı gerçek anlamda biçtiği bir trafik kazasını hatırlattı.

“Katil onu burada öldürüp parçalara ayırmış” dedi, polislerden biri.

Cesedin etrafındaki kar kan gölüne döndüğü ve yana doğru uzanan kalın kan şeritleri, kalbi hâlâ atarken atardamarlarından birinin kesildiğini gösterdiği için bu bilgi Rafto'ya biraz lüzumsuz geldi. Önceki gece kar yağışının saat kaçta durduğunu öğrenmeyi kafasına not etti. Son teleferik akşama doğru saat beşte ayrılmıştı. Kurban ve katil, teleferik hattının altında yukarı doğru kıvrılan yolu tırmanmış da olabilirdi elbette. Ya da Fløyen funiküleriyle yan taraftaki Fjelltoppen'e çıkıp oradan yürümüşlerdi. Ama bunlar yürümek için uzun mesafelerdi ve sezgileri ona tek bir ihtimalin olabileceğini söylüyordu: teleferik.

Karda iki çeşit ayak izi vardı. Ayakkabı izi olmasa da küçük olanlar hiç şüphe yok kadına aitti. Diğerleri de katilinin olmalıydı. Yola doğru gidiyorlardı.

“Botları büyükmüş” dedi, genç olay yeri uzmanı. Sotra'dan gelen, yanakları çökük bir adamdı. “En az 48 numara. Epey iri bir adam olmalı.”

“Pek değil” dedi Rafto, havayı koklayarak. “Burada zemin düz olmasına rağmen ayak izleri düzgün değil. Bu adamın ayaklarının botlarından küçük olduğunu gösteriyor. Belki de bizi yanıltmaya çalışıyordu.”

Rafto tüm gözlerin üzerine çevrildiğini hissetti. Akıllarından ne geçtiğini biliyordu. Bir zamanların yıldızı, medyanın tapındığı adamın yine göz boyamaya çalıştığını düşünüyor olmalıydılar. Koca ağızlı, sert hatlı, enerji küpü bir adam. Kısacası, manşetlere oynayan biri. Ama bir noktada herkese, basma, iş arkadaşlarına biraz fazla gelmeye başlamıştı. Gert Rafto'nun sadece kendisini ve sahne ışıklarının altındaki yerini düşündüğü, bu bencilliği yüzünden bir miktar insanın ve çok sayıda ölünün ayağına bastığına dair üstü kapalı, alaycı konuşmalar döner olmuştu. Hiçbirini umursamıyordu ama. Diğer insanların onun üzerinde bir tesiri yoktu. Daha doğrusu çok yoktu. Olay yerlerinde kişisel eşyaların yok olması alışıldık bir durumdu. Muhtemelen kimsenin aramayacağı, ölenlere ait takılar ya da kol saatleri. Ne var ki günün birinde Rafto'nun mesai arkadaşlarından biri odada kalem ararken masasındaki bir çekmeceyi açmıştı. En azından böyle söylemişti. Ve çekmecede tam üç yüzük bulundu. Rafto amirinin karşısına çıktı ve durumu kendisi izah etti. Amir ağzını kapalı tutmasını ve eline koluna sahip olmasını söyleyerek konuyu örtbas etmekle yetindi. Fakat söylentiler başlamıştı bir kere. Medyanın bile haberi vardı artık. Emniyet Müdürlüğü'ne polis şiddetiyle ilgili suçlamalar yapıldığında polislerden birine ait somut delillerin çabucak ortaya çıkıvermesi belki de o yüzden şaşırtıcı olmadı. O polis, manşetlere oynayan adamdı tabii ki.

Gert Rafto suçluymuş ve kimsenin bundan bir şüphesi yoktu. Yine de herkes, dedektifin Bergen polislerinin yıllardır içine işlemiş bir kültürün günah keçisi ilan edildiğinin farkındaydı. Mahkûmların, ki çoğu çocuk tacizcisi ya da torbacıydı, eski demir basamaklardan hapisane hücrelerinin zeminine düş-

rek kendi kendilerine yaralandıklarını belirten birkaç tutanağı imzalamıştı alt tarafı.

Gazeteler acımasızdı. Ona Gert demek yerine Demir lakabını takmaları çok orijinal bir fikir olmasa da uygundu. Bir gazeteci kanun dünyasının her iki ucundaki ezeli düşmanlarından birkaçına ulaşmış röportaj yapmış ve onlar da hesaplaşma fırsatını kaçırmamışlardı tabii. Rafto'nun kızı günün birinde okuldan ağlayarak eve gelip diğer çocukların ona sataştığını anlatınca karısının canına tak etmiş, Rafto tüm aileyi batağa sürüklerken oturup öylece olanları izlemesini beklememesini söylemişti. Rafto'nun her zamanki gibi gözü kararmıştı. Böylece eşi kızını da yamna alarak gitmiş, bu defa dönmemişti.

Zor zamanlar geçirse de kim olduğunu asla unutmamıştı. Demir Rafto'ydu o. Karantina süresi sona erince kaybettiği gücünü geri kazanmak için her şeyi göze alarak gece gündüz çalışmıştı. Ne var ki etrafındaki kimse merhamet göstermiyordu, açılan yaralar çok derindi ve insanların onun başarılı olmasına müsaade etmeye içten içe direndiğini görebiliyordu. Rafto'nun yeniden parlamasını, kendilerine ve medyaya çaresizce unutmaya çalıştıkları o günleri yeniden hatırlatmasını istememeleri doğaldı. Elleri kelepçelenmiş, yara bere içindeki azılı suçluların manşete çıkan fotoğraflarını bir daha görmeyi istemiyorlardı. Ama onlara gösterecekti. Gert Rafto'nun bu kadar çabuk kenara itilmeye eyvallah demeyecek bir adam olduğunu gösterecekti. Bu şehrin sevgi kelebeklerinin, süt çocuklarının, tüm gün odalarında oturup upuzun dilleriyle bir yandan yerel siyasetçilerin, bir yandan solcu geçinen gazetecilerin kışlarını yalayan laf cambazlarının değil, onun şehri olduğunu kanıtlayacaktı.

“Birkaç fotoğraf çek ve bana kimliğini bul” dedi Rafto, fotoğraf makineli olay yeri uzmanına.

“Peki bu halde onun kimliğini kim teşhis edebilecek?” diye sordu genç polis.

Rafto delikanlının sesindeki tonu umursamadı. “Elbet bi-rileri kayıp bir kadın ihbarında bulunmuştur, yapmadıysa da yakında yapar. Sen işine bak evladım.”

Rafto en yukarı çıktı ve arkasını dönüp Bergencililerin *vid-den* dediği düzlüğe baktı. Kırsal tarayan gözleri bir tepede durup zirvede dikili, bir insanı andıran şeye baktı. Bu bir insansa hiç kıpırdamıyordu. Bir taş anıt olabilir miydi? Orada daha önce eşi ve kızıyla belki yüz kere yürümüştü ve bir taş anıt gördüğünü hatırlamıyordu. Teleferiğe inip operatörle konuştu ve onun dürbününü ödünç aldı. On beş saniye sonra gördüğü şeyin taş anıt değil, birisi tarafından toplanıp üst üste konmuş üç büyük kar topu olduğunu anladı.

Rafto, Bergen'in Fjellsiden denilen ve acayip pitoresk, güneşin asla vurmadığı dar sokaklarda sıralanan, merdiveni ve mahzeni bol, eğri büğrü, yalıtımsız ahşap evlere sahip olan bu engebeli bölgesini sevmezdi. Zengin ailelerin modaya ayak uyduran çocukları genellikle milyonlar harcayarak buradan otantik bir Bergen evi satın alır ve tek bir tahta kıymığını aynı bırakmayana kadar evi baştan sona yemlerlerdi. Burada artık çakıltaşlarında koşturan çocukların ayak sesleri duyulmuyordu; uçuk fiyatlar Bergencililer için genç aileleri dağların öte yanındaki banliyölere iteli çok olmuştu. Buna rağmen boş bir sıra dükkân kadar sessiz ve metruk bir yerdeydi şimdi. Yine de taş basamaklarda dikilip zile basarken izlendiği hissine kapıldı.

Biraz sonra kapı açıldı ve solgun, endişeli bir kadın suratı ürkmüş bir ifadeyle ona baktı.

“Onny Hetland?” diye sordu Rafto, kimliğini göstererek. “Arkadaşınız Laila Aasen'le ilgili görüşmeye geldim.”

Daire ufacıktı ve kafa karıştıran bir planı vardı. Banyo mutfağın arkasında, yatak odasıyla oturma odasının arasındaydı. Oturma odasının şarap rengi duvar kâğıdının önüne Onny Hetland bir uzun koltuk ve yeşil-turuncu bir tekli koltuk sıkıştırmayı başarmıştı. Kalan küçücük yerde de haftalık dergiler,

kitaplar ve CD'lerden oluşan bir öbek duruyordu. Rafto ters dönmüş bir su kabının ve kedinin üzerinden atlayarak koltuğa ulaştı. Onny Hetland da kolyesiyle oynayarak tekli koltuğa geçti. Kolyenin ucunda sarkan yeşil taşta siyah bir çatlak vardı. Belki bir defoydu. Belki de böyle olması gerekiyordu.

Onny Hetland arkadaşının ölüm haberini Laila'nın kocası Bastian'dan o sabah almıştı. Rafto duygusuzca olayın ayrıntılarını paylaşırken kadının yüzü farklı hislerle şekilden şekle giriyordu yine de.

“Korkunç” diye fısıldadı Onny Hetland. “Bastian bana bunlardan hiç bahsetmedi.”

“Çünkü duyulmasını istemedik” dedi Rafto. “Bastian bana Laila'nın en yakın dostu olduğunuzu söyledi.”

Onny başıyla onayladı.

“Laila'mın Ulriken'de ne yaptığını biliyor musunuz? Kocasının bir fikri yok. Dün çocuklarla beraber Florö'de annesinin yanındaymış.”

Onny başını iki yana salladı. Sert bir hareketti. Şüpheye mahal vermeyen bir hareket. Fakat sorun başını sallamasında değildi. Sallamadan önce saniyenin yüzde birinde kendini gösteren bir tereddüttü. Gert Rafto'nun ihtiyacı olan da bu kısacık andı.

“Bu bir cinayet vakası, Bayan Hetland. İşin ciddiyetini ve bana her şeyi anlatmazsanız kendinizi nasıl bir tehlikeye atacağınızı anladığınızı umuyorum.”

Kadın, buldok yüzlü dedektife afallamış gözlerle baktı. Rafto avının kokusunu aldı.

“Ailesini düşünerek böyle davranıyorsanız hata ediyorsunuz. Bu tür şeyler er ya da geç ortaya çıkar.”

Kadın yutkundu. Korkmuş gibiydi; kapıyı ilk açtığı andaki kadar korkmuştu. Rafto son darbeyi vurarak suçlularda olduğu kadar masum insanlarda da hep işe yarayan ve aslında saçma olan, o ufak tehdidi kullandı.

“Ya bana burada her şeyi anlatırsınız ya da sorgu için emniyete gelirsiniz.”

Kadının gözlerine yaşlar doldu ve boğazının derinliklerinden belli belirsiz bir ses yükseldi.

“Biriyle görüşmeye gitmişti.” “Kiminle?”

Onny Hetland titreyerek derin bir nefes aldı. “Laila bana sadece adını ve mesleğini söyledi. Bir de bunun bir sır olduğunu, kimsenin bilmemesi gerektiğini. Bilhassa Bastian'm.” Rafto heyecanını gizlemek için defterine baktı. “Söylediği isim ve meslek neydi?”

Onny'nin dediklerini yazdı. Kâğıda baktı. Oldukça yaygın bir isimdi. Ve yine yaygın bir meslek. Ama Bergen nispeten küçük bir şehir olduğundan bu bilginin yeteceğini düşündü, içindeki ses doğru yolda olduğunu söylüyordu. Otuz yıllık polislik hayatı ve insan sevmeme üzerine kurulu olan insanlık bilgisiydi bu *sesten* kastı.

“Bana bir konuda söz verin” dedi Rafto. “Bu söylediklerinizi kimseye anlatmayacaksınız. Aileden kimseye. Basından da. Benden sonra görüşebileceğiniz polislere bile. Anladınız mı?”

“Po...polislere de mi?”

“Evet, asla. Soruşturmayı ben yürütüyorum ve bu bilgi tamamen benim kontrolümde olmalı. Ben başka bir şey söyleyene kadar hiçbir şey bilmiyorsunuz.”

Nihayet, diye düşündü Rafto, yeniden dışarıdaki basamaklarda dikilirken. Ara sokağa açılmış, sallanan bir pencereden ışık parlayınca izleniyormuş hissine kapıldı yine. Ama sonra saçma geldi. İntikam peşinde olan oydu. Kendisi. Mon-tunun düğmelerini ilikledi ve sağanak yağmura aldırış bile etmeden sessiz bir zaferle kaygan sokaklardan Bergen'in şehir merkezine yürümeye başladı.

Öğleden sonra saat beşte gökyüzünden Bergen'e kırık bir contadan su sızar gibi hafif bir yağmur yağıyordu. Gert

Rafto'nun önündeki çalışma masasında meslek örgütünden istediği isim listesi duruyordu. Aynı ada sahip adayları aramaya başlamış ve şimdiye dek üç tane bulmuştu. Şunun şurasında iki saat önce Onny Hetland'ın yanındaydı ve Lai-la Aasen'i kimin öldürdüğünü kısa zamanda bulacağını düşünüyordu. On iki saatten az bir sürede çözülmüş bir dosya. Bunu onun elinden kimse alamayacak, bu onur sadece kendisinin olacaktı. Çünkü basını bizzat o bilgilendirecekti. Ülkenin büyük medya kuruluşları şimdiden dağların üstünde uçmaya ve Emniyet Müdürlüğü'ne üşüşmeye başlamıştı. Emniyet müdürü cesetle ilgili hiçbir ayrıntının paylaşılmasına emrini vermiş olsa da akbabalar kan banyosunun kokusunu almıştı bir kere.

“Bilgi sızdırılmış olmalı” dedi Emniyet Müdürü, Rafto'ya bakarak. Rafto cevap vermedi, yüzünde belirlemek için can atan sırtıtışa mâni oldu. Şimdilik raporlarını yazmaya hazır bir halde bekliyorlardı çünkü. Ve çok geçmeden Gert Rafto bir kez daha Bergen Emniyet Müdürlüğü'nün kralı olacaktı.

Radyoyu kısınca Whitney Houston'm sonbahara sevgilisini daima seveceğini anlattığı şarkı sustu. Ahizeyi kaldıramadan telefon çaldı.

“Rafto” dedi, sinirli ve sabrı olmayan bir sesle.

“Aradığın kişi benim.”

Adı çıkmış bir dedektif olarak sesi duyar duymaz bunun bir şaka ya da kandırmaca olmadığını anladı. Alelade manyakların ya da sarhoşların çıkarmayı beceremeyeceği kadar sakin, kontrollü, diksiyonu temiz ve ciddi bir sestti. Ne olduğunu tam olarak çözemediği tuhaf bir yanı da vardı.

Rafto yüksek bir sesle iki defa öksürdü. Şaşırmadığını göstermek istercesine bekledi. “Kiminle görüşüyorum?”

“Bunu biliyorsun.”

Rafto gözlerini kapadı, içinden sert bir küfür salladı. Siktir, siktir, siktir, dedi içinden. Katil teslim olacaktı. Böyle olması faili kendi eliyle yakaladığındaki etkinin yarısını bile yaratmazdı.

“Seni aradığım düşüncesine nereden kapıldın?” diye sordu dedektif, dişlerini sıkarak.

“Biliyorum işte” dedi ses. “Bu işi benim istediğim gibi yaparsak istediğine kavuşacaksın.”

“Ben ne istiyormuşum?”

“Beni tutklamayı. Yapacaksın da. Hem de tek başına. Şimdi beni iyi dinle, tamam mı Rafto?”

Dedektif başını salladı ve sonra kendini toparlayıp “Evet” demeyi başardı.

“Benimle Nordnes Parkı’ndaki totem direğinin dibinde buluş” dedi ses. “Tam on dakika sonra.”

Rafto düşünmeye çalıştı. Nordnes Parkı, Akvaryumun yanındaydı ve gitmesi on dakikasını bile almazdı. Ama onca yer varken neden burnun en ucundaki bir parkta buluşuyorlardı ki?

“Yalnız gelip gelmediğini görüyor olacağım” dedi ses, akimdan geçenlere cevap verirmiş gibi.

“Yanında bir polis görürsem ya da geç gelersen ortadan kaybolurum. Sonsuza kadar.”

Rafto kafasını çalıştırdı, ölçüp biçti ve bir sonuca vardı. On dakika içerisinde istese de bir tutuklama ekibi ayarlayıp oraya varamazdı. Yazılı raporunda tutuklamayı neden kendi başına yapmak zorunda olduğunun açıklamasını bulmuştu. Mükemmeldi.

“Tamam” dedi Rafto. “Şimdi ne yapıyoruz?”

“Sana her şeyi anlatacağım ve teslim olmak için şartlarımı söyleyeceğim.”

“Ne tür şartlar?”

“Duruşmada kelepçe takılmasını istemiyorum. Basın içeri alınmayacak. Ve diğer mahkûmlarla kavga etmek zorunda kalmayacağım ayn bir yerde tutulmak istiyorum.”

Rafto’nun neredeyse nefesi kesildi. “Tamam” dedi saatine bakarak.

“Bekle, başka şartlarım da var. Odamda televizyon olacak. Bir de isteyeceğim tüm kitaplar gelecek.”

“Onları ayarlarız” dedi Rafto.

“Şartlarımı kabul edip anlaşmayı imzaladığın zaman seninle gelirim.”

“Şöyle yapsak?” diye başladı Rafto; ancak hızlı hızlı öten *bip* sesi karşı tarafın telefonu kapattığını söylüyordu.

Rafto arabasını Bergen tersanesine park etti. En kısa yol değildi ama parka girdiğinde Nordnes'i en iyi bu açıyla görebilirdi. Geniş parkın, çiğnenmiş patikaları ve sararıp solan çimenlerden oluşan tepeciklerle inişli çıkışlı bir arazisi vardı. Siyah benekli ağaçlar, Askøy adasının arkasındaki denizden sürüklenen ağır bulutlara doğru ellerini açar gibiydi. Bir adam, gergin tasma kayışını çekiştiren sinirli bir Rottweiler'm peşinden koştura koştura gidiyordu. Rafto, Smith & Wesson tabancasının ağırlığını montunun cebinde hissederek Nordnes deniz suyu havuzunu geçti. Boş beyaz havuz, denizin kenarına konulmuş dev bir küveti andırıyordu.

Dönemecin arkasındaki Bergen'in 900. kuruluş yıldönümü münasebetiyle Seattle'dan gelen iki tonluk hediyeyi, on metrelik totem direğini görebiliyordu. Kendi nefesini ve ayaklarının altında ezilen ıslak yaprakların vıcık vıcık sesini işitiyordu. Yağmur yağmaya başlamıştı. Küçük, iğneye benzer damlalar yüzüne çarpıyordu.

Totem direğinin dibinde bir figür, Rafto'nun diğer taraftan değil de oradan geleceğini biliyormuş gibi yüzü Rafto'ya dönük bir halde tek başına duruyordu.

Rafto kalan son birkaç adımı yürürken tabancayı avucunda sıktı. İki metre kala durdu. Yağmur damlaları gelince gözlerini yumdu. Bu doğru olamazdı.

“Şaşırdın mı?” diye sordu, ancak şimdi tanıyabildiği ses.

Rafto cevap vermedi. Kafası yine çalışmaya başlamıştı.

“Beni tanıdığını düşünüyordun” dedi ses. “Ama sadece ben seni tanıyorum. O yüzden bu işi yalnız halletmeyi deneyeceğini tahmin ettim.”

Rafto sadece baktı.

“Bu bir oyun” dedi ses.

Rafto boğazını temizledi. “Oyun mu?”

“Evet. Sen oyun oynamayı seversin.”

Rafto elini tabancanın kabzasına götürdü, çok hızlı çekerse cebine takılmayacağından emin olacağı bir şekilde tuttu.

“Neden özellikle ben?” diye sordu.

“Çünkü en iyisi sensin. Ben sadece en iyilerle oynarım.”

“Sen delisin” diye fısıldadı Rafto. Bu söylediğinden aynı saniyede pişman oldu.

“Ona” dedi diğer kişi, yüzünde küçük bir gülümsemeyle, “pek şüphe yok zaten. Ama sen de delisin, dostum. Bizler evinin yolunu bulamayan huzursuz ruhlarız. Hep böyle olmuştur. Kızılderililer bu totemleri neden yaparmış, biliyor musun?” Rafto'nun önündeki kişi eldivenin içindeki işaretparmağının eklemine toteme vurdu; birbiri üstüne dizilmiş oymalı figürler iri, kör, kara gözleriyle fiyordu

izlemeye devam etti.

“Ruhları korumak için” diye devam etti. “Kaybolmasınlar diye. Ama her totem zamanla çürür. Çürümeli de, işin doğası böyle. Ve çürüyüp gittiğinde ruh kendine yeni bir yuva bulmak zorunda kalır. Belki bir maskenin içinde. Belki bir aynada. Belki de yeni doğan bir bebekte.”

Akvaryum’da koşturan penguenlerden boğuk çığlıklar geldi. “Onu neden öldürdüğünü söyleyecek misin?” diye sordu Rafto, kendi sesinin de boğuk çıktığını fark ederek.

“Çünkü ne yazık ki oyun bitti, Rafto. Ama eğleneliydi.” “Peki peşinde olduğumu nasıl anladın?”

Elini kaldırdığım görünce Rafto istemsizce bir adım geri attı. Parmaklarından sarkan bir şey vardı. Bir kolye. Ucunda damla şeklinde, siyah çatlaklı yeşil bir taş duruyordu.

Rafto kalbinin hızlandığını hissetti.

“Aslında Onny Hetland başta bir şey söylemedi. Ama sonra... Nasıl desek... daha fazla direnemeyip ikna oldu.”

“Yalan söylüyorsun” dedi Rafto, nefes nefeseydi ve sesi hiç ikna edici değildi.

“Ona başka hiçbir polise bir şey söylememesini tembihlemişsin. Teklifimi kabul edip buraya yalnız geleceğini o zaman anladım. Çünkü bunun ruhun için yeni bir yuva, dirilmen için bir fırsat olduğunu düşünüyordun. Haksız mıyım?” Soğuk ve ince yağmur Rafto’nun yüzünde ter gibi akıyordu. Parmağını tabancasının tetiğine yerleştirdi ve yavaş, kısa ve öz konuşmaya odaklandı.

“Yanlış bir yer seçtin. Arkanda deniz var, etrafımızdaki tüm yollarda polis araçları duruyor. Buradan kimse kaçamaz.” Yüzü ona dönük olan kişi havayı kokladı. “Kokuyu sen de alabiliyor musun, Gert?”

“Ne?”

“Korku. Adrenalin kolay fark edilir bir kokudur. Gerçi sen bunları iyi biliyorsundur zaten. Dövdüğün mahkûmlardan o kokuyu aldığına eminim. Laila da öyle koktu. Özellikle kullanacağım aletleri görünce. Onny’nin kokusu daha da fazlaydı. Sanırım ona Laila’yı anlattığın için başına gelecekleri biliyordu. Sence de kışkırtıcı bir koku değil mi? Bazı etoburların avlarını bulmak için bu kokuyu kullandıklarını okumuştum. Düşünsene, kurban ödü patlarken saklanmaya çalışıyor ama kendi korkusunun kokusunun onu öldüreceğini biliyor.” Rafto diğer eldivenli elin boş bir halde yanda sallandığını görüyordu. Gündüz vaktiydi ve Norveç’in ikinci büyük şehrinin merkezine yakınlardı. Yaşma rağmen, ağzına alkol sürmeden geçirdiği son birkaç yılın ardından fiziksel olarak iyi durumdaydı. Refleksleri hızlı, dövüş tekniği yeterli sayılırdı. Dahası silahını çekmesi bir saniye bile sürmezdi. O halde dişlerini ağzının içinde takırdatan bu büyük korku da neyin nesiydi?

- [2. Gün Cep Telefonu](#)
- [4. Gün Ölüm Maskesi](#)
 - [9. Gün Bergen](#)
 - [16. Gün Televizyon](#)
 - [“Eee, sana da iyi akşamlar Hole” dedi Müller-Nilse](#)

- [20. Gün Biber Gazı](#)
- [21. Gün Sirenler](#)

1

Kırmızı boya elde etmek için kullanılan bite benzer bir böcek, (.n.)

2. Gün Cep Telefonu

Polis memuru Magnus Skarre döner sandalyesinde arkaya yaslanıp gözlerini kapadı. Bir anda gözünün önünde beliren görüntüde takım elbise giyen biri, yüzü diğer yöne dönük bir halde dikiliyordu. Gözlerini birden açtı ve saatine baktı. Altı olmuştu. Kayıp insanların bulunmasıyla ilgili standart prosedürü yerine getirdiğine göre artık bir molayı hak etmişti. Tüm hastaneleri arayıp Birte Becker adında bir hastaları olup olmadığını sormuştu. Norgestaksi ve Oslotaksi adında iki taksi durağıyla görüşmüş, önceki gece Hoff taki adresin yakınlarına gidip gitmediklerini kontrol etmişti. Kayıp kadının bankasıyla da konuşmuş ve kaybolmadan önce yüklü miktarda para çekmediğine ve önceki akşam ya da o gün hesabından çekim yapılmadığına dair onay almıştı. Gardemoen Havalimanı polisi önceki gecenin yolcu listelerine bakmasına izin vermişti ama Bergen uçağına binen Filip dışında Becker soyadlı başka bir yolcu yoktu. Danimarka ve İngiltere'ye giden gemi şirketleriyle de görüşmüştü; gerçi kadının pasaportu kocasındaysa ve onu polisler göstermişse İngiltere'ye gidebilmesi imkânsıza yakındı. Çalışkan polis Oslo ve Akers-hus'taki tüm otellere standart bir güvenlik faksı çekmeyi de ihmal etmemiş, son olarak da devriye arabaları dahil olmak üzere Oslo'daki tüm operasyon birimlerine gözlerini dört açmaları talimatını vermişti.

Şimdi geriye kalan tek soru işareti cep telefonuydu.

Magnus, Harry'yi arayarak onu durumdan haberdar etti. Dedektif nefes nefeseydi ve arkada ötüşen kuşların tiz sesleri duyuluyordu. Harry telefonu kapatmadan önce cep telefonuyla ilgili birkaç soru sordu. Bunun üzerine Skarre ayağı kalkıp koridora yürüdü. Katrine Bratt'ın odasının kapısı açıktı ve ışık yanıyordu ama içeride kimse yoktu. Üst kattaki kantine giden merdiveni çıktı.

Yemek servisi yoktu, ancak kapının yanındaki servis arabasında termosu konmuş ılık kahve, kraker ve reçel duruyordu. Salondaki dört kişiden biri, duvar dibindeki masalardan birinde oturan Katrine Bratt'tı. Bir klasörün içindeki belgeleri okuyordu. Önünde bir bardak su ve iki açık sandviçin durduğu bir yemek kabı vardı. Gözlük takıyordu. Yüzünde neredeyse görünmeyen ince çerçeveli, ince camlı bir gözlük.

Skarre kendisine kahve koydu ve masaya gitti.

“Fazla mesai yapmaya niyetlisin, değil mi?” diye sordu, sandalyeye oturarak. Kadının başını kâğıtlardan kaldırmadan önce iç çektiğini duyar gibi oldu.

“Nereden mi tahmin ettim?” diyerek gülümsedi Skarre. “Evden getirdiğin sandviçlerden. Evden çıkmadan önce bizim kantinin beşte kapanacağını ve geç saate kadar çalışacağını biliyordun. Kusura bakma, dedektif olunca kafan böyle çalışıyor işte...”

“Gerçekten mi?” dedi Katrine ve gözünü bile kırpmadan dosyasındaki kâğıtlara tekrar gömüldü.

“Tabii” diyen Skarre, kahvesini höpürdetip bu anı ona yakından bakmak için kullandı. Katrine öne eğilmişti ve Skarre bluzunun içindeki sutyenin dantelini görebiliyordu. “Mesela bugünkü kayıp vakası. Ben de herkes ne biliyorsa o kadarını biliyorum. Ama burada oturup kadının hâlâ Hoffta olabileceğini düşünüyorum. Karların ya da yaprakların altında yatıyor olabilir. Ya da oradaki sayısız küçük gölün ya da derenin birindedir.”

Katrine Bratt cevap vermedi.

“Peki neden böyle düşündüğümü biliyor musun?”

Katrine duygusuz bir sesle gözlerini dosyadan ayırmadan “Hayır” dedi.

Skarre masaya doğru eğilip Katrine’nin tam önüne bir cep telefonu koydu. Katrine bıkkın bir yüzle başını kaldırdı.

“Bu bir cep telefonu” dedi Skarre. “Tahmin ediyorum ki sen de bunun yeni bir icat olduğunu sanıyorsun. Oysa ilk cep telefonu konuşmasını 1973 yılının nisan ayında cep telefonlarının babası sayılan Martin Cooper evinde eşiyile yaptı. Bu yeni buluşun biz polis teşkilatmdakilerin kayıp şahısları bulmak için kullandığı en önemli araçlardan biri olacağını o zamanlar bilmiyordu tabii. İyi bir dedektif olmak istiyorsan böyle şeyleri dinleyip öğrenmelisin, Bratt.”

Katrine gözlüğünü çıkardı ve yüzünde Skarre’nin hoşuna giden ama anlamını tam kestiremediği hafif bir gülümseme belirdi. “Can kulağıyla dinliyorum.”

“Güzel” dedi Skarre. “Çünkü Birte Becker’in de cep telefonu var. Cep telefonları, buldukları bölgedeki baz istasyonları tarafından alınabilen sinyaller gönderir. Sadece telefonla konuşurken değil, onu yanında taşıdığı her an. Amerikalılar o yüzden bu cihaza ilk önce hücreli telefon adını verdiler. Çünkü küçük bölgelerdeki baz istasyonlarının, diğer bir deyişle hücrelerin kapsama alanına girerler. Telenor’dan kontrolünü yaptım; Hoffu kapsayan baz istasyonu Birte’nin telefonundan hâlâ sinyal alıyor. Ama tüm evi köşe bucak aramamıza rağmen telefon bulamadık. Telefonu evin yakınında kaybetmiş olması zor bir ihtimal; bu çok büyük bir tesadüf olurdu. Dolayısıyla...” Skarre numarasını yapan bir sihirbaz gibi iki elini birden kaldırdı. “Şu kahvemi bitireyim, vaka odasıyla irtibata geçip bir araştırma ekibi göndermelerini isteyeceğim.”

“İyi şanslar” dedi Katrine, cep telefonunu ona verip önündeki dosyadan bir sayfa çevirdi.

“O baktığın, Hole’un eski dosyalarından biri, değil mi?” diye sordu Skarre.

“Evet, öyle.”

“Etrafta zincirinden boşanmış bir seri katil olduğunu düşünüyordu.”

“Biliyorum.”

“Öyle mi? O zaman yanıldığım da biliyordur herhalde. Üstelik ilk defa da değil. Hole seri katillere hastalıklı bir biçimde takıntılıdır. Burayı Amerika sanıyor. Ama hâlâ bu ülkede bir seri katil bulabilmiş değil.”

“İsveç’ten birkaç seri katil çıktı. Thomas Quick. John Aso-nius. Tore Hedin...”

Magnus Skarre güldü. “Dersine iyi çalışmışsın. Bak ne diyeceğim; gerçek suç dedektifliğiyle ilgili bir iki şey öğrenmek istiyorsan beraber birer bira içelim derim.”

“Teşekkürler, ben alma...”

“Ya da yemeğe gidebiliriz. Önündeki yemek kabı pek büyük bir şeye benzemiyor.” Skarre nihayet Katrine’le göz göze gelmeyi başardı ve bakiştılar. Kadının bakişlarında, derinlerde için için yanan bir alev varmış gibi garip bir parıltı vardı. Skarre bu kıvılcımı kendine yordu; ateşi yakmış ve bu konuşmayla onunla bir sonraki seviyeye geçmeyi başarmıştı.

“Bu teklifi bir...” doğru kelimeyi arar gibi oldu, “eğitim gibi görebilirsin.”

Katrine’in yüzünde bir tebessüm belirdi. Geniş bir tebessüm.

Skarre nabzının hızlandığını hissetti; bedeninin onun bedenine yaslandığını, parmaklarını dizindeki çoraba götürdüğünü ve çit sesiyle elini yukarı doğru kaydırıldığını düşününce her yanına ateş bastı.

“Ne istiyorsun, Skarre? Emniyete gelen yeni hatunu yoklamak mı?” Tebessümü daha da büyüdü, gözlerindeki parıltı belirginleşti. “Doğum günü pastasının en büyük dilimine tükürüp pastanın tadına başkalarından önce bakmak isteyen çocuklar gibi, kadını en kısa zamanda götürmek mi?” Magnus Skarre’nin ağzı açık kalmıştı.

“Bak, sana sevabıma birkaç ipucu vereyim, Skarre. işyerinde kadınlardan uzak dur. Müthiş bir ipucu yakaladıysan vaktini kantin köşelerinde kahve içerek geçirme. Ve bana sakın vaka odasını arayacağını söyleme, ikimiz de biliyoruz ki Dedektif Hole’u arayacaksın; araştırma ekibi kurulup kurulmayacağına o karar verecek çünkü. Hole da polislerin hazır beklediği acil durum operasyon merkezini arayacak. Yani buradan bir ekip kurulmayacak.”

Katrine yağlanmaz sandviç kâğıdını buruşturup Skarre’nin üzerinden arkasındaki çöp kovasına attı. Skarre’nin onun hedefi tutturduğunu görmek için dönüp bakmasına gerek yoktu. Katrine dosyasını toplayıp ayağa kalktığında bir nebze olsun kendine gelmeyi başardı.

“Ne hayal ettiğini bilmiyorum, Bratt. Belki de evinde yeterince tatmin olamayan evli bir sürtüksündür ve bir ihtimal benim gibi bir adamın sana.... eee... şey yapacağını umuyorsun-dur.” Doğru kelimeleri bulamadı. Lanet olsun, bulamıyordu. “Sana alt tarafı bir iki şey öğretmeyi teklif ettim seni kaltak.” Katrine’in yüzünde bir şey oldu; sanki Skarre’nin alevleri görmesi için bir perde yana doğru çekildi. Bir an için Skarre kadının kendisine vuracağını sandı. Fakat hiçbir şey olmadı. Kadın yanıt verince her şeyin gözlerinde olup bittiğini, parmağını bile havaya kaldırmadığını ve sesini tamamen kontrol edebildiğini fark etti.

“Seni yanlış anladıysam özür dilerim” dedi Katrine, yüz ifadesi böyle bir ihtimalin bulunmadığını gösterse de. “Bu arada Martin Cooper karısını aramadı; Bell Laboratuvarları’ndan rakibi Joel Engel’i aradı. Sence ona bir iki şey öğretmek için mi böyle yaptı, yoksa hava atmak için mi? Ne dersin, Skarre?”

Skarre kadının gidişini, kantinin kapısına yürürken takım elbisesinin kalçalarına sürtünmesini izledi. *Vay canına*, dedi kendi kendine, bu kadın kafadan çatlak! Ayağa kalkıp ona bir şey fırlatası geldi. Ama ıskalayacağından emindi. Kaldı ki hareket etmek istemiyordu; ereksiyonunun hâlâ belli olmasından korkuyordu çünkü.

Harry ciğerlerinin kaburgalarının içinde sıkıştığı hiss ediyordu. Soluğu normale dönmeye başlamıştı. Göğsünde bir yabani tavşan gibi koşturan kalbi hiç orali değildi ama. Eke-berg restoranının yanındaki ormanın kenarında dikilirken spor kıyafetleri terden ağırlaşmıştı. Savaşların arasında inşa edilmiş olan bu işlevsel restoran, doğudaki sarp yamacın üzerinden şehre hâkim manzarasıyla bir zamanlar Oslo'nun gözdesiydi. Ne var ki müşteriler şehir merkezinden ormana çıkan uzun yolu tırmanmayı bırakınca mekân kâr etmemeye başlamış, çapını küçültmüş ve dans meraklıları, orta yaşlı içkiciler ve kendileri gibi yalnız ruhlar arayanlar için boyası dökülen bir baraka haline gelmişti. En sonunda da kapanmıştı. Harry arabasıyla buraya, şehrin sarı egzoz gazlarından oluşan tabakasının üzerine çıkmayı ve dik arazide insanı zorlayarak kaslarında laktik asidin yanmasını sağlayan yürüyüş yollarında koşmayı her zaman sevmişti. Restoranın günden güne çürüyen güzelliğinde mola vererek yağmurdan ıslanan, her yerinden ot bitmiş, bir zamanlar onun olan, şimdiyse duygusal anlamda iflas bayrağını çekmiş, tüm sahip olduklarını elden çıkarmış, içinde artık başka birini seven bir eski sevgilinin bulunduğu şehre bakan terasta oturmayı da.

Aşağıda uzanan şehir, dört bir yanında yükselen dağlarla bir çukurun içindeydi ve tek inziva noktası fiyort tarafındaydı. Jeologlar Oslo'nun ölü bir yanardağ krateri olduğunu söylediler. Bunun gibi akşamlarda Harry şehrin ışıklarını, toprağın üzerinde, altından lavların görüldüğü delikler gibi hayal ederdi. Şehrin karşı tarafındaki dağ sırtının üzerine konulmuş ışıklı, beyaz bir virgülü andıran Holmenkollen atlama kulesinden Rakel'in evinin nerede olduğunu bulmaya çalışırdı bazen.

Akima mektup geldi. Ve Skarre'nin arayarak Birte'nin kayıp telefonundan gelen sinyallerle ilgili dedikleri. Kalp atışları şimdi biraz yavaşlamış, kalbi daha sakince kan pompalamaya ve beynine ölmediğini söyleyen düzenli, yatıştırıcı sinyaller göndermeye başlamıştı. Baz istasyonuna sinyal yollayan bir cep telefonu gibi. Harry kalbini düşündü. Sinyali. Mektubu. Hastalıklı bir fikirdi. Bunu aklından neden silip atamıyordu o halde? Neden şimdiden arabaya koşup Hoff a gitmenin ve hangisinin daha hasta olduğunu kontrol etmenin ne kadar süreceğini hesaplıyordu?

Rakel mutfak penceresinde dikilip bahçesine ve komşuları görmesine mâni olan ladinlere baktı. Bir mahalle toplantısında evlerin daha fazla ışık alması için ağaçlardan birkaçının kesilmesini teklif etmiş, ancak söze dökülmeyen öyle aşikâr bir gönülsüzlükle karşılaşmıştı ki bu teklifine destek bile isteyememişti. Ladinler insanların birbirlerinin evini görmesini engelliyordu ve Holmenkollen Tepesi sakinlerinin istediği de buydu. Şehrin yukarısında kalan mahallede yerler hâlâ karla kaplıydı. Dadıların *ufak* yardımıyla annelik görevinden kaytarabilip spor merkezinden çıkmayan incecik ev kadınlarının hazırladığı akşam yemeği sofralarının ve elektrikli garaj kapılarının olduğu evlere varmak için BMW'ler ve Volvo'lar kıvrımlı yolları nazikçe tırmanıyordu.

Rakel'in babasından kalan ahşap evin kalın duvarlarına rağmen, Oleg'in birinci kattaki odasından gelen müziği duyabiliyordu Rakel. Led Zeppelin ve The Who çalıyordu. On bir yaşındayken anne babasının kuşağından kalma bir müziği hayatta dinlemezdi. Oysa Oleg'e bu CD'leri Harry vermişti ve oğlu onları gerçek bir sevgiyle dinliyordu.

Harry'nin ne kadar zayıflayıp süzüldüğünü düşündü sonra. Hafızasındaki anıların da. İnsanın bu denli içli dışlı olduğu birinin hatırasının zaman içinde solarak kaybolması neredeyse korkutucuydu. Kim bilir, nedeni belki de buydu; insan biriyle o kadar yakın oluyordu ki o yakınlık sona erdiğinde yaşananlar gerçek değilmiş gibi hissediyordu; yalnızca zihninde var olduğundan kısa zamanda unutulmuş bir rüya gibi. Harry'yi yeniden görmek o yüzden bir şok etkisi yaratmıştı belki de. Onunla

kucaklaşmak, kokusunu solumak, sesini telefonun ahizesinden değil, eskisinden daha katı, daha kırışık görünen yüzünde tuhaf bir biçimde yumuşak duran dudaklarından işitmek. Konuşurken parıltısının yoğunluğu değişen o mavi gözlerine bakmak. Tıpkı eskisi gibi...

Yine de bittiği, her şeyi geride bıraktığı için mutluydu. Bu adam geleceğini paylaşmak istemediği, aksi halde pis gerçekliğini hayatlarına bulaştıracak biriydi ne de olsa.

Rakel şimdi daha iyiydi. Çok daha iyi. Saatine baktı. Birazdan burada olurdu. Harry'nin aksine dakik bir adamdı.

Mathias günün birinde ansızın karşısına çıkıvermişti. Holmenkollen Sakinleri Derneği çatısı altında yapılan bir partide. Bu mahallede bile yaşamıyordu, arkadaşlarının davetiyle gelmişti ve tüm akşam boyunca ikisi sohbet etmişlerdi. Daha çok Rakel hakkında. Onu ilgiyle dinlemesini doktorların hastalarını dinlemesine benzetmişti biraz Rakel. Ama Mathias partiden iki gün sonra arayıp Hövikodden'deki He-nie-Onstad Sanat Merkezinde açılan bir sergiye birlikte gitmeyi teklif etmişti. Çocuklar için de bir sergi olduğundan Oleg de davetliydi. Hava berbat, sergi vasattı; Oleg'in ise tüm huysuzluğu üzerindeydi. Yine de Mathias esprileri ve sanatçının yeteneğiyle ilgili alaycı yorumlarıyla ikisinin de keyfini yerine getirmeyi başarmıştı. Sonrasında onları arabasıyla evine bırakmış, sergi fikri için özür dilemiş ve bir daha onları hiçbir yere götürmeyeceğine söz vermişti. Tabii onlar istemezse. Mathias o günden sonra bir haftalığına Botswana'ya gitmişti. Eve döndüğü gece Rakel'i arayarak bir kez daha buluşmayı teklif etmişti.

Rakel dik yolu tırmanmak için vites küçülten bir arabanın sesini işitti. Mathias'ta eski model bir Honda Accord vardı. Nedenini bilmesede o arabayı beğeniyordu. Mathias'ın her zaman garajın önüne park etmesi, içeri girmemesi hoşuna gidiyordu. Küçük bir çanta içinde temiz iç çamaşırıyla kişisel eşyasını getirip ertesi sabah götürmesini seviyordu. Ve elbette her defasında bir daha ne zaman görüşmek istediğini sorup onu çantada keklik gibi görmemesini de. Bu durum çok yakında değişebilirdi belki; ama buna hazırdı.

Mathias arabadan indi. Boyu neredeyse Harry kadar uzundu. Gaddarca uzun nöbetinin ardından muhtemelen pestili çıkmış olsa da parlak, çocuksu suratıyla mutfak penceresine bakıp gülümsedi. Evet, Rakel buna hazırdı. İsteddiği zaman yanında olan, onu deli gibi seven ve bu üç kişilik minik gruba her şeyden çok önem veren adama hazırdı. On kapıya bir anahtarın girdiğini ve döndüğünü duydu. Rakel'in ona geçen hafta verdiği anahtar olmalıydı. Mathias, çikolata fabrikasına giriş bileti kazanan bir çocuk gibi yüzünde kocaman bir soru işaretiyle almıştı anahtarı.

Kapı açıldı, Mathias içeri girdi. Az sonra Rakel onun kollarındaydı. Yün paltosunun bile güzel koktuğunu düşündü. Kumaşı yumuşacıktı, yanağında sonbaharın soğuğunu hissediyordu. Ancak içindeki güçlü sıcaklık, şimdiden bedenini ısıtmaya başlamıştı bile.

“Bu ne şimdi?” diyerek güldü Mathias, dudaklarını onun saçlarına gömerek.

“Bu anı ne zamandır bekliyorum, bilemezsin” diye fısıldadı Rakel.

Gözlerini kapadı, bir müddet öylece durdular.

Rakel kucaklaşmayı bırakıp başını kaldırdı ve *Mathias*'m gülümseyen yüzüne baktı. Yakışıklı bir adamdı. *Harry*'den daha yakışıklıydı.

Mathias geri çekildi, paltosunu çıkartıp astı ve gidip ellerini yıkadı. Kadavralarla çalıştıkları anatomi derslerinden geldiğinde daima ellerini yıkardı. *Harry*'nin de cinayet vakalarından geldiğinde ilk yaptığı iş bu olurdu hep. *Mathias* eviyenin altındaki dolabı açtı, torbadaki patatesleri mutfak lavabosuna boşalttı ve musluğu çevirdi.

“Günün nasıl geçti, hayatım?”

Rakel erkeklerin çoğu zaman günü değil, önceki geceyi sorduğunu düşündü; en azından *Harry* öyle yapardı. *Mathias*'ın bu huyunu da çok seviyordu. Pencereden dışarı bakarken gününü anlattı. Önce ladinlere, sonra ışıkların titreyerek parlamaya başladığı aşağıdaki şehre kaydığını gözleri. Şimdi orada bir yerlerde, asla bulamadığı ve bulamayacağı bir şeyi çaresizce arıyor olmalıydı. Onun için üzülürdü. Ona hissettiklerinden geriye sadece acıma kalmıştı. Aslında önceki gece bir an için ikisi de konuşamamış göz göze gelmiş ve kilitlenmişlerdi. *Rakel* elektrik akımına kapılmış gibi hissetmiş ama bu duygu sonra hemen geçmişti. Hem de tamamen. Büyü kaybolmuştu. Kararını vermişti artık. *Mathias*'m arkasına geçip kollarını doladı ve başını onun geniş sırtına yasladı.

Rakel, patatesleri soyup tencereye koyarken *Mathias*'ın kaslarının ve sinirlerinin gömleğinin altında iş başında olduğunu hissedebiliyordu.

“İki tane daha ekleyebiliriz” dedi *Mathias*.

Rakel mutfak kapısının orada bir hareketlenme işitti ve dönüp baktı. *Oleg* dikilmiş onları izliyordu.

Rakel “Kilerden biraz patates getirir misin?” deyince *Oleg*'in kara gözlerinin daha da karardığını gördü.

Mathias döndü. *Oleg* yerinden kıpırdamamıştı.

“Ben getiririm” dedi *Mathias*, lavabonun altından boş bir kova alarak.

Hayır dedi *Oleg*. İki adım öne çıktı ve “Ben giderim” dedi.

Mathias'ın elinden kovayı alıp kapıdan çıktı.

“Neden böyle yaptı?” diye sordu *Mathias*.

“Karanlıktan biraz korkar da” diyerek iç çekti *Rakel*.

“Ben de öyle düşündüm; o zaman niye kendisi gitti?”

“Çünkü *Harry* bunu yapması gerektiğini söylerdi.”

“Neyi yapmasını?”

Rakel başını iki yana salladı. “Korktuğu ve korkmak istemediği şeyleri yapmasını. Harry buradayken Oleg’i hep kilere yollardı.”

Mathias’ın suratı asıldı.

Rakel üzgün bir tebessümle gülümsedi. “Harry kesinlikle bir çocuk psikiyatrisi değildi. Ve Harry fikrini önceden söylediye Oleg beni hayatta dinlemezdi. Zaten aşağıda canavarlar falan da yok.”

Mathias fırının düğmesini çevirdi ve kısık bir sesle “Bundan nasıl emin olabiliyorsun?” diye sordu.

“Mathias?” Rakel güldü. “*Sen* de mi karanlıktan korkardın?”

“Niye geçmiş zaman kullandın?” diyen Mathias muzipçe sırıttı.

Evet, Rakel bu adamı seviyordu. Böylesi daha iyiydi. Daha iyi bir hayattı. Onu seviyordu; evet evet, kesinlikle seviyordu.

Harry Becker’lerin evinin önünde durdu. Arabada oturup pencerelerden bahçeye dökülen sarı ışıkları izledi. Kardan adam küçülüp bir cüceye dönmüştü. Yine de gölgesi ağaçlara ve bahçe çitine dek uzanıyordu.

Harry arabadan indi. Demir kapının gıcirtısı onu irkiltti. Bahçe de ev gibi özel mülk sayıldığından ilk önce telefonla araması gerektiğini biliyordu. Ama Profesör Becker’le herhangi bir konuda tartışmaya ne sabrı ne de gönlü vardı.

Zemin ıslak ve esnekti. Harry eğildi. Kardan adamdan mat bir cammış gibi ışık yansıyor. Karlar gün boyunca eridikçe minik kar kristalleri daha büyük kristaller halinde toplanmıştı; şimdiyse sıcaklık tekrar düşmüş ve su buharı yoğunlaşarak donup başka kristaller oluşturmuştu. Sonuç olarak bu sabah beyaz ve parlak olan güzelim kar şimdi grimsi bir beyaza bürünmüş, küçülüp sıkışmıştı.

Harry sağ elini kaldırdı. Yumruğunu sıktı ve vurdu.

Kardan adamın dağılan kafası omuzlarından devrilip kahverengi çimenlere düştü.

Harry bir kez daha vurdu. Bu defa boynuna ve aşağı doğru. Parmakları bir kıskaç gibi karı delerek ilerledi ve nihayet aradığını buldu.

Harry elini çıkardı ve Bruce Lee’nin düşmanına kalbini göğsünden söktüğünü göstermesi gibi, elindeki şeyi kardan adamın önünde zafer edasıyla kaldırdı.

Kırmızı-gümüş renkli bir Nokia cep telefonuydu bu. Hâlâ açıktı. Harry’nin zafer duygusu kısa zamanda uçup gitti. Bunun soruşturma için büyük bir keşif değil, olsa olsa bir kukla gösterisinde görünmez ipleri çekiştiren başka birinin düzenlediği ufak bir skeç olduğunu şimdiden biliyordu çünkü. Fazla basitti. Zaten bulunması istenmişti.

Harry ön kapıya gitti ve zile bastı. Filip Becker kapıyı açtı. Saçları dağınık, kravatı eğriydi. Uykudan uyanmış gibi sertçe gözlerini kırptırdı.

“Evet” diye cevap verdi Harry’nin sorusuna. “Telefonu böyleydi.”

“Numarasını arayabilir misiniz?”

Filip Becker evin içinde gözden kaybolunca Harry bekledi. Birden Jonas başını veranda kapısından dışarı uzatıp baktı. Harry çocuğa merhaba diyecekti ki o anda kırmızı telefon bir çocuk şarkısının melodisini çalmaya başladı: *Blâmann, blâmann, bükken min*. Harry okuldayken şarkı kitabından öğrendiği bir sonraki dizeyi hatırladı: *Tenk pâ vesle guiten din*. Küçük oğlunu düşün sen.

Jonas’ın yüzündeki sevinci gördü. Çocuğun zihnindeki kaçınılmaz düşünme sürecine, aniden beliren şaşkınlığına ve sonra annesinin telefon melodisini duyma sevincinin azalarak yerini yoğun, çıplak bir korkunun alışına tanık oldu. Harry yutkundu. Bu korkuyu iyi bilirdi.

Harry dairesine döndüğünde burnuna alçı ve testere tozunun kokusu geldi. Koridor duvarlarını oluşturan alçı panel yıkılmış, yerde enkaz halinde duruyordu. Arkadaki tuğla duvarda açık renkli lekeler göze çarpıyordu. Harry, parke zemine dökülen beyaz tabakaya parmağıyla dokundu. Parmak ucunu ağzına götürüp tattı. Tuzluydu. Bu küfün tadı mıydı? Yoksa sadece binanın terlemesiyle oluşan tuz muydu? Bir çakmak yakıp duvara yaklaştı. Ne koklayacak, ne de görececek bir şey vardı.

Yatağa yatıp gözlerini odanın içine sinmiş bunaltıcı karanlığına dikmişken Jonas geldi aklına. Sonra da kendi annesi. Hastalık kokusunu ve annesinin yavaş yavaş çarşaf gibi beyaza dönen yüzünü hayal etti. Günler, hatta haftalarca kız kardeşiyle oynamıştı; babası ağzını açmamış, herkes hiçbir şey olmamış gibi davranmıştı. Holden cılız bir hışırtının geldiğini sandı. Görünmez kukla ipleri çoğalarak, uzayarak, sinsice gezinerek karanlığı tüketiyor ve ondan titrek, zayıf bir ışık örüyordu sanki.

3. Gün Gizli İstatistikler

Cılız sabah ışığı komiserin odasının panjurlarından içeri sızarak iki adamın yüzünü griye boyuyordu. Cinayet masası komiseri Hagen, düşünceli düşünceli kırıştırdığı alınının orta yerinde birleşen gür siyah kaşlarını çatmış, Harry’yi dinliyordu. Geniş masasında, üzerinde yazdığına göre Japon tabur komutanı Yoshito Yasuda’ya ait beyaz bir aşık kemiğini taşıyan küçük bir kaide duruyordu. Hagen askeri akademide geçirdiği yıllar boyunca, 1944 senesinde Burma’dan geri çekilirken Yasuda’nın, askerlerinin önünde ümitsizce kesip kopardığı serçeparmağından çok kereler bahsetmişti. Eski işi polisliğe dönüp cinayet masasının başına getirileli daha bir sene olmuştu. Köprünün altından çok sular aktığı için “kayıp şahıslarla” ilgili uzun uzun konuşan tecrübeli dedektifini büyük bir sabırla dinliyordu.

“Sırf Oslo’da her sene altı yüzden fazla insan için kayıp ihbarı yapılıyor. Bunların çoğu birkaç saat içinde bulunuyor. Birkaç gün içindeyse neredeyse tamamı bulunmuş oluyor.” Hagen bir parmağını burun köprüsünün başladığı, kaşlarının birleştiği yere götürüp oradaki tüyleri sıvazladı. Emniyet müdürünün odasında yapacağı bütçe toplantısına hazırlanması gerekiyordu. Konu, kesintilerdi.

“Kaybolanların çoğu, akıl hastanelerinden kaçanlar ya da demans hastalığı bulunan yaşlılar” diyerek devam etti Harry.

“Yine de akıl sağlığı nispeten yerinde olup Kopenhag’a giden ya da intihar eden bile eninde sonunda bulunuyor. Ya isimleri yolcu listelerinde çıkıyor, ya bankamatikten para çekiyorlar ya da cesetleri bir sahile vuruyor.”

“Ne söylemeye çalışıyorsun?” diye sordu Gunnar Hagen, saatini kontrol ederek.

“Bunu” dedi Harry, komiserin masasına sarı bir dosya atarak. Dosya şak diye masaya indi.

Hagen öne doğru eğilip zımbalanmış belgeleri karıştırdı. “Tanrım, Harry. Sen öyle rapor yazan biri değildin.” “Skarre yazdı zaten” dedi Harry, lafi uzatmadan. “Ama çıkarımlar benim ve şimdi sana sözlü olarak hepsini aktaracağım.”

“Kısa tut lütfen.”

Harry kucağına koyduğu ellerine baktı. Uzun bacakları sandalyenin önünde uzanıyordu. Derin bir nefes aldı. Bunu bir kez söylediğinde artık geri dönüş olmayacağını biliyordu. “Çok fazla insan kayboldu” dedi.

Hagen’ın tek kaşının sağ yarısı havaya kalktı. “Açıkla.” “Altıncı sayfada açıklaması var. 1994’ten bugüne kadar kayıp olan yirmi beşle elli yaş arasındaki kadınların listesi. Son on yıldır hiçbiri bulunamamış. Kayıp Şahıslar Birimi’yle görüştüm, onlar da onayladı. Sayıları çok fazla.”

“Neye göre çok fazla?”

“Eskisine göre. Danimarka ve İsveç’e göre. Ve diğer nüfus gruplarına göre. Evli ya da bir erkekle aynı evi paylaşan kadınlar kaybolanlar arasında ezici bir üstünlüğe sahip.”

“Kadınlar artık eskisinden daha özgür” dedi Hagen. “Bazıları kendi yolunu çizmiş, ailesini terk etmiş, başka bir adamla yurtdışına gitmiş olabilir. İstatistikleri bunlar da etkilemiştir. Olamaz mı?”

“Danimarka ve İsveç’teki kadınlar da özgür. Ama orada

kaybolmuyorlar.”

Hagen iç geçirdi. “Rakamlar iddia ettiğin gibi normalin bu kadar üstündeysen neden daha önce kimse bunu fark etmedi?” “Çünkü Skarre’nin rakamları tüm ülke için geçerli ve polis genellikle sadece kendi bölgesindeki kayıplara bakıyor. Kripos’ta kayıp şahıslar için 1.800 ismin geçtiği ulusal bir kayıt var. Ancak o liste son elli yıla ait; dahası gemi kazalarında ve Alexander Kielland petrol kulesi gibi facialarda kaybolanları da kapsıyor. Sonuç olarak daha önce ülke genelindeki rakamlara kimse bakmamış. Şimdiye kadar hiç kimse.” “Güzel ama biz tüm ülkeden sorumlu değiliz, Harry. Sadece Oslo Polis Bölgesi’nden sorumluyuz.” Hagen konuşmanın bittiğini gösterir gibi avuçlarını masaya vurdu.

“Sorun şu ki” dedi Harry, çenesini kaşıyarak, “Oslo’ya da geliyor.”

“Ne geliyor?”

“Dün akşam Birte Becker’in cep telefonunu bir kardan adamın içinde buldum. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, şef. Ama öğrenmemiz gerektiğini düşünüyorum. Hem de hemen.”

“İlginç istatistikler” dedi Hagen, Tabur Komutanı Yasu-da’nın serçe parmağım farkında olmadan eline alıp baş parmağını üzerine bastırırken. “Bu son kayıp vakasını ciddiye almanı da takdirle karşılıyorum. Ama yeterli değil. Şimdi söyle bana, Skarre’den bu raporu hazırlamasını istemenin asıl nedeni neydi?”

Harry komisere baktı. Ardından iç cebinden köşeleri kıvrılmış bir zarf çıkarıp Hagen’a uzattı.

“Eylül ayının başında televizyona çıktıktan sonra posta kutumda bunu buldum. Şimdiye kadar bunu manyağın birinin gönderdiğini düşünmüştüm.”

Hagen mektubu çıkardı ve altı cümleyi okuduktan sonra başını iki yana sallayarak Harry’ye baktı. “Kardan adam mı? Bu Murri dediği şey ne?”

"Mesele de bu" dedi Harry. "*Gelen şeyin o olmasından korkuyorum.*"

Amiri hayretler içerisinde Harry’ye baktı.

“Umarım yanılıyorum” dedi Harry. “Ama sanırım fena halde karanlık günler bizi bekliyor.”

Hagen iç çekti. “Ne istiyorsun Harry?”

“Bir soruşturma ekibi istiyorum.”

Hagen dedektifi süzdü. Emniyetteki çoğu memur gibi o da Harry’nin başına buyruk, kibirli, kavgacı, dengesiz bir alkolik olduğunu düşünüyordu. Yine de aynı safta bulunmalarından ve onunla dalaşmayacak olmasından memnundu.

“Kaç kişi?” diye sordu en sonunda. “Ve ne kadar süreliğine?” “On dedektif. İki ay.”

“İki haftacık mı?” dedi Magnus Skarre. “Ve dört kişi? Bu nasıl cinayet soruşturması?” Memnuniyetsiz gözleriyle Harry’nin odasına sıkışan üç kişiye baktı: Katrine Bratt, Harry Hole ve adli tıp bölümünün teknik ekibinden Björn Holm.

“Hagen bu kadarını ayarlayabildi” dedi Harry, sandalyesini geri iterek. “Ayrıca bu bir cinayet soruşturması değil. En azından şimdilik.”

“Ne o zaman?” diye sordu Katrine Bratt. “En azından şimdilik?”

“Kayıp vakası” dedi Harry. “Ama yakın zamandaki başka kayıplarla mutlak benzerlik gösteren bir kayıp vakası.”

“Sonbahar biterken günün birinde aniden kayıplara karışan ev kadınları vakaları mı?” diye sordu Björn Holm. Skeria’nın köyünden Elvis, Hardcore Hillbilly, Sex Pistols, Jason & The Scorchers’ı içeren plak koleksiyonu, Nashville’den alınmış özel dikilmiş üç takım elbise, bir Amerikan İncili,

hafif küçük boy bir çekyat ve Holm ailesine üç kuşak boyunca hizmet etmiş bir yemek masası takımıyla beraber getirdiği kırsal Toten aksanıyla konuşuyordu. Hepsini bir römorka yükleyip

1970 Volvo serisinin iş gören son üyesi olan külüstür bir Amazon'la başkente taşınmıştı. Björn Holm, Amazon'u 1.200 krona almıştı ama arabanın göstergesi 100.000 limitine çoktan vurduğu için o zaman bile arabanın kaç kilometrede olduğunu kimse bilmiyordu. Yine de araba, Björn Holm'un tam olarak kendisini ve inandığı her şeyi temsil ediyordu. Sahte derinin, metalin, motor yağının, güneşten solmuş arka bagaj rafının, Volvo fabrikasının ve Björn Holm'un deyimiyle bilinen anlamda vücut teri değil, aracın önceki tüm sahiplerinin ruhlarını, karmalarını, yeme alışkanlıklarını ve yaşam biçimlerini içinde barındıran seçkin bir cila olan *kişilik terlerini* emmiş koltukların esansıya, bu arabanın içi ona göre bildiği her şeyden güzel kokuyordu. Dikiz aynasından sarkan orijinal tüylü zar, bir kulağında Jim Reeves, diğer kulağında Ramones'la büyüyüp ikisine de bayılan Norveçli bir çiftçinin oğluna mükemmel bir biçimde uyan, modası geçmiş Amerikan kültürü ve estetiğine duyulan samimi ilgi ile ironik mesafenin dengeli karışımını yansıtıyordu. Şimdiyse Holm Harry'nin odasında onu adli tıp polisinden çok sivil bir narkotik polisiymiş gibi gösteren Jamaika beresiyle oturuyordu. Berenin altından çıkan tombul, yuvarlak suratını geniş alev kırmızısı favoriler çevreliyordu. Hafif patlak gözleri yüzünden devamlı şaşırان bir balığın ifadesiyle bakıyordu. Harry'nin minik soruşturma ekibine katılmasını ısrarla istediği tek kişi oydu.

“Bir şey daha var” dedi Harry, masasındaki kâğıt kalabalığının arasında duran tepegözü açmak için uzanırken. Yüzünde aniden bulanık bir yazı belirince Magnus Skarre küfredip ellerini gözlerine siper etti ve kenara çekildi. Harry tepegözün arkasından konuşmaya başladı.

“Bu mektup tam iki ay önce posta kutuma bırakıldı. Adres yok, üzerinde Oslo'nun posta mührü var. Standart bir mürekkepli yazıcıdan çıkarılmış.”

Harry daha sormadan Katrine Bratt kapının yanındaki ışığın düğmesine bastı ve odayı karanlığa gömdü. Beyaz duvarda kare bir ışık belirdi.

Yazıyı sessizce okudular.

Yakında ilk kar yağacak. Ve o tekrar ortaya çıkacak. Kardan adam... Kar bittiğinde birini daha almış olacak. Şunu sormalısın kendine: “Kardan adamı kim yaptı? Kardan adamları kim yapıyor? Murri'yi kim yarattı?” Çünkü bunların cevabını kardan adam bilmiyor.

“Şairane” diye mırıldandı Björn Holm.

“Murri ne?” diye sordu Skarre.

Cevap niyetine tepegöz fanının tekdüze vızıltısını dinlediler. “En ilginç kısmı da kardan adamın kim olduğu” dedi Katrine Bratt.

“Belli ki tedaviye ihtiyacı olan birisi” dedi Björn Holm. Skarre'nin yalnız kahkahası yarıda kesildi.

“Murri artık hayatta olmayan birinin lakabı” dedi Harry, karanlığın içinden konuşarak.

“Avustralya'da yaşayan Queens-land'li Aborijin halkı, kendilerine Murriler der. Bahsedilen Murri

ölmeden önce tüm Avustralya’da kadın cinayetleri işledi. Sayısını tam olarak kimse bilmiyor. Gerçek adı Robin Toowoomba’ydı.”

Fan vızıldayıp uğuldadı.

“Seri katil” dedi Björn Holm. “Senin öldürdüğün.”

Harry başıyla onayladı.

“Yani sence aradığımız kişi de bir seri katil mi?”

“Mektuba bakarsak bu ihtimali göz ardı edemeyiz.”

“Hey, hey, hey. Dur bakalım!” Skarre avuçlarını kaldırdı. “Şu Avustralya olayıyla meşhur olduğundan beri kaç iddian asılsız çıktı Harry?”

“Üç” dedi Harry. “En az.”

“Ve hâlâ Norveç’te bir seri katil görmedik.” Skarre dinlediğinden emin olmak istermiş gibi Bratt’a kısa bir bakış attı. “O FBI kursu yüzünden mi seri katillere bu kadar takıksın? O yüzden mi her yerde onları görüyorsun?”

“Belki de” dedi Harry.

“Hatırlatayım istersen; zaten bir ayağı çukurda iki moruğu iğneyle zehirleyen şu, erkek hemşireyi saymazsak Norveç’ten bugüne kadar bir tane bile seri katil çıkmadı. Bir tane bile. Öyle herifler Amerika’da yaşar; ama orada bile genelde filmlerde olurlar.”

“Yanlış” dedi Katrine Bratt.

Diğerleri ona döndü. Katrine esnedi.

“İsveç, Fransa, Belçika, İngiltere, İtalya, Hollanda, Danimarka, Rusya, Finlandiya. Ve bunlar sadece çözülen dosyalar. Kimse gizli istatistiklerle ilgili tek kelime etmez.”

Harry, Skarre’nin kızaran yüzünü karanlıkta göremese de profilden, çenesinin Bratt’ın olduğu yöne doğru saldırganca ileri çıktığını fark etti.

“Ortada bir cesedimiz bile yok; dahası size bunun gibi bir çekmece dolusu mektup gösterebilirim. Bu... adı neydi... kardan adam denen adamdan çok daha delilerini.”

“Fark şu ki” dedi Harry, ayağa kalkıp pencereye yürüyerek, “bu deli çok esaslı bir deli. Murri adı o zamanlar hiçbir gazetede yazılmamıştı. Robin Toowoomba o lakabı gezici bir sirkte boksörlük yaparken kullanıyordu.”

Günün son ışıkları, gökyüzünü kaplayan bulut katmanındaki bir yarıktan sızıyordu. Saatine baktı. Oleg, Slayer’ı da görmeleri için konsere erken gitmekte diretmişti.

“Nerrden başlıyoruz şimdi?” diye homurdandı Björn Holm. “Ha?” dedi Skarre.

“Nerrden başlıyoruz şimdi?” diye tekrarlardı Holm, rleri iyice yuvarlayarak.

Harry masasına döndü.

"Holm. Becker lerin evini ve bahçesini bir cinayet mahalliymiş gibi incelemeye gidiyorsun. Cep telefonunu ve atkıyı özellikle kontrol ediyorsun. Skarre, sen bir liste hazırlıyorsun. Eski katiller, tecavüzcüler, bir de..."

“...bir de kaybolma vakalarının zanlıları ve etrafta gezinen diğer pislilere dair” diyerek onu tamamladı Skarre.

“Bratt, kayıp şahısları araştırıp bizimkiyle bir benzerlik var mı, ona bakıyorsun.”

Harry o kaçınılmaz soruyu bekledi: Ne tür bir benzerlik? Ama soru gelmedi. Katrine Bratt başını oynatmakla yetindi. “Pekâlâ” dedi Harry. “Haydi başlayalım.”

“Ya sen?” diye sordu Bratt.

“Ben bir konsere gidiyorum” dedi Harry.

Diğerleri odadan çıktığında defterine baktı. Sadece iki kelimeyi not etmişti: *Gizli istatistikler*.

Sylvia var gücüyle koşuyordu. Gittikçe artan karanlıkta ağaçların sık olduğu yöne koşuyordu. Canını kurtarmak için koşuyordu.

Botlarını bağlamadığı için içleri karla dolmuştu. Yapraksız, alçak dalların oluşturduğu duvarları yara yara ilerlerken küçük baltasını önünde sallıyordu. Baltanın ucu kırmızıydı ve üzerinde kan parlıyordu.

Önceki gün yağın şehirde çoktan eridiğini biliyordu; ama Sollihögda’yla arasında arabayla taş çatlasa yarım saatlik mesafe olmasına rağmen burada kar bahara kadar yerden kalkmazdı. Şehrin dışında, inin cinin top oynadığı bu lanet yere hiç taşınmamış olmayı diledi o an. Gürültünün kaçış sesini bastıracağı, güvenli insan yığınının arasında saklanabileceği bir şehir merkezinde, asfalt yolda koşuyor olmayı istedi. Ne var ki burada tamamen yalnızdı.

Hayır.

Tamamen değil.

3. Gün Kuğu Boynu

Sylvia ormanda koştu. Hava kararmak üzereydi.

Kasımda havanın bu kadar erken kararmasından genellikle nefret etse de o gün bir türlü akşam olmayacak gibi geliyordu. Ormanın derinliklerinde en karanlık yeri aradı; karanlık kardaki ayak

izlerini örtüp onu saklayabilirdi. Buraları iyi biliyordu; çiftliğe dönmek ya da doğruca... onun kollarına koşmamak için kaybolmadan yönünü bulabilirdi. Fakat kar geceleyn tüm araziye değiştirmiş, yolları ve bildiği kayaları örtmüş, aşına olduğu şekillerin hepsini düzleştirmişti. Dahası alacakaranlık yüzünden her şey gözüne çarpık ve biçimsiz geliyordu. Bir de hissettiği panik yüzünden.

Sylvia durup dinledi. Güçlkle aldığı iniltili nefesi ormanın tüm sükûnetini bozuyordu; kızlarının öğle yemeğini sardığı yağlı kâğıdı yırtar gibi çıkıyordu sesi. Biraz sonra nefesini düzenlemeyi başardı. şimdiye tek işittiği kulaklarında atan nabzı ve bir derenin zayıf çağlıtıydı. Dere! Böğürtlen toplarken, kapan kurarken ve tilkinin kaptığını içten içe bilseler de tavukları ararken genellikle bu suyu takip ederlerdi. Dere çakıl bir yola iniyordu ve o yoldan er ya da geç bir araba geçerci.

Artık ayak seslerini duymuyordu. Ne çıtırdayan dalların, ne kütürdeyen karın sesi geliyordu. Belki de kurtulmuştu. Eğilerek, süratle suya doğru gitti.

Dere, ormanın iç karartıcı zemininde beyaz bir çarşaf gibi akıyordu.

Sylvia doğruca nehre yürüdü. Bileğine kadar tırmanan su, az sonra botlarının içine doldu. Su o kadar soğuktu ki bacak kaslarını dondurdu. Sonra yine koşmaya başladı. Suyun aktığı yönde koştu. Geniş ve uzun adımlarla hızla ilerlerken etrafına gürültüyle su sıçrattı. Artık arkasında iz bırakmadığını düşündü zafer edasıyla. Durmadan koşmasına rağmen nabzı biraz olsun yavaşladı.

Geçen sene spor salonundaki koşu bandında harcadığı saatlerin karşılığı olmalıydı bu. Altı kilo vermiş ve vücudunu formda tutmaya ant içmişti. Bedeni çoğu otuz beşlikten iyi durumdaydı. O böyle söylemişti en azından. Yngve. Geçen se-neki sözümona motivasyon seminerinde tanıştığı adam. Amma motive olmuştu ama! Tanrım, diye geçirdi içinden. Keşke geçmişe dönebilseydi. Mesela on sene öncesine. Her şey ne kadar farklı olurdu! Rolfle evlenmez, kürtaj yaptırmak zorunda kalmazdı. Evet, ikizler doğduğu için imkânsız bir düşünceymiş gibi geliyordu şimdi. Ama Emma ve Olga doğmadan önce pekâlâ mümkündü. Kendi etrafına özenle ördüğü bu hapishanenin içinde tıklıp kalmazdı.

Derenin üzerine sarkan dalları savuştururken gözucuyla bir şeyin, bir hayvanın aniden ürkererek ormanın gri karanlığına kaçıp gözden kaybolduğunu gördü.

Baltayı bacaklarına vurmamak için kollarını dikkatli sallaması gerektiğini geçirdi aklından. Ahırda tavukları kesmesinin üzerinden dakikalar geçmesine rağmen sonsuz bir an gibi gelmişti ona. İki tavuğun kafasını kesip üçüncüsüne geçecekken arkasındaki ahır kapısının gıcirtısını duymuştu. Yalnız olduğu ve avluda ne ayak, ne de araba sesi duyduğu için haliyle korkmuştu. İlk fark ettiği şey bir sapa geçirilmiş ince, metal bir halkadan oluşun o garip aletti. Tilki yakalamak için kullanılan kapanlara benziyordu. Aleti tutan kişi

konuşmaya başladığında avlananın, yani ölecek olanın kendisi olduğu kafasına yavaş yavaş dank etmişti.

Nedenini sormuştu.

Damarlarındaki kan yavaşlayıp adeta pıhtılaşırken hastalıklı ancak duru bir zekânın cümlelerini dinlemişti. Ona nasıl işkence edeceğini anlatmıştı. Hem de tüm ayrıntılarıyla. Metal halka önce kırmızı, sonra beyaz bir renge bürünüp ısınmaya başlamıştı. İşte o anda kolunu korkuyla öne doğru sallamış, el baltasının geçenlerde bileylenen keskin ucunun havada duran kolun altındaki kumaşları keserek ceketini ve kazağını fermuar açar gibi yardığını hissetmişti. Çeliğin çıplak deriyi kırmızı bir çizgi halinde kestiğini görmüştü sonra da. Silüet geriye sendeleyip tavukların kanıyla kayganlaşan döşemelere düşünce de can havliyle ahırın arka kapısına koşmuştu. Ormana ve karanlığa açılan kapıya.

Bacakları dizlerine dek uyuşmuş, giysileri göbeğine kadar sıırıslam olmuştu. Yine de yakında çakıl yola varacağından emindi. Yola bir çıksın, en yakın çiftliğe koşması on beş dakikasını bile almıyacaktı. Birazdan dere yatağı kıvrıldı. Sol ayağıyla sudan çıkan bir şeye vurdu. Sanki bir yarığa girmiş, ayağını bir şey yakalamış gibi geldi. Sylvia Ottersen hemen sonra tepetaklak dereye yuvarlandı. Midesinin üstüne düştü, toprak ve çürük yaprak tadındaki suyu yuttu ve güç bela kalkıp dizlerinin üstüne çöktü. Halen yalnız olduğunu anlayınca ilk korkusu geçti, ayağının kapana yakalandığını fark etti. Ayağına dolanan ağaç köklerini çözmek için elini suya soktu ama parmakları kökler yerine düz ve sert bir şeye dokundu. Metale. Metal bir halkaya. Sylvia ayağını neye vurduğunu görmek için telaşla etrafına bakındı. Ve derenin karla kaplı kıyısında o şeyi gördü. Gözleri, tüyleri ve soluk kırmızı bir ibiği vardı. Vücudunun yeniden korkuyla dolduğunu hissetti. Kesik bir tavuk kafasıydı bu. Az önce kestiklerinden biri değildi; Rolf ün yem olarak kullandıklarındandı. Belediye bir dilekçe yazıp geçen sene tavuklarından on altı tanesinin tilki tarafından kaçırıldığını belirtince, yol üstündeki yerler haricinde çiftlik çevresindeki belirli bir alana sınırlı sayıda tilki kapanı, diğer adıyla kuğu boynu kurmalarına izin verilmişti. Kapanları saklamanın en iyi yolu da suyun altına koyup üzerine yemi saptırmaktı. Tilki yemi aldıktan sonra kapan hızla kapanıp hayvanın boynunu kırarak onu oracıkta öldürüyordu. En azından teoride olması gereken buydu. Metali eliyle yokladı. Drammen'deki Jaktdepotet'ten kapanları getiren adamların dediğine göre yaylar o kadar kuvvetliydi ki dişler yetişkin bir insanın bacağını bile kırabilirdi; ama soğuktan donmuş ayağında hiçbir acı hissetmiyordu. Parmakları kuğu boynuna takılı olan ince çelik teli buldu. Çiftliğin alet edevat dolabında duran levye olmadan kapanı kanırtıp açamayacağını biliyordu; yine de yarı ölü bir tilki ya da başka bir şey bu pahalı tuzakla kaçmasın diye kuğu boynunu genellikle çelik bir telle bir ağaca bağlardı. Suyun içinden kıyıya doğru giden teli eliyle takip etti. Yasa gereği üzerinde adları yazılı olan metal levhayı gördü.

Sylvia birden taş kesildi. Uzaklardan bir daim çıtırdadığını duymuştu, değil mi? Koyu karanlığa bakarken kalbinin tekrar çarptığını hissetti. Derenin kıyısına sürünerek çıkarken soğuktan uyuşan parmakları karın içindeki teli takip etti. Tel, sağlam ve genç bir huş ağacının gövdesine sarılıydı. Karın altındaki düğüm yerini arayıp buldu. Metal donarak sert ve inatçı bir yumruya dönüşmüştü. Bir an önce düğümü çözüp buradan kaçmalıydı.

Bir dal çıtırtısı daha duydu. Bu defa daha yakındaydı.

Ağacın gövdesine, sesi duyduğu yerin ters tarafına yaslandı. Panik yapmamasını, biraz uğraşırsa düğümü çözeceğini, bacağının yaralanmadığını, duyduğu sesleri bir geyiğin çıkardığını söyledi kendisine. Düğümü bir ucundan çekmeye çalışırken ortadan kırılan tırnağının acısını hissetmedi bile.

Ama işe yaramıyordu. Eğildi, çeliği ısırırken dişleri kütürde-di. Kahretsin! Karın üstünde atılan

yumuşak, sakin adımların sesini işitebiliyordu. Nefesini tuttu. Adımlar ağacın diğer tarafında bir yerde durdu. Kafasından uyduruyor olabilirdi ama havayı koklayışını, kokuyu içine çekişini duyabiliyordu sanki. Ağacın dibinde kılını kıpırdatmadan oturdu. Sonra o şey yeniden hareket etmeye başladı. Sesler giderek azaldı. Uzaklaşıyordu.

Derin ve titrek bir nefes aldı. Artık teli çözebilirdi. Üstü başı sıırılsıklamdı ve kimse onu bulmazsa gece burada hiç şüphe yok donarak ölürdü. O anda akıma bir şey geldi. El baltası! Baltayı unutmuştu. Tel inceydi. Bir taşın üzerine koyup baltayı bir iki kere doğru yere vurursa kurtulabilirdi. Dereye düşürmüş olmalıydı baltayı. Karanlık sulara tekrar sürünerek girdi, ellerini suya daldırıp taşlı dere yatağını aramaya başladı.

Yoktu.

Çaresizce dizlerinin üzerine çöktü; gözleri her iki kıyıda da karı taradı. Az sonra iki metre önünde suyun üzerindeki baltanın keskin ucunu fark etti. Daha çelik telin ayağını aniden kendine çekmesini hissetmeden, suda boylu boyunca uzanmadan, kalbini durduracak kadar soğuk kar suyu üzerinden akmadan ve sefil bir dilenci gibi elini öne uzatmadan biliyordu ki balta yarım metre uzağında kalacaktı. Öyle de oldu. Parmakları, baltanın sapma elli santim kala çaresizce havada kıvrandı. Gözleri dolsa da kendini tuttu. Daha sonra dilediği kadar ağlayabilirdi.

“Bunu mu arıyorsun?”

Ne bir şey görmüş, ne bir şey duymuştu az önce. Ama şimdi önünde bir karaltı çömeliyordu. O... Sylvia geri geri süründü; karaltı yaklaşarak baltayı ona uzattı.

“Al o zaman.”

Sylvia diz çökerek baltayı aldı.

“Ne yapacaksın onunla?” diye sordu ses.

Sylvia içinde kaynayan korkuyla karışık öfkeyi hissetti ve patladı. Elini havaya kaldırıp öne atıldı ve baltayı yere doğru var gücüyle savurdu. Fakat tel onu bir kez daha kendine çekti ve balta sadece boş karanlığı kesti. Bir saniye sonra yine suda yatıyordu.

Ses güldü.

Sylvia yana devrildi. Ağzından çakıltaşları saçarak “Git başımdan” diye inledi.

“Kar yemeni istiyorum” dedi ses, ayağa kalkıp kısa bir an için ceketindeki yırtığın olduğu yeri tutarak.

Sylvia elinde olmadan “Ne?” diye haykırdı.

“Senden altına işeyene kadar kar yemeni istiyorum.” Karaltı, çelik telin ulaştığı alanın biraz dışında dikilmiş, başını eğerek Sylvia’yı izliyordu. “Miden artık karı eritemeyecek kadar dolup taşana ve donana kadar. İçin buz tutana kadar. Kendi özüne, yani hissetmeyen bir şeye dönüşene kadar.”

Sylvia'mn beyni kelimeleri algıladı ama ne anlama geldiklerini çözemedi. "Asla!" diye bağırdı.

Karaltının sesi derenin çağlayan sularına karıştı. "Bağıracaksan şimdi bağır, sevgili Sylvia. Çünkü bir daha kimse seni duymayacak. Hem de sonsuza dek."

Sylvia onun havaya bir şey kaldırdığını gördü. Yanan bir şey. Karanlığın içinde kor gibi kızaran, damla şeklinde bir halkaydı. Derenin suyuna değdirince halka tıslayıp tüttü. "Kar yemek daha doğru bir seçim olur. İnan bana."

Sylvia bedenini felç eden bir kesinlikle hayatının son anlarını yaşadığını fark etti. Geriye tek ihtimal kalmıştı. Son birkaç dakika içinde hava çabucak kararmıştı ama yine de elindeki baltayı tartarken gözlerini ağaçların arasındaki siluete sabitlemeye çalıştı. Parmakları sanki bunun son şansları olduğunu bilir gibi sızladı. İkiizlerle bunu daha önce çiftliğin duvarında defalarca çalışmıştı. El baltasını her savuru-

şında kızlarından biri silahı tilki biçimindeki hedeften coşkuyla çekip alırken ikisi birden "Canavarı öldürdün, anne! Canavarı öldürdün!" diye sevinçle bağırdı. Sylvia bir ayağını hafifçe diğerinin önüne koydu. İhtiyacı olan sadece tek ve hızlı bir adımdı. Hızı ve hedefi tutturmanın en doğru yolu buydu.

"Sen delisin" diye fısıldadı Slyvia.

"Ona..." dedi karaltı, Sylvia onun yüzünde küçük bir gülümseme görür gibi oldu, "pek şüphe yok zaten."

Balta neredeyse hissedilecek kadar koyu olan karanlıkta sönük bir uğultuyla havada dönmeye başladı. Sylvia öne uzanan sağ koluyla kusursuz bir dengede dikilerek ölümcül silahın gidişini izledi. Balta ıslık çalarak ağaçların arasından geçti. İnce bir dalı kesti. Karanlıkta kayboldu ve tok bir düşme sesiyle ormanın derinliklerinde kara gömüldü.

Sylvia ağacın gövdesine sırtını dayadı ve yavaşça aşağı doğru kaydı. Bu defa gözyaşlarını durdurmaya çalışmadı. Artık biliyordu çünkü. Bundan sonrası yoktu.

Ses "Başlayalım mı?" diye sordu sakince.

3. Gün Çukur

"*Harika ötesi değil miydi ya?*"

Oleg'in neşeli sesi, Oslo Spektrum'daki konserden çıkan insanların doluştuğu kebabçıdaki yağ cızırtılarını bastırıyordu. Kapüşonlu *sueatshirt*'üyle kan ter içinde dikilip Slipknot üyelerinden adlarıyla bahsederken hâlâ ritim tutan Oleg'e başını sallamakla yetindi Harry. Slipknot CD'lerinde grup üyeleri hakkında pek bilgi bulunmadığından ve *MOJO* ve *Uncut* gibi müzik dergileri bu tür gruplar hakkında tek satır yazı yazmadığından bu isimleri daha önce hiç duymamıştı. Hamburger söyleyip saatine baktı. Rakel saat onda konserin çıkışına geleceğini söylemişti. Harry yeniden Oleg'e baktı. Oleg'in çenesi düşmüştü, durmadan konuşuyordu. Hangi ara olmuştu bu? Bu küçücük çocuk hangi ara on bir yaşına gelip de ölümün, yabancılaşmanın, hayattan soğumanın ve kötülüğün çeşitli

safhalarını işleyen bir müzik türünü sevmekte karar kılmıştı? Onun bu durumu Harry'yi endişelendirmeliydi belki de; ama endişelenmiyordu. Bu bir başlangıç noktası, doyurulması gereken bir merak, oğlanın tek tek deneyerek üzerine uyup uymadığını görmesi gereken giysilerden biriydi. Daha sonra sıra başka şeylere gelecekti, daha iyi ve daha kötü şeylere.

“Sen de sevdin, değil mi Harry?”

Harry başını salladı. Konserin onun için biraz hayal kırıklığı olduğunu söylemeye cesaret edemedi. Neyi sevmediğini bilmiyordu, belki de gününde değildi sadece. Spektrum'da-ki kalabalığa karışır karışmaz normalde sarhoşken duyduğu ama geçen seneden beri ayıkken de hissettiği o paranoya peyda olmuştu yine. Konserin havasına girmek yerine izlendiği hissine kapılmış, öylece dikilerek konsere gelenleri süzmüş ve etrafındaki yüzlerden oluşan duvarları incelemişti.

“Slipknot şahaneydi” dedi Oleg. “Maskeleri de süper havalıydı. Hele hele o uzun ince burunlu olan. Şeye benziyordu...” Harry'nin aklı başka yerdeydi, Rakel'in gelmesini bekliyordu. Kebapçının içindeki hava aniden yoğun ve boğucu bir hal almış, ince bir yağ tabakası tenini ve ağzını kaplıyor gibi gelmişti. Sonraki fikri aklına getirmemeye çalıştı. Ama fikir yola çıkıp köşeyi dönmüştü bile. İçme fikri...

“Kızılderililerin ölüm maskesine” dedi arkalarından gelen bir kadın sesi. “Ayrıca Slayer, Slipknot'tan daha iyiydi.”

Harry şaşırarak arkasını döndü.

“Slipknot poz kesmekten başka ne yapıyor ki?” diye devam etti kadın. “Dön dolaş aynı cümleler, boş boş hareketler.” Parlak, bedenini saran, ayak bileğine kadar inen, boynuna kadar iliklenmiş siyah bir manto giyiyordu. Mantonun altında bir çift siyah çizmeden başka bir şey görünmüyordu. Yüzü soluk, gözleri makyajlıydı.

“Hayatta aklıma gelmezdi” dedi Harry. “Sen ve bu müzik.” Katrine Bratt kısa bir an da olsa gülümsemeyi başardı. “Ben de aynı şeyi senin için söyleyebilirim.”

Harry'ye başka bir açıklama yapmadan tezgâhın arkasındaki adama el etti ve bir şişe Farris madensuyu istedi. “Slayer berbat” diye homurdandı Oleg.

Katrine ona döndü. “Sen Oleg olmalısın ”

Oleg kamuflaj desenli pantolonunu yukarı çekip asık suratıyla “Evet” dedi. Yetişkin bir kadından ilgi görmekten hem hoşlanmış hem hoşlanmamış gibiydi. “Nerden biliyon?”

Katrine gülümsedi. “Nerden mi biliyom? Holmenkollen Tepesi'nde yaşayan biri ‘Nerden biliyon’ gibi cümleler kurmamalı. Harry sana kötü alışkanlıklar mı kazandırıyor yoksa?” Oleg'in yanakları kıpkırmızı oldu.

Katrine sakince güldü ve Oleg'in omzunu okşadı. “Özür dilerim, meraklı biriyim sadece.”

“Benim de merak ettiğim bir şey var” dedi Harry, Oleg'e hamburgerlerden birini uzatarak. “Senden

istediğim işi bitirdin sanırım. Konsere gelecek kadar boş vaktin olduğuna göre.” Harry adeta bakışlarıyla onu uyardı: Çocuğa sataşma. Farris şişesinin plastik kapağını açarken “Evet, bir şey buldum” dedi Katrine. “Ama meşgulsen bunu yann konuşalım.” “O kadar da meşgul değilim” dedi Harry. Üzerine yapışan yağ tabakasını ve boğulma hissini unutmuştu bile.

“Gizli bir bilgi ve etrafta çok insan var” dedi Katrine. “Ama kulağına birkaç anahtar kelime fısıldayabilirim.”

Öne doğru eğildi. Harry yağ kokusu arasında neredeyse erkeksi diyebileceği parfümünün kokusunu aldı ve kulağında kadının ılık nefesini hissetti.

“Dışarıda gümüş renkli bir Volkswagen Passat durdu, içinde dikkatini çekmeye çalışan bir kadın oturuyor. Galiba Oleg’in annesi...”

Harry şaşkınlıkla doğruldu ve geniş pencereden arabaya baktı. Rakel camını indirmiş, onlara bakıyordu.

Oleg elinde hamburgerle arka koltuğa atlayınca “Arabayı batırma” dedi Rakel.

Harry açık pencerenin yanında dikildi. Rakel’in üzerinde açık mavi, düz bir kazak vardı. Bu kazağı iyi biliyordu Harry. Kokusu, avucunda ve yanağında bıraktığı his hâlâ hatırlıydı.

“Konser iyi miydi?” diye sordu Rakel.

“Oleg’e sor.”

“Bu nasıl bir gruptu ki?” Rakel, aynadan Oleg’e baktı. “Gelen insanlar biraz tuhaf giyinmiş.”

“Romantik aşk şarkıları falan söylüyorlar” dedi Oleg, annesi gözlerini aynadan ayırınca Harry’ye göz kırptı.

“Sağ ol, Harry” dedi Rakel.

“Benim için zevkti. Dikkatli git.”

“İçerideki kadın kimdi?”

“İş arkadaşım. İşe yeni başladı.”

“Haydi ya? Birbirinizi gayet iyi tanıyor gibiydiniz.”

“Nasıl yani?”

“Sen...” Rakel cümlenin ortasında durdu. Sonra yavaşça başını iki yana sallayıp güldü. Boğazından gelen derin ama canlı bir kahkahaydı. İçinde hem özgüveni, hem de umursamazlığı barındırıyordu. Bir zamanlar kendisini Rakel’e âşık eden kahkahaydı.

“Özür dilerim, Harry. İyi geceler.”

Cam yukarı kalktı ve gümüş araba yola koyuldu. Harry açık kapılarından müzik fişkırarak barların önünden geçerek Brugata’ya doğru yürüdü. Teddy’s Softbar’da bir kahve içmeyi düşündü ama bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordu. Kafasını toplayıp yürümeye devam etti.

Barın arkasındaki adam duyduğuna inanamayarak “Kahve mi?” diye tekrar sordu.

Teddy’s’in müzik kutusunda Johnny Cash çalıyordu. Harry elini üst dudağının üzerinde gezdirdi.

“Daha iyi bir önerin var mı?” Harry ağzından çıkan sesi duydu; hem tanıdık hem yabancıydı.

“Şey” dedi adam, elini yağlı ve parlak saçlarına götürerek, “makinedeki kahve pek yeni değil; fiçidan taze bir biraya ne dersiniz?”

Johnny Cash Tanrı’dan, vaftizden, yeni vaatlerden dem vuruyordu.

“Olur” dedi Harry.

Barın arkasındaki adam sırtıttı.

O sırada Harry cebindeki telefonun titrediğini hissetti. Beklediği bir telefon varmış gibi çabucak ve sabırsızca açtı. Arayan Skarre’ydi.

“Bizimkine benzeyen bir kayıp ihbarı aldık. Evli ve çocuklu bir kadın. Kocasını ve çocukları birkaç saat önce eve döndüğünden beri ortada yokmuş. Sollihögda’da ormanlık bir yerde yaşıyorlar. Komşulardan hiçbiri onu görmemiş; sabah kocasını aldığı için arabayla gitmiş olması da imkânsızmış. Yolda hiç ayak izi de yokmuş.”

“Ayak izi mi?”

“Orada hâlâ kar varmış.”

Barmen birayı sertçe Harry’nin önüne koydu.

“Harry? Orada mısın?”

“Evet, evet. Düşünüyorum.”

“Ne düşünüyorsun?”

“Etrafta hiç kardan adam var mıymış?”

“Ne?”

“Kardan adam.”

“Ben nereden bileyim?”

“O zaman gidip öğrenelim. Hemen arabaya atla ve beni Storgata’daki Gunerius alışveriş merkezinin önünden al.” “Yann yapsak olmaz mı, Harry? Bu akşam için bazı planlarım var da. Zaten kadın sadece kayıp, acele edilecek bir şey yok.” Harry cam bardağın dışından yılan gibi kıvrılarak akan köpüğü izledi.

“Tam tersi,” dedi, “büyük aciliyet var.”

Barmen hayretler içinde hiç dokunulmamış biraya, tezgâhta duran elli kronluk banknota ve Johnny Cash’in sesi sönerken kapıdan çıkan geniş omuzlara baktı.

“Sylvia hayatta öylece çekip gitmezdi” dedi Rolf Ottersen.

Rolf Ottersen zayıf bir adamdı. Daha doğru bir ifadeyle bir deri bir kemikti. Son düğmesine kadar ilikli olan pazen gömleğinden çıkan kuru boynu ve başı, Harry’ye uzun bacaklı balıkçılın hatırlatıyordu. Gömleğinin manşetlerinden, devamlı kıvrılıp bükülen uzun ve kemikli parmakları olan bir çift sıksa el uzanıyordu. Sağ elinin tırnakları hayvan pençesi gibi uzun ve sivri bir şekilde törpülenmişti. Yetmişlerin radikalleri arasında popüler olan tarzda sade, yuvarlak çerçevelerin ve kalın gözlük camlarının arkasından bakan gözleri anormal biçimde iri görünüyordu. Hardal sarısı duvara asılı afişte anakonda taşıyan kabile insanların fotoğrafı vardı. Harry, Joni Mitchell’in hippie Taş Devri’nden bir plağına ait kapağı tamdı. Hemen yanında ise Frida Kahlo’nun meşhur otoportrelerinden birinin reproduksiyonu asılıydı. Acı çeken bir kadın diye düşündü Harry. Resmin bir kadın tarafından seçildiği belliydi. Yerler ham çam ağacındandı; oda demode gaz lambaları ve ev yapımı gibi duran kahverengi kil lambalarıyla aydınlatılıyordu. Harry köşedeki duvara dayalı duran klasik gitarı görünce Rolf Ottersen’in tırnaklarının niye o halde olduğunu anladı.

“‘Hayatta öylece çekip gitmezdi’ derken neyi kastediyorsunuz?” diye sordu Harry.

Rolf Ottersen önündeki oturma odası masasına karısının on yaşındaki ikiz kızları Olga ve Emma’yla çekilmiş bir fotoğrafını koymuştu. Sylvia Ottersen’in, hayatı boyunca gözlük kullandıktan sonra lens takmaya başlamış ya da lazer ameliyatı olmuş gibi iri ve uyuklu gözleri vardı, ikizlerin gözleri de annelerinkine benziyordu.

“Bir şey söylediler” dedi Rolf Ottersen. “Mesaj bırakırdı. Başına bir şey gelmiş olmalı.”

Üzüntüsüne rağmen sesi ölçülü ve nazikti. Pantolon cebinden bir mendil çıkarıp yüzüne götürdü. Burnu zayıf ve soluk yüzüne göre fazla büyüktü. Borazan öttürür gibi tek bir sümürmeyle burnunu temizledi.

Skarre başını kapıdan içeri uzattı. “Köpekli devriyeler geldi. Yanlarında bir kadavra köpeği var.”

“Başlasınlar o zaman” dedi Harry. “Komşuların hepsiyle görüştün mü?”

“Evet. Bir şey çıkmadı.”

Skarre kapıyı kapayınca Ottersen’in gözlük camlarının arkasından bakan gözlerinin daha da büyüdüğünü gördü Harry.

“Kadavra köpeği mi?” diye fısıldadı adam.

“Sadece adı öyle” diyen Harry bir ara Skarre’ye doğru ifadelerle ilgili birkaç tüyo vermeyi aklının bir köşesine yazdı.

“Yani bu köpekler canlı insanları aramak için de kullanılıyor, öyle mi?” Tonlamasına bakılırsa sanki istediği cevabı duymak için yalvarıyordu.

Kadavra köpeklerinin sadece ölülerin yerlerini bulduğunu söylemek yerine “Evet, tabii ki” diye yalan söyledi Harry. Oysa ne uyuşturucu, ne kayıp eşyalar ne de canlılar için kullanılıyorlardı. Tek amaçları ölüleri bulmaktı. Hepsi bu.

“Demek onu en son bugün dörtte gördünüz” dedi Harry, notlarına bakarak. “Kızlarınızla şehre inmeden önce. Şehirde ne yaptınız?”

“Kızlar keman dersine gitti; ben de dükkânla ilgilendim.”

“Dükkân mı?”

“Majorstuen’de el yapımı Afrika eşyaları satan ufak bir dükkânımız var. Sanat eserleri, mobilya, kumaş, kıyafet, her çeşit şey var. Doğrudan zanaatkârlardan ithal ediyoruz ve ödemelerini düzgün yapıyoruz. Çoğu zaman başında Sylvia duruyor ama perşembe günleri daha geç kapatıyoruz. O yüzden o arabayla eve dönüyor, ben de kızlarla tekrar şehre gidiyorum. Onlar Barrat Due Müzik Enstitüsü’nde beşten yediye kadar keman dersi görürken ben de dükkânda oluyorum.

Sonra kızları alıp eve dönüyorum. Yedi buçuğu biraz geçe eve varmış oluyoruz.”

“Hımm. Dükkânda başka kim çalışıyor?”

“Sadece biz.”

“O halde perşembe günleri bir müddet kapalı kalıyorsunuz, değil mi? Bir saat kadar?”

Rolf Ottersen’in yüzünde alaycı bir tebessüm belirdi. “Çok küçük bir dükkân zaten. Fazla müşterimiz yok. Hatta yılbaşı dışında satış yapmıyoruz diyebilirim.”

“Peki nasıl?..”

“NORAD yani Norveç Kalkınma ve İşbirliği Kurumu sayesinde. Hükümetin üçüncü dünya ülkeleriyle yaptığı ticaret programı gereği dükkânlara ve tedarikçilerimize destek oluyorlar.” Sessizce öksürdü. “Verilen mesaja paradan ve kısa vadeli kazançtan daha fazla önem veriyorlar.”

Harry kalkınma desteği ve Afrika’yla adil ticaret yerine adamın söylediği saatleri ve Oslo’yla bu yer arasındaki sürüş süresi farkını düşünse de başını salladı. İkizlerin bir şeyler atıştırdığı mutfaktan radyo sesi geliyordu. Harry evde televizyon görmemişti.

“Teşekkür ederim. Elimizden geleni yapacağız.” Harry kalktı ve dışarı çıktı.

Avluda üç araba duruyordu. Biri, Björn Holm'un siyaha boyanıp tavan ve kaportasına ralli arabaları gibi damalı şerit çekilmiş Volvo Amazon'uydu. Harry başını kaldırıp ormanın içindeki küçük çiftliğin üzerinde kemer gibi uzanan berrak ve yıldızı bol gökyüzüne baktı. Havayı içine çekti. Ladin ve odun dumanı kokuyordu. Ormanın başladığı yerden bir köpeğin solumaları ve onu cesaretlendiren polisin bağırırları geldi.

Harry işe yarayabilecek ipuçlarını bozmamak için belirledikleri yoldan ahıra yürüdü. Açık kapıdan sesler geliyordu. Çömeldi ve dışarıdaki lambanın yaydığı ışıkta kardaki ayak

izlerini inceledi. Az sonra ayağa kalktı, kapının kasasına dayandı ve cebinden sigara paketini çıkardı.

“Cinayet mahalline benziyor” dedi. “Kan, cesetler, devrilmiş eşyalar.”

Björn Holm ve Magnus Skarre sustu, dönüp Harry'nin baktığı yöne baktılar. Geniş ve açık kapı, kirişlerden birine dolanmış bir kablodan sarkan tek ampulle aydınlanıyordu. Ahırın bir ucunda bir torna tezgâhı, arkasında da çekiçler, testereler, penseler ve matkapların durduğu bir alet panosu vardı. Elektrikli alet yoktu. Diğer uçta ise bir tel örgü ve arkasında duvardaki raflara tüneyen, bacaklarını gerip göğsünü kabartarak samanlarda dolaşan tavuklar vardı. Ahırın ortasında, kana bulanmış gri ve ham döşeme tahtalarının üzerinde üç başsız tavuk yatıyordu. Harry dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırıp yakmadan içeri girdi, kanlara basmamaya dikkat ederek kesme kütüğüne yürüdü ve tavuk kafalarına baktı. Cep fenerinin ışığını mat siyah gözlere tuttu. Önce kenarları alazlanmış gibi kararan beyaz bir tüyü tutup inceledi, sonra da tavukların boynundaki düzgün kesiklere baktı. Kan pıhtılaşmış ve kararmıştı. Bunun yarım saati geçmeyen hızlı bir süreç olduğunu biliyordu.

“İlginç bir şey gördün mü?” diye sordu Björn Holm.

“Bu meslek beynime zarar verdi Holm. Şu anda mesleğim gereği tavuk cesetlerini inceliyorum.”

Skarre güldü ve elleriyle havaya bir gazete manşeti açarmış gibi yaptı.

“Tavuklara Üçlü Cinayet Vahşeti. Yer Kara Büyücüler Diyarı. Soruşturma Harry Hole'a Verildi.”

“Asıl ilginç olan, göremediğim şey” dedi Harry.

Björn Holm tek kaşını kaldırdı, etrafına bakındı ve başını yavaşça aşağı yukarı sallamaya başladı.

Skarre kuşkuyla onları süzdü. “Ne yani?”

“Cinayet silahı” dedi Harry.

“El baltası” diye ekledi Holm. “Tavuk kesmenin en ideal yolu.”

Skarre burnunu çekti. “Tavukları kadın kestiyse, işi bitince el baltasını yerine koymuş olmalıydı. Çiftçiler düzenli tipler olur genelde.”

“Bence de” dedi Harry, dört bir yandan geliyormuş gibi duyulan tavuk gıdıklamalarını dinleyerek.

“Kesme kütüğünün devrilmesi ve tavuk ölülerinin etrafa dağılmış olması bu yüzden ilginç. El baltası da yerinde yok.”

“Yeri neresi ki?” Skarre, Holm’a baktı ve gözlerini devirdi.

Harry kıpırdamadan “Zahmet edip etrafına bakarsan görürsün Skarre” dedi.

Skarre, Holm’a bakmaya devam etti. Holm en sonunda torna tezgâhının arkasındaki panoyu işaret etti.

“Tabii ya” dedi Skarre.

Çekiçle paslı testerenin arasındaki boşlukta bir el baltasının dış hatları görünüyordu.

Dışarıdan köpeğin havlama, inleme sesleri ve de polisin artık cesaretlendirici olamayan bağirtısı geliyordu.

Harry çenesini kaşdı. “Tüm ahır aradığımızı göre şimdilik Sylvia Ottersen’in tavukları kestiği sırada, baltayı da yanma alıp gittiğini tahmin ediyoruz. Holm, şu tavukların vücut sıcaklıklarını alıp ölüm saatlerini tahmin edebilir misin?”

“Olur.”

“Ne?” dedi Skarre.

“Ne zaman kaçtığını bilmek istiyorum” dedi Harry. “Peki dışarıdaki ayakkabı izlerinden bir şey çıktı mı, Holm?”

Adli tıp polisi başını iki yana salladı. “İzlerin üzeri çok çiğnenmiş ve daha fazla ışık lazım. Rolf Ottersen’e ait birkaç bot izi buldum. Bir de ahıra *giden* iki farklı bot izini. Ama ahırdan *çıkan* hiçbir iz yok. Belki de kadını dışarı taşımıştır?”

“Hımm. Ama o zaman taşıyanın izlerinin daha derin olması gerekirdi. Kimsenin kana basmaması kötü olmuş.”

Harry ampul ışığının dışında kalan karanlık duvarlara baktı. Avludan köpeğin acı dolu inlemeleri ve polisin küfürleri geldi.

“Gidip ne olduğuna bir baksana, Skarre” dedi Harry.

Skarre gidince Harry tekrar feneri açıp duvara doğru yürüdü. Elini boyasız tahtalarda gezdirdi.

“Bu...” diye lafa başladı Holm; fakat Harry’nin botu duvara tok bir sesle vurunca sustu.

Yıldızlı gökyüzü karşılarında belirdi.

“Arka kapı” dedi Harry, uzaktaki şehrin kirli sarı ışıklarından oluşan kubbenin altındaki karanlık ormana ve ladin ağaçlarının silüetine bakarak. Feneri karlara tuttu. Ayak izleri ışıkta hemen göründü.

“İki kişi” dedi Harry.

“Sorun köpekte” diyerek ahıra döndü Skarre. “Kıpırdamıyor.”

“Kıpırdamıyor mu?” Harry feneri ayak izlerinin gittiği yola tuttu. Kar, ışığı yansıtırsa da izler ağaçların altındaki karanlıkta yok oluyordu.

“Köpeği tutan polis de ne olduğunu anlamıyor. Dediğine göre hayvan taş kesilmiş. Ne olursa olsun ormana girmek istemiyormuş.”

“Belki tilki kokusu alıyordur” dedi Holm. “Bu ormanda çok tilki vardır.”

“Tilki mi?” diyerek burun kıvırdı Skarre. “Koca köpek tilkiden korkmaz herhalde.”

“Daha önce hiç tilki görmemiş olabilir” dedi Harry. “Ama bir yırtıcının kokusunu aldığıın farkındadır. Bilmediği şeyden korkması gayet doğal. Korkmasa çok uzun yaşamaz.” Harry kalbinin hızlanmaya başladığını hissetti. Sebebini biliyordu. Orman. Karanlık. Hiçbir mantığı olmayan ve üstesinden gelmesi gereken o korku.

“Burası ikinci bir emre kadar suç mahalli kabul edilecek” dedi Harry. “Siz çalışmaya başlayın. Ben de izlerin nereye gittiğine bakayım.”

“Tamamdır.”

Harry arka kapıdan adımını atmadan önce yutkundu. Otuz yıldan fazla olmuştu. Ama hâlâ tüyleri diken dikendi.

Sonbahar tatilinde büyükbaba ve büyükannesinin Ândal-snes'teki evinde kalıyordu. Çiftlik, üstünde haşmetli Roms-dal Dağları'nın yükseldiği bir dağ yamacındaydı. Harry o sene daha on yaşındaydı ve büyükbabasının aradığı ineği bulmak için ormana dalmıştı. İneği büyükbabasından, hatta herkesten önce bulmayı istiyordu. Acele ediyordu o yüzden. Yumuşak yabanmersini çalılarının ve komik görünümlü eğri büğrü bodur huş ağaçlarının üzerinden atlayarak deli gibi koşuyordu. Ağaçların arasından duyar gibi olduğu çanın sesine doğru dümdüz koşarken ayaklarının altında patikaların biri bitip biri başlıyordu. Çanı yine duydu; ileride sağda bir yerden geliyordu. Bir akarsuyun üzerinden atladı, bir ağacın altından eğilip geçti ve bir yağmur bulutu üzerine doğru gelirken botları sulak topraklara bata çıka ilerledi. Sarp dağ yamacını sulayan bulutun altında perde gibi inen yağmuru görebiliyordu.

Yağmur öyle ince yağıyordu ki etraftan sinsice sızıp ağaçların arasına sokulan, dağ yamacını kara bir boya gibi gölgeye bulayıp vadinin aşağısında toplanan karanlığın çöküşünü fark etmemişti. Başını kaldırdığında tepesinde daireler çizen bir kuş sürüsü gördü. O kadar baş döndürücü bir yükseklikte uçuyorlardı ki arkalarında dağ görünüyordu. Derken botlarından biri çamura saplandı ve bir şeylere tutunmaya fırsat bulamadan yüzüstü düştü. Her yer karardı; burnuyla ağızına çamurun, ölümün, çürümenin ve karanlığın tadı doldu. O birkaç saniyede karanlığı resmen *tattı*. Sonra tekrar doğruldu ve tüm aydınlığın kaybolduğunu gördü. Üzerinde yükselen dağ aydınlığı arkasına saklamış, sessiz ve ezici görkemiyle ona kaybolduğunu ve uzun müddet kimselerin onu bulamayacağını fısıldıyordu.

Harry botlarından birini kaybettiğinin bile farkında olmadan ayağa kalkıp koşmaya başladı. Elbette birazdan aşına olduğu bir şeyler görüp yolunu bulurdu. Ne var ki arazi büyüdü bir yer gibiydi şimdi; kayalar topraktan çıkan yaratıkların kafalarına, çalılar ayaklarını tırmalayan parmaklara, bodur huş ağaçları kamburunu çıkarıp gülerek ona bir o tarafı bir bu tarafı, bir dönüş yolunu bir cehennemi, bir büyükannesinin evini bir Çukur'u gösteren cadılara dönüvermişti. Büyükleri ona Çukur'dan bahsetmişti daha önce, ineklerin, insanların ve koca at arabalarının yok olup asla dönmedikleri dipsiz bir bataklıktı orası.

Harry sendeleyerek mutfığa girip de büyükannesi ona sarıldığında ve babasının, dedesinin ve tüm konu komşunun onu aradığını söylediğinde vakit neredeyse gece olmuştu. Büyükannesi ona bunca saattir nerede olduğunu sordu.

Ormandaydı.

O zaman neden bağırıları duymamıştı? Büyükannesi insanların saatlerdir adını seslenerek onu aradığını söyledi.

Kendisi o anı hatırlamasa da büyükannesinin daha sonra çok kereler anlattığına göre, sobanın önündeki tahta kutuya oturup soğuktan titrerken, yüzünde duygusuz bir ifadeyle uzaklara dalmış, neden onları duymadığı sorusuna şu cevabı vermişti: "Onların seslendiğini bilmiyordum."

"Kim seslendi sandın?"

"Diğerleri... Karanlığın da bir *tadı* olduğunu biliyor muydun, büyükanne?"

Harry ormanda daha birkaç metre yürümüştü ki yoğun, neredeyse yapay bir sessizliğin içine gömüldü. Feneri yere tutarak yürüyordu; çünkü ne zaman feneri ormana doğrultsa zifiri karanlıkta ağaçların arasında öfkeli hayaletler gibi koşturan gölgeler gördüğünü sanıyordu. Karanlıktan sadece küçük bir ışık küresiyle ayrılmak ona güven duygusu vermiyordu. Tam tersi. Ormanda hareket eden tek görünür cisim olduğu su götürmez bir gerçekken kendisini çıplak ve savunmasız hissediyordu. Ağaç dalları, kör bir adamın bir yabancıyı tanımaya çalışan parmakları gibi yüzüne sürtünüyordu.

Ayak izleri, hızlanan soluklarını bastıran bir sesle çağıldayan bir dereye götürdü onu. Burada izlerden biri kaybolurken diğeri alçak zeminde dereyi takip ediyordu.

Harry yürümeye devam etti. Dere bir sağa bir sola kıvrıl-sa da yönünü kaybetmekten korkmuyordu; geri dönerken tek yapması gereken kendi izlerini takip etmek olacaktı.

Yakınında bir baykuş nasihat verir gibi *hu-huuu-hu* diye öttü. Saatinin kadrını yeşile dönüp ona on beş dakikadan uzun bir süredir yürüdüğünü söyledi. Artık geri dönme vakti gelmişti. Arama için ayağında düzgün botlar, üzerinde düzgün giysiler olan ve yanında tilkiden korkmayan düzgün bir köpek bulunan bir ekip gönderecekti.

Harry'nin kalbi birden duracak gibi oldu.

Yüzünün yanından ok gibi bir şey geçti. Öyle sessiz ve hızlıydı ki görmedi bile. Fakat hava akımı varlığını ele verdi. Harry baykuşun karda kanat çırpışını ve onun avı olan küçük kemirgenin acınası

feryadım işitti.

Ciğerlerindeki havayı yavaşça boşalttı. Feneri son kez önündeki ormana tuttu ve geri döndü. Bir adım attıktan sonra durdu. Bir adım, sonra bir adım daha atmak ve buradan çıkmak istiyordu. Ama onun yerine yapması gereken şeyi yaptı. Işığı arkasına tuttu. Oradaydı işte. Bu kapkara ormanın ortasında olmaması gereken bir parıltı, bir ışık yansıması. Yaklaştı. Arkaya bakıp nerede olduğunu kafasına kazımaya çalıştı. Derenin yaklaşık on beş metre uzağındaydı. Eğildi. Görünen şey yere saplanmış bir çelikten ibaretti; ama üzerindeki karı temizlemeden de ne olduğunu anlayabiliyordu. Bir el baltasıydı bu. Tavukları kestikten sonra üzerinde kan kal-dıvsa da temiz görünüyordu şimdi. Etrafında ayak izi yoktu. Feneri ileri tutunca birkaç metre ötede kırık bir dal parçası gördü. Birisi var gücüyle baltayı buraya fırlatmış olmalıydı.

Harry o an bir şey daha hissetti. O akşam Spektrum'day-ken hissettiği duyguyu. İzlendiği duygusunu. Feneri hiç düşünmeden kapattı; karanlık üzerine bir battaniye gibi çöktü. Nefesini tutup dinledi. Yapma, dedi içinden. Buna izin verme. Şeytan diye bir şey yok; sana sahip olamaz. Tam tersi. Bir hiçlik bu. İyiliğin olmaması sadece. Burada kendinden başka korkacak bir şey yok.

Harry feneri tekrar açtı ve açıklığa tuttu. Oydu. Ağaçların arasında hareketsizce dikilip fotoğraftaki gibi iri ve uykulu gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Harry'nin ilk aklından geçen şey gelin gibi bembeyaz giyindiği ve ormanın ortasındaki bir sunakta ayakta durduğu oldu. Üzerine ışık vurunca kadın parladı. Harry titreyerek derin bir nefes aldı ve hemen ceketinin cebinden telefonunu çıkardı. Björn Holm ikinci çalışta cevap verdi.

“Tüm alanı güvenlik çemberine alın” dedi Harry. Boğazı kuruyup sertleşti. “Polis ekibi çağırıyorum.”

“Ne oldu?”

“Burada bir kardan adam var.”

“Yani?”

Harry gördüğü şeyi anlattı.

“Son dediğini anlamadım” diye bağırdı Holm. “Burada telefon az çekiyor...”

“Başı” diye tekrarladı Harry. “Sylvia Ottersen'e ait.” Karşıdan ses gelmedi.

Harry, Holm'a ayak izlerini takip etmelerini söyleyip telefonu kapattı.

Sonra bir ağacın dibine çömelip montunu boğazına kadar ilikledi ve beklerken pili bitmesin diye feneri söndürdü. Evet, karanlığın tadını sahiden de unutmuştu.

II

4. Gün Tebeşir

Saat sabahın üç buçuğuydu ve Harry nihayet evinin kapısını açtığında yorgunluktan ölüyordu.

Soyunup doğruca duşa girdi. Sonuna kadar açtığı kaynar suyun tenini uyuşturmasına ve kaslarını yumuşatıp soğuktan donan bedenini çözmesine izin verirken düşünmemeye çalıştı. Rolf Ottersen’le konuşmuştu ama resmi sorgu sabaha kalmıştı. Sollihögda’daki komşuları kapı kapı gezip görüşme işini bitirmişlerdi; soracak pek bir şey yoktu zaten. Ama olay yeri polisleri ve köpekler bütün gece çalışmaya devam edecekti. Deliller bozulana, eriyene ya da kara karışana kadar önlerinde çok kısa bir zaman vardı. Musluğu kapattı. Banyodaki hava buhar yüzünden grileşmişti. Ayna, silinir silinmez yeni bir buğu katmanıyla kaplandı. Camdaki buğu yüzünün şeklini bozuyor, çıplak vücudunun hatlarını belirsizleştiriyordu.

Dişlerini fırçalarken telefon çaldı. “Harry” diyerek açtı telefonu.

“Ben Stormann. Küfçünüz.”

“Bayağı geç aradınız” dedi Harry, şaşırarak.

“Ayakta olduğunuzu düşündüm de.”

“Nereden anladınız?”

“Gece haberlerinde gördüm. Sollihögda’daki kadın. Arkada siz vardınız. Neyse, evinizle ilgili incelememin sonucu çıktı.” “Nedir sonuç?”

“Evinizde mantar var. Üstelik en fenasından. *Aspergillus VCJ'SİCüloî*

“Yani?”

“Yani, her renkte olabilir. Tabii görünürse. Birkaç duvarınızı daha yıkmam gerek.”

“Hımm.” Harry daha ilgili, daha endişeli konuşması, en azından adama birkaç soru sorması gerektiğini hissetti. Ama umursamıyordu. Bu saatte mümkün değildi.

“Dilediğinizi yapın.”

Konuşma bitince Harry gözlerini kapadı. Kaçınılmazı, hayaletlerin gelişini bekledi. Onları def etmek için bildiği tek ilaçtan uzak duruyordu nasıl olsa. Belki de daha önce var olmayan yeni bir arkadaş edinirdi bu sefer. Kadının ormandan çıkıp gelmesini bekledi. Yamuk bir bowling topuna kondurulmuş bir kafadan ibaret olan bacaksız, kocaman, beyaz cüssesi, kargalar gözlerinden geri kalanları gagaladıktan sonra oluşan kapkara göz çukurları, tilkiler dudaklarını kemirince açığa çıkan dişleriyle kadının yalpalaya yalpalaya üzerine yürümesini bekledi. Gelip gelmeyeceğinden emin değildi, bilinçaltının sağı solu belli olmazdı çünkü. Olmadı da. Rüyasında bir küvetin içinde yattığını gördü. Başı suyun altındaydı; kabarcıkların ve bir kadın kahkahasının derinlerden gelen gümbürtüsünü dinliyordu. Beyaz emayeden çıkan yosunlar, elini arayan beyaz bir elin yeşil parmakları gibi ona doğru uzanıyordu.

Sabah güneşi Amir Gunnar Hagen’ın masasındaki gazetelerde parlak dikdörtgenler oluşturuyordu. Sylvia Ottersen’in gülen yüzü, birinci sayfalara atılmış ÖLDÜRÜLDÜ VE BAŞI KESİLDİ, ORMANDA BAŞI KESİLDİ ve en kısası ama belki de en iyisi olan BAŞI KESİLDİ manşetleriyle

birlikte ışıkla aydınlanıyordu.

Harry'nin sabah kalktığı andan beri başı ağrıyordu. Başını dikkatlice ellerinin arasına alırken önceki gece içmiş olsa halinin bundan daha kötü olmayacağını geçiriyordu aklından. Gözlerini kapamak istiyordu ama Hagen doğruca ona bakıyordu. Komiserin ağzının açılıp kapandığını, eğilip büküldüğünü görse de ağzından çıkan kelimeleri çok zayıf bir frekanstan alıyordu.

Hagen "Uzun lafın kisası..." deyince Harry kulaklarını açma vaktinin geldiğini anladı. "Bu vaka artık önceliğe sahip. Bu da doğal olarak soruşturma ekibini hemen büyütmemiz gerektiği ve..."

"Katılmıyorum" dedi Harry. Ağzından çıkan bu tek kelime bile kafatasını çatlıyormuş gibi hissettirdi. "Gerekirse daha sonra ekibi genişletebiliriz ama şu an için toplantılarda başka kimseyi görmek istemiyorum. Dört kişi yeterli."

Gunnar Hagen hayretle ona bakakaldı. En sıradan cinayet vakalarında bile soruşturma ekibinde daima en az bir düzine insan olurdu.

"En özgür düşünceler hep küçük gruplardan çıkar" dedi Harry.

"Özgür düşünce mi?" diye kükredi Hagen. "Standart polis işleri ne olacak? Adli tıp delillerinin takibi, sorgular, ihbarların kontrolü? Bilgi koordinasyonu nasıl olacak? Nereden baksan..."

Harry üzerine yağın kelime yağmurunu durdurmak için elini kaldırdı. "Ben de bundan bahsediyorum işte. Bilgilerin içinde boğulmak istemiyorum."

"Boğulmak mı?" Hagen duyduklarına inanamıyormuş gibi Harry'ye baktı. "O zaman vakayı yüzme bilen birine versem daha iyi olacak."

Harry şakaklarını ovdu. Hagen o an için cinayet masasında Dedektif Hole'dan başka böyle bir cinayet dosyasını yönetecek birinin olmadığını biliyordu. Harry bunun farkındaydı. Hagen'ın vakayı merkezi soruşturma bürosu Kripos'a sevk

edip rezil olmaksızın aşırı kıllı kollarından birini feda etmeye razı olduğunun da.

Harry iç çekti. "Normalde bile soruşturma ekipleri bilgi yığınının içinde kaybolmamaya uğraşır. Ve bu standart vakalarda böyledir. Birinci sayfada kafa kesme manşetleri atılınca" Harry başını iki yana salladı, "insanlar çılgına döndü. Sırf dün gece haberlerde çıktıktan sonra yüzün üzerinde telefon gelmiş. Bilirsin işte; saçmalayan ayyaşlar, kafası her daim güzel olanlar, yeni yeni tipler. Cinayetin Vahiy Kitabı'nda anlatıldığını söyleyenlerden tut da ona benzer bir sürü zırva. Daha bugünden arayan sayısı iki yüze çıkmış. Başka cesetlerin de olabileceği ortaya çıkınca neler olacak, sen düşün. Telefonlarla ilgilenmesi için nereden baksan yirmi kişi lazım. Bilgileri kontrol edip raporlamak için ve de. Ekip lideri de her gün fiziksel olarak yaklaşık iki saatini gelen bilgileri incelemeye, iki saatini bu bilgileri koordine etmeye, iki saatini insanları gruplara ayırıp onları bilgilendirmeye ve sorularını cevaplamaya, yarım saatini de basın toplantısında paylaşılacak bilgileri düzenlemeye ayırmalı, ki o açıklama da kırk beş dakika falan sürer. İşin en pis tarafı da şu" Harry işaretpar-maklarını sızlayan çenesine koydu ve yüzünü ekşitti, "standart bir cinayet dosyasında tüm bunlar kaynaklardan

faýdalanmak için yapılabilir. Çünkü mutlaka olayla ilgili bir şeyler bilen, bir şeyler duyan ya da gören birileri çıkar. Titizlikle bir araya getirilebilen ya da vakanın mucizevi bir şekilde çözülmesini sağlayan bilgi parçaları olur.”

“Kesinlikle” dedi Hagen. “İşte o yüzden...”

“Ama sorun şu ki” diyerek devam etti Harry, “bu vaka öyle bir vaka değil. Katil de öyle bir katil değil. Ne sırrını paylaştığı bir dostu var, ne de cinayet yerinde daha önce yüzünü göstermiş. O civarda kimse bir şey bilmiyor; o yüzden gelen telefonlar bizi yavaşlatmaktan başka bir işe yaramaz. Bulacağımız adli kanıtlar da kafamızı karıştırmak için kasten

bırakılmış olabilir. Kısacası, burada diğerlerinden farklı bir oyun oynuyoruz.”

Hagen sandalyesinde geriye yaslanmış, parmak uçlarını birleştirerek derin düşünceler eşliğinde Harry’yi izliyordu. Güneşlenen bir kertenkele gibi gözlerini kırptı ve “Demek bunu bir oyun olarak görüyorsun?” diye sordu.

Harry başını evet der gibi sallarken Hagen’ın konuyu nereye çekmeye çalıştığını merak etti.

“Nasıl bir oyun peki? Satranç gibi mi?”

“Eee, daha çok gözü kapalı satranç gibi.”

Hagen başını oynattı. “O halde aklında üstün zekâya sahip, eğlenmeye, oyun oynamaya ve yarışmaya meyilli, klasik, serin kanlı bir seri katil var, öyle mi?”

Harry komiserin ne demeye çalıştığını şimdi anlamaya başladı.

“Şu FBI kursunda gördüğün seri cinayetlerden fırlayan bir adam? Ya da Avustralya’da uğraştığın türden biri? Yani senin yaşadıklarını yaşamış birine” komiser sözcükleri tadı-yormuş gibi dudaklarını şapırdattı, “yakışacak bir rakip.” Harry iç geçirdi. “Düşündüğüm bu değil, şef.”

“Değil mi? Bana harp okulunda öğrettiklerimi hatırlatıyorsun Harry. Askeri stratejilerin dünya tarihinin gidişatını doğrudan etkilediğini anlatırken sence geleceğin komutanları olacak o gençler neyin hayalini kuruyordu? Bir köşede sessizce oturup barış istemeyi, torunlarına bunca yıl sadece *yaşamış* olduklarını anlatmayı, kimsenin onların neler başarmaya muktedir olduğunu bilmemesini mi hayal ediyorlardı? Sorsan barış istiyorlardı, evet; ama hepsinin bir hayali vardı Harry. Elllerine bir fırsat geçtiğinin hayali. İnsanların içinde, *ihtiyaç duyulan biri* olmaya dair güçlü bir sosyal dürtü vardır Harry. O yüzden Pentagon’daki komutanlar dünyanın ücra bir köşesinde bir kıvılcım yansa bile hemen olabilecek en karamsar tabloyu çizerler. Bana göre sen de bu dosyanın özel

ns

olmasını *istiyorsun*, Harry. Arzun o kadar kuvvetli ki kötünün de kötüsünü görebiliyorsun.”

“Kardan adam, şef. Sana gösterdiğim mektubu hatırlıyorsun, değil mi?”

Hagen iç çekti. “Sadece delinin tekini hatırlıyorum Harry.” Harry artık pes etmesi gerektiğini biliyordu. Çoktan bulduğu orta yolu söyleyip Hagen’ın bu küçük zaferi yaşamasına izin vermeliydi. Ama onun yerine omuzlarını silkti. “Grubumun aynı kalmasını istiyorum şef.”

Hagen’ın yüz ifadesi sertleşti. “Bunu yapmana izin veremem Harry.”

“Veremem mi?”

Hagen bir süre Harry’yle bakıştı; fakat sonra gözlerini kırptırdı. Belki bir saniye bile sürmedi ama yetti.

“Düşünmem gereken başka hususlar da var” dedi Hagen. Harry yarayı kaşırken masum ifadesini bozmamaya çalıştı. “Ne gibi hususlar mesela, şef?”

Hagen başını eğip ellerine baktı.

“Ne olabilir? Tepemdekiler. Basın. Siyasiler. Üç ay sonra katili hâlâ bulamamış olursak cinayet masasının öncelikleriyle ilgili soruları kim yanıtlamak zorunda kalacak zannediyorsun? Bu dosya için sadece dört kişi görevlendirdik, çünkü küçük gruplar...” Hagen çürük bir karidesi ağzından püskürtür gibi konuştu: “özgür düşünceye ve satranç oyununa daha yatkın olur diye düşündük mü diyeceğim? Hiç bunlara kafa yoruyor musun, Harry?”

“Hayır” dedi Harry, kollarını göğsünde kavuşturarak. “Ben sadece bu herifi nasıl yakalayacağımızı düşünüyorum, onu yakalayamazsak hangi bahaneyi uyduracağımızı değil.” Harry bunun bir bel altı vuruş olduğunu biliyordu ama yine de kelimeler hedefi vurdu. Komiser gözlerini iki defa kırptı. Ağzını açıp kapadı. Harry o an büyük bir utanç duydu. Neden önüne gelen herkese hareket çekip kendisini tatmin

etmek uğruna bu çocukça ve anlamsız mücadelelere giriyor, sidik yarıştıyordu ki? Rakel bir keresinde daima kalkık duran fazladan bir ortaparmakla doğsaydı Harry’den mutlusunun olmayacağını söylemişti.

“Kripos’ta Espen Lepsvik adında bir adam var” dedi Harry. “Büyük soruşturmaları yönetme konusunda iyi. Onunla konuşup bana rapor verecek bir grup kurmasını isteyebilirim. İki grup koordineli ama ayrı olarak çalışır. Sen de emniyet amiriyle birlikte basın açıklamalarını halledersin. Buna ne dersin, şef?”

Cevabı beklemesine bile gerek yoktu. Hagen’ın gözlerindeki minneti görebiliyordu. Bu sidik yarışından galip çıkanın kendisi olduğunu da.

Odasına döndüğünde ilk yaptığı şey Björn Holm’u aramak oldu.

“Hagen kabul etti, benim dediğim gibi olacak. Yarım saat sonra benim odada toplanalım. Skarre’yle Bratt’a haber verir misin?”

Telefonu kapattı. Hagen’ın savaş isteyen komutanlarla ilgili söylediklerini düşündü. Ve boş bir çabayla çekmeceyi açıp ağı kesici bakındı.

“Ayak izleri dışında cinayet mahalli olarak varsaydığımız yerde suça dair tek bir iz bile bulamadık” dedi Magnus Skarre. “Asıl anlaşılması güç olan, cesede dair de hiçbir iz bulamadık. Sonuçta kadının başı kesilmiş; etrafta yığınla delil olması gerekirdi. Ama hiçbir şey yok. Köpekler bile tepki göstermedi! Tam bir sır perdesi.”

“Belki de kadını dereye öldürdü ve başını kesti” dedi Katrine. “Kadının ayak izleri dereye kadar gidiyordu. İz bırakmamak için suya koştu ve katil onu orada yakaladı.”

“Silah olarak ne kullandı?” diye sordu Harry.

“Ya el baltası ya da testere. Başka ne olabilir?”

Kesilen derinin etrafındaki yanık izleri ne o zaman?” Katrine, Skarre ye baktı. İkisi de omuz silkti.

“Neyse. Holm sen bu işle ilgilen” dedi Harry. “Eee. sonra?” “Sonra da onu derenin içinde taşıyarak j'ola götürmüş olabilir” dedi Skarre. Topu topu iki saat uyumuştular ve kazağını ters giymişti; ama kimse cesaret edip de bunu ona söyleyememişti. “*Olabilir* diyorum çünkü yolun orada da bir şey bulamadık. Bir ağaç gövdesinde kan lekesi, dallardan birinde bir et parçası ya da giysilerinden bir parça; en azından bir şey bulmamız gerekirdi. Derenin yolun aşağısına kıvrıldığı yerde adamın ayak izlerini bulabildik ama. Hemen yakınındaki yolda da karın üzerinde bir cesede ait olabilecek izlere rastladık. Ama ne hikmetse köpekler onlarla da ilgilenmedi. Lanet kadavra köpeği bile! Tam bir...”

“Sır perdesi” dedi Harry, çenesini kaşıyarak. “Derede dikilip başını kesmesi size de çok mantıksız gelmiyor mu? Daracık bir yer sonuçta. Hareket edebileceği kadar geniş değil. Neden bunu yaparsın ki?”

“Çok açık” dedi Skarre. “Kanıtlar suyla birlikte akıp gitsin diye.”

“O kadar da açık değil” diyerek karşı çıktı Harry. “Kurbanının başını ortada bırakmış bir katilden bahsediyoruz; demek ki arkasında iz kalmasıyla ilgili bir kaygısı yokmuş. Peki neden yola inene kadar kadına ait hiçbir iz kalmamış?” “Ceset torbası!” dedi Katrine. “Başından beri o arazide kadını o kadar uzağa nasıl taşıyabildiğini düşünüyordum. Irak'ta bu iş için çuvala benzer bağcıklı ceset torbaları kullanıyorlardı.”

“Hımm” dedi Harry. “Bu söylediğin, kadavra köpeğinin yolda neden koku almadığını da açıklar.”

“Neden kadını orada bırakıp gitmeyi riske ettiğini de” dedi Katrine.

“Bırakıp gitmeyi mi?” dedi Skarre.

“Kardaki ceset izleri. Arabasını getirmek için kadını bir süre orada bıraktı. Arabası da muhtemelen Ottersen'lerin çiftliğine yakın bir yerdeydi. Nereden baksanız yarım saat almaz mı?”

Skarre kıskanç bir edayla “Ona yakın bir şey” diye mırıldandı.

“O torbalar siyah oluyor; yoldan arabayla geçenlere alelade bir çöp torbası gibi görünmüştür.”

Skarre “Yoldan kimse geçmemiş” derken yüzünü ekşitip esnemesini bastırdı. “O lanet ormanda

oturan kim varsa hepsiyle konuştuk.”

Harry başını aşağı yukarı salladı. “Rolf Ottersen’in saat beşle yedi arasında dükkânda olmasıyla ilgili anlattıkları hakkında ne düşünüyoruz?”

“Hiç müşteri gelmediyse bu mazeretin bir geçerliliği olmaz” dedi Skarre.

“İkizler keman dersinden çıkana kadar dükkândan eve gidip dönmüş olabilir” dedi Katrine.

“Ama adamda hiç katil tipi yok” dedi Skarre, vardığı sonucu pekiştirmek istermiş gibi sandalyesinde geriye yaslanıp başını oynatırken.

Harry, polislerin bir katili gözünden tanıyabildiğine dair oluşmuş genel algıyla ilgili bir konuşma yapacak gibi oldu; ama kimsenin herhangi bir korku ve çekincesi olmadan akimdan geçeni dilediğince söylemesi gereken bir safhada olduklarını düşününce vazgeçti. Deneyimleri ona en iyi fikirlerin uçuk kaçık, hatta aptalca tahminlerden ve bir anda akla gelen yalan yanlış düşüncelerden çıktığını göstermişti.

Kapı açıldı.

Björn Holm “Herkes selam!” diye bağırarak içeri girdi. “Hepinizden özür dilerim; cinayet silahının peşindeydim de.”

Yağmurluğunu çıkardı ve Harry’nin devrildi devrilecek gibi duran portmantosuna astı. Altında sarı işlemeli, arkasında Hank Williams’ın -1953 kışından kalma ölüm belgesine rağmen— hayatta olduğunu iddia eden bir yazı taşıyan pembe bir tişört vardı. Holm boşta kalan son sandalyeye yayıldı ve kendisini izleyen yüzlere baktı.

Gülümseyerek “Nasıl gidiyor?” diye sordu. Holm’un söylemeye bayıldığı o laf Harry’nin beklediği gibi hiç gecikmeden geldi: “Hayrola biri mi öldü?”

“Cinayet silahı” dedi Harry. “Başla haydi.”

Holm sırtıp ellerini ovuşturdu. “Sylvia Ottersen’in boynundaki yanık izlerinin nereden geldiğini elbette ben de merak ediyordum. Patolog herhangi bir ipucu bulamadı. Sadece küçük atardamarlarının dağıldığını söyleyebildi. Uzuv kesilmelerinde kanamayı durdurmak için kullanılan yöntemin aynı. Bacak kesildiğinde falan. O testereyle kesmekten bahsederken aklıma bir şey geldi. Bildiğiniz gibi ben çiftlikte büyüdüm...”

Björn Holm öne eğildi, gözleri parladı. Bu hali, küçük oğluna yılbaşı hediyesi olarak aldığı kocaman tren setinin kutusunu açan bir babayı hatırlattı Harry’ye.

“İnek doğum yapmadan önce karnındaki buzağı ölürse, ölü yavru bazen ineğin hiç yardım almadan dışarı itebilmesi için fazla büyük olur. Hele bir de ölü yavru deforme olmuşsa, ineğin karnını kesmeden yavru alınamaz. Böyle durumlarda veteriner testere kullanır.”

Skarre yüzünü buruşturdu.

“Çok ince, esnek, bıçak gibi bir testeredir bu. İneğin karnına sokup ilmek şeklinde bir hareketle buzağının olduğu yerde çevirirsin. Sonra testereyi bir aşağı bir yukarı çekip kanırtırsın. Böylece içerideki yavru kesilmiş olur.” Holm elleriyle nasıl yapıldığını gösterdi. “İkiye bölününce ölü yavruyu parça parça çıkartırsın. Çoğu zaman sorun böylece çözülür. Ama her zaman değil. Çünkü testerenin ağzı bazen karnına girip çıkarken anneyi de keser ve anne kan kaybından ölür. O yüz-

den iki sene önce bazı Fransız çiftçiler sorunu kesin olarak çözen pratik bir alet buldu. Eti yakarak kesebilen ilmekli bir elektrikli tel. Düz, plastik bir sapı var. Sapın iki ucundan, ilmek biçiminde incecik ama süper güçlü metal bir tel çıkıyor. Kesmek istediğin şeyi önce bu ilmeğin içine alıyorsun. Sonra ısınması için aleti açıyorsun. Tel on beş saniyede ısınıp beyaza dönüyor. Saptaki ikinci bir düğmeye basınca ilmek büzülmeye başlıyor ve içindeki ölü yavruyu kesiyor. Kullanırken sağa sola gitmediği için anneyi kesme ihtimali de çok azalıyor. Haydi kesti diyelim, iki avantajı daha var...”

Skarre sırtıtarak “Bize aleti satmaya falan mı çalışıyorsun?” diye sordu. Harry’ye bakarak onun tepkisini ölçtü.

“Birincisi, tel sıcak olduğu için mükemmel bir şekilde steril” diyerek devam etti Holm. “Cesetten bakteri ya da zehirli kan bulaşmıyor. İkincisi de yine sıcaklık yüzünden küçük atardamarlar dağlanmış ve kanamaları önlenmiş oluyor.” “Anladım” dedi Harry. “Adamın böyle bir alet kullandığından yüzde yüz emin misin?”

“Hayır” dedi Holm. “Elimde bir tane olsa nasıl çalıştığını denerdim ama bir veterinerle konuştum ve bana elektrikli kesme ilmeklerinin henüz Norveç Tarım Bakanlığı tarafından onaylanmadığını söyledi.” Yüzünde derin ve içten bir pişmanlık ifadesiyle Harry’ye baktı.

“Pekâlâ” dedi Harry. “Cinayet silahı bu değilse bile en azından katilin derede durarak kadının başını nasıl kestiğini açıklar. Siz ne diyorsunuz?”

“Şu Fransızlar” dedi Katrine Bratt. “Önce giyotin, şimdi de bu.”

Skarre dudaklarını büzdü ve başını iki yana salladı. “Kulağa çok tuhaf geliyor. Peki bu ilmekli zamazingoyu nereden bulmuş olabilir? Sonuçta daha onaylanmamış bile, değil mi?”

“İşe buradan başlayabiliriz” dedi Harry. “Sen bununla ilgilenir misin, Skarre?”

“Bana tüm bunlar saçmalıkmiş gibi geldi.”

“Pardon, tam olarak ifade edemedim. Şöyle söyleyeyim en iyisi: Sen bununla ilgileniyorsun Skarre. Başka bir şey var mı, Holm?”

“Yok. Olay yerinde çok fazla kan olması gerekirdi ama ahırda bulabildiğimiz tek kan kesilen tavuklara ait çıktı. Tavuklar demişken, vücut sıcaklıkları ve oda sıcaklığı saat altı buçuk civarında öldürüldüklerini gösterdi. Gerçi bundan tam emin değilim. Tavuklardan biri diğer ikisinden daha sıcaktı çünkü.” “Birinin ateşi varmış” diyerek güldü Skarre.

Harry “Ya kardan adam?” diye sordu.

“Her saat formu değişen kar kümelerinde parmak izi bulmak imkânsızdır; yine de kar kristalleri keskin olduğundan üzerlerinde deri kalıntıları olmalıydı. Ya da eldiven takıyorsa onun lifleri. Ama ne deri ne de life rastladık.”

“Belki lastik eldiven takmıştır” dedi Katrine.

“Başka da bir şey yok” dedi Holm.

“Tamamdır. En azından elimizde bir kafa var. Dişleri kontrol etmiş mi...”

Holm suratında gücenmiş bir ifadeyle doğrularak Harry’nin sözünü böldü. “Dişlerinde kalan izleri, saçlarını, boynundaki parmak izlerini, diğer adli tıp polislerinin aklına gelmeyen başka şeyleri, hepsini kontrol ettim.”

Harry başını sallayarak “Özür dilerim” dedi ve saatine baktı. “Skarre, Rolf Ottersen’de katil tipi olmadığına inansan da Birte Becker kaybolduğunda nerede olduğunu ve ne yaptığını öğren. Ben de Filip Becker’le konuşacağım. Katrine, sen de bu ikisiyle birlikte diğer tüm kayıp vakalarının dosyalarını araştır ve benzerlikler bulmaya çalış.”

“Tamamdır.”

“Her şeyi karşılaştır. Ölüm saatleri, ayın durumu, o gün televizyonda ne olduğu, kurbanların saç rengi, kütüphaneden aynı kitabı ödünç alıp almadıkları, aynı seminere katı-

lıp katılmadıkları, telefon numaralarındaki sayıların toplamı. Onları neye göre seçtiğini öğrenmeliyiz.”

“Bir saniye” dedi Skarre. “Aralarında bir bağlantı olduğunu kabul ettik mi yani? Tüm olasılıklara açık olmamız gerekmez mi?”

“İstedığın kadar açık olabilirsin” dedi Harry. Ayağa kalkıp cebindeki araba anahtarını yokladı. “Yeter ki patronunun dediklerini yap. Son çıkan ışığı kapatsın.”

Harry asansörü beklerken birisinin geldiğini duydu. Ayak sesleri hemen arkasında durdu.

“Bu sabah teneffüste ikizlerden biriyle konuştum.”

“Öyle mi?” Harry, Katrine Bratt’a döndü.

“Salı günü ne yaptıklarını sordum.”

“Salı mı?”

“Birte Becker’in kaybolduğu gün.”

“Tabii ya.”

“Kız kardeşi ve annesiyle birlikte şehre gitmişler. O günü iyi hatırlıyor; çünkü doktordan çıktıktan sonra Kon-Tiki Müzesi’nden oyuncak bakmışlar. Sonra da anneleri bir kız arkadaşını ziyaret ederken geceyi teyzelerinden birinin evinde geçirmişler. Babaları o sırada eve göz kulak oluyormuş. Tek başına.”

Katrine o kadar yakında duruyordu ki Harry onun parfümünün kokusunu alabiliyordu. Şimdiye dek kokladığı hiçbir kadın parfümüne benzemiyordu. Aşırı baharatlıydı ve tatlı hiçbir yanı yoktu.

“Hımm. Peki ikizlerden hangisiyle konuştun?”

Katrine Bratt gözlerine baktı. “Bilmiyorum. Önemli mi ki?” Harry asansörün geldiğini söyleyen bir *ding* sesi duydu.

Jonas kardan adam çiziyordu. Amacı gülümseyen, şarkı söyleyen, mutlu bir kardan adam yapmaktı. Ne kadar uğraşsa da olmuyordu ama; kardan adam geniş beyaz kâğıttan

boş gözlerle ona bakıyordu sadece. Babasının tahtaya sürttüğü tebeşirin sesi, arada bir önündeki tahtaya elini vurması ve öğrencilerin not aldığı tükenmezkalemlerin çıkardığı fısıltı dışında neredeyse çıt çıkmayan bir amfideydi, Tüken-mezkalemleri sevmiyordu. İnsan onunla bir şey çizdiğinde asla silemez, hiçbir şeyi değiştiremezdi; çizdiği sonsuza dek kâğıtta kalırdı. O gün annesinin döndüğünün ve her şeyin yeniden düzeldiğinin hayaliyle uyanarak doğruca yatak odasına koşmuştu. Ama odada sadece babası vardı; giyiniyordu. Üniversiteye götüreceğini söyleyerek Jonas’tan giyinmesini istemişti.

Salon babasının dikildiği yere doğru alçalıyor ve tiyatroları andırıyordu. Babası Jonas’la birlikte amfiye girdiğinde öğrencilere tek kelime etmemişi. Kalabalığı yalnızca başıyla selamlayarak Jonas’a oturacağı yeri göstermiş ve doğruca tahtaya gidip yazmaya koyulmuştu. Hazır bir şekilde yerlerinde oturup hemen not almaya başlamalarına bakılırsa öğrenciler de bu duruma fazlasıyla alışkındı. Tahtalar sayılar, minik harfler ve Jonas’m ne olduğunu anlamadığı birkaç garip çizimle doluydu. Babası bir keresinde fiziğin hikâyeler anlatmak için kendine ait bir dili olduğunu söylemişti. Jonas bu hikâyelerin macera hikâyeleri olup olmadığını sorduğunda gülmüş ve fiziğin sadece gerçekleri açıklamak için kullanılabileceğini, bu dilde yalan söylemenin mümkün olmadığını anlatmıştı.

Çizimlerden bazıları komikti. Ve de çok zarif.

Tebeşir tozu babasının omuzlarına dökülüyordu. Ceketinde kara benzer ince beyaz bir tabaka oluşmuştu. Jonas babasının sırtına bakıp onu çizmeye çalıştı. Ama onu da mutlu bir kardan adama dönüştüremedi. Birden derslik tamamen sessizliğe büründü. Tüm tükenmezkalemler yazmayı bıraktı. Çünkü tebeşir durmuştu. Tahtanın en tepesinde hareketsizce duruyordu. Öyle tepedeydi ki babası yetişmek için kolunu

başının yukarısına kaldırmıştı. Sanki tebeşir sabit, babası da tahtaya asılı kalan biri gibiydi şimdi. Wile E. Coyote’nin uçsuz bucaksız bir uçurumun en ucunda düşmemek için incecik bir dala tutunmasına benziyordu. Biraz sonra babasının omuzları titremeye başlayınca Jonas tebeşiri çakıldığı yerden kurtarmaya çalıştığını ama başaramadığını zannetti. Herkes bir anda ağzını açıp nefes almış gibi dalgalandı amfi. Babası en sonunda tebeşiri elinden bıraktı ve arkasına bile bakmadan kapıdan

çıkıp gitti. Onun yeni tebeşir almaya gittiğini düşündü Jonas. Etrafındaki öğrencilerin uğultusu giderek arttı. Uğultunun içinden iki kelimeyi yakaladı: *karısı* ve *kayıp*. Yazılarla neredeyse tamamen dolmuş tahtaya baktı. Belki de babası onun öldüğünü yazmaya çalışmış ama tebeşir yalnızca doğruları söyleyebildiği için çakılıp kalmıştı. Jonas kardan adamı silmekle uğraştı. İnsanlar eşyalarını topluyor ve kalktıkları sandalyeler çarparak kapanıyordu.

Kâğıttaki berbat kardan adamın üzerine bir gölge düşünce Jonas başını kaldırdı.

Uzun boyu, çirkin yüzü ve sevecen gözleri olan polisti bu.

“Benimle gelir misin?” diye sordu. “Haydi gel de babanı bulalım.”

Harry, üzerindeki levhada *Prof. Filip Becker* yazan kapıyı yavaşça tıklattı.

İçeriden yanıt gelmeyince kapıyı açtı.

Masanın arkasındaki adam, ellerinin arasındaki başını kaldırıp baktı. “Size gelin falan deme...”

Harry’yi görünce duraksadı. Gözleri dedektifin yanında duran oğluna kaydı.

Filip Becker hayret ve azar karışımı bir ses tonuyla “Jonas!” dedi. Gözleri kan çanağına dönmüştü. “Sana orada usluca otur demedim mi ben?”

“Onu ben getirdim” dedi Harry.

“Öyle mi?” Becker saatine bakıp ayağa kalktı. “Öğrencileriniz gitti.”

“Gittiler mi?” Becker tekrar sandalyesine yığıldı. “Ben... ben sadece ara vermiştim.”

“Ben de dersteydim” dedi Harry.

“Derste miydiniz? Neden?...”

“Hepimizin bazen ara vermeye ihtiyacı oluyor. Biraz konuşabilir miyiz?”

“Bugün okula gitmesini istemedim” dedi Becker, Jonas’ı kantine yollayıp orada beklemesini tembihledikten sonra. “Tüm o sorular, yorumlar. Gitsin istemedim işte. Eminim an-lıyorsunuzdur.”

“Evet.” Harry sigara paketini çıkarıp Becker’e soru sorar gibi bir bakış attı. Profesör başını sertçe iki yana sallayınca paketi geri koydu. “En azından anlaması tahtada yazılanlardan çok daha kolay.”

“Kuantum fiziği.”

“Bana tuhaf geldi.”

“Atomların dünyası tuhaftır zaten.”

“Hangi bakımdan?”

“En temel fizik yasalarımızı çığnerler. Bir cisim aynı anda iki yerde birden bulunamaz gibi yasaları. Niels Bohr’a göre kuantum fiziği sizi şoke etmediyse onu henüz anlamamışsınız demektir.”

“Ama siz anlıyorsunuz, değil mi?”

“Tabii ki hayır, delirdiniz mi? Kuantum fiziği başlı başına bir kaostur. Yine de o kaosu bu kaosa tercih ederim.” “Hangisine?”

Becker iç geçirdi. “Bizim neslimiz çocuklarının kölesi ve sekreteri haline geldi. Bu korkarım Birte için de geçerli. O kadar çok randevu, doğum günü, favori yiyecekler ve futbol maçı var ki insan çileden çıkıyor. Jonas doktor randevusuna gelmedi diye bugün Bygdøy’daki bir muayenehaneden aradı-

lar. Öğleden sonra da Tanrı bilir nerede antrenmanı var ve Jonas’m kuşağı otobüse binmek diye bir ihtimalden habersiz.” “Jonas’m nesi var?” Harry içine tek kelime yazmadığı ama deneyimlerine göre insanın odaklanmasını kolaylaştıran not defterini çıkardı.

“Bir şeyi yok. Genel bir kontroldür herhalde.” Becker elini öfkeyle havada savurarak soruyu geçiştirdi. “Sanırım siz de buraya farklı bir sebeple geldiniz.”

“Evet” dedi Harry. “Dün öğleden sonra ve akşam saatlerinde neredeydiniz, bilmek istedim.”

“Efendim?”

“Rutin bir sorgu, Bay Becker.”

“Bunun şöyle... bir ilgisi var mı?” Becker başıyla bir gazete öbeğinin üzerinde duran *Dagblade*’i gösterdi.

“Henüz bilmiyoruz” dedi Harry. “Siz sadece soruma cevap verin lütfen.”

“Söylesenize, hepiniz aklınızı falan mı kaçırdınız?”

Harry cevap vermeyerek saatine baktı.

Becker homurdandı. “Pekâlâ, size yardım edeyim. Dün gece burada hidrojenin dalga uzunluklarıyla ilgili yayımlanacağını umduğum bir makale üzerinde çalışıyordum.”

“Sizi doğrulayacak bir arkadaşınız var mı?”

“Norveç’in dünyada yapılan araştırmalara bu kadar az katkı sağlamasının sebebi, Norveçli akademisyenlerin tembelliklerinin, kendilerinden memnun olma hallerini bile aşmış olmasıdır. Yani her zamanki gibi tek başımdaydım.”

“Peki Jonas?”

“Ben eve dönene kadar kendine yemek hazırlayıp televizyon izlemiş.”

“Kaçta döndünüz?”

“Dokuzu biraz geçiyordu galiba.”

“Hımm.” Harry not alıyormuş gibi yaptı. “Birte’nin eşyalarına baktınız mı?” “Evet.”

“Bir şey bulabildiniz mi?”

Filip Becker tek parmağıyla ağzının kenarını kaşıyarak başını iki yana salladı. Harry bu suskunluğu fırsat bilerek adamın gözlerinin içine baktı. Ama Becker kepengi indirmişti.

Harry “Yardımanız için teşekkür ederim” dedi ve defterini ceketinin cebine tıktırarak ayağa kalktı. “Jonas’a söyleyeyim de buraya gelsin.”

“Bana önce biraz müsaade edin lütfen.”

Harry kantine girdiğinde Jonas oturduğu yerde dilinin ucunu dışarı çıkarmış, resim çiziyordu. Harry çocuğun yanında dikilip üzerine henüz sadece iki yamuk yuvarlak çizilmiş kâğıda baktı.

“Kardan adam.”

“Evet” dedi Jonas, başını kaldırarak. “Nasıl anladınız?” “Annen seni neden doktora götürüyordu Jonas?” “Bilmiyorum.” Jonas kardan adama bir kafa çizdi.

“Yeri neredeydi?”

“Söylemem yasak. Babama bile.” Jonas kâğıdın üzerine eğildi ve kardan adamın kafasına saç çizmeye başladı. Uzun saçlar.

“Ben polisim Jonas. Anneni bulmaya çalışıyorum.”

Çocuk kalemi sertçe bastırarak karalamaya başladı. Saçlar karardıkça karardı.

“O yerin adını bilmiyorum.”

“Yakınında ne var mesela, hatırlıyor musun?”

“Kralın inekleri var.”

“Kralın inekleri mi?”

Jonas başını salladı. “Camın arkasında oturan kadının adı Borghild. Onun iğneyle kan almasına izin verdiğim için bana lolipop hediye etti.”

“Çizmekten özellikle hoşlandığın bir şey var mı peki?” “Hayır” dedi Jonas ve kirpikleri çizdi.

Filip Becker pencerenin başında dikilerek Harry Hole’un otoparkta yürüyüşünü izledi. Düşünceli bir şekilde küçük, siyah defteri bir şekilde avucuna vurdu. Hole onun dersine katıldığından haberi

yokmuş gibi davranmasına inanmış mıydı, merak ediyordu. Ya da önceki akşam makalesi üzerinde çalıştığına? Ve de Birte'nin eşyaları arasında önemli bir şey bulmadığına? Siyah defteri karısının masasının çekmecesinde bulmuştu. Birte defteri saklamaya lüzum bile görmemişti. İçinde yazanları da...

Niyeyse gülesi geldi o anda. Aptal kadın onu kandıracağını sanmıştı.

4. Gün Ölüm Maskesi

Harry başını içeri uzattığında Katrine Bratt bilgisayarına gömülmüştü.

“Hiç benzerlik bulabildin mi?”

“Pek bir şey çıkmadı” dedi Katrine. “Bütün kadınlar mavi gözlüymüş. Ama tip olarak birbirleriyle alakaları yok. Bir de hepsi evli ve çocukluymuş.”

“Ben başlayacağımız bir yer biliyorum” dedi Harry. “Bir-te Becker, Jonas’ı kralın ineklerine yakın bir yerdeki doktora götürüyormuş. Kralın inekleri dediği, Bygdøy’daki Kraliyet Bahçesi olmalı. Sen de ikizlerin doktordan çıktıktan sonra Kon-Tiki Müzesi’ne gittiğini söylemiştin. Orası da Bygdøy’da. Filip Becker doktorla ilgili bir şey bilmiyor; ama Rolf Otter-sen biliyor olabilir.”

“Arayıp sorayım.”

“Sonra da gelip bana anlat.”

Harry odasında kelepçeyi eline aldı ve bir tarafını bileğine taktı. Diğerini şaklatarak masanın ayağına geçirirken sesli mesajı dinledi. Rakel, Oleg’in Valle Hovin’e bir arkadaşıyla birlikte geleceğini söylüyordu. Tamamen gereksiz bir mesajdı. Güya unutmasın diye hatırlatmak istemişti Rakel. Oysa Harry bugüne dek Oleg’le hiçbir randevusunu unutmamıştı ve başkalarının güvensizlik göstergesi olarak algılayacağı bu ufak dürtmelere sesini çıkarmamıştı. Hatta tam tersi, bunu yapması hoşuna gidiyordu. Bu hatırlatmalar, Rakel’in nasıl

bir anne olduğunu gösteriyordu çünkü. Sırf Harry bozulmasın diye her seferinde bir bahane uyduruyordu üstelik.

Katrine kapıyı çalmadan içeri girdi.

“Müstehcen” dedi, Harry’nin kendini kelepçelediği masanın ayağını göstererek. “Ama hoşuma gitti.”

“Tek elle hızlı kelepçe takma alıştırmaları” diyerek gülümsedi Harry. “Amerika’da edindiğim saçma bir huy işte.”

“Hiatt’ın yeni kelepçelerini denemelisin. Sağdan ya da soldan takmayı düşünme derdi yok; isabet ettirdiğin müddetçe kelepçenin pimi bilekte her türlü kilitleniyor. Hem aynı anda iki kelepçeyle alıştırmaları yaparsın. Biri bir bileğinde, diğeri ötekinde. İki deneme hakkın olur.”

“Hımm, anladım” dedi Harry. Kelepçeyi çıkardı. “Eee, n’ol-du?”

“Rolf Ottersen’in doktor randevusundan haberi yok, Bygdøy’da tanıdığı bir doktor da yok. Zaten aile doktorları Baerum’daymış. İstersen ikizlere doktoru hatırlayıp hatırlamadıklarını sorabilirim. Ya da Bygdøy’daki muayenehaneleri arayıp kendimiz kontrol edebiliriz. Zaten toplam dört tane varmış. Burada yazıyor.”

Katrine dedektifin masasına yapışkanlı sarı bir not kâğıdı bıraktı.

“Hastaların adlarını ifşa etmeleri yasak” dedi Harry.

“O zaman okuldan döndüklerinde ikizlerle konuşurum.”

“Bekle” dedi Harry, ahizeyi kaldırıp kâğıttaki ilk numarayı aradı. Genizden konuşan bir ses muayenehanenin adını söyleyerek telefonu açtı.

“Borghild’le görüşebilir miyim?” diye sordu Harry.

Borghild diye biri yoktu.

ikinci numarayı yine genizden konuşan bir telesekreter açtı; muayenehanenin günde yalnızca iki saat telefon kabul ettiğini ve bu sürenin geçtiğini söyledi.

Nihayet dördüncü denemede şen şakrak, hatta gülüyor-muş gibi konuşan bir ses ona aradığı yanıtı verdi.

“Evet, benim.”

“Merhaba, Bayan Borghild. Ben Dedektif Harry Hole. Oslo Emniyetinden.”

“Doğum tarihiniz?”

“Bir ilkbahar günü. Sizi bir cinayet vakası için arıyorum. Sanırım bugün gazetelerde okumuşsunuzdur. Geçen hafta Sylvia Ottersen’i görüp görmediğinizi öğrenmek istiyorum.” Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu.

“Bir saniye” dedi ses.

Harry kadının ayağa kalktığını işitti ve bekledi. Kadın az sonra telefona döndü. “Üzgünüm, Bay Hole. Hasta bilgilerimiz gizlidir. Polisin bunu zaten bildiğini tahmin ediyorum.” “Evet, biliyorum. Ama yanılmıyorsam hasta olan kızlarıydı, Sylvia’ın kendisi değil.”

“Maalesef fark etmiyor. Hastaların kimliğini dolaylı olarak açığa çıkaracak bir bilgi soruyorsunuz.”

“O halde size bunun bir cinayet vakası olduğunu hatırlatmak istiyorum.”

“Ben de size bir arama emriyle tekrar deneyebileceğinizi hatırlatmak istiyorum. Hasta bilgileri konusunda diğer tüm sağlık kurumlarından daha hassas olduğumuzu düşünebilirsiniz ama ne yazık ki bizim işimizin doğası bu.”

“İşinizin doğası mı?”

“Yani uzmanlık alanımız.”

“Mesela?”

“Plastik cerrahi ve ilgili operasyonlar. Web sitemizi ziyaret edebilirsiniz: www.kirklinik.no.”

“Sağ olun ama şimdilik yeterince bilgilendim sayılır.” Kadın “Siz bilirsiniz” deyip telefonu kapattı.

“Eee?” diye sordu Katrine.

“Jonas ve ikizler aynı doktora gitmiş” dedi Harry, arkasına yaslanarak. “Yani bir ipucu yakaladık sayılır.”

Bir canavarın kokusunu ilk kez aldığı anda duyduğu o adrenalin patlamasını, o coşkuyu hissedebiliyordu Harry. Patlamadan sonra ise her zaman aynı şey gelirdi, içinde hem aşkı hem sarhoşluğu, hem körlüğü hem berraklığı, hem mantığı hem deliliği, kısacası her şeyi bir arada barındıran o Yoğun Saplantı. Mesai arkadaşları bazen heyecandan bahsederlerdi ama onunkisi başkaydı, özeldi. Daha önce kimseye bu saplantıdan bahsetmemiş ve bunun ne olduğunu sorgulamamıştı. Cesaret edememişti. Tek bildiği, bu duygunun ona yardım ettiği, onu harekete geçirdiği, görevini yerine getirmesi için kamçılardıydı. Ötesini bilmesine gerek yoktu. Hem de hiç.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Katrine.

Harry gözlerini açıp sandalyesinden fırladı. “Şimdi seninle alışverişe çıkıyoruz.”

Taste of Africa adlı dükkân, Majorstuen, Bogstadveien’da-ki en yoğun caddenin yakınındaydı. Ama ne yazık ki bir yan caddede on dört metre ilerideki konumu dükkânın merkezden uzak kalmasına yol açıyordu.

Harry ile Katrine bir çan sesi eşliğinde içeri girdi. Cılız ışıpta, daha doğrusu karanlıkta, Harry kalın ipliklerle dokunmuş rengârenk kilimleri, peştemala benzer giysileri, Batı Afrika desenli büyük minderleri, yağmur ormanlarından koparılıp getirilmiş gibi duran küçük sehpaları, Masai yerlilerini ve en bilindik savan hayvanlarını temsil eden uzun ince ahşap bibloları gördü. İçeride her şey dikkatlice düzenlenmişe benziyordu. Görünürde bir tane bile fiyat etiketi yoktu, renkler bir-birleriyle uyum içindeydi ve ürünler Nuh’un gemisindeki gibi çiftler halinde dizilmişti. Kısacası burası dükkândan ziyade bir sergiyi andırıyordu. Biraz tozlu bir sergiyi. Kapı kapanıp çan sesi kesilince oluşan neredeyse yapay sessizlik, bu izlenimi daha da güçlendiriyordu.

“Merhaba” dedi, içeriden gelen bir ses.

Harry sesi takip etti. Dükkânın tek bir spot lambasıyla aydınlanan loş iç kısmında, dev bir ahşap zürafanın arkasında, sandalyeye çıkmış bir kadının sırtını gördü. Duvara siyah renkli, sırttan, ahşap bir maske asmakla meşguldü.

Kadın arkasını bile dönmeden “Ne vardı?” diye sordu.

Alışveriş için gelmeyen davetsiz misafirlere alışkın bir hali vardı.

“Emniyetten geliyoruz.”

“Ha, öyle mi?” Kadın dönünce spot lambası yüzüne vurdu. Harry’nin kalbi bir an için duracak gibi

oldu; istemsizce bir adım geri çekildi. Sylvia Ottersen'di bu.

“Bir sorun mu var?” diye sordu kadın, gözlük camlarının arasındaki kaşlarını çatarak.

“Siz... kimsiniz?”

“Ane Pedersen” dedi, Harry’yi bu denli afallatan şeyin ne olduğunu hemen anlayarak. “Sylvia’nın kardeşiyim. Biz ikiziz.”

Harry öksürmeye başladı.

“Bu Dedektif Harry Hole” dedi, arkasında duran Katrine. “Ben de Katrine Bratt. Rolf e bakmıştık.”

“Cenaze salonunda.” Ane Pedersen duraksadı. O anda dükkândaki üç kişi de diğerlerinin ne düşündüğünü biliyordu: Bir kafa nasıl defnedilebilirdi?

“Siz de yardıma geldiniz o halde” dedi Katrine.

Ane Pedersen kısacık gülümsedi. “Evet.” Elinde ahşap maskeyle sandalyeden dikkatlice indi.

“Tören maskesi mi yoksa ruhani bir maske mi?” diye sordu Katrine.

“Tören. Hutu maskesi. Doğu Kongo.”

Harry saatine baktı. “Rolf ne zaman döner?”

“Bilmiyorum.”

“Tahmininiz var mı?”

“Dediğim gibi, bilmiyo..”

“Gerçekten güzel bir maske” diyerek araya girdi Katrine.

“Sanırım Kongo’ya gidip kendiniz getirdiniz, değil mi?”

Ane ona hayran hayran baktı. “Nereden bildiniz?” “Tutuşunuzdan anladım. Gözlerinden ve ağzından tutmuyorsunuz. Ruhlara saygı gösteriyorsunuz.”

“Maskelerle ilgilenir misiniz?”

“Şöyle böyle” dedi Katrine. Yanlarında küçük kolları ve altında bacakları olan siyah bir maskeyi işaret etti. Kafası yarı insan, yarı hayvandı. “Şu da bir Kpelie maskesi olsa gerek” “Evet. Fildişi Sahili’nden. Senufo.”

“Güç maskesi mi?” Katrine elini maskenin tepesindeki hindistancevizi kabuğundan sarkan sert ve yağlı hayvan kıllarında gezdirdi.

“Vay canına, epey bilgilisiniz” dedi Ane.

“Güç maskesi ne demek?” diye sordu Harry.

“Adı üzerinde” dedi Ane. “Bunun gibi Afrika maskeleri boş sembollerden ibaret değildir. Lo toplumunda böyle bir maskeyi takan kişiye tüm yetki ve yargı gücü kendiliğinden bahşedilmiş olur. Kimse maskeyi takanın gücünü sorgulamaz; gücü maske verir.”

“Kapıda asılı iki ölüm maskesi gördüm” dedi Katrine. “Onlar da çok hoş.”

Ane gülümsedi. “Onlardan birkaç tane daha var. Lesotho’dan getirmiştım.”

“Görebilir miyim?”

“Tabii ki. Bir saniye bekleyin.”

Kadın gidince Harry partnerine baktı.

“Onunla biraz laflamanın işe yarayabileceğini düşündüm sadece” dedi Katrine, Harry dile getirmese de sorusuna cevap vererek. “Belki aile sırları falan vardır; anladın mı?” “Anladım. Seni yalnız bırakmam daha iyi olacak.”

“Sen ne yapacaksın?”

“Odama döneceğim. Rolf Ottersen gelirse hasta mahremiyetinden vazgeçtiğini söyleyen yazılı bir beyan almayı unutma.”

Harry kapıdan çıkarken küçülüp büzülmüş, ıglık atarken donup kalmış kösele derisinden insan yüzlerine göz attı. Ve onların imitasyon olduğunu düşünmek istedi.

Eli Kvale, alışveriş arabasını Ullevål Stadyumu’ndaki İCA süpermarketin reyonları arasında itiyordu. Burası çok büyük bir marketti. Diğerlerine göre biraz daha pahalı olsa da daha iyi bir ürün yelpazesi vardı. Buraya her gün değil, sadece güzel bir şeyler yapmak istediğinde gelirdi. O akşam oğlu Trygve Amerika’dan dönüyordu. Montana’daki bir üniversitenin iktisat bölümünde üçüncü senesiydi ve bu sonbahar hiç sınavı olmadığı için ocak ayına kadar evinde ders çalışacaktı. Andreas kilisedeki ofisinden çıkıp doğruca onu Gardemoen Havalimanı’ndan almaya gidecekti. Eli, eve gelirlerken ikisinin uçurma balıkçılığı ve kanolarla ilgili derin bir sohbete dalacaklarından emindi.

Eli dondurucuya eğilip yüzüne çarpan soğuşu hissettiği sırada yanından bir gölge geçti. Başını kaldırıp bakmasa da aynı gölge olduğunu biliyordu. Taze gıda tezgâhının önünde dikilirken ve otoparkta arabasını kilitlerken yanından geçen gölge. Hiçbir anlamı yoktu. Eski meseleler yeniden gün yüzüne çıkıyordu sadece. Olan bitenin üzerinden insan ömrünün yarısı kadar süre geçse de içindeki korkudan asla kurtulamayacağı gerçeğini kabullenmişti artık. Kasada en uzun kuyruğu seçti; deneyimlerine göre çoğuş zaman en uzun kuyruk en hızlı ilerlerdi. Ya da sadece kendisi öyle zannediyordu. Andreas’a göreyse yanıliyordu. Arkasına biri daha geldi. Demek ki bir kişi daha yanılmayı göze almıştı. Dönüp bakmadı ama sırtına gelen soğukluk, ona arkada duran kişinin bir kucak dolusu donmuş gıda taşıdığını düşündürdü.

Az sonra arkasına baktığında kimseyi göremedi. Gözleri diğer kuyrukları taramaya başladı. *Başlama*, dedi kendi kendine. *Şuna yine başlama işte.*

Eli dışarı çıktığında güç de olsa etrafına bakmadan yavaşça arabasına yürüdü, kapıyı açtı, torbaları koydu ve koltuğa oturup yola koyuldu. Toyotası uzun tepeleri aheste aheste tırmanarak Nordberg'deki dubleks daireye doğru ilerlerken aklında Trygve ve kapıdan içeri girdiğinde hazır olması gereken akşam yemeği vardı.

Harry telefonda Espen Lepsvik'i dinlerken artık hayatta olmayan iş arkadaşlarının fotoğraflarına bakıyordu. Lepsvik grubunu çoktan kurmuş, Harry'ye dosyayla ilgili tüm bilgilere nasıl erişeceğini soruyordu.

“Bilgi işlem şefinden bir şifre alacaksın” dedi Harry. “Sonra da cinayet masasının ağından *Kardan Adam* adlı klasöre gideceksin.”

“Kardan adam mı?”

“Bir isim vermemiz gerekiyordu.”

“Tamamdır. Sağ ol, Harry. Seni hangi sıklıkla bilgilendirmemi istersin?”

“Sadece önemli bir şey bulduğunda. Ha, bir de şey var, Lepsvik.”

“Nedir?”

“Bizim bölgemizden uzak dur.”

“Sizin bölgeniz tam olarak neresi?”

“Sen sadece ihbarlara, tanıklara ve seri katil olması muhtemel eski suçlulara odaklan. İşin zor kısmı orası çünkü.” Harry, deneyimli Kripos dedektifinin aklından geçeni biliyordu: Yani baktan kısmı.

Lepsvik boğazını temizledi. “O halde kayıp vakaları arasında bir bağlantı olduğunu kabul ediyoruz, öyle mi?”

“Kabul etmek zorunda değilsin. Sezgilerini izle, yeter.” “Güzel.”

Harry telefonu kapattı ve önündeki ekrana baktı. Borghild'in söylediği internet sitesine girmişti. Yüzlerinde ve vücutlarında, mükemmel görünümelerini isterlerse daha da kusursuz hale getirebilecekleri yerleri gösteren noktalı çizgilerin olduğu güzel kadınlara ve manken tipli adamlara baktı. Erkek mankenlerden aşağı kalmayan Idar Vetlesen'in fotoğrafı ona gülümsüyordu.

Idar Vetlesen'in resminin altında Fransızca ve İngilizce uzun uzun yazılmış afili diploma ve kurs adlarının listesi sıralanıyordu. Harry bunların topu topu iki ayda tamamlanabilen ama kişiye unvanına yeni Latince kısaltmalar ekleme hakkı tanıyan kurslar olduğunu biliyordu. Adamın adını aratınca körling turnuvalarıyla ilgili olduğunu tahmin ettiği birkaç sonuç ve önceden çalıştığı yerlerden biri olan Marienlyst Kliniği'ne ait eski bir internet sitesi çıktı. Idar Vetlesen'in yanındaki bir ismi

görünce insanların dedikleri şeyin doğru olduğunu anladı: Norveç öyle küçük bir ülkeydi ki herkes birbirine en fazla iki tanıdık uzaklığındaydı.

Katrine Bratt içeri girdi, derin bir nefes alıp Harry'nin karşısındaki sandalyeye oturdu ve bacak bacak üstüne attı.

“Sence güzel insanların çirkinlere göre daha mı fazla güzellik kaygısı oluyor?” diye sordu Harry. “O yüzden mi görünümüne bu kadar takıyorlar?”

“Bilmiyorum” dedi Katrine. “Ama kulağa sanki mantıklı geliyor. Yüksek zekâlı insanlar da zekâyâ o kadar saplantılı olur ki gidip kendi kulüplerini kurar mesela. Sanırım elinde ne varsa ona odaklanıyorsun. Sen de araştırma kabiliyetinle gurur duyuyorsundur herhalde.”

“Fare yakalama geninden mi bahsediyorsun? Akıl hastalığı bulunan, bağımlılık problemi olan, zekâ seviyeleri ortalamadan epey düşük ve birçoklarına nazaran epey yoksul çocukluk geçirmiş insanları hapse atma becerisinden mi?” “Demek sana göre biz fare peşindeyiz...”

“Evet. O yüzden kırk yılın başında masamıza böyle bir dosya gelince çocuk gibi seviniyoruz. Çünkü önümüze büyük

bir av fırsatı çıkıyor. Aslan, fil, hatta lanet bir dinazor vuracağız diye heyecanlanıyoruz.”

Katrine gülmedi. Aksine, başını usulca oynattı.

“Sylvia'nın ikiz kardeşi neler söyledi?”

“Az kalsın kadınla yakın arkadaş olacaktım” diyerek iç çekti Katrine. Ellerini dizinde birleştirdi.

“Anlat bakalım.”

“Pekâlâ.” Harry, Katrine'in tıpkı kendisi gibi “Pekâlâ” diyerek söze başladığını fark etti. “Ane'nin dediğine göre hem Sylvia hem de Rolf, ilişkiye başladıklarında şanslı tarafın Rolf olduğunu düşünüyormuş. Ama diğer herkes aksini söylüyormuş. Rolf o sıralar Bergen'deki Teknik Üniversite'den mezun olmuş çiçeği burnunda bir mühendismiş ve Kvserner Mühendislik'te iş bulup Oslo'ya taşınmış. Sylvia ise her sabah yeni hayat planlarıyla uyanan türden biriymiş. Üniversitede yarım düzine farklı hazırlık dersi almış ve hiçbir işinde altı aydan uzun süre çalışmamış. Dik kafalı, asabi, kaprisli ve su katılmamış bir sosyalistmiş. Kibrin köreltilmesini savunan her türlü ideolojiye yatkınlığı varmış. Etkisi altına aldığı bir iki kız arkadaşı ve birlikte olduğu adamlar katlanılmaz biri olduğu için kısa zamanda onu terk etmişler. Kız kardeşinin düşüncesine göre Rolf ün ona bu denli âşık olmasının sebebi, onun tam tersi olmasıymış. Anlarsın ya, sonuçta o babasının izinden gidip mühendis olmuş bir adammış. Kapitalizmin o görünmez cömert eline ve burjuva sınıfının mutluluğuna inanan bir aileden geliyormuş. Sylvia ise biz Batılıların maddiyatçı ve yozlaşmış insanlar olduğuna, gerçek kimliğimiz ve mutluluk kaynağımızla aramızdaki bağı kopardığımızı ina-mıyormuş. Bir de Etiyopya'daki bir kralın Mesih olduğuna.” “Haile Selassie” dedi Harry. “Rastafari hareketi.”

“Cin gibisin.”

“Bob Marley’nin albümleri sağ olsun. Neyse, bu onun Afrika’yla olan ilişkisini açıklayabilir sanırım.”

“Belki.” Katrine oturuşunu değiştirip sol bacağını sağın üzerine atarken Harry bakışlarını kaçırdı. “Her neyse, Rolf ve Sylvia bir sene işlerine ara verip Batı Afrika’ya seyahat etmişler. Bu seyahat ikisini de ciddi anlamda dönüştürmüş. Rolf, hayattaki misyonunun Afrika’nın ayaklarının üzerinde durmasına destek olmak olduğunu keşfetmiş. Sırtına Etiyopya bayrağının kocaman bir dövmesini yaptıran Sylvia ise Afrika’da bile herkesin kendini düşündüğünü anlamış. Böy-lece Taste of Africa’yı açmışlar. Rolf ün amacı bu zavallı kıtaya biraz olsun yardım etmek, Sylvia’mnki ise ucuz ithalat ve devlet desteği sayesinde kolay para kazanabilmekmiş. Bu sevda yüzünden Lagos’tan dönerken gümrükte bir çuval dolusu esrarla yakalanmış.”

“Buyur bakalım.”

“Gümrüktekilerin kafasına kuşku tohumlarını ekmeyi başarınca küçük bir şartlı cezaıyla paçayı kurtarmış. Çuvalda ne olduğunu bilmediğini, onu Norveç’te yaşayan bir Nijeryalı aileye hediye olarak götürmek için yanına aldığını söylemiş.” “Hımm. Eee, başka?”

“Ane, Rolfü seviyor. İyi kalpli, düşünceli ve çocuklarının üzerine titreyen bir adam olduğunu söylüyor. Ama belli ki adam Sylvia’yı körü körüne seviyor. Sylvia şimdiye dek iki kez başka bir adama âşık olup Rolfü ve çocukları terk etmiş, iki adam da onu bir zaman sonra bırakmış ve Rolf ikisinde de memnuniyetle eve dönmesine izin vermiş.”

“Sence onu bu denli etkisi altına almayı nasıl başarmış?” Katrine Bratt üzüntüye çalan bir ifadeyle gülümsedi ve eteğinin kenarını düzeltirken boşluğa baktı. “Sıradan bir yolla olduğunu tahmin ediyorum. Hiç kimse iyi seviştiği birini bırakmak istemez. İstedikleri kadar deneseler de dönüp dolaşıp aynı kişiye gelirler. İşte bu kadar basit canlılarınız aslında.” Harry yavaşça başını salladı. “Sylvia’yı bırakıp dönmeyen adamlar ne oluyor o zaman?”

“Erkekler farklıdır. Bazıları zaman içinde performans sorunları yaşayabiliyor.”

Harry, Katrine’i süzdü ve konuyu uzatmamaya karar verdi.

“Rolf Ottersen’i gördün mü?”

“Evet, sen gittikten on dakika sonra geldi” dedi Katrine. “Son gördüğümüzden daha iyi durumdaydı. Bygdøy’daki plastik cerrahi kliniğini hiç duymadığını söyledi ama yine de doktor-hasta mahremiyetinden vazgeçtiğiyle ilgili beyanı imzaladı.” Katrine, ikiye katlı bir kâğıdı masaya bıraktı.

Valle Hovin’in alçak tribününde buz gibi bir rüzgâr kol gezerken Harry pistte süzülerek dönen buz patencilerini izliyordu. Oleg’in tekniği geçen seneye göre daha yumuşak ve etkili bir hal almıştı. Arkadaşı ne zaman onu geçmek için atağa kalksa Oleg vücudunu eğerek buza daha sert basıyor ve sakince arayı yeniden açıyordu.

Harry, Espen Lepsvik’i telefonla aramıştı ve birbirlerine en yeni havadisleri vermişlerdi. Harry, Lepsvik’ten Birte’nin kaybolduğu gece Hoffsveien’a siyah bir sedan arabanın girdiğini ve çok

geçmeden aynı yoldan döndüğünü öğrendi.

“Siyah bir sedan” diye tekrarladı, içi titreyerek. “Gecenin bir vakti.”

“Evet, bundan pek bir şey çıkmayacağını biliyorum” diye iç geçirdi Lepsvik.

Harry telefonu ceketinin cebine sokarken üzerine vuran projektör ışıklarını bir şeyin kapattığını sezdi.

“Kusura bakma, biraz geciktim.”

Başını kaldırdığında Mathias Lund-Helgesen’in neşeli ve gülümseyen yüzünü gördü.

Rakel’in temsilcisi Harry’nin yanına oturdu. “Kış sporlarını sever misin, Harry?”

Harry, Mathias’ın insana konuşurken bile karşısındakini dinlediğini düşündürecek kadar yoğun bir ifadeyle bakan o

adamlardan olduğunu fark etti.

“Pek sayılmaz. Belki buz pateni. Ya sen?”

Mathias başını hayır der gibi salladı. “Ama günün birinde bu hayatla işimin bittiğini anlarsam ve yaşamak istemeyecek kadar hasta olursam şu tepeye, oradaki atlama kulesine çıkmaya karar verdim.”

Başparmağıyla omzunun gerisini işaret etti ama Harry’nin dönüp bakmasına gerek yoktu. Oslo’nun en gözde abidesi ve en çirkin atlama kulesi olan Holmenkollen, şehrin her yerinden görülüyordu ne de olsa.

“Sonra da aşağı atlayacağım. Ama kayakla değil, kuleden atlayacağım.”

“Etkileyici” dedi Harry.

Mathias gülümsedi. “Kırk metre serbest düşüş. Sadece birkaç saniye.”

“Umarım o güne daha vardır.”

“Kanımdaki anti-scl 70 oranına bakılırsa orası hiç belli olmaz” diyerek gaddarca güldü Mathias.

“Anti-scl 70?”

“Evet, antikorlar güzel şeylerdir; ama ortaya çıkıyorlarsa her zaman şüpheli yaklaşmak gerekir. Kanda dolaşmalarının bir sebebi var.”

“Hımm. İntiharın doktorların ilkelerine ters düştüğünü düşünmüştüm ben hep.”

“Hastalıkların ne getireceğini doktorlardan iyi kimse bilemez. İntiharın, ölümün yaşamdan daha cazip geldiği durumlarda mantıklı bir eylem olduğunu savunan Zenon’la aynı düşünüyorum ben. Doksan sekiz yaşındayken ayak başparmağı yerinden çıkmış. Bu onu o kadar üzmüş ki eve gidip kendini

asmış.”

“Kendini asmak varken neden Holmenkollen’in tepesine tırmanma zahmetine katlanasın ki o zaman?”

“Çünkü ölürlen bile yaşama saygı göstermek gerekir, öyle

değil mi? Ya da neyse, itiraf edeyim, ölümden sonra meşhur olma fikri hoşuma gidiyor. Araştırmalarım pek ilgi görmüyor, ondan sanırım.” Mathias’ın mutlu kahkahası, hızla hareket eden paten bıçaklarının sesiyle parçalara bölündü. “Bu arada, Oleg’e yeni hız patenleri aldığım için özür dilerim. Rakel, doğum gününde ona paten almayı planladığımı baştan söylememişti.” “Sorun değil.”

“Oleg patenleri benim değil, senin hediye etmeni yeğlerdi.” Harry bir şey demedi.

“Seni kıskanıyorum, Harry. Burada oturup gazeteni okuyorsun, telefonda başkalarıyla konuşuyorsun ve senin buradaki *varlığın* bile ona yetiyor. Bense ona tezahürat yapsam da, cesaretlendirmeye çalışsam da, iyi bir baba olmamın tüm kurallarını yerine getirsem de tek yapabildiğim rahatsızlık vermek oluyor. Sırf senin de öyle yaptığını bildiği için patenlerini her gün cilaladığımı biliyor muydun? Rakel patenlerini içeri koymasını söyleyene dek, onları dışarıdaki merdivene bırakmakta ısrar ediyordu; çünkü ona patenlerdeki çeliğin soğukta durması gerektiğini söylemişsin. Sen onun rol modelisin, Harry.”

Bu düşünce Harry’yi ürpertti. Ama kalbinin derinliklerinde, hatta daha da yakınında bir ses, bunu duyduğu için mutlu olduğunu söylüyordu. Mathias’ın Oleg’i kazanma çabalarının fiyaskoyla sonuçlanmasına sevinen kıskanç, adi bir herifti.

Mathias montunun düğmesiyle oynadı. “Bu boşanma çağında çocuklar ve onların köklerine duydukları derin bağlılık gerçekten tuhaf bir olgu. Yeni bir babanın asla aslının yerini tutmaması...”

“Oleg’in gerçek babası Rusya’da yaşıyor” dedi Harry. “Kâğıt üzerinde öyle” dedi Mathias, sahte bir tebessümle. “Ama gerçek öyle değil, Harry.”

Oleg önlerinden hızla geçerken ikisini de selamladı. Mat-his da ona el salladı.

“Idar Vetlesen adında bir doktorla çalışmışsın dedi Harry.

Mathias’ın gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Idar, evet. Marienlyst Kliniği’nde. Vay be, Idar’ı tanıyor musun?”

“Hayır, adını internette aratınca klinikte çalışan doktorların listelendiği eski bir sayfa buldum. Senin adın da yazıyordu.” “Birkaç sene oldu. Marienlyst’te eğlenceli zamanlar geçirdik. Klinik, herkesin özel sağlık kurumlarının çok büyük paralar kazandığına inandığı bir dönemde açıldı. Ama elbette işlerin öyle olmadığı anlaşılınca kapandı.”

“İflas mı ettiniz?”

“*Küçülmek* daha doğru bir tabir olur sanırım. Idar’ın hastası falan mısınız?”

“Hayır, ismi bir dosyaya karıştı da. Nasıl biri olduğunu bilecek kadar iyi tanıyor muydun?”

“Idar Vetlesen’i mi?” Mathias güldü. “Evet, hakkında epey şey söyleyebilirim. Okulu beraber okuduk, sonrasında da uzun yıllar aynı ortamlarda bulunduk.”

“Yani artık görüşmüyor musunuz?”

Mathias omuz silkti. “Sanırım Idar ve ben farklı insanlardık. Bizim camiada çoğu insan tıbbı, nasıl desem, bir iş olarak görür. Ama Idar öyle değildi. Ve bunu asla gizlemiyordu. Tıp okumasının tek nedeni, doktorluğun en çok saygı gören meslek olmasıydı. Yine de onun bu dürüstlüğüne her zaman hayran olmuşumdur.”

“Yani Idar Vetlesen’in tek kaygısı çevresinden saygı görmek miydi?”

“Parayı da önemsiyordu elbette. Branş olarak plastik cerrahiyi seçince kimse şaşırmadı. Müşteri portföyü zenginler ve ünlülerden oluşan bir klinik açınca da. Öyle insanlardan her zaman etkilenirdi. Onlar gibi olmak, onların dünyasına girmek isterdi. Sorun şu ki çok fazla zorluyordu. Eminim o ünlüler onun yüzüne gülüyor ama arkasından onun yılışık, gösteriş budalası bir aptal olduğunu söylüyorlardır.”

“Idar’ın hedeflerine ulaşmak için her yolu deneyen insan-

lardan olduğunu mu söylüyorsun?”

Mathias cevabı düşündü. “Idar her zaman ona şöhreti getirecek şeyi arayıp durmuştur. Onun sorunu gayretli olmaması değil, hayattaki misyonunu hâlâ bulamamış olması. Son konuştuğumda sesi keyifsiz, hatta bitkindi.”

“Sence onu meşhur edecek bir misyon bulabilecek mi? Belki tıp dışında bir alanda?”

“Bunu hiç düşünmedim; ama olabilir. Neden olmasın? Sonuçta doğuştan doktor sayılmaz.”

“Hangi açıdan?”

“Başarılı insanlara hayran olup zayıf ve güçsüzleri küçük görmesi açısından. Böyle düşünen başka doktorlar da var ama bunu açıkça dile getiren tek doktor Idar olabilir.” Mathias güldü. “Biz doktorların dünyasında hepimiz mesleğe katıksız bir idealist olarak başlarız; fakat bir zaman sonra masa başında danışman hekimlik yapma, yeni garajın borcunu ödeme ya da fazla mesaiden para kazanma gibi şeylerle daha çok ilgilenir oluruz. Idar en azından ideallerine ihanet etmedi; çünkü o en başından beri böyleydi.”

Idar Vetlesen güldü. “Mathias gerçekten böyle mi söyledi? İdeallerime ihanet etmemiş miyim?”

Yüzü neredeyse feminen denecek kadar hoştu. Cımbızla alınmış gibi ince kaşları, kendine ait değilmiş gibi duran bembeyaz düzgün dişleri vardı. Cildi yumuşak ve taze duruyordu; dalgalı saçları kalın ve canlıydı. Kısacası otuz yediden çok daha genç görünen bir adamdı.

“Mathias’ın ne kastettiğini anlamadım” diye yalan söyledi Harry.

Görkemli ve eski Bygdøy mimarisiyle yapılmış büyük beyaz bir evin kütüphanesindeki derin koltuklara gömülmüşlerdi. Harry’yi iki geniş ve loş salondan geçirip duvarları kitaplarla kaplı odaya götürürken burasının çocukluğunu geçirdiği ev olduğunu söylemişti Idar Vetlesen. Raflarda Mikkel Fønhus’un, Kjell Aukrust’un kitapları, Einar Gerhardsen’in *Tillitsmannen*’i, çok sayıda popüler edebi eser ve siyasetçilere ait biyografi göze çarpıyordu. Bir raf boydan boya *The Reader’s Digest*’in kapakları sararmış sayılarıyla doluydu. Harry 1970’ten sonra yayımlanmış tek bir kopyasını dahi görmemişti. “Ah, ben anladım” diyerek kıkırdadı Idar.

Harry, Mathias’ın Marienlyst Kliniği’nde eğlenceli zamanlar geçirdiklerini söylerken neyi ima ettiğini tahmin edebiliyordu: Muhtemelen kimin daha çok gülebileceği konusunda yarışıyorlardı.

“Mathias, seni ahlak abidesi şerefsiz. Daha doğrusu, ballı. Aslında hayır, ikisi birden.” Idar Vetlesen gürültülü bir kahkaha patlattı. “Sorsan hiçbir meslektaşım Tanrı’ya inanmaz; ama hepsi de sevap peşinde koşan ödlekle tiplerdir. Çünkü içten içe cehennemde yanacakları için ödleri patlar.”

“Sizin öyle bir korkunuz yok mu?” diye sordu Harry.

Idar zarif kaşlarından birini kaldırdı ve dikkatlice Harry’yi süzdü. Bağcıkları bağlanmamış, yumuşak, mavi makosenler, kot pantolon ve sol tarafında bir polo oyuncusunun olduğu beyaz bir tenis tişörtü giyiyordu. Harry logonun hangi markaya ait olduğunu hatırlamasa da sıkıcı tiplerle bağdaştırdığı kesindi.

“Ben gerçekçi bir ailenin çocuğuyum, dedektif bey. Babam taksiciydi. Biz sadece gözümüzün görebildiği şeylere inanırız.” “Hımm. Bir taksici için bayağı güzel bir ev.”

“Taksici dediysem, taksi şirketi ve üç plakası vardı. Ama bilirsiniz, Bygdøy’da taksicilere hep ayaktakımı gözüyle bakılır.” Harry doktora baktı ve adamın amfetaminin etkisinde olup olmadığını anlamaya çalıştı. Huzursuz ya da heyecanlı olduğunu gizlemek istermiş gibi koltuğunda aşırı rahat bir şekilde oturuyordu. Telefonda polis sıfatıyla ona birkaç soru sormak istediğini söylediğinde onu coşkuyla evine davet etmesi de Harry’ye aynı şeyi düşündürmüştü.

“Ama siz taksici olmak istemediniz” dedi Harry. “İnsanları... güzelleştirmeyi seçtiniz, değil mi?”

Vetlesen gülümsedi. “Gösteriş dünyasına hizmet veriyorum da diyebiliriz. Ya da içlerindeki acıyı dindirmek için insanların dışını onarıyorum. Artık hangisi hoşunuza gidiyorsa. Aslına bakarsanız hiç umurumda değil.” Harry’den hayret dolu bir tepki bekliyor olacak ki güldü. Tepki gelmeyince yüzü daha ciddi bir ifadeye büründü. “Ben kendimi heykeltıraş gibi görüyorum. Kutsal bir misyonum falan yok. İnsanların görünümelerini değiştirmeyi, yüzlerine şekil vermeyi seviyorum. Bu her zaman böyleydi. Bu işte iyiyim ve bana bu yüzden para ödüyorlar. Hepsi bu.”

“Hımm.”

“Ama bu hiçbir ilkemin olmadığı anlamına gelmiyor. Hasta mahremiyeti bunlardan biri mesela.”

Harry cevap vermedi.

“Borghild’le konuştum” dedi. “Neyin peşinde olduğunuzu biliyorum, dedektif bey. Önemli bir konu olduğunun da farkındayım. Ama size yardımcı olamam. Yeminim var.”

“Artık yok.” Harry iç cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı ve aralarında duran masaya koydu. “Bu beyan ikizlerin babası tarafından imzalandı ve sizi bu yeminden muaf tutuyor.” Idar başını iki yana salladı. “Bu hiçbir şeyi değiştirmez.” Harry şaşkınlıkla kaşlarını çattı. “Efendim?”

“Beni kimlerin görmeye geldiğini ve neler konuştuğumuzu inanın size söyleyemem. Ya da şöyle söyleyeyim; doktora çocuklarıyla gelenler, eşleri aksini istese bile gizlilik yeminiyle korunmaya devam ederler.”

“Sylvia Ottersen, ikiz kızlarıyla beraber size geldiğini kocasından neden saklıyordu ki?”

“Bu tavrımız size kaba gelebilir; ama asılsız dedikodulara ve istenmeyen medya ilgisine maruz kalan çok sayıda ünlü müşterimiz olduğunu unutmayın. Bir cuma gecesi Kunstner-nes Hus’a gidip etrafınıza bakın. Kaçının kliniğime gelip benden hizmet aldığını bilerseniz şaşırırsınız. Buraya geldiklerinin uluorta duyurulabileceği fikri bile düşüp bayılmalarına yeter. Bizim itibarımız ağızımızın sıkı olmasından geliyor. Müşteri bilgileri konusunda özensiz davrandığımız bir kez duyulursa bu kliniğin sonu felaket olur. Umarım anlatabilmişimdir.” “Elimizde iki cinayet kurbanı var, aralarında tek bir ortak nokta bulunuyor” dedi Harry. “İkisi de kliniğimize gelmiş.” “Bu hiçbir şeyi doğrulamaz. Haydi diyelim ki gerçekten de geldiler.” Vetlesen bir elini havada döndürdü. “Eee, ne olmuş? Norveç bir avuç insanın ve ondan daha da az sayıda doktorun yaşadığı bir ülke. Herkes birbirine sadece birkaç kişi uzaklığında. Aynı tramvaya binmeleri ne kadar büyük bir tesadüfse aynı doktora gitmeleri de öyle. Hiç tramvayda arkadaşınızla karşılaşmadınız mı?”

Harry tramvayda arkadaşıyla karşılaştığı tek an hatırlamadı. Zaten tramvaya çok binmezdi.

“Bu kadar yolu bana hiçbir şey söylemeyeceğinizi duymak için geldim o zaman” dedi Harry.

“Çok özür diliyorum. Sizi buraya davet ettim çünkü diğer seçenek merkeze gitmekti. Şu sıralar gazeteciler emniyete girip çıkanları didik didik inceliyor. Evet, gerçi onları tanıyorum ama...”

“Arama emri çıkartırsam gizlilik yemininizin geçersiz hale geleceğini biliyorsunuz, değil mi?”

“Benim için sorun değil” dedi Vetlesen. “Öyle bir durumda klinikte size seve seve doğru bilgileri veririz. Ama o zamana kadar...” Ağzını hayali bir fermuarla kapattı.

Harry koltuğunda kıpırdandı. Idar da biliyor olmalıydı. Ortada bir cinayet vakası olsa bile gizlilik yeminini mahkeme kararıyla bozmak için doktora ait bilgilerin önemli olduğuna dair kesin bir delil gerekiyordu. Peki ellerinde ne vardı? Vetlesen’in de dediği gibi, tramvayda karşılaşmaya ben-

zeyen bir tesadüf, o kadar. Harry bir şeyler yapmayı çok istedi o an. İçmek. Ağırlık çalışmak. Hararetle yapacağı herhangi bir şey. Derin bir nefes aldı.

“Yine de size 2 ve 4 Kasım geceleri nerede olduğunuzu sormak zorundayım.”

Vetlesen “Bu soruyu bekliyordum” diyerek gülümsedi. “O yüzden siz gelmeden düşündüm. Şeyle beraber buradaydım... hah, o da geldi işte.”

Açık kahverengi saçları başının çevresinde perde gibi sarkan ihtiyar bir kadın, ellerinde huzursuzca takırdayan iki fincan kahvenin durduğu gümüş bir tepsi tutarak ürkek adımlarla içeri girdi. Sırtında çarpmış, başında dikenli taç duruyormuş gibi acılı bir ifade vardı yüzünde. Oğluna kısa bir bakış atınca Idar koltuğundan sıçrayıp tepsiyi ellerinden aldı.

“Sağ ol, anne.”

“Pabuçlarını bağla.” Kadın, Harry’ye doğru hafifçe döndü. “Evime kimin girip çıktığını öğrenebilir miyim artık?”

“Bu Dedektif Hole, anne. Dün ve üç gün önce nerede olduğumu öğrenmek istiyor da.”

Harry ayağa kalktı ve elini uzattı.

“Ben hatırlıyorum tabii ki” dedi, Harry’ye bıkkın gözlerle bakıp yaşlılık lekeleriyle dolu elini uzatarak. “Körling arkadaşının olduğu tartışma programını izledik. Kraliyet ailesiyle ilgili dedikleri hiç hoşuma gitmedi hatta. Neydi adı?”

“Arve Stöp” diyerek iç geçirdi Idar.

Yaşlı kadın Harry’ye doğru eğildi. “Kraliyetten kurtulmamız gerektiğini söyledi. Bundan daha korkunç ne olabilir? Savaşırken kraliyet olmasaydı şu anda kim bilir nerede olurduk?”

“Yine burada olurduk” dedi Idar. “Devleti yönetenler bir savaş sırasında ancak bu kadar az şey yapabilirlerdi zaten. Ayrıca krallığa bu denli destek vermenin, hâlâ çoğu insanın devlere ve perilere inandığının en büyük kanıtı olduğunu söyledi.”

“Sence bu korkunç değil mi?”

“Gerçekten de öyle, anne.” Idar yüzünde tebessümle elini annesinin omzuna koyarken incecik bileğinde büyük ve hantal duran Breitling marka kol saatine göz attı. “Aman Tanrım! Benim çıkmam gerekiyor, Bay Hole. Kahvelerimizi çabuk içmelimiz.”

Harry başını iki yana salladı ve Bayan Vetlesen’e bakıp gülümsedi. “Lezzetli olduğundan hiç şüphem yok ama bir dahaki sefere artık.”

Kadın derin bir iç çekti, anlaşılmayan bir şeyler mırıldandı ve tepsiyi alıp ayaklarını sürüyerek odadan çıktı.

Idar ve Harry holdeyken Harry doktora döndü. “*Ballı* derken neyi kastettiniz?”

“Pardon?”

“Mathias Lund-Helgesen’in sadece ahlak abidesi bir şerefsiz değil, aynı zamanda ballı olduğunu da

söylediniz.”

“Ha, o mu? Kendine bulduğu kız arkadaş için söylemişim. Mathias bu konularda genelde çok zayıftır; ama belli ki kızın ağzı kötü adamlardan çok yanmış. Mathias gibi Tanrı korkusu olan birine ihtiyaç duymuş. Sakın bu dediklerimi ona söylemeyin. Hatta bahsetmeyin bile.”

“Bu arada anti-scl 70 nedir, biliyor musunuz?”

“Kanda bulunan bir antikör. Genelde kişide skleroderma olduğuna işaret eder. Bu hastalığı olan bir tanıdığınız mı var?” “Açıkçası sklerodermanın ne demek olduğunu bile bilmiyorum.” Harry takmaması gerektiğini fark etti. Umursamamak *istiyordu*. Fakat yapamadı. “Demek Mathias, kız arkadaşının eskiden kötü adamlarla beraber olduğunu söyledi, öyle mi?” “Benim çıkarımım. Aziz Mathias insanlar için *kötü* gibi sıfatlar kullanmaz. Ona göre her insan daha iyi biri olma şansına sahiptir.” Idar Vetlesen’in kahkahası evin karanlık odalarında yankılandı.

Harry teşekkürlerini iletip botlarını giydikten sonra kapı-

nın önündeki merdivende dikilip eve baktı. Kapı yavaşça kapanırken Idar oturup öne eğilmiş, bağcıklarıyla uğraşıyordu.

Harry dönüş yolunda Skarre’yi arayıp kliniğin internet sitesinden Vetlesen’in fotoğrafının çıktısını almasını ve narkotik birimine gidip sivil polislerin onu daha önce hap satın alırken görüp görmediklerini sormasını istedi.

“Sokakta mı?” diye sordu Skarre. “Bütün doktorların ilaç dolaplarında böyle şeyler yok mu zaten?”

“Evet ama ilaç malzemelerinin bildirimini kontrol eden yasalar artık o kadar sıkı ki doktorlar bile amfetaminlerini Skippergata’daki torbacılardan almayı tercih ediyor.”

Telefonu kapattıktan sonra Harry emniyetteki Katrine’i aradı. “Şimdilik bir şey yok” dedi Katrine. “Birazdan çıkıyorum. Sen eve mi dönüyorsun?”

“Evet.” Harry tereddüt etti. “Mahkemenin Vetlesen’in Hipok-rat yeminini bozabileceğine karar verme ihtimali sence nedir?” “Elimizdekiler mi? Çok kısa bir mini etekle adliyeye gidip uygun yaşta bir yargıç bulabilirim bir ihtimal; ama dürüst olmak gerekirse unutamam gitsin.”

“Anladım.”

Harry, Bislett’e gidiyordu. Her geçen gün duvarları indirilen dairesine. Sonra saatine baktı. Fikrini değiştirdi ve emniyete gitmek üzere Pilestredet’e döndü.

Gece saat ikide bir kez daha Katrine’i aradı.

Katrine uyukulu bir sesle “Bu sefer ne var?” diye sordu. “Ofisteyim. Bulduklarına bakıyordum da... Bütün kayıp kadınların evli ve çocuklu olduğunu söylemiştin. Bence buradan bir şey çıkabilir.”

“Ne?”

“Ben de bilmiyorum. Sadece birisine söylemem gerekiyordu. Kulağa aptalca mı gelecek, anlamam için.”

“Peki nasıl geldi?”

“Aptalca... Neyse, iyi geceler.”

Eli Kvale gözleri faltaşı gibi açık, yatıyordu. Yanında derin derin soluyan Andreas’ın dünya umurunda değildi. Duvardaki perdelerin arasından huzme halinde giren ay ışığı, Ronia’daki balayıları sırasında satın aldığı haçın üzerine vuruyordu. Onu uyandıran neydi? Trygve miydi? Uyanık mıydı? Akşam yemeği ve gece tam da umduğu gibi güzel geçmişti. Mum ışığında mutlu, aydınlık yüzler görmüş, bir ağızdan konuşup durmuşlardı. Anlatacak o kadar çok şeyleri vardı ki! En çok da Trygve’nin. Oğlu Montana’dan, derslerinden ve arkadaşlarından bahsederken sesini çıkarmadan öylece onu, koca adam olup kendi ayaklarının üzerinde durmaya başlayan o delikanlıyı izlemişti. Onu en çok mutlu eden de kendi geleceğini seçecek olmasıydı. Apaçık ve özgürce. Annesi gibi gizleyip saklamadan.

Evin içindeki gıcırtiları, birbiriyle konuşan duvarları duyuyordu.

Ama farklı bir ses daha vardı. Yabancı bir ses. Dışarıdan geliyordu.

Yataktan kalktı, pencereye yürüdü ve perdeleri çok az araladı. Kar yağmıştı. Elma ağaçlarının dalları sanki yünle kaplanmıştı; toprağın üzerindeki ince beyaz katmana düşen ay ışığı, bahçenin her ayrıntısını görünür kılıyordu. Eli’nin gözleri bahçe kapısından garaj yoluna doğru kayarken neyi aradığını bilmiyordu. Derken durdu. Nefesi şaşkınlık ve korkuyla boğazında düğümlendi. *Yine başlama şuna*, dedi içinden. Trygve’den başka kim olacaktı ki? Muhtemelen uçak yüzünden vücut saati şaşmış, uyuyamayıp dışarı çıkmıştı. Ayak izleri bahçe kapısından başlayarak dikildiği pencerenin tam altına doğru gidiyordu. İnce kar tabakasının üzerindeki siyah noktalardan oluşan bir çizgi gibiydiler. Cümlenin sonundaki etkileyici bir üç nokta gibi.

En garibi ise geri dönüş izlerinin olmamasıydı.

7. Gün Konuşma

“Narkotikteki çocuklardan biri onu tanıdı” dedi Skarre. “Vetlesen’in fotoğrafını gösterdiğim dedektiflerden biri onu Skippergata ile Tollbugata’nın kesiştiği kavşakta birkaç kez gördüğünü söyledi.”

Harry’nin odasındaki pazartesi sabahı toplantısına katılmak için ısrar eden Hagen “Kavşakta ne var ki?” diye sordu.

Skarre, amirin şaka yapıp yapmadığını anlamak için ona şüpheyle baktı. “Torbacılar, fahişeler, müşteriler. Onları Plata’dan kovalayınca yeni *mekân* orası oldu.”

“Sadece orada mı varlar?” diye sordu Hagen, çenesini çıkartarak. “Bana artık daha çok yere dağıldıkları söylendi.” “Orası merkez konumunda” dedi Skarre. “Ama tabii ki borsa binasının yakınında, Norges Bankası’nın etrafında da varlar. Ayrıca Astrup Fearnley Sanat Müzesi’nin, Gamle

Lo-gen Konser Salonu'nun ve Church Mission kafesinde oralarda da..." Harry sesli bir şekilde esneyince durdu.

"Kusura bakmayın" dedi Harry. "Zor bir hafta sonu geçirdim de. Sen devam et."

"Dedektif onu mal alırken hiç görmemiş. Vetlesen'in Leon Oteli'ne uğradığını düşünüyor."

O esnada Katrine Bratt kapıdan girdi. Bakımsız haline, solmuş tenine ve yarı açık gözlerine rağmen Bergencilere has neşeli bir selamla kendisine boş bir sandalye bakındı. Björn

Holm sandalyesinden fırlayıp Katrine'i eliyle buyur etti ve başka bir sandalye bulmaya gitti.

"Skippergata'daki Leon mu?" diye sordu Hagen. "Orası uyuşturucu satılan bir yer mi?"

"O da olabilir" dedi Skarre. "Ama ben daha çok kapıdan girip çıkan siyahi hayat kadınları görüyorum; o yüzden masaj salonu denen yerlerden olduğunu tahmin ediyorum."

"Pek değil" dedi Katrine Bratt, onlara sırtı dönük bir halde portmantoya paltosunu asarken. "Masaj salonları iç pazarın bir parçası ve şu anda Vietnamlıların elinde. Banliyölerde, nezih muhitlerde takılıyorlar, Asyalı kadınları kullanıyorlar ve Afrika dış pazarının olduğu bölgelerden uzak duruyorlar." "Dışarı asılmış bir ucuz oda afişi gördüğümü hatırlıyorum" dedi Harry. "Bir geceliği dört yüz krondu."

"Doğru" dedi Katrine. "Kâğıt üzerinde bir günlük tutulan küçük odaları var ama gerçekte saatlik çalışıyorlar. Siyahi parası. Müşterilere makbuz falan verilmiyor. Ama esas parayı götüren otel sahibi beyaz."

"Hanımefendi tam üstüne bastı." Skarre, Hagen'a bakarak sırıttı. "Bergen ahlak masasından gelen birinin Oslo'daki genelevleri bu kadar çabuk öğrenmesi şaşırtıcı."

"Her yerde aynı" dedi Katrine. "Katılmadığın bir şey varsa bahse girmeye ne dersin?"

"O otelin sahibi Pakistanlı" dedi Skarre. "İki yüz kâğıt." "Anlaştık."

"Pekâlâ" dedi Harry, ellerini çırparak. "O zaman niye burada oturuyoruz?"

Leon Oteli'nin sahibi, doğudaki Solör şehrinden gelmiş olan Börre Hansen'di. Müşterilerin ayakkabılarıyla içeri getirip siyah harflerle RESEPSION yazan tabelanın altındaki tezgâhın önünde uzanan aşınmış parkelere bıraktığı çamurlu kar gibi gri beyaz bir ten rengi vardı. Ne müşteriler ne de Börre imlayla pek ilgilenmediği için tabela ilk asıldığı günden, yani dört seneden beri orada duruyordu. Börre oteli açmadan önce İsveç'e gidip Kitabı Mukaddes satmış, Svinesund'da ıskartaya çıkarılmış porno filmlerle sınır ticareti yapmayı denemiş ve bu süre zarfında dans müzisyeniyle vaiz arasında gidip gelen tuhaf bir aksan edinmişti. Svinesund'da erotik dans yapan Rus Natasha'yla tanışmış ve kızın Rus patronun elinden güç bela kaçarak oraya geldiğini öğrenmişti. Natasha'nın artık yeni bir ismi vardı ve Börre'yle beraber Oslo'da yaşıyordu. Börre, Leon'u bir nedenle artık ülkede kalamayan üç Sırp'tan devralmış ve bıraktıkları yerden devam etmişti. Kısa süreli, genellikle çok kısa süreli oda kiralanan otelin işleyiş şeklini değiştirmek için bir sebep görememişti çünkü. Otelin

kasasına bu sayede nakit para giriyor ve müşteriler kalite standartlarını ya da odaların temizliğini umursamıyordu. Güzel işti. Kaybetmek istemeyeceği bir iş. O yüzden önünde dikilen iki kişiyi, hele hele polis kimliklerini görünce onlardan anında nefret etti.

Kısa saçlı, uzun boylu adam tezgâha bir fotoğraf koydu. “Bu adamı daha önce gördün mü?”

Börre Hansen başını iki yana salladı, aradıkları insanın kendisi olmadığını görünce her şeye rağmen rahat bir nefes almıştı.

Adam dirseklerini tezgâha dayayıp öne eğilerek “Emin misin?” diye sordu.

Börre fotoğrafa bir daha bakarken adamın kimliğini daha yakından incelemediğine pişman oldu. Bu herif polisten daha çok sokaklarda sürten keşlere benziyordu. Arkasındaki kız da pek polis gibi durmuyordu. Arıza tipli, kaltak tiptiydi ama diğer her şeyiyle bir hanımefendi olduğu kesindi. Onu yolmayacak adamakıllı bir pezevenk bulsa şimdi kazandığının en az beş katını kazanırdı.

“Senin burada genelev işlettiğini biliyoruz” dedi erkek polis.

“Ben yasalara uygun bir otel işletiyorum. Ruhsatım var;

tüm belgelerim tam. Görmek ister misiniz?” Börre resepsiyonun hemen arkasındaki küçük yazıhaneyi gösterdi.

Polis bu söylediğini reddeder gibi salladı başını. “Hayat kadınlarına ve onların müşterilerine oda kiralıyorsun. Bunu yapmak yasalara aykırı.”

“Bakın” dedi Börre yutkunarak. Konuşma korktuğu bir yöne doğru gitmeye başlamıştı. “Oda ücretini ödedikleri müddetçe misafirlerimin içeride ne yaptığı beni ilgilendirmiyor.” “Ama beni ilgilendiriyor” dedi polis, kısık bir sesle. “Şu resme yakından bak bakalım.”

Börre baktı. “Fotoğraf seneler önce çekilmiş olmalıydı; çünkü epey genç gösteriyordu. Genç ve umursamaz. Yüzünde en ufak bir umutsuzluk ya da keder belirtisi yoktu.

“Benim bildiğime göre Norveç’te fuhuş suç değil” dedi Börre Hansen.

“Evet, değil” dedi kadın polis. “Ama genelev işletmek suç.” Börre Hansen kızgın görünmek için elinden geleni yaptı. “Bildiğin gibi polisin düzenli aralıklarla otellerin yönetmeliklere uygun olup olmadığını teftiş etmesi zorunlu” dedi erkek polis. “Yangın durumunda her odanın acil çıkışı var mı gibi mesela.”

“Ya da yabancı misafirlerin kayıt formlarını ibraz edebiliyor musun?”

“Polisin misafirlerle ilgili sorgularını alacak bir faks makinen var mı?”

“Ya da vergi levhamı gösterebiliyor musun?”

Börre durduğu yerde sendeledi. Derken erkek polis bitirici vuruşu yaptı.

“Sivil polisin son haftalarda otele girip çıktığını tespit ettiği bazı müşterilere ait kayıtları incelemesi için dolandırıcılık şubesi ekibimizi buraya göndermeyi düşünüyoruz.”

Börre Hansen’in içi bulanmaya başlamıştı. Natasha’yı, ev kredisini düşündü. Kucağında Kitabı Mukaddeslerle kapı ka-

pı dolaştığı o buz gibi, zifiri karanlık kış akşamları aklına gelince panikledi.

“Ama göndermeyebiliriz de” dedi erkek polis. “Öncelik meselesi. Emniyetin elindeki sınırlı kaynağı nasıl kullanacağına göre değişir. Değil mi, Bratt?”

Kadın polis başım salladı.

“Haftada iki defa gelip oda tutar” dedi Börre Hansen. “Her zaman aynı odayı. Bütün gece kalır.”

“Bütün gece mi?”

“Birden fazla ziyaretçisi olur.”

“Siyah mı beyaz mı?” diye sordu kadın.

“Siyah. Sadece siyahlar gelir.”

“Kaç tane?”

“Bilmiyorum. Değişir. Bazen sekiz. Bazen on iki.”

Kadın polis “Aynı anda mı?” diye sordu hayretle.

“Hayır, sırayla. Kimisi çiftler halinde gelir. Sokaklarda da genelde çift gezerler zaten.”

“Tanrım” dedi adam.

Börre Hansen başını oynatmakla yetindi.

“Hangi isimle kayıt yaptırıyor?”

“Hatırlamıyorum.”

“Ama misafir defterinden bulunabilir, değil mi? Ya da kayıtlardan?”

Börre Hansen’in gömleğinin arkası parlak ceketinin altında terden sırılsıklam oldu. “Doktor Beyaz diyorlar. Kadınlar o isimle soruyor yani.”

“Doktor mu?”

“Benim bir bilgim yok. O...” Börre Hansen tereddüt etti. Söylemesi gerekenden daha fazlasını söylemek istemiyordu. Öte yandan polise yardım etmeye istekli olduğunu da gösterme arzusundaydı.

Ne de olsa bu müşteriye çoktan kaybetmişti artık.

“Yanında hep şu büyük doktor çantalarından taşır. Ve her seferinde şey ister... Fazladan havlu.”
“Ooo” dedi kadın. “Kulağa kötü geliyor. Odasını temizlerken hiç kan gördüğün oldu mu?”

Otel sahibi bir şey demedi.

“Tabii odayı *temizliyorsan*” diyerek düzeltti diğer polis. ‘Temizliyor musun?’

Börre iç geçirdi. “Çok değil, yani şey kadar...” Duraksadı. “Diğer odaları temizlediğin kadar mı?” diye sordu kadın polis, alaycı bir tonla.

Börre bir anda “Onlara zarar verdiğini sanmıyorum” deyiverdi. Bu söylediğinden anında pişman oldu.

Erkek polis hiç beklemeden “Niyeymiş o?” diye sordu. Börre omuzlarını silkti. “Zarar görseler tekrar gelmezler herhalde.”

“Sadece kadınlar mı geliyor?”

Börre başını aşağı yukarı salladı. Ancak bir şey erkek polisin gözünden kaçmadı. Boyun kaslarında bir kasılma, kan çanağına dönmüş göz çeperinde ufacık bir kıpırtı.

“Ya erkekler?” diye sordu.

Börre başını sağa sola salladı.

Meslektaşıyla aynı kokuyu alan kadın polis “Peki erkek çocukları?” dedi.

Börre Hansen başını yine iki yana salladı. Fakat beyni farklı seçenekler arasında seçim yaparken yaşadığı o minicik, belli belirsiz tereddüt göründü.

“Çocuk” dedi erkek polis, saldırıya geçecekmiş gibi alnını eğerek. “Buraya çocuk çağırdı mı?”

“Hayır!” diye bağırdı Börre, tüm bedenini kaplayan teri hissederek. “Asla! Orada çizgimi çekerim işte. İki sefer çocuk geldi... Ama odaya giremediler. Anında kapı dışarı ettim!” “Afrikalılar mı?” diye sordu adam.

“Evet.”

“Erkek mi yoksa kız çocukları mı?”

“İkisi de.” “Yalnız mı geldiler?” diye sordu kadın.

“Hayır, kadınlarla. Anneleri olmalı. Ama dediğim gibi, hiçbirini odaya sokmadım.”

“Buraya haftada iki kez geldiğini söyledin. Hep aynı günlerde mi gelir?”

“Pazartesi ve perşembeleri. Akşam sekizden gece yarısına kadar. Her zaman tam vaktinde gelir.”

“Bu gece de burada yani?” dedi adam, arkadaşına bakarak. “Pekâlâ, yardımın için sağ ol.”

Börre ciğerlerindeki havayı boşalttı ve dakikalardır parmak uçlarında dikildiği için bacaklarının sızladığını fark etti. “Benim için zevkti” dedi.

Polis memurları kapıya doğru yürüdü. Börre çenesini kapatması gerektiğini biliyordu ama bir söz alamazsa o gece gözüne uyku girmeyecekti.

“Şey...” dedi, polisler giderken, “...şey konusunda anlaştık, değil mi?”

Erkek polis döndü, tek kaşını şaşkınlıkla havaya kaldırdı. “Hangi konuda?”

Börre yutkundu. “Şu şey işte... teftiş?”

Adam çenesini kaşdı. “Gizlediğin bir şeyler olduğunu mu söylüyorsun yani?”

Börre gözlerini kırıştırdı. Ardından abartıyla patlattığı tiz ve gergin kahkahayı duydu. ‘Yo, yo, tabii ki hayır! Ha-ha! Burada her şey usulüne uygun.’

“Harika! O halde gelirlerse korkacak bir şeyin yok demektir. Teftişler benim sorumluluğumda değil ne yazık ki.”

Polisler kapıdan çıkarken Börre karşı çıkmak, bir şeyler demek için ağzını açtı; ancak ne diyeceğini bilemedi.

Harry odasına girer girmez telefon çaldı.

Arayan Rakel’di. Ödünç aldığı bir DVD’yi geri vermek istiyordu.

Harry ¹⁷⁷*ie Rules of Attraction* mı?” diye tekrarladı, şaşırarak. “O sende miydi?”

“Hak ettiği değeri görmemiş modern filmlerden biri olduğunu söylemiştin.”

“Evet ama sen öyle filmleri sevmezsin ki.”

“Yanlıyorsun.”

“*Yıldız Gemisi Askerleri*’ni sevmemiştin.”

“Dandik bir maço erkek filmi de ondan.”

“Eleştirel bir film o” dedi Harry.

“Neyin eleştirisi?”

“Amerikan toplumunun doğasındaki faşizmin. Hardy Kar-deşler’in Hitler Gençliği’yle buluşması

gibi.”

‘Yapma Harry. Uzak bir gezegende dev böceklerle savaşmak ne o zaman?’

‘Yabancılara duyulan korku.’

‘Her neyse, ben senin yetmişli yıllara ait filmlerini seviyorum asıl. Şu dinleme cihazıyla ilgili o neydi?...’

‘*Konuşma*’ dedi Harry. ‘Coppola’nın en iyi filmi.’

‘Evet o. İşte o film hak ettiği değeri gerçekten görmemiş mesela.’

‘Hayır, görmüş’ diyerek iç geçirdi Harry. ‘Sadece unutulmuş bir film. Zamanında Oscar’da en iyi film için aday oldu.’ ‘Bu akşam birkaç arkadaşımıyla yemeğe çıkacağım. Eve dönerken filmi sana bırakabilirim. Gece yarısı gibi uğrasam uyanık olur musun?’

‘Belki. Yemeğe giderken bıraksan olmaz mı?’

‘Benim için biraz zahmetli olacak ama öyle diyorsan olur tabii.’

Cevabı çabucak vermişti. Yine de Harry’nin o tereddüt anını fark etmeyeceği kadar çabuk değildi.

‘Hımm’ dedi Harry. ‘Neyse, zaten evde uyuyamıyorum. *Küf* soluyorum, nefesim daralıyor.’

‘Nasıl yapalım, biliyor musun? Ben dönerken apartman

girişindeki posta kutuna bırakayım; sen de kalkmak zorunda kalmazsın. Olur mu?’

‘Olur.’

Telefonu kapattılar. Harry elinin titrediğini gördü. Niko-tinsizlikten olduğuna karar vererek asansöre yöneldi.

Katrine koridorda yürüyenin o olduğunu biliyormuş gibi odasından çıktı. ‘Espen Lepsvik’le konuştum. Bu geceki iş için adamlarından birini gönderebilirmiş.’

‘Güzel.’

‘Eee, iyi haber ne?’

‘Ne iyi haberi?’

‘Gülümsüyorsun da.’

‘Ben mi? Mutluyum demek ki.’

‘Neden?’

Harry hafifçe cebine vurdu. “Sigara.”

Önünde bir fincan çayla mutfak masasında oturan Eli Kvale, bulaşık makinesinin huzur verici gümbürtüsü eşliğinde bahçeyi izliyordu. Siyah telefon tezgâhın üzerindeydi. Ahizeyi elinde o kadar çok sıkmişti ki ateş gibi ısıtmıştı; ama yanlışı numaraydı. Trygve balık grateni afiyetle yerken bunun en sevdiği yemek olduğunu söylemişti. Gerçi çoğu yemek için aynısını söylerdi. İyi bir çocuktu. Bahçedeki çimenler kahverengi ve ölü görünüyordu; yağan kardan eser kalmamıştı şimdi. Kim bilir, belki de tüm o gördükleri bir rüyadan ibaretti sadece?

Amaçsızca bir derginin sayfalarını karıştırıyordu. Trygve eve geldikten sonraki ilk birkaç gün anne oğul beraber vakit geçirmeleri için izin almıştı. İkisi baş başa güzel güzel laflarlar diye düşünmüştü. Oysa oğlu şimdi salonda Andreas la birlikte oturuyordu ve uğruna işten izin aldığı şeyi onunla yapıyordu. Sorun değildi; konuşacak daha çok şeyleri vardı ne de olsa. Birbirlerine o kadar benziyorlardı ki. Havadan sudan laflamayı gerçeklere her zaman yeğlerdi zaten. Çünkü gerçekleri konuşurken daima bir yerde durmak zorundaydılar. O dev duvarı aşmak imkânsızdı.

Çocuğa Andreas’ın babasının ismini vermelerini seve seve kabul etmişti elbette. Bari adını Andreas’tan alsın istemişti. Doğumdan önce olan bitenleri Andreas’a anlatmasına ramak kalmıştı. Boş otoparkı, karanlığı, kardaki kara lekeleri, her şeyi anlatası gelmişti. Boynuna dayanan bıçağı ve yanağına vuran meçhul nefesi de. Eve dönüş yolunda adamın spermi küloduna akarken tümünün vücudundan akıp gitmesi için Tanrı’ya dua etmişti. Ne var ki duası kabul olmamıştı.

Daha sonrasında, Andreas rahip olmasaydı ve kürtaja bu kadar katı yaklaşmasaydı, daha da önemlisi kendisi bu denli korkak olmasaydı hayatının nasıl bir hal alacağını düşünmüştü sayısız kez. Trygve’nin olmadığı bir hayat... Ama o duvar, o sarsılamaz sessizlik duvarı ta o zamandan örülmüştü bile.

Trygve’nin Andreas’a bu kadar benzemesi onun için bir umut ışığı olmuş, küçücük de olsa içinde bir kıvılcım yakmıştı. O heyecanla kimselerin onu tanımadığı muhitlerden birindeki bir kliniğe giderek yastıklardan topladığı iki saç telini teslim etmişti. DNA denen bir tür genetik parmak izinin kodunu çıkarmak için iki telin bile yeterli olduğunu okumuştular bir yerlerden. Klinik de saç tellerini, babalık vakalarında bu yeni yöntemi kullanmaya başlamış olan Rikshospitalet’teki Adli Tıp Kurumu’na göndermişti. İki ay sonunda tüm şüpheleri son bulmuştu. Otopark, kara izler, yüzündeki nefes, duyduğu acı, hiçbiri rüya değildi.

Tekrar telefona baktı. Yanlışı numaraydı tabii ki; başka ne olabilirdi ki? Hattın diğer ucunda duyduğu soluklar da beklenmedik bir sesi duyunca şaşkınlıkla verilen tepkinin, telefonu kapatıp kapatmama konusunda duyulan o kararsızlığın sonucu olmalıydı. Hepsi buydu işte.

* * *

Harry hole gitti ve diyafonu açtı.

Oturma odasındaki hoparlörden gelen Franz Ferdinand’ın sesinin arasında “Kim o?” diye bağırdı. Yanıt yoktu. Sofies Gate’den geçen bir arabanın uğultusunu duydu sadece.

“Kim o?”

“Selam! Benim, Rakel. Uyuyor muydun?”

Sesinden içkili olduğu anlaşılıyordu. Çok sarhoş değildi ama sesini ve kahkahasını, kelimelerinin üzerine serpiştirdiği o güzel ve içten kahkahasını yarım ton daha yükseltmeye yetecek kadar içmişti.

“Hayır” dedi Harry. “Gecen nasıl geçti?”

“Güzeldi.”

“Saat daha on bir.”

“Kızlar erken kalkmak istedi. Malum, yarm işgünü.”

“Hımm.”

Harry zihninde canlandırdı onu. O muzip halini, gözlerinde parlayan çakırkeyifliği düşündü.

“Filmi getirdim” dedi Rakel. “Posta kutuna bırakmamı istiyorsan sanırım önce kapıyı açmalısın.”

“Doğru.”

Harry apartmana girmesi için parmağını kaldırıp düğmeye bastı ve bekledi. Şimdi önünde kısa bir zaman dilimi olduğunu biliyordu. Önlerinde iki saniyelik bir zaman aralığı ve tercih edebilecekleri bir B-planı vardı. B-planlarını oldu olası severdi. Ama bu seferkinin yaşanmasını istemediğinden emindi. Atlatması çok zor, çok acılı oluyordu çünkü. Öyleyse göğsü neden iki kalbi varmış gibi inip çıkıyordu? Neden bir an önce apartmana girip işini halletsin ve binadan da aklından da çıkıp gitsin diye düğmeye hemen basmamıştı? Parmağını sert plastik düğmeye koyup beklerken aklından bunlar geçti.

“İstersen” dedi Rakel, “yukarı da getirebilirim.”

Harry daha konuşmadan sesinin başka birinin sesi gibi çıkacağını biliyordu.

“Zahmet, etme” dedi. “İsimsiz olan posta kutusu benimki. Ona bırakırsın. İyi geceler.

“İyi geceler/”

Düğmeye bastı. Oturma odasına döndü. Franz Ferdinand’ın sesini iyice açtı ve düşüncelerini aklından def etmeyi, kavgaya tutuşan aptalca hislerini unutup yalnızca sesi ve düzensiz gitar ataklarını dinlemeyi istedi. Öfkeli, kırılğan ve bilhassa iyi çalınmayan İskoç ritimlerini. Ama telaşlı akor dizisine başka bir ses daha karıştı.

Harry müziği kıstı ve kulak kesildi. Tam yeniden açacaktı ki bir ses işitti. Tahtaya sürtünen bir zımparayı andırıyordu. Ya da yere sürünen ayakkabıları. Hole yürüdü ve kapının dalgalı camının ardında dikilen bir silüet gördü.

Kapıyı açtı.

“Diyafona seslendim ama” dedi Rakel, özür diler gibi bakarak.

“Öyle mi?”

Elindeki DVD kutusunu salladı. “Kutuya sığmadı.”

Harry bir şey diyecekti, bir şey söylemek istiyordu. Ama kolunu uzatarak onu tuttuğu gibi kendine çekmiş, vücudunu sımsıkı kavrararken soluk soluğa kalışını işitmiş, aralanan dudaklarından çıkan kışkırtıcı ve kırmızı dilinin kendi diline doğru geldiğini görmüştü bile. Artık diyecek bir şey kalmamıştı.

Rakel Harry’ye sokuldu; yumuşak ve sıcaktı.

‘Tanrım’ diye fısıldadı.

Harry onu alnından öptü.

Onları hem ayıran hem de birbirlerine yapıştıran ince bir ter katmanıyla kaplıydılar.

Tam da Harry’nin beklediği gibi olmuştu. İlk birliktelikleri gibiydi ama gerginlik, beceriksizlik ve sorulmamış sorular yoktu. Ve son birliktelikleri gibiydi, ama üzüntü ve sonrasında hıçkırıklar yoktu. İnsan iyi seviştiği birini bırakabilirdi.

Ama Katrine haklıydı; dönüp dolaşıp aynı kişiye gelirdi. Yine de bu durumun farklı olduğunun bilincindeydi Harry. Rakel için bu eski yuvaya esaslı ve nihai bir ziyaret, bir zamanlar hayatlarının aşkı olduğunu söylediklere şeye son vedaydı. Yeni bir döneme girmeden önceki son hoşça kal. Nereye gidiyordu? Daha azma razı geldiği ama daha dayanıklı bir aşka...

Rakel, Harry’nin göbeğini okşarken kedi gibi mırıldanıyordu. Rakel’in vücudundaki gerginliği hâlâ hissedebiliyordu Harry. Bu durumu onun için zorlaştırabilir ya da kolay hale getirebilirdi. İkincisini seçti.

“Vicdan azabı mı?” diye sordu. Rakel’in irkilişini hemen hissetti.

“Bunu konuşmak istemiyorum” dedi Rakel.

O da konuşmak istemiyordu. Tek dilediği onunla sessizce yatmak, nefesini dinlemek ve karnında gezinen elini hissetmekti. Fakat Rakel’in yapması gerekenin ne olduğunu biliyordu ve bunu daha da geciktirmek istemiyordu. “Seni bek-liyordur Rakel” dedi.

“Hayır. Teknisyenle birlikte yann sabahki anatomi bölümü dersi için kadavra hazırlıyor. Cesede dokunduktan sonra yanıma gelmemesini söyledim. Bu gece kendi evinde kalacak.”

“Ya ben?” diye sordu Harry, karanlıkta gülümseyerek. Ra-kele’in bu geceyi önceden planladığını, böyle olacağını bildiğini düşündü. “Benim bugün bir cesede dokunmadığımı nereden biliyorsun?”

“Dokundun mu?”

“Hayır” dedi Harry. Komodin çekmecesindeki sigara paketi aklına geldi. “Elimizde henüz ceset falan yok.”

İkisi de sustu. Raket’in eli, karnında daha geniş daireler çizmeye başladı.

Birdenbire “Niyeyse birilerinin beni sürekli takip ettiğini hissediyorum” deyiverdi Harry.

“Nasıl yani?”

“Bilmiyorum. Sürekli izleniyormuşum gibi geliyor. Şimdi bile. Sanki birisinin yaptığı bir planın parçası gibiyim; anlıyor musun?”

“Hayır.” Raket ona iyice sokuldu.

“Şu ilgilendiğim dosya. Sanki kişisel olarak işin içindeyim gibi...”

“Şşş...” Raket onun kulağını ısırırdı. “Sen hep böylesin, Harry. Senin sorunun bu. Rahatla.” Elini yumuşamış organına götürdü.

Harry gözlerini kapadı, Raket’in kulağına fısıldadıklarını dinledi ve sertleştiğini hissetti.

Gece saat üçte Raket yataktan kalktı. Harry, pencereden giren sokak lambalarının ışığında onu izledi. Kavisli sırtını ve omurgasının gölgesini gördü. Ve Katrine’in, Sylvia Ot-tersen’in sırtında Etiyopya bayrağının dövmesi olduğunu söylediğini hatırladı; bu konuyu sonraki toplantıda açmayı aklının bir köşesine yazdı. Raket haklıydı: Dosyaları düşünmeden edemiyordu, her zaman fazla işin içine giriyordu.

Harry onu kapıya kadar geçirdi. Raket dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu ve beklemeden merdiveni inmeye başladı. Söyleyecek bir şey yoktu. Harry kapıyı kapatmak üzereyken dışarıdaki ıslak bot izlerini fark etti. İzleri merdiven boşluğunun karanlığında kaybolana dek takip etti. Raket eve gelirken botlarıyla iz bırakmış olmalıydı. Sonra aklına Ber-haus fokları, yavrulama döneminde erkeğini terk eden ve bir sonraki yavrulama döneminde asla aynı erkeğe geri dönmeyen dişiler geldi. Biyolojik açıdan mantıklı değildi çünkü. Berhaus fokları zeki canlılar olmalıydı.

8. Gün Kâğıt

Saat dokuz buçuktu ve güneş, otoyolun üzerindeki Sjölyst üstgeçidinin kavşağından bir başına dönen yalnız bir arabanın üzerine vuruyordu. Araba, Belediye Meydanı’ndan taş çatlasa beş dakikalık mesafede bulunan huzurlu ve kırsal yarımadaya gitmek üzere Bygdøyveien yoluna dönüyordu.

Etraf sessizdi, neredeyse hiç trafik yoktu, Kongsgården’de ne inek ne de at görünüyordu. İnsanların yazın plajlara gitmek için doldurduğu kaldırımlar şimdi bomboştı.

Harry arabayı eğimli arazinin kıvrımlı yollarında sürerken Katrine’i dinliyordu.

”Kar” dedi Katrine.

“Kar mı?”

“Dediğini yaptım. Kaybolan kadınlardan evli ve çocuklu olanlara odaklandım. Sonra tarihlere göz atmaya başladım. Çoğu kasım ve aralıkta kaybolmuştu. Bu aylarda doğanları ayırıp coğrafi dağılımlarına baktım. Çoğu Oslo’daydı; ülkenin başka yerlerinden olanlar da vardı. Sonra sana gelen mektupta yazan bir şeyi hatırladım. Kardan adamın ilk karla birlikte ortaya çıkmasını. Hoffsvaien’da olduğumuz gün Oslo’ya kışın ilk karı yağmıştı.”

“Gerçekten mi?”

“Ayırdığım vakalarla ilgili tarihleri ve yerleri Meteoroloji İstasyonu’na kontrol ettirdim. Ne çıktı biliyor musun?”

Harry biliyordu. En başından bilmesi gerekiyordu.

“İlk kar” dedi. “Onları karın ilk yağdığı gün öldürüyor.” “Kesinlikle.”

Harry direksiyonu tokatladı. “Tanrım, bize dümdüz söyleneni ancak mı anlayabildik? Kaç tane kayıp kadından bahsediyoruz?”

“On bir. Her sene bir kadın.”

“Bu sene iki. Düzenini bozmuş demek ki.”

“1992’de Bergen’e ilk kar yağdığında bir cinayet ve iki kayıp vakası oldu. Bence işe oradan başlamalıyız.

“Nedenmiş o?”

“Çünkü kurban evliydi ve çocuğu vardı. Kaybolan kadınsa en yakın arkadaşıydı. Yani elimizde bir ceset, bir olay yeri ve vakanın dosyaları var. Bir de kayıplara karışıp bir daha görünmeyen bir zanlı.”

“O kim?”

“Bir polis. Gert Rafto.”

Harry hafızasını hızlıca yokladı. “Ha, evet, şu dosya. Olay yerlerinden milletin eşyalarını yürüten adam değil mi o?” “Öyle söyleniyor. Tanıkların ifadesine göre Rafto en son Onny Hetland adındaki bir kadının kaybolmasından bir iki saat önce onun evine giderken görülmüş. Sonra da geride hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuş.”

Harry önünde uzanan yola, Norveçlilere göre milletlerinin en büyük başarıları olarak sayılan Pasifik Okyanusu’nu salla geçmek ve Kuzey Kutbu’na varmayı başaramamakla ilgili müzelere ve denize inen Huk Bulvarı boyunca sıralanan yapraksız ağaçlara baktı.

“Yani adamın aslında kaybolmamış olması sence mantıklı mı?” diye sordu. “Her sene ilk kar belirtisinde yeniden ortaya çıkması?”

Katrine omuzlarını kaldırdı. “Bence orada neler olduğunu araştırmaya değer.”

“Hımm. O zaman önce Bergen’i arayıp yardım isteyelim.”

Katrine hiç beklemeden “Bence yapmayalım” dedi.

“Öyle mi?”

“Rafto vakası Bergen polisi için hâlâ aşırı hassas bir konu. O vaka için ayrılan kaynağın çoğu olayı soruşturmaya değil, örtbas etmeye harcandı. Ortaya çıkabilecek şeylerden çok korktular. Zaten herif tamamen kendi kaybolduğundan...” Havaya büyük bir X çizdi.

“Anladım. Senin önerin ne?”

“İkimiz Bergen’de küçük bir gezintiye çıkalım ve kendi imkânlarımızla biraz soruşturma yapalım. Sonuçta Oslo’daki bir cinayet vakasıyla bağlantısı var artık.”

Harry, adreste yazdığı gibi teknelerin bağlı olduğu rıhtımın hemen yanındaki dört katlı tuğla bir binamın önünde durdu. Motoru kapattı ve koltuğundan kalkmadan Frognerkilen körfezinin karşısındaki Filipstad limanına baktı.

“Rafto dosyası nasıl oldu da listene girdi?” diye sordu. “Birincisi, senden kontrol etmeni istediğim tarihten çok daha eski. İkincisi de bildiğime göre o bir kayıp değil, cinayet vakası.”

Harry dönüp Katrine’e baktı. Katrine gözlerini kırpmadan ona baktı.

“Rafto dosyası Bergen’de epey bilinir” dedi. “Meşhur bir de fotoğraf vardır.”

“Fotoğraf mı?”

“Evet. Bergen Polis Merkezi’ndeki bütün çömezlere o resim gösterilir. Ulriken Dağı’nın zirvesindeki suç mahallinin fotoğrafı. Onlar için bir nevi ilk sınavdır. Öndeki ayrıntılar yüzünden o kadar dehşete kapılırlar ki asla arka plana bakmazlar. Belki de daha önce hiç Ulriken’in zirvesine çıkmadıkları içindir, bilemiyorum. Olay yerinin çok gerisinde, orada durmasının hiçbir mantığının olmadığı bir tümsek vardır. Resmi büyüttüğünde ne olduğunu açıkça görebilirsin.”

“Ne?”

“Bir kardan adam.”

Harry yavaşça başını salladı.

Katrine “Hazır fotoğraflardan bahsetmişken” dedi ve çantasından bir A4 zarf çıkarıp Harry’nin kucağına fırlattı.

Klinik ikinci kattaydı ve müthiş pahalı İtalyan mobilyalarıyla titizlikle döşenmiş bekleme odasında Ferrari gibi yere yakın bir sehpa, Nico Widerberg'in cam heykelleri ve dumanı tüten bir tabancanın olduğu hakiki bir Roy Lichtenstein posterini vardı.

Her kliniğin olmazsa olmazı, cam bölmeli danışma alanı yerine odanın ortasındaki eski ve güzel bir masada bir hanım oturuyordu. Mavi takım elbisesinin üzerine giydiği önü açık beyaz önlüğüyle gelenlere gülümsüyordu. Harry kendisini tanıtip ziyaret sebebini ve muhtemelen adının Borghild olduğunu söylediğinde bile gülümsemesinde gözle görülür bir azalma olmadı.

“Rica etsem bir saniye bekleyebilir misiniz?” dedi ve acil çıkış kapılarını gösteren bir hostesin tecrübeli ve zarif edasıyla koltukları işaret etti. Harry espresso, çay ve su tekliflerini geri çevirdikten sonra ikisi oturup beklemeye başladılar.

Harry sehpadaki dergilerin yeni olduğunu fark etti; *LU berahn* son sayılarından birini açtı ve dikkatini başyazı çekti. Arve Stöp, siyasetçilerin “gösteriş yapmak” ve maskara rolüne soyunmak için eğlence programlarına çıkma meraklarının, halk egemenliğinin mutlak bir zaferi olduğunu söylüyordu. Tahtta oturan halk, önünde soytarıllık yapansa siyasetçilerdi.

Üzerinde *Dr Idar Vetlesen* yazan kapı açıldı, bir kadın hızlı adımlarla bekleme odasına yürüdü ve Borghild'e kısacık bir “Hoşça kal” diyerek sağına soluna bakmadan çıktı.

Katrine kadının arkasından bakakaldı. “Bu kadın TV2’de haberleri sunan kadın değil mi?”

O esnada Borghild, Vetlesen’in onları içeri almaya hazır olduğunu bildirdi ve odaya gidip kapıyı onlar için açık tuttu.

Idar Vetlesen’in odası bir genel müdür odası büyüklüğün-

deydi ve Oslo fiyorduna bakıyordu. Masanın arkasında duvarda çerçevelenmiş diplomalar asılıydı.

Vetselen “Bir saniye” diyerek başını bilgisayarın ekranından kaldırmadan klavyede bir şeyler yazdı. Ardından zafer kazanmış gibi son bir tuşa bastı, sandalyesinde döndü ve gözlüğünü çıkardı.

“Yüz gerdirme, penis büyütme, yağ aldırma? Hangisi, Bay Hole?”

“Teklifiniz için teşekkürler” dedi Harry. “Bu, Polis Memuru Bratt. Ottersen ve Becker’le ilgili bizi bilgilendirip yardımcı olabilirsiniz diye bir kez daha sizi görmeye geldik.”

Idar Vetlesen derin bir iç çekti ve mendille gözlüğünü silmeye başladı.

“Size bunu anlayacağınız şekilde nasıl izah edebilirim, Bay Hole? Polise yardımcı olma konusunda samimi, şiddetli bir istek duyan ve ilkeleri pek de önemsemeyen benim gibi biri için bile kutsal bazı şeyler vardır.” İşaretparmağını kaldırdı. “Doktor olarak çalıştığım bunca yıldır bir kez bile, asla...”, parmağını kelimelerle birlikte salladı, “...Hipokrat yeminimi bozmadım. Bundan sonra da bozmak gibi bir niyetim yok.”

Odaya çöken uzun sessizlikte Vetlesen yarattığı etkiden memnun bir halde onlara baktı.

Harry boğazını temizledi.

“Belki içinizdeki şiddetli yardım etme isteğini giderebiliriz Bay Vetlesen. Oslo’da Leon adındaki sözümona bir otelde çocuk fuhuşu yapıldığı ihtimali üzerine bir soruşturma yapıyoruz. Dün gece iki polisimiz, dışarıdaki bir arabadan otele girip çıkanların fotoğraflarını çekti.”

Harry, Katrine’in verdiği kahverengi A4 zarfı açtı, öne eğildi ve resimleri doktorun önüne koydu.

“Buradaki sizsiniz, değil mi?”

Vetlesen’in gırtlığına bir şey takılmış gibi oldu; gözleri büyüdü ve boynundaki damarlar belirirdi.

“Be-ben...” diyerek kekeleydi. “Ben yanlış ya da kanundışı bir şey yapmadım.”

“Tabii, kesinlikle” dedi Harry. “Biz sizi sadece tanık olarak çağırmayı düşünüyoruz. Orada olup bitenleri anlatabilecek bir tanık. Leon Otelinin hayat kadınları ve müşterileri tarafından kullanılan bir mekân olduğu zaten biliniyor; ama yeni olan şey, oraya girip çıkan çocukların da görüldüğü. Fu-huşun aksine çocuk fuhuşu, sizin de bildiğiniz gibi yasadışı. Durumu kamuoyuyla paylaşmadan önce sizi de haberdar etmemiz gerek diye düşündük.”

Vetlesen gözlerini fotoğrafa dikti. Yüzünü sertçe kaşdı. “Bu arada az önce TV2 haberlerini sunan hanımefendiyi gördük” dedi Harry. “Sahi, ismi neydi?”

Vetlesen cevap vermedi. Tüm o pürüzsüz gençliği gözlerinin önünde, bir anda uçup gitmiş, yüzü tek bir saniyede yaşlanmıştı sanki.

“Hipokrat yemininizde ufak bir gedik bulursanız bizi arayın” dedi Harry.

İki polis kapıya giderken Vetlesen onları durdurdu. “Muayene olmak için geldiler” dedi. “Hepsi bu.”

“Nasıl bir muayene?” diye sordu Harry.

“Bir hastalığa ilgili.”

“Aynı hastalık mı? Hangisi?”

“Önemi yok.”

Harry kapıya yürüyerek “Pekâlâ” dedi. “Tanık olarak çağrıldığınızda bu açıklamayı paylaşırsınız. Önemi olmadığını da söylersiniz. Ne de olsa yasadışı bir şey bulmadık.”

“Durun!”

Harry doktora döndü. Vetlesen dirseklerini masaya dayamış, yüzünü elleriyle kapatmıştı.

“Fahr sendromu.”

“Fare sendromu mu?”

“Fahr. F-a-h-r. Alzheimer’a benzeyen nadir bir kalıtsal has-

talik. Hastanın bilhassa bilişsel alanlardaki motor becerilerini bozar, hareketlerinde hafif ölçüde bir spastisiteye de neden olur. Çoğunlukla otuz yaşından sonra görülür ama çocuklukta da ortaya çıkabilir.”

“Hımm. Demek Birte ve Sylvia, çocuklarında bu hastalığın olduğunu biliyordu?”

“Sadece şüpheleniyorlardı. Fahr sendromunun teşhisi zordur; Birte Becker ve Sylvia Ottersen daha önceden birkaç doktora gitmiş ama çocuklarında herhangi bir rahatsızlık bulunamamış. Hatırladığıma göre ikisi de daha sonra internette araştırma yapmış, belirtileri aratmış ve endişe edecek kadar çok şeyin tuttuğunu görmüş.”

“Sonra da sizi mi aradılar? Bir estetik cerrahını?”

“Aynı zamanda hasbelkader Fahr uzmanı olmuş birisiyim.” “Hasbelkader mi?”

“Norveç’te on sekiz bin civarında doktor var. Peki dünyada bilinen kaç hastalık var, biliyor musunuz?” Vetlesen başıyla diplomalarla dolu duvarı gösterdi. “Sinir yollarıyla ilgili İsviçre’de gittiğim bir kursta Fahr sendromu da öğretildi. Orada öğrendiğim azıcık şey bile Norveç’te bu hastalığın uzmanı sayılmama yetti.”

“Peki Birte Becker ve Sylvia Ottersen’le ilgili bize neler söyleyebilirsiniz?”

Vetlesen omuzlarını kaldırdı. “Yılda bir defa çocuklarını getirirlerdi. Onları muayene ederdim. Durumlarında herhangi bir kötüleşme görmedim. Bunun haricinde hayatlarıyla ilgili hiçbir şey bilmiyorum.” Alnına düşen saçlarını geriye attı. “Ölümleriyle ilgili de.”

“Ona inandın mı?” diye sordu Harry, boş tarlaların arasından arabayla geçerlerken.

“Tam olarak değil” dedi Katrine.

“Ben de” dedi Harry. “Bence artık bu konuya odaklanalım

ve Bergen’i şimdilik erteleyelim.”

“Hayır” dedi Katrine.

“Hayır mı?”

“Aralarında bir bağlantı olmalı.”

“Ne gibi mesela?”

“Bilmiyorum. Saçma gelebilir ama Rafto’yla Vetlesen arasında bir bağlantı olabilir. Belki de Rafto

bunca senedir bu sayede gizlenmeyi başarmıştır.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Kendisine bir maske yaptırmıştır. Gerçek bir maske. Yüz ameliyatı.”

“Vetlesen’e mi?”

“İki kurbanın da aynı doktora gitmesini açıklayabilir bu. Rafto, Birte ve Sylvia’yı klinikte görmüştür ve onları kurban olarak seçmiştir.”

“Aceleci davranıyorsun” dedi Harry.

“Aceleci mi?”

“Bu tür cinayet soruşturmaları yapboz yapmak gibidir. İlk etapta parçaları toplar, kurcalar ve sabırlı olursun. Sense parçaları şimdiden yerlerine takmak için zorluyorsun. Daha çok erken.”

“Sadece düşündüklerimi birisine söylemek istedim. Kulağa aptalca mı geliyor, onu anlamak için.”

“Aptalca geliyor.”

“Bu yol emniyete gitmiyor” dedi Katrine.

Harry, Katrine’in sesinde tuhaf bir titreme duyup ona baktı. Ama yüzünden bir şey okunmuyordu.

“Tanıdığım birine Vetlesen’in söylediği bazı şeyleri doğrulatmak istiyorum” dedi Harry. “O da Vetlesen’i tanıyor.”

Harry ve Katrine’i Ring 3 otoyoluna bakan Gaustad Has-tanesi’ne ait olan ve Ön Klinik adıyla bilinen kahverengi binanın altındaki otoparktan almaya geldiğinde Mathias’ın üzerin-

de beyaz bir önlük, ellerinde standart san renkli bulaşık eldivenleri vardı.

Mathias arabalarını belli ki kendisine ait olan ve kullanmadığı park yerine yönlendirdi.

“Elimden geldiğince bisiklet kullanmaya çalışıyorum” dedi, kartını otoparkı anatomi bölümünün bodrum katındaki koridora bağlayan kapıdan geçirirken. “Bu kapı kadvraları götürüp getirirken çok işe yarıyor. Size birer kahve ısmarlamak isterdim ama ilk öğrenci grubumun dersini yeni bitirdim, diğeri de az sonra başlayacak.”

“Sana zahmet verdik, kusura bakma. Bugün bilhassa yorgun olmalısın.”

Mathias, Harry’ye merakla baktı.

“Rakel’le telefonda konuştuk da. Dün gece geç saate kadar çalıştığımı söyledi, o yüzden” diye ekledi Harry. İçinden kendisine küfretti ve renk vermediğini umdu.

“Rakel, evet.” Mathias başını iki yana salladı. “O da dün gece dışarıdaydı. Kızlarla çıktı. Güya bugün çalışmayacaktı. Telefon ettim; evi köşe bucak temizlemeye başlamış. Kadınlar işte! Ne diyebilirsiniz ki?”

Harry yüzüne sahte bir gülücük kondurup bu soruya verilebilecek hazır bir cevap olup olmadığını düşündü.

Yeşil hastane giysili bir adam, metal bir sedyeyi garajın kapısına itiyordu.

“Tromsö Üniversitesine bir teslimat daha mı?” diye sordu Mathias.

Yeşiller içindeki adam “Kjeldsen’e elveda deyin” diyerek gülümsedi.

Adamın bir kulağında Masai kadınlarının boyunlarına taktıkları halkaları andıran salkım şeklinde küçük halkalar takılıydı; tek fark bunların adamın yüzüne sinir bozucu bir asimetri katmasıydı.

Mathias “Kjeldsen mir diye sordu ve durdu. “Ciddi misin?”

“Otuz yıllık hizmet. Şimdi sıra Tromsö Üniversitesinde ^ incelenmeye geldi.”

Mathias battaniyeyi kaldırdıca Harry kısa bir an için cesedi gördü. Kafatasının derisi gerilmiş, yaşlı adamın kırışıklarını yok ederek alçıdan bir maske kadar beyaz yüzünü cinsiyetsiz hale getirmişti. Bunun vücudu korumak için yapıldığını, cesedin içerinden çürümemesi için atardamarların for-malin, gliserin ve alkol karışımı bir sıvıyla doldurulduğunu biliyordu Harry. Bir kulağına, üzerine üç basamaklı bir sayının işlendiği metal bir künye takılmıştı. Mathias öylece dikilip asistanın Kjeldsen’i garaj kapısına doğru itişini izledi. Biraz sonra kendine geldi.

“Kusura bakmayın. Kjeldsen uzun zamandır bizimleydi. Anatomi bölümünün şehrin merkezinde olduğu zamanlar orada profesörlük yapıyordu. Harika bir anatomiciydi. Güzel kasları vardı. Onu özleyeceğiz.”

“Seni fazla tutmayacağız” dedi Harry. “Idar’ın kadın hastalarla olan ilişkileriyle ilgili bize neler söyleyebileceğini merak ettik. Ve de onların çocuklarıyla.”

Mathias başını kaldırdı ve şaşırarak Harry’ye, Katrine’e, sonra tekrar dedektife baktı.

“Bana sorduğunu düşündüğüm şeyi mi soruyorsun?”

Harry başını salladı.

Mathias onları kilitli bir kapıdan geçirdi. Sekiz metal masanın ve bir ucunda yazı tahtasının olduğu bir odaya girdiler. Masalarda lambalar ve lavabolar vardı. Her masanın üzerinde beyaz el havlularına sarılı uzun bir cisim yatıyordu. Şekillerine ve boylarına bakılırsa bugünün konusunun kalça ve ayak arasındaki bir bölge olduğunu düşündü Harry. Burnuna klorlu kireç kokusu geldi ama Adli Tıp Kurumu’nun otopsi odasında duymaya alışkın olduğu kokunun yanma bile yaklaşamayacak kadar hafifti.

Mathias sandalyelerden birine geçerken Harry de öğre-

men masasının kenarına oturdu. Katrine metal masalardan birine yürüyüp üç beyni incelemeye koyuldu; sahte mi gerçek mi olduklarını anlamak imkânsızdı.

Mathias'ın soruyu cevaplaması epey sürdü. "Şahsen, Idar'la herhangi bir hastası arasında bir şey yaşandığını şimdiye dek ne gördüm, ne de başkasından duydum."

Hasta kelimesini vurgulayarak söylemesi Harry'yi şaşırttı. "Peki hastası olmayan kişiler?"

"Idar'ı hakkında yorum yapacak kadar iyi tanımıyorum. Ama yorum yapmasam daha iyi olur diyecek kadar tanıyorum." Yüzünde kararsız ve kısa süren bir tebessüm belirdi. "Sorun olmaz, değil mi?"

"Tabii ki. Merak ettiğim bir şey daha vardı. Fahr sendro-mu. Ne olduğunu biliyor musun?"

"Kabaca. Korkunç bir hastalık. Ve ne yazık ki çoğunlukla irsi olarak..."

"Bu hastalıkta uzmanlaşmış Norveçli bir doktor tanıyor musun?"

Mathias düşündü. "Hatırladığım kadarıyla tanımıyorum." Harry boynunu kaşıdı. "Tamamdır. Yardımın için sağ ol Mathias."

"Bir şey değil, ne demek. Fahr sendromuyla ilgili daha fazla bilgi istersen bu gece elimin altında kitaplar varken beni arayabilirsin."

Harry ayağa kalktı. Duvarın dibindeki dört büyük metal kutudan birinin kapağını açmış, omuzlarının üzerinden kutunun içine bakan Katrine'in yanına gitti. Dili karıncalandı, tüm bedeni harekete geçti. Saf alkolün içinde kasap dükkânındaki et yığınları gibi duran vücut parçaları değil, alkolün kokuşuydu bunu yapan. Yüzde kırk alkoldü.

"Hepsi hemen hemen bütün olarak geliyor" dedi Mathias. "Sonra vücut parçalarına ayrı olarak ihtiyaç duydukça onları kesip parçalıyoruz."

Harry, Katrine'in yüzünü inceledi. Hiç etkilenmemişe benziyordu. Derken arkalarındaki kapı açıldı. İlk öğrenciler içeri girdi ve mavi gömleklerini giyip beyaz lastik eldivenlerini takmaya başladılar.

Mathias onlara otoparka kadar eşlik etti. Kapıya geldiklerine Mathias Harry'nin kolundan tutarak onu durdurdu.

"Söylemem gereken küçük bir şey var, Harry. Ya da söylememem gerekiyor. Emin değilim."

"Söyle gitsin" dedi Harry, Mathias'm Rakel'le arasında olanları bildiğini düşünerek.

"Hafiften ahlaki bir ikilem yaşıyorum. Idar'la ilgili."

"Öyle mi?" İçi rahatlaması gerekirken garip bir şekilde hayal kırıklığı hissetti Harry.

“Önemi var mı bilmiyorum; belki de bunun kararını vermek bana düşmüyordur. Hem böylesi ciddi bir vakada sadakat son düşüneneğiniz şeylerden biridir herhalde. Her neyse. Geçen sene acil serviste çalışırken, Idar’ı tanıyan bir iş arkadaşımınla beraber bir gece vardiyasının sonunda kahvaltı yapmak için Postkafeen’e uğradık. Sabahın köründe açılan ve bira servisi olan bir kafe; o yüzden biraya susamış sabahçılar oraya sık gider. Bizim gibi başka zavallılar da.”

“Orayı biliyorum” dedi Harry.

“Idar da oradaydı. Çorba içen üstü başı pis bir erkek çocuğuyla oturuyordu. Bizi görünce şoke olmuş bir halde masasından fırlayıp yanımıza geldi ve bahaneler geveleyip bizi başından savdı. Sen az önce sorana dek o sahneyi hiç düşünmemiştim sanırım. O anda aklımdan ilk olarak ne geçtiğini şimdi hatırladım. Şey ihtimalini düşünmüştüm... Anla işte.” “Anladım” dedi Harry. Mathias’ın yüzündeki acı dolu ifadeyi görünce ekledi: “Bunu söylemekle doğru bir şey yaptın.” “Sağ ol.” Mathias zorla gülümsedi. “Yine de kendimi Ye-huda gibi hissediyorum.”

Harry duruma uygun sözler düşündü; ancak tek yapa*

bildiği elini uzatarak “Teşekkürler” diye mırıldanmak oldu. Mathias’ın soğuk eldivenine dokununca içi ürperdi.

Yehuda. Yehuda’nın öpücüğü... Slemalsveien’dan geçerlerken Rakel’in dilini ağzının içinde gezdirişini, hafifçe iç çekişlerini, yüksek sesle inlemelerini, Rakel’in kasıklarına çarptıkça kendi kasıklarına giren ağrıları düşünüyordu Harry. Bir de sevişmeyi uzatmak için yavaşladığında düş kırıklığıyla haykırmasını. Çünkü Rakel uzun sürsün istemiyordu. İçindeki şeytanı çıkarmak için gelmişti. Önce bedenini, sonra da evine gidip bir an önce ruhunu arındırmaktı amacı. Ve evinin her köşesini temizlemek... Ne kadar çabuk o kadar iyiydi Rakel için.

“Kliniği arasana” dedi Harry.

Katrine’in hızla çalışan parmaklarını ve minik *bip* seslerini dinledi. Sonra cep telefonunu ondan aldı.

Borghild, önceden çalışılmış nazik ve etkileyici bir sesle cevap verdi.

“Ben Harry Hole. Fahr sendromundan şikâyetçiysem kiminle görüşmem gerek, öğrenebilir miyim?”

Borghild sustu.

En sonunda “Duruma göre değişir” dedi, tereddüt ederek. “Ne gibi?”

“Babanızda görülen sendroma mesela.”

“Anladım. Idar Vetlesen orada mı?”

“Hayır, çıktı. Bugün dönmeyecek.”

“Bu kadar erken mi çıktı?”

“Körling maçı var. Yarın tekrar arayabilirsiniz.”

Kadının sabırsızlandığı belli oluyordu. Harry onun da çıkmak üzere olduğunu tahmin etti.

“Bygdöy Körling Kulübü’nde mi?”

“Hayır, özel bir tesiste. Gimle’nin aşağısında.”

“Teşekkür ederim. İyi akşamlar.”

Harry telefonu Katrine'e geri verdi.

“Onu almaya gidiyoruz” dedi.

“Kimi?”

“Uzmanı olduğu hastalığı hayatında bir kez bile duymamış bir asistanı olan doktoru.”

Villa Grande’yi sora sora buldular. İkinci Dünya Savaşı sırasında, salla okyanusu geçen denizcinin ve Kuzey Kutbu’na gitmeye çalışan gezginin aksine ünü ülke dışına taşmış bir Norveçliye, vatan haini Quisling’e ait olan gösterişli bir malikâneydi.

Malikânenin güneyine inen yokuşun aşağısında eski kışlaları andıran dikdörtgen, ahşap bir bina vardı. İçine girer girmez soğuk insanın yüzüne vuruyordu. Bir sonraki kapıyı geçince hava daha da soğuyordu.

Buzun üzerinde dört adam vardı. Bağırışları ahşap duvarlarda yankılanıyordu. Hiçbiri Harry ve Katrine’in geldiğini fark etmemişti. Pistte süzüle süzüle giden parlak bir taşa bağırıyorlardı. Iskoçya’nın Ailsa Craig adasından çıkartılan yirmi kiloluk ayilsit tipi granit taş, sahanın ucunda buza çizilmiş iki yuvarlağın ön tarafındaki üç taştan oluşan barajın karşısında durdu. Adamlar bir ayakla destek alıp öbürünü geriye atarak pistte kayarken birbirleriyle atıştılar, iyi süpürdüklerini söyleyip kendileriyle övündüler ve sonraki taş için hazırlandılar.

“Tam bir züppe sporu” diye fısıldadı Katrine. “Şunlara baksana.”

Harry cevap vermedi. Körlingi severdi. Taşın yavaşça ilerleyişini, Kubrick’in *Bir Uzay Macerasındaki* uzay gemileri gibi sürtünmenin olmadığı bir evrende Strauss yerine hafif bir uğultu ve hışımla yerleri silen süpürgelerin sesi eşliğinde dönüşünü izlemek onun için huzur vericiydi.

Adamlar sonunda onları gördüler. Harry ikisinin yüzünü

basın camiasından hatırladı. Biri Arve Stöp’tü.

Idar Vetlesen buzda onlara doğru ilerledi.

“Bir tur oynamak ister misiniz, Bay Hole?”

Harry'ye değil, diğer adamlara duyurmak istermiş gibi bağırarak yapmiştı bu teklifi. Sorunun ardından kulağa neşeli gelen bir kahkaha patlattı. Ne var ki çene derisini oynatan kasları, rol yaptığını açığa vuruyordu. Önlerine gelip durdu. Nefes alıp verdikçe ağzından beyaz dumanlar çıkıyordu. "Oyun bitti" dedi Harry.

Idar "Hiç sanmıyorum" diyerek gülümsedi. Ayakkabılarının tabanından girerek bacaklarına tırmanan buzun soğuğunu hissedebiliyordu Harry.

"Bizimle Emniyet Müdürlüğü'ne gelmenizi isteyeceğiz" dedi Harry. "Hemen şimdi."

Idar Vetlesen'in gülümsemesi kayboldu. "Neden?"

"nk bize yalan söylediniz. Ayrıca Fahr sendromu uzmanı falan değilsiniz."

"Kim diyor bunu?" diye sordu Idar, diğer körling oyuncularına duyamayacak kadar uzaktalar mı diye göz atarak.

"Yardımcınız diyor. nk daha önce bu hastalığın adını bile duymamış."

"Bakın" dedi Idar. Sesine yeni bir tını, çaresizliğin tınısı karışmıştı. "Buraya öylece gelip beni götüremezsiniz. Burada olmaz. Bu insanların önünde..."

"Müşterilerinin mi?" Harry, Idar'ın omuzlarının üzerinden arkaya baktı. Arve Stp' Katrine'i süzerek bir taşın dibini süpürürken gördü.

Idar'ın "Neyin peşinde olduğunuzu bilmiyorum" dediğini duydu. "Size yardım etmekten mutluluk duyarım; ama kasten buraya kadar gelip beni kk düşürecek, rezil edecekseniz işin rengi değişir. Bunlar benim en iyi arkadaşlarım." Derin ve tok bir ses "Biz devam ediyoruz Vetlesen" diye seslendi. Arve Stp'n sesiydi.

Harry tüm keyfi kaçan cerraha baktı. *En iyi* arkadaştan ne anladığını merak etti. Vetlesen'in dileğini yerine getirmek ufacık da olsa bir şey elde etmelerini sağlayacaksa bu zahmete değer diye düşündü.

"Pekâlâ" dedi Harry. "Gidiyoruz. Ama tam bir saat içinde Grönland'daki Emniyet Müdürlüğü'nde olmanız gerekiyor. Gelmezseniz yaygara kopararak sirenler eşliğinde gelip sizi alırız. Ve emin olun o sirenler Bygdöy'de çok net duyulur."

Vetlesen başını salladı ve bir an için alışkanlıktan kahkaha atacak gibi oldu.

Oleg kapıyı çarparak kapattı, hemen botlarını çıkarıp st kata koştu. Evde taze bir limon ve sabun kokusu vardı. Odasına daldı, kotunu çıkarıp eşofman altını üzerine geçirirken tavandan sarkan hareketli bir oyuncak telaşla çınladı. Odadan fırlayıp merdiveni inmek için iki uzun adımda tırabzana tutunmuşken annesinin odasının açık kapısından adının sesle-nildiğini duydu.

Odaya girdiğinde Rakel'i elinde uzun saplı bir tahta firasıyla yatağın önünde diz çökerken buldu.

"Daha hafta sonu temizlik yapmadın mı?"

Annesi “Evet ama tam yapmamıştım” dedi, ayağa kalkıp eliyle alnını sildi. “Nereye gidiyorsun?”

“Stada. Paten kaymaya. Karsten dışarıda bekliyor. Çay saatine kadar dönerim.” Oleg odadan çıktı ve Valle Hovin’in en büyük paten ustalarından Erik V’nin ona öğrettiği gibi vücudunu alçaltarak çoraplı ayaklarıyla yerde kaydı.

“Bir dakika bekle bakalım delikanlı. Paten konusu açılmışken...”

Oleg durdu. *Hayır, olamaz*, dedi içinden. Kesin patenleri bulmuştu.

Rakel kapıda dikildi, başını eğdi ve öldürücü soruyu sordu: “Ödevlerin ne âlemde?”

“Çok yok” dedi Oleg, rahatlamış bir gülümsemeye. “Çaydan sonra yaparım.” Annesinin kararsız kaldığını görünce “Bu elbise sana çok yakışıyor, anne” diye ekledi.

Rakel başını eğerek beyaz çiçekli, gök mavisi renkli eski elbisesine baktı. Oğluna dik dik baksa da dudağının kenarında bir tebessüm belirdi. “Dikkatli ol, Oleg. Baban gibi konuşmaya başladın.”

“Sahi mi? Ben onun sadece Rusça konuştuğunu sanıyordum.”

Aslında Oleg bunu söylerken hiçbir şey kastetmemişti; fakat cevabı duyunca annesine bir şey oldu, sanki kısa süreli bir şok yaşadı.

Oleg parmaklarının üzerinde dikildi. “Artık gidebilir miyim?”

“Evet, gidebilirsin mi?” Katrine Bratt’ın sesi, Emniyet Mü-dürlüğü’nün bodrum katındaki spor salonunun duvarlarında çınladı. “Gerçekten böyle mi dedin? Idar Vetlesen’e bunu mu söyledin?”

Harry, sırtüstü uzandığı sıranın üzerine eğilen yüzü görmek için yukarı baktı. Kubbe biçimli tavan lambası, Katrine’in başının etrafında parlayan sarı bir hale oluşturmuştu. Harry göğsünde demir bir çubuk tuttuğu için nefes nefeseydi. Doksan beş kiloluk halteri tam standdan kaldırdığında Katrine bir hışımla içeri girince tüm çabası boşa gitmişti.

“Mecburdum” dedi, halteri göğüs kemiğine oturtmak için biraz yukarı itmeyi başararak ‘Tanında avukatı vardı. Johan Krohn.’

“N’olmuş yani?”

“Krohn, müvekkilini hangi yollarla kara listeye aldığımızı sorgulamaya başladı. Norveç’te seks hizmeti alıp satmanın meşru olduğunu belirtti ve saygın bir hekimi Hipokrat yeminini bozmaya zorlamak için başvurduğumuz yöntemlerin skandal olduğunu söyledi.”

“Yok artık!” Katrine öfkeden titreyen bir sesle bağırdı. “Bu bii’ cinayet vakası!”

Harry onu daha önce bu denli gözü kararmış bir halde hiç görmemişti. En yumuşak sesiyle cevap verdi.

“Bak, bu cinayetleri hastalıkla bağdaştırırlayız, hatta böyle bir ihtimalin var olduğunu bile gösteremeyiz. Krohn da bunun farkında. O yüzden Vetlesen’i burada tutamadım.” “Ama orada... öylece yatıp... hiçbir şey yapmadan duramazsın!”

Harry göğüs kemiğinin sızladığını hissetti ve Katrine’in kesinlikle haklı olduğuna o anda karar verdi.

Katrine yüzünü elleriyle kapadı. “Ben... ben... çok özür dilerim. Şey diye düşündüm... Garip bir gün yaşıyorum da.” “Sorun değil” diye inledi Harry. “Şunu kaldırmama yardım eder misin? Yoksa birazdan...”

Katrine ellerini yüzünden çekip “Diğer taraf!” diye haykırdı. “Soruşturmaya diğer taraftan başlamalıyız. Bergen’den!” “Olmaz.” Harry ciğerlerinde kalan son nefesi de verdi. “Bergen bu soruşturmanın bir tarafı değil. Rica etsem?..” Katrine’e baktı. Kadının koyu renk gözlerinin yaşla dolduğunu gördü.

“Âdet dönemimdeyim” diye fısıldadı Katrine. Ardından gülümsedi. İfadesi o kadar çabuk değişti ki Harry’ye tepesinde başka biri, gözleri tuhaf biçimde parıldayan ve sesi tamamen kontrollü çıkan farklı bir insan dikiliyormuş gibi geldi. “Bu arada, evet ölebilirsin.”

Harry hayretler içinde kadının uzaklaşan ayak seslerini, çıtırdayan kemiklerinin sesini dinledi ve gözlerinin önünde kırmızı noktalar uçuşmaya başladı. Küfrederek demir çubuğu sımsıkı kavradı ve kükreyerek itti. Çubuk kımıldamadı bile.

Katrine haklıydı; istese bu şekilde ölebilirdi. Ölmeyi seçebilirdi. Komik ama gerçektir.

Kıpırdandı, ağırlıkların kayıp yere sağır edici bir çınlamayla düştüğünü duyana dek çubuğu bir tarafından kaldırdı. Ardından çubuğun diğer tarafı yere vurdu. Ayağa kalktı ve odada yuvarlanan ağırlıkları izledi.

Harry duş aldı, giyindi ve merdivenle altıncı kata çıktı. Döner sandalyesine yığıldığında kaslarındaki tatlı ağrıyı şimdiden hissedebiliyordu; ertesi sabah dinç uyanacaktı.

Telesekreterde Björn Holm’un mesajı vardı ve onu en kısa zamanda aramasını söylüyordu.

Holm telefona cevap verdiğiğinde arka planda yürek sızlatan inlemeler ve gitarın akıp giden notaları duyuldu.

“Neler oluyor?” diye sordu Harry.

“Dwight Yoakam” dedi Holm, müziğin sesini kısarak. “Herif acayip seksi, değil mi?”

“Neden aradığını sormuştum.”

“Kardan Adam’ın mektubunun sonuçlarını aldık.”

“Evet?”

“Yazımıyla ilgili özel bir durum yok. Standart lazer yazıcıda yazdırılmış.”

Harry bekledi. Holm’un söyleyecek bir şeyi olduğunu biliyordu.

“İlginç olan kullandığı kâğıt. Laboratuvarda hiç kimse bu tipte bir kâğıdı daha önce görmemiş; o yüzden biraz zaman aldı. Mitsumatadan yapılmış. Papirüse benzer bir Japon sak lifi. Kokusundan ayırt edilebiliyor. Kâğıdı ağaç kabuğu kullanarak elle imal ediyorlar. Çok özel ve nadide bir kâğıt. İsmi Kono.”

“Kono mu?”

“Almak istesen ancak on bin krona dolmakalem, mürekkep, cilt kaplamalı defter falan satan koleksiyon dükkânlarında bulursun. O dükkânları bilirsin işte...”

“Aslına bakarsan, bilmiyorum.”

“Ben de bilmiyordum” dedi Holm. “Ama Garnle Dram* mensveien’da Kono kâğıdı satan bir yer varmış. Onlarla konuştum ve adam bana böyle malzemeleri nadiren sattıklarını, o yüzden pek getirmediğini söyledi. Bunu, insanlarda eskisi gibi kalite anlayışının kalmamasına bağladı.”

“Yani bu şey anlamına mı geliyor?..”

“Evet, korkarım öyle. Adam en son ne zaman Kono kâğıdı sattığını hatırlamıyor.”

“Hımm. Peki tek satıcı bu dükkân mı?”

“Evet” dedi Holm. “Bergen’de de bir yer varmış ama birkaç sene önce satmayı bırakmışlar.”

Dwight Yoakam titrek ve kısık sesiyle hayatının aşkını toprağa verdiğini söylerken Holm bir cevap, daha doğrusu başka sorular bekledi. Ama Harry konuşmadı.

“Harry?”

“Buradayım. Düşünüyorum.”

“Harika!” dedi Holm.

Ülkenin iç kesimlerine has bu yavaş mizaha daha sonra nedenini bile bilmeden gülebilirdi Harry. Ama şimdi değil. Konuşmak için boğazını temizledi.

“Bence izinin bulunmasını istemeyen birinin bir cinayet dedektifinin ellerine böyle bir kâğıt vermesi tuhaf. Kâğıdı inceleyeceğimizi tahmin etmek için fazla polisiye dizi izlemeye bile gerek yok.”

“Belki de özel bir kâğıt olduğunu bilmiyordu.” dedi Holm. “Belki o almamıştı?”

“Bu da bir ihtimal tabii ki; ama içimden bir ses Kardan Adam’ın bu kadar basit bir hata yapmayacağını söylüyor.” “Ama yapmış.”

“Bunun bir hata olmadığını söylemeye çalışıyorum” dedi Harry.

“Yani şey mi demek...”

“Evet. İzini sürmemizi istiyor.”

“Neden?”

“Tipik bir durum. Oyun oynamak isteyen narsisist seri katil. Kendisini başrole koyarak en sonunda galip gelecek yenilmez ve kudretli taraf olarak görüyor.”

“Kime galip gelecek?”

“Eee” dedi Harry ve aklındaki ilk kez sesli söyledi. “Bu da kulağa narsisistçe gelecek ama bana karşı.”

“Sen mi? Niye?”

“Hiçbir fikrim yok. Belki de Norveç’te seri katil yakalamış tek polis olduğumu biliyordur ve beni rakip olarak görmüştür. Mektupta ona gönderme yapmış zaten. Toowoomba’ya. Ben de bilmiyorum, Holm. Ha, bu arada; Bergen’deki dükkânın adını biliyor musun?”

“Alo, ben Fileee!” dedi, telefonu açan adam.

Ya da Harry öyle işitti. İsim, Bergen aksanına has o ahenk ve tonlamayla anlaşılabilir hale gelmişti. Yumuşak bir /, uzun bir e, ortada bir düşme ve sonda anlaşılabilir haldeki bir s. Adını kendi isteğiyle *file* olarak telaffuz eden, nefes nefese Peter Flesch’in sesi yüksekti ve yardıma hazırdı. Çene çalmayı seven biriydi. Yükte hafif pahada ağır her türden antikayı satıyordu ama bilhassa pipolar, çakmaklar, deri evrak çantaları ve kırtasiye malzemelerinde uzmanlaşmıştı. Sattığı parçaların bazıları kullanılmış, bazıları yeniydi. Müşterilerinin çoğu kendisiyle aynı yaşlarda düzenli müşterilerdi.

Harry’nin Kono kâğıdıyla ilgili sorduğu sorularan pişmanlık dolu bir sesle yanıtladı; artık bu kâğıttan satmıyordu. Birkaç senedir hiç Kono getirmemişti bile.

“Çok fazla soru soruyor olabilirim” dedi Harry. “Ama çoğunlukla düzenli müşterileriniz olduğuna göre Kono kâğıdı satın alanları hatırlamanız mümkün mü?”

“Belki bir iki tanesini. Biri Möller’di. Biri de Möllarenli ihtiyar Kikkussen. Biz kayıt falan tutmayız ama karımın hafızası iyidir.”

“Sizden rica etsem hatırladıklarınızın tam adlarını, yaklaşık kaç yaşında olduklarını ve nerede oturduklarını yazıp bana e-postayla...”

Harry’nin lafı bir cıkcıkla kesildi. “Biz e-posta kullanmıyoruz, evladım. Kullanmayı da düşünmüyoruz. Sen en iyi faks numarası ver.”

Harry Emniyet Müdürlüğü’nün numarasını verdi. Duraksadı. Aniden bir ampul yandı kafasında.

Böyle fikirler asla sebepsiz yere gelmezdi.

“Bundan birkaç sene önce, Gert Rafto adında bir müşteriniz oldu mu hiç?”

“Demir Rafto mu?” diyerek güldü Peter Flesch.

“Adını duydunuz mu?”

“Burada bütün şehir Rafto’nun kim olduğunu bilir. Hayır, bizim müşterimiz değildi.”

Harry’nin eski amiri Möller, neyin mümkün olduğunu görebilmek için etraftaki imkânsızlıkları elemek gerektiğini söylerdi daima. Bu nedenle bir dedektif onu çözüme götürmeyecek ipuçları bulduğunda üzülmemeli, aksine memnuniyetle o ipuçlarını elemeliydi. Tabii sadece bir fikirdi bu.

“Peki, yine de teşekkür ederim” dedi Harry. “İyi günler.” “O benim müşterim değildi” dedi Flesch. “*Ben onun müş-ter isiydim.*”

“Efendim?”

“Evet, öyle. Bana ıvır zıvır getirirdi. Gümüş çakmaklar, altın kaplama kalemler. O tip şeyler. Bazılarını ondan satın alırdım. Tabii o eşyaların şeylere ait olduğunu öğrenene kadar...” “Nelere ait olduğunu?”

“Bilmiyor musun? Onları gittiği olay yerlerinden alıyor-muş.”

“Yani sizden hiçbir şey almadı mı?”

“Rafto bizde satılan şeylere ihtiyaç duymuyordu.”

“Ya kâğıda? Kâğıt herkese lazım olur, değil mi?”

“Hımm. Bir dakika, karıma sorayım.”

Ahizeyi eliyle kapasa da Harry adamın karısına seslendiğini ve alçak sesle konuştuklarını işitti. Biraz sonra ahizeyi kapatan el kalktı ve Flesch neşeli Bergen aksanıyla konuştu: “Karımın dediğine göre o kâğıttan satmayı bıraktığımızda elimizde kalanları Rafto almış. Gümüş bir kalemlikle takas etmişiz galiba. Karımın hafızası çok iyidir, dedim sana.” Harry telefonu kapatırken kendisine Bergen yolunun görüldüğünü biliyordu. Bergen’e dönecekti.

Oslo’daki Brynsalleen 6 binasının birinci katının ışıkları akşamın dokuzunda hâlâ ıslık ıslık yanıyordu. Altı katlı bina, modern kırmızı tuğlalarla örülü duvarları ve çelik grisi ön cephesiyle dışarıdan bakıldığında alelade bir iş merkezine benziyordu. Dört yüzü aşkın çalışanının büyük çoğunluğunu mühendisler, bilgi işlem uzmanları, sosyal bilimciler, labora-tuvar teknisyenleri, fotoğrafçılar ve benzerlerinin oluşturduğuna bakılırsa içi için de aynı şeyi söylemek mümkündü. Ancak burası “ulusal organize ve diğer önemli suçlarla mücadele birimi”, daha genel ve eski adıyla *Kriminalpolitisen-tralen*, ya da daha kısa haliyle Kripos’tu.

Espen Lepsvik, cinayet soruşturmasında kaydedilen gelişmelerin üzerinden geçtikten sonra adamlarını yollamıştı. Fazla aydınlatılan boş toplantı odasında şimdi sadece ikisi vardı.

“Sonuçlar biraz zayıf” dedi Harry Hole.

“*Elde var sıfır* demenin güzel bir yolu” dedi Espen Lepsvik, baş ve işaretparmağıyla gözkapaklarını ovuşturarak. “Bana bulduklarını anlatırken bir yere oturup bira mı içsek?” Espen Lepsvik arabayı şehir merkezinde ikisinin de evinin yolunun üzerindeki Kafe Justisen’e sürerken Harry ona bildiklerini anlattı. Biraya susamış öğrencilerden susuzluğu daha da çok olan avukatlara ve polislere kadar her kesimden

insanın uğrak yeri olan alkol ruhsatlı kafenin arkasında bir masaya geçtiler.

“Bergen’e Skarre’yle değil, Katrine Bratt’la gitmeyi düşünüyorum” dedi Harry, sodasını yudumlarken. “Buraya gelmeden önce siciline baktım. Temiz işlerde çalışmış görünüyor ama dosyasında yazdığına göre Bergen’de iki cinayet soruşturmasına da katılmış. Yanlış hatırlamıyorsam o dosyaları sen yönetmiştin.”

“Bratt, evet, hatırladım onu” dedi Espen Lepsvik. Pis pis sırıtarak yeni bir bira için parmağını kaldırdı.

“Ondan memnun muydun?”

“Hem de çok. O... nasıl desem... aşırı yetenekli.” Harry’ye göz kırptı. Yuvarladığı üç birayla şimdiden çakırkeyif olmuş yorgun bir dedektife benziyordu, “ikimiz de evli olmasaydık herhalde şansımı denerdim.” Lepsvik bardağını kafaya dikip bitirdi.

“Ben daha çok, dengeli biri olup olmadığını merak ediyorum” dedi Harry.

“Dengeli mi?”

“Evet, onda bir şey var... Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Yoğun bir şey.”

“Neyi kastettiğini anladım.” Espen Lepsvik başını yavaşça sallarken gözleri Harry’nin yüzüne odaklanmaya çalıştı. “Kızın sicili tertemiz. Ama aramızda kalsın, Bergen’deki çocuklardan birinden o ve kocasıyla ilgili bir şeyler duydum.”

Lepsvik, Harry’nin yüzünde ne duyduğunu anlatmasını isteyen bir ifade aradı ama bir şey göremedi. Yine de devam etti.

“Şey gibi... bilirsin işte... deriler, lateksler. Sado-mazo... Öyle tiplerdenmiş galiba. Biraz sapıkça.”

“Bu beni ilgilendirmez” dedi Harry.

Lepsvik kendini savunmuş gibi ellerini kaldırdı ve “Yo, yo, yo, beni de ilgilendirmez!” diye bağırdı. “Sadece bir söy-

lenti. Sana bir şey diyeyim mi?” Lepsvik pişmiş kelle gibi sırttı, bira kokan nefesi Harry'nin burnuna gidecek kadar öne eğildi. “Ona her türlü itaat ederim.”

Harry farkında olmadan ona nasıl baktıysa Lepsvik aniden açıksözlülüğü için pişman olmuş görünüp masasındaki yerine çekiliverdi. Sonra da sesi ciddileşti.

“Profesyonel biri. Akıllı. Dikkatli ve işine sadık. Onu iki faili meçhul dosyaya dahil etmem için bana ne kadar büyük bir hararetle ısrar ettiğini hatırlıyorum. Ama dengesiz diyemem, hatta tam tersi. İçine kapanık, kasvetli tiplerden. Zaten çoğu insan öyle değil mi? Evet, düşündüm de, onunla harika bir ikili olabilirsin sen.”

Harry bu iğneleyici lafa gülümsedi ve ayağa kalktı. “Verdiğin tüyolar için sağ ol, Lepsvik.”

“Sen de bana bir tüyo versen? İkinizin arasında... bir şeyler mi var yoksa?”

“Sana verebileceğim tek tüyo,” dedi Harry, masaya bir yüzlük bırakarak, “bu gece arabam burada bırakman.”

9. Gün Bergen

DY604'ün tekerlekleri saat tam 8.26'da Bergen'deki Fles-land Havalimanı'nın ıslak asfaltına değdi. İniş öyle sertti ki Harry bir anda gözlerini açtı.

“İyi uyudun mu?” diye sordu Katrine.

Harry başını aşağı yukarı salladı, gözlerini ovuşturdu ve yağmurla ağaran güne baktı.

“Uykunda konuşuyordun” dedi Katrine, gülümseyerek.

“Hımm.” Harry ne söylediğini sormak istemedi. Onun yerine, rüyasında ne gördüğünü anımsamaya çalıştı. Rakel değildi. Gecelerdir onu bir kez olsun rüyasında görmemişti. Akimdan çıkarmıştı onu. İki birlikte bunu başarmışlardı. Bergen'in düzlüklerine giden ve iki hafta sonra Revurt-jern Gölü'nde cesedi bulunan eski amiri ve akıl hocası Bjar-ne Möller'di rüyasında gördüğü. Oraya gitmek Möller'in kendi kararıydı; tıpkı başparmağı çıkan Zenon gibi artık hayatın yaşamaya değer olmadığını düşünüyordu çünkü. Gert Rafto da mı aynı fikre kapılmıştı? Yoksa hâlâ orada bir yerlerde hayatta mıydı?

Yolcu salonundan geçerlerken “Rafto'nun eski eşini aradım” dedi Katrine. “O da kızı da bir daha polislerle görüşmek ve eski yaraları deşmek istemiyormuş. Bir şey diyemedim. Ne de olsa o zamana ait raporlar yeter de artar bile.” Terminalin dışındaki taksilerden birine bindiler.

Camları döven yağmurun ve bir sağa bir sola dönen sileceklerin sesini bastırmak için sesini yükselterek “Eve dönmek güzel mi?” diye sordu Harry.

Katrine umursamaz bir edayla omuz silkti. “Yağmurdan küçüklüğümden beri nefret ederim. Buraya Doğu Norveçlilerin seviştikleri kadar sık yağmur yağmadığını söyleyen Bergenlilerden de.”

Danmarksplads Meydan'ndan geçtikten sonra Harry başını kaldırıp Ulriken'in zirvesine baktı. Karla kaplıydı ve hareket halindeki teleferikleri görebiliyordu. Daha sonra Store Lungegårdsvann körfezinin yanında yılan gibi kıvrılan kaygan yollardan geçip nihayet şehre gelenleri sıkıcı yolun ardından hoş bir sürprizle karşılayan merkeze vardılar.

Önünde liman bulunan Bryggen binalarının yanındaki SAS Oteli'ne girdiler. Harry, Katrine'e ailesinin yanında kalıp kalmayacağını sordu. Katrine bir gecelik ziyaret için onlara zahmet vermek istemediğini, hatta buraya geldiğinden haberlerinin bile olmadığını söyledi. Odalarını tutup anahtarlarını aldılar. Asansörle çıkarken konuşmadılar. Katrine, asansörde oluşan sessizlikler üstü kapalı bir esprinin konusuymuş gibi Harry'ye gülümsedi. Harry başını eğdi ve vücudunun yanlış sinyaller göndermemesini umdu. Ya da gerçek sinyaller.

Asansörün kapıları nihayet açıldı ve Katrine'in kalçaları koridorda zarif adımlarla salındı.

“Beş dakika sonra lobide” dedi Harry.

Altı dakika sonra otel lobisinde otururlarken “Programımız ne?” diye sordu Harry.

Katrine derin koltukta öne doğru kaydı ve deri kaplı ajandasını karıştırdı. Kıyafetini gri renkli şık bir takım elbiseyle değiştirdiğinden otelin iş insanlarından oluşan müşterilerine hemen ayak uydurmuştu.

“Sen kayıp şahıslar ve şiddet suçları biriminin şefi olan Knut Müller-Nilsen’le görüşüyorsun.”

“Benimle gelmiyor musun?”

“Gelirsem herkese selam verip laflamak zorunda kalırım ve bütün günüm boşa gider. Hatta kimseye benden bahsetmezsen daha iyi olur. Uğramadım diye alınırlar şimdi. Ben Rafto’yu son gören tanıkla konuşmak için Öyjordsveien’a gideceğim.”

“Hımm. Orası nerede?”

“Rıhtımın orada. Bu tanık onu arabasından inip Nordnes Parkı’na giderken görmüş. Arabayı daha sonra kimse almaya gelmemiş. Bölge didik didik aranmış ama bir şey bulunamamış.”

“Sonra ne yapacağız?” Harry baş ve ortaparmağım çenesinde gezdirirken keşke otelden çıkmadan tıraş olsaydım diye geçirdi aklından.

“Sonra sen soruşturmada yer alan ve hâlâ merkezde çalışan dedektiflerle eski raporları inceleyeceksin. Bilgi edinip olaya farklı bir açıdan bakmaya çalışacaksın.”

“Olmaz” dedi Harry.

Katrine başını ajandadan kaldırdı.

“Dedektifler muhtemelen o zaman vardıkları sonuç neyse sadece onu savunacak” diye açıkladı Harry. “Raporları Oslo’da sessiz sakin bir yerde okusam daha iyi olur. Buradaki vaktimi Gert Rafto’yu daha iyi tanımak için harcayacağım. Eşyalarını görebileceğimiz bir yer var mı?”

Katrine başını iki yana salladı. “Ailesi sahip olduğu her şeyi Kurtuluş Ordusu’na bağışlamış. Zaten çok bir şeyi yokmuş. Birkaç mobilya ve giysi.”

“Peki yaşadığı ya da kaldığı yer?”

“Boşandıktan sonra Sandviken’de bir apartman dairesinde yalnız yaşamış ama ev yıllar önce satılmış.”

“Hımm. Çocukluğunu geçirdiği bir ev, hâlâ ailesine ait bir

kır evi ya da yazlık falan da mı yok?”

Katrine duraksadı. “Raporlarda Fedje’de, Finnöy adasındaki polis yazlıklarında küçük bir kulübeden bahsediliyor. Böyle vakalarda bu evler genellikle aileye kalır; o yüzden belki gidip görebiliriz. Rafto’nun eşinin numarası bende var. Telefon açıp sorarım.”

“Polisle konuşmadığını söylemiştin.”

Katrine sinsice sırtıp göz kırptı.

Harry'nin resepsiyondan ödünç aldığı şemsiye daha rıhtımdaki balık pazarı Fisketorget'e varamadan kuvvetli rüzgâra dayanamayıp tersyüz oldu; Harry başını eğerek emniyet binasının kapısına koşarken harap olmuş bir yarasaya dönmüştü.

Harry danışmada dikilip Amir Knut Müller-Nilsen'i beklerken Katrine aradı ve Finnøy'deki kulübenin hâlâ Rafto'nun ailesine ait olduğunu söyledi.

“Ama karısı olaydan sonra oraya adım atmamış. Dediğine göre kızı da aynı şekilde.”

“O zaman gidelim” dedi Harry. “Saat bir gibi dönmüş olurum.”

“Tamam, ben de bize bir tekne ayarlayayım. Zacharias iskelesinde buluşalım.”

Gülen gözleri ve tenis raketi kadar büyük elleriyle Knut Müller-Nilsen mutlu bir oyuncak ayıyı andırıyordu. Elleri başının arkasındaydı ve masasındaki yüksek kâğıt yığınları, onu kara saplanmış gibi gösteriyordu.

“Rafto, hımm” dedi Müller-Nilsen, Bergen'e Doğu Norveçlilerin seviştiği kadar sık yağmur yağmadığını söyledikten sonra.

“Görünüşe göre polisleriniz sizi terk etmeye meyilli” dedi Harry, kucağındaki raporların arasından çıkan Gert Rafto'nun fotoğrafını göstererek.

“Oh, öyle mi diyorsun?” diye sordu Müller, odanın kâğıtla dolu olmayan bir köşesinde kendisine arkası çıtalı bir sandalye bulan Harry'ye bakarak.

“Bjarne Möller” dedi Harry.

Müller-Nilsen “Doğru” dedi; ama tereddütü onu ele verdi. “Fløyen'de ortadan kaybolan polis memuru” dedi Harry. “Tabii ya!” Müller-Nilsen alnına bir şaplak attı. “Trajik bir olaydı. Burada çok kısa bir süre kaldığı için şey yapamamıştım.. Kayboldu sanılıyordu, değil mi?”

“Öyle olmuştu” dedi Harry. Pencereden bakarken Bjar-ne Möller'in idealizmden yozlaşmaya uzanan yolunu geçirdi aklından. Başkalarının hiçbir zaman bilemeyeceği iyi niyetli davranışlarını ve trajik hatalarını düşündü. “Bana Gert Rafto'yla ilgili neler söyleyebilirsiniz?”

Müller-Nilsen'in Rafto'yu tarif edişini duyunca *Benim Bergen'deki ruh ikizim*, dedi içinden Harry: alkole sağlıksız ölçüde düşkünlüğü, zor mizacı, yalnızlığı sevmesi, güvenilmezliği, kuşku verici ahlak anlayışı ve kara lekelerle dolu sicili...

“Ama analiz ve sezgi konusunda sıradışı güçleri vardı” dedi Müller-Nilsen. “Tabii bir de demir kadar sağlam iradesi, içinde onu harekete geçiren... bir şey vardı. Nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Rafto uçlarda yaşayan birisiydi. Tabii başına gelenleri söylememe gerek bile yok.”

“Ne geldi?” diye sordu Harry. Kâğıt yığınlarının arasında bir kül tablası dikkatini çekti.

“Rafto şiddete meyilliydi. Onny Hetland kaybolmadan önce Rafto’nun onun dairesinde görüldüğünü biliyoruz. Hetland belki de Laila Aasen’in katilinin kimliğini açığa çıkaracak bir şeyler biliyordu. Kadından hemen sonra Rafto da kayıplara karıştı. İntihar edip boğulmuş olması uzak bir ihtimal değil. Her neyse, sonuçta geniş çaplı bir soruşturma yapmak için herhangi bir neden göremedik.”

“Yurtdışma kaçmış olamaz mı?”

Müller-Nilsen gülümsedi ve başını hayır der gibi salladı.

“Neden?”

“Çünkü bu dosyada zanlıyı yakından tanıma avantajına sahiptik. İstediyse Bergen’den gitmiş olabilir tabii; ama kaçacak türden bir insan değildi. Bu kadar basit.”

“Hiçbir yakım ya da dostu onun yaşadığına dair bir işaret bildirmedi mi?”

Müller-Nilsen yine başını salladı. “Anne babası yaşamıyor, pek arkadaşı da yoktu. Eski karısıyla arası iyi değildi; o yüzden onunla bile zar zor iletişim kurduk.”

“Peki ya kızı?”

“Kızıyla yakınlardı. Akıllı, hoş bir kızdı. Yetiştigi ortama bakılırsa kendini çok iyi yetiştirdi tabii.”

Harry, bunun herkesçe bilinen bir gerçek olduğu imasını fark etti. *Çok iyi yetiştirdi tabii...* Çoğu şey hakkında çok şey bilmeniz gereken küçük polis merkezlerine has bir kalıptı bu.

“Rafto’nun Finnöy’de bir yazlığı varmış, doğru mu?” diye sordu Harry.

“Evet. Orası inzivaya çekilmek için çok uygun bir yerdi. Düşünüp taşınmak, sonra da...” Müller-Nilsen koca ellerinden biriyle boğazını tutar gibi bir hareket yaptı. “Orayı da aradık, köpeklerle tüm adayı dolaştık, suyu bile taradık. Bir şey çıkmadı.”

“Ben de oraya bir baksam iyi olacak.”

“Görecek pek bir şey yok. Demir Rafto’nun kulübesinin tam karşısında bizim de kulübemiz var. Rafto’nunki ne yazık ki harap halde. Karısının orayı elden çıkarmamış olması çok yazık. Oraya bir kere bile gitmedi.” Müller-Nilsen saate göz attı. “Benim bir toplantım var; ama dosyaya bakan kıdemli polislerden biri seninle raporları inceleyebilir.”

“Gerek yok” dedi Harry, kucağında duran resme bakarak. Nedense fotoğraftaki yüz bir anda yakın zaman önce gördüğü bir yüz gibi geldi. Onu daha önce farklı bir kılıkta mı görmüştü? Caddede yürürken yanından mı geçmişti? Yoksa hayatında fark edilmeyecek kadar küçük yer kaplamış biri miydi? Sofies Gate’de sinsice dolanan trafik polislerinden ya da Vinmonopol’deki¹ çalışanlardan biri olabilir miydi? Bulamayınca pes etti.

“Demek ona Gert demiyordunuz?”

“Efendim, anlamadım?” dedi Müller-Nilsen.

“Ondan Demir Rafto diye bahsediyorsunuz. Gert adını kullanmıyordunuz yani?”

Müller-Nilsen Harry’ye şüpheli bir bakış attı, gülmek istedi ama yüzünde ancak buruk bir gülümseme belirebildi. “Hayır, ona herhalde bir kez bile Gert dememiştir.”

“Anladım. Yardımınız için sağ olun.”

Harry binadan ayrılmak üzereyken Müller-Nilsen arkasından seslendi. Amir, koridorun ucundaki odasının kapısında dikiliyordu. Kelimeleri duvarların arasında kısa bir an için yankılandı.

“Rafto da ona Gert dememizden hoşlanmazdı bence.” Harry emniyet binasının dışında durup rüzgâr ve yağmurda iki büklüm yürümeye çalışan insanlara baktı, içindeki his geçmiyordu. Bir şey ya da biri burada, hemen yakınında, görünür haldeydi. Keşke her şeyi doğru bir sırada ve doğru bir ışıpta görebilseydi.

Katrine konuştukları gibi Harry’yle iskelede buluştu. “Bunu bir arkadaşımın ödünç aldım” dedi, altı metrelik tekneyi iskelenin dar ağzından çıkarırken. Nordnes yarımadasının çevresinden dolaşırlarken Harry bir ses duyup arkasını döndü ve bir totem direği gözüne çarptı. Ahşap yüzler ağızlarını ardına kadar açıp boğuk bir sesle ona bağırıyordu sanki. Soğuk ve kuvvetli bir rüzgâr teknenin üzerini süpürdü.

“Akvaryum’daki fokların sesi” dedi Katrine.

Harry montuna sıkıca sarındı.

Finnöy ufacık bir adaydı. Fundalıklar dışında, yağmurun vurduğu toprakta tek bir bitki yetişmese de Katrine’in tekneyi ustaca bağladığı bir iskelesi vardı en azından. Oyuncak çocuk evi boyutunda topu topu altmış ahşap kulübeden oluşan yerleşim bölgesi, Harry’ye Soweto’da gördüğü madenci barakalarını hatırlattı.

Katrine, Harry’yi ahşap kulübelerin arasında uzanan ça-kıltaşlı bir yola götürdü. Az sonra içlerinden birine doğru yürüdüler. Duvarlarındaki boya döküldüğü için diğerlerinin arasında hemen fark edilen bir kulübeydi. Camlarından biri çatlaktı. Katrine ayaklarının ucunda yükselerek kapının yukarısındaki duvar lambasını tuttu ve vidalarını söktü. Kubbe biçimli kapağı çevirdi ve gıcırdayan bir metal sesiyle lambanın içinden ölü böceklerle bir de anahtar düştü. Katrine anahtarı havada yakaladı.

“Eski karısı beni sevdi” dedi Katrine, anahtarı kapıya yerleştirirken.

Kulübenin içi küf ve ıslak odun kokuyordu. Harry karanlığa baktı, bir düğmeye basıldığını işitti ve ışık yandı.

“Kadın evi kullanmıyor ama hâlâ elektrik var” dedi Harry.

“Ortak kullanım” dedi Katrine, etrafa yavaşça göz gezdirerek. “Emniyet ödüyor.”

Kulübe yirmi beş metre kare kadardı ve bir oturma odası, bir mutfak ve bir yatak odasından oluşuyordu. Tezgâhın ve oturma odasındaki masanın üstü boş bira şişeleriyle doluydu. Duvarlara hiçbir şey asılmamıştı; ne denizliklerde süs eşyası, ne de kitaplıkta tek bir kitap vardı.

“Bir de kiler var” dedi Katrine, yerdeki bir kapağı işaret ederek. “Burası artık senin alanın. Ne yapıyoruz şimdi?”

“Arıyoruz” dedi Harry.

“Neyi arıyoruz?”

“Düşüneceğimiz son şey bu olsun.”

“Neden?”

“Çünkü belirli bir şeyi ararken daha önemli olan başka bir şeyi kaçırmayı kolaylaştırır. Zihnini boşalt. Onu gördüğün zaman neyi aradığını anlayacaksın.”

Katrine abartılı bir yavaşlıkla “Ta-mam” dedi.

“Sen bu taraftan başla” dedi Harry. Yerdeki kapağa yürüdü ve kapağa takılı demir halkayı yukarı çekti. Kapak açılınca karanlığa inen daracık bir merdiven belirdi. Aşağı inmekte tereddüt ettiğini Katrine’in görmediğini umdu.

Harry toprak ve çürük tahta kokan rutubetli karanlığa inerken yüzüne uzun zaman önce ölmüş örümceklerin ördüğü kuru ağlar takıldı. Kilerin tamamı yeraltındaydı. Merdivenin başında bir düğme bulup bastı ama hiçbir şey olmadı. Görebildiği tek ışık, yan duvarın dibindeki bir buzdolabının tepesinde yanan küçük kırmızı lambaydı. Cep fenerini açınca ışık konisi bir depo kapağının üzerine vurdu.

Kapağı açarken menteşeler gıcırdadı. İçi marangozluk aletleriyle dolu bir bölmeydi burası. Bu aletlerin faydalı şeyler yapma hevesine sahip bir adama ait olduğunu düşündü Harry; katilleri yakalamanın dışında.

Ne var ki aletler pek kullanılmışı benzemiyordu; belki de en sonunda bu işlerde iyi olmadığını, bir şeyleri yapmakta değil çözmekte usta olduğunu düşünüp pes etmişti Rafto. Harry ani bir sesle arkasını döndü. Buzdolabı termostatının pervanesinin çalışmaya başladığını görünce rahat bir nefes aldı. İkinci bölmeye gitti. Buradaki şeylerin üzerine bir kilim serilmişti. Kilimi kaldırıncaya burnuna keskin bir küf ve pas kokusu doldu. Fenerin ışığı çürümeye yüz tutmuş bir plaj şemsiyesi, plastik bir masa, bir yağın buzdolabı çekmecesini, rengi solmuş plastik sandalyeler ve bir kroket setini aydınlatıyordu. Kilerde başka da bir şey yoktu. Katrine’in üst katı didik didik aradığını duyabiliyordu. Bölmenin kapağını kapatırken çekmecelerden birinin kilimi kaldırdığı sıra-

da yere düşüp kapağın kapanmasını engellediğini fark etti. Çekmeceyi ayağıyla geri itmek üzereydi ki durup baktı. Fenerden yayılan ışıkta, yanda yazan kabartmalı harfleri gördü: Electrolux. Termostatu uğuldayan buzdolabının olduğu duvara yürüdü. Markası Electrolux’tü. Sapından tutup çektiğinde kapak yerinden bile kımıldamadı. Sapın altındaki kilidi görünce buzdolabının basit bir asma kilitle

kilitlendiğini fark etti. Levveyi almak için alet deposuna gitti. Döndüğünde Katrine merdivenden iniyordu.

“Yukarıda bir şey yok” dedi. “Bence artık gidelim. Sen ne yapıyorsun?”

“Kırıp açma işi” dedi Harry, levyenin ucunu buzdolabının kapağındaki kilidin hemen üzerine yerleştirerek. Levyenin diğer ucunu tüm ağırlığıyla itti. Kilit açılmadı. Tutuşunu ayarladı, bir bacağıyla merdivenden destek aldı ve tekrar itti.

“Lanet...”

Kapak kuru bir patlama sesiyle açılırken Harry paldır küldür yere düştü. Fenerin tuğla zemine düşüşünü ve vücuduna buzdan bir nefes gibi çarpan soğuğu hissetti. Arkasına düşen feneri el yordamıyla bulmaya çalışırken Katrine’in sesini duydu. İnsanın içine işleyen, kulağa kahkaha gibi gelen histerik hıçkırıklara dönüşen, derinden, sert bir çığlıktı. Ne-feslenmek için iki saniye durduktan sonra Katrine aynı çığlığı bir daha attı. Bu defa, doğum sancısı çeken bir kadının acısını yansıtan düzenli, törensel bir ezgi gibiydi sesi. Bu arada Harry göreceğini görmüş ve Katrine’in niye böyle bağırdığını anlamıştı. Bağırıyordu çünkü on iki yıldan sonra dondurucu hâlâ kusursuz biçimde çalışıyordu ve lambası, buzdolabının içine tıkıştırılan kolları önde, dizleri bükülü ve başı bir yana eğilmiş bir şeyi açığa çıkarıyordu. Bedenin tamamı buz kristalleriyle kaplıydı, sanki üzerinde beyaz bir mantar tabakası bitmiş gibiydi; çarpık şekli Katrine’in çığlıklarının adeta görsel bir temsiliydi. Harry’nin midesini bulandıran şey bu do-ğildi ama. Buzdolabının kapağı açıldıktan saniyeler sonra ceset öne doğru düştü, alm kapağın kenarına vurdu ve yüzünden savrulan buz kristalleri kilerin zeminine yağdı. Harry cesedin, onlara sırttan Gert Rafto olduğunu ancak o zaman anlayabildi. Rafto’nun yüzündeki sırtma, bir içeriden bir dışarıdan kaba ve ota benzer bir iple zikzak çizerek dikilen dudaklarıyla oluşmamıştı. Sırtma ancak oraya çakılmış olabilecek çivilerin başlarından ibaret siyah bir çizgi halinde çene hizasını boydan boya geçerek yanaklara doğru ilerliyordu. Harry’nin asıl dikkatini çeken, Rafto’nun burnu oldu. Ağzına kadar gelen kusmuğu güç bela geri iterek baktı. Bunu yapmak için önce burun kemiği ve kıkırdak çıkarılmış olmalıydı. Buzdolabının soğuğu, havucun tüm rengini alıp götürmüştü. Önünde tam bir kardan adam vardı.

III

9. Gün Sekiz

Akşam saat sekizde Grönlandsleiret’te yürüyenler, Emniyet Müdürlüğü binasının altıncı katındaki tüm ışıkların yandığını görebilirdi.

Holm, Skarre, Espen Lepsvik, Gunnar Hagen ve emniyet amiri, Kİ odasında Harry’nin önünde oturuyorlardı. Gert Rafto’nun Finnøy’de bulunmasının üzerinden altı buçuk saat geçmişti. Harry daha havalimanına varmadan Bergen’den telefon açarak bir toplantı tertipleyle ise dört saat olmuştu.

Harry cesedin bulunmasını rapor etmiş, Bergen polisinin e-postayla gönderdiği olay yeri fotoğraflarını gösterirken emniyet amiri bile sandalyesinde korkuyla büzülmüştü.

“Otopsi raporu henüz hazır değil” dedi Harry. “Ama ölüm nedeni bariz. Ağzına silah sıkılmış ve

mermi damağını delerek başının arkasından çıkmış. Olay yerinde olmuş; çünkü Bergenli çocuklar ardiyenin duvarında mermiyi buldular.”

“Kan ya da beyin parçası?” diye sordu Skarre.

“Hayır” dedi Harry.

“Bunca yılın ardından normal” dedi Lepsvik. “Fareler, böcekler...”

“Yine de izleri kalırdı” dedi Harry. “Ama patoloğla konuştum ve ikimiz de bir konuda anlaştık. Rafto muhtemelen ortalığın batmaması için yardımcı olmuş.”

“Ne?” dedi Skarre.

Lepsvik hisli bir iç çekişle “Of” dedi.

Skarre nihayet gerçeği anlayınca yüzü dehşetle buruştu. “Ah, aman Tanrım..”

“Pardon?” dedi Hagen. “Biri bana ne hakkında konuştuğunuzu açıklayabilir mi?”

“Bu, intihar vakalarında ara sıra rastladığımız bir şeydir” dedi Harry. “İntihar eden kişi tetiğe basmadan önce namludaki havayı içine çeker. Vakum sayesinde daha az...” Harry doğru kelimeyi aradı “... saçılma olur. Burada da büyük ihtimalle Rafto’ya namludaki havayı içine çekmesi söylenmiş.” Lepsvik başını iki yana salladı. “Rafto gibi bir polis nedenini kesinlikle anlamıştır.”

Hagen’ın rengi soldu. “Ama nasıl... nasıl olur da bir adama namludaki havayı emdirirsin?..”

“Belki tercih ona bırakılmıştır” dedi Harry. “Ağzında silahın patlamasından daha kötü ölüm çeşitleri var.” Odadakile-rin üzerine buz gibi bir sessizlik çöktü. Harry devam etmeden önce sessizliğin tüm odayı doldurmasına izin verdi.

“Şimdiye kadar cesetleri bulamadık. Rafto da saklanmıştı ama yakınları kulübeden uzak durmasa hemen bulunurdu. Bu bana, Rafto’nun katilin planının bir parçası olmadığını düşündürüyor.”

“Yani ortada bir seri katil olduğuna mı inanıyorsun?” Emniyet amirinin ses tonu karşı çıkar gibi değil, daha çok onay bekler gibiydi.

Harry başıyla onayladı.

“Rafto bu sözde planın bir parçası değilse, o zaman neden öldürüldü?”

“Şimdilik bilmiyoruz ama bir dedektif öldürülüyorsa akla gelen en uygun sebep, katil için bir tehdit oluşturmasıdır.” Espen Lepsvik öksürdü. “Bazen cesetlere yapılanlar bize öldürülme nedenleriyle ilgili ipucu verebilir. Bu vakada burun bir havuçla değiştirilmiş mesela. Bir başka deyişle katil bize nanik yapıyor.”

“Bizimle eğleniyor mu?” diye sordu Hagen.

Holm çekinerek “Belki de bize burnumuzu sokmamamızı söylüyordur” dedi.

“Kesinlikle!” diye bağırdı Hagen. “İnsanlara uzak durmaları için bir uyarı.”

Emniyet amiri başını eğerek gözücuyla Harry’ye baktı. “Peki ağzın dikilmiş olması ne anlama geliyor?”

Skarre böbürlenerek cevap verdi: “Bu da bir mesaj. Çenenizi kapayın.”

“Doğru!” dedi Hagen. “Rafto çürük elmaysa, o ve katil muhtemelen işbirliği içerisindeydi. Ama sonra Rafto onu ele vermekle tehdit etti.”

Tüm gözler, önerilerin hiçbirine tepki vermeyen Harry’ye çevrildi.

“Eee?” diye homurdandı emniyet amiri.

“Haklı olabilirsiniz” dedi Harry. “Ama bence vermek istediği tek mesaj, Kardan Adam’ın orada olduğuydu. Ayrıca kardan adam yapmayı seviyor. Bu kadar basit.”

Dedektifler birbirlerine kısa bakışlar atsa da hiçbiri karşı çıkmadı.

“Bir sorunumuz daha var” dedi Harry. “Bergen polisi şimdiye kadar sadece Finnøy’de bir cesedin bulunduğunu açıklayan bir demeç yayınladı. Kardan Adam cesedin bulunduğunu öğrenene kadar önümüzde ipuçlarını bulmak için iki günümüz olsun diye onlardan şimdilik başka bir ayrıntıyı paylaşmamalarını istedim. Ama ne yazık ki iki gün hiç gerçekçi bir süre değil. Hiçbir polis merkezinden o kadar süre bilgi sızması mümkün değil.”

“Basın yarın sabahki baskıda duyurmak için Rafto nun adını öğrenmiş bile” dedi Espen Lepsvik. “*Bergens Tidende* ve *Bergensavisen*’de tanıdıklarım var da.”

“Yanlışı” dedi, arkalarından bir ses. “TV2 gece haberlerinde duyuracak. Sadece ismi değil, olay yerinin ayrıntılarını ve

Kardam Adam’la olan bağlantıyı da.”

Odadaki herkes arkasına döndü. Katrine Bratt kapıda dikiliyordu. Yüzü hâlâ solgundu; yine de Finnøy’den tekneyle ayrılıp Harry’yi polisleri beklemesi için adada bırakırkenki halinden iyiydi.

“Demek senin de TV2’de tanıdıkların var?” diye sordu Espen Lepsvik, alaycı bir gülümsemeye.

Katrine boş sandalyeye otururken “Hayır” dedi. “Bergen Polis Merkezi’nde tanıdıklarım var.”

“Nerelerdeydin Bratt?” diye sordu Hagen. “Kaç saattir ortalıkta yoksun.”

Katrine, Harry’ye bir bakış attı. Harry belli belirsiz bir hareketle başını oynattı ve boğazını temizledi. “Katrine’e yapması için bir iki iş vermiştim.”

“Önemli işler olmalı. Söyle de bilelim, Bratt.”

“Şimdi hiç gereği yok” dedi Harry.

“Merak ettim sadece” diyerek ısrar etti Hagen.

Seni lanet Masabaşı Komutanı, diye geçirdi aklından Harry. Bay Dakik, Bay Sorgucubaşı... Kızı birazlık rahat bı-raksan ne olur? Hâlâ şokta olduğunu görmüyor musun? Sadece fotoğrafları görünce bile betin benzin atmadı mı? Evine gidip her şeyden kaçmak istedi işte. Ne var bunda? Kadını avutacağın yerde mesai arkadaşlarının önünde küçük düşürüyorsun. Harry içinden tüm bunları tek tek ve açık açık söylerken birazını olsun anlaması için Hagen’le göz göze gelmeye çalıştı. “Eee, Bratt?” dedi Hagen.

“Birkaç şeyi kontrol ediyordum” dedi Katrine, çenesini kaldırarak.

“Anladım. Ne gibi mesela?”

“Mesela Idar Vetlesen’in Laila Aasen öldürüldüğünde ve Onny Hetland’la Rafto kaybolduğunda tıp okuyor olması gibi.” “Bunun konuyla bağlantısı var mı?” diye sordu emniyet amiri.

“Var” dedi Katrine. “Çünkü Vetlesen Bergen Üniversitesinde okumuş.”

Kİ sessizliğe gömüldü.

“Tıp öğrencisi mi?” Emniyet amiri, Harry’ye baktı.

“Neden olmasın?” dedi Harry. “Adam daha sonra plastik cerrah olmuş ve yüzlere şekil vermeyi sevdiğini söylüyor.” “Stajyer olarak eğitim aldığı ve doktor olarak çalıştığı yerleri kontrol ettim” dedi Katrine. “Kardan Adam’m öldürdüğüne inandığımız kadınların kaybolmalarıyla örtüşmüyor. Yine de genç bir doktorken daha sık seyahat edilir. Konferanslar, kısa süreli geçici görevler...”

“Ne yazık ki Krohn denen herif bizi bu adamla konuşturmaz” dedi Skarre.

“Boşver onu” dedi Harry. “Vetlesen’i tutuklayacağız.” “Hangi suçlamayla?” diye sordu Hagen. “Bergen’de okuduğu için mi?”

“Reşit olmayanlarla fuhuş yapmaya yeltendiği için.”

Bu defa emniyet amiri “Neye dayanarak?” diye sordu. “Şahidimiz var. Leon’un sahibi. Vetlesen’in mekânla ilişkisini kanıtlayan fotoğraflarımız da var.”

“Bunu söylemekten nefret ediyorum ama,” dedi Espen Lepsvik, “Leon’daki adamı iyi tanırım; asla tanıklık yapmaz. Dava açılmayınca da Vetlesen’i yirmi dört saat sonra salmak zorunda kalırsınız, hepsi bu.”

“Biliyorum” dedi Harry, saatine bakarak. Bygdöy’a kaç dakikada gideceğini hesaplıyordu. “Ama bu kadar az zamanda insanların ağzından öyle laflar alabilirsin ki.”

Harry zile bir daha bastı ve küçükken herkesin gidip de Oppsal’daki tek çocuk olarak kaldığı yaz tatillerini anımsadı. Mahallede Öystein’in ya da diğerlerinin evlerinin ziline basar, mucize eseri birinin bari Halden’deki büyükannesinin yanına, Son’daki yazlık eve ya da Danimarka’daki bir

yaz kampına gitmemiş olmasını, ona kapıyı açmasını beklerdi. Zillere defalarca bastıktan sonra geriye tek bir seçeneğin kaldığını zor da olsa kabullenirdi: Tresko. Ne Öystein’in ne de kendisinin asla oynamak istemediği, yine de fikirlerini değiştirirler ve geçici de olsa aralarına alırlarsa diye etraflarında gölge gibi dolaşan Tresko. Harry ve Öystein’i mahallenin en gözde çocukları olmadıkları için seçmişti muhtemelen; alsa alsa bu çocuklar onu aralarına alırdı. Böylece yazın fırsat Tresko’nun ayağına gelirdi. Geriye kalan tek erkek çocuğu o olurdu ve hem ailesinin yazın bir yerlere gitmeye gücünün yetmediğini hem de oynayacak bir arkadaşı olmadığını bildiği için Harry Tresko’nun her zaman evde olduğunu bilirdi.

Harry içeride yerde sürünen terlik seslerini duydu ve kapı gıcırtyla açıldı. Kadının yüzü aydınlandı. Tıpkı Tresko’nun annesinin Harry’yi gördüğünde aydınlanan yüzü gibi. Kadın onu hiçbir zaman içeri davet etmez, hemen Tresko’ya seslenirdi. İçeri gidip çocuğunu getirir, onu bir yandan azarlayıp bir yandan o çirkin parkasının içine sokar ve evden kapı dışarı ederdi. Tresko her seferinde evinin önündeki merdivende asık suratıyla Harry’nin karşısına dikilirdi böylece. Harry Tresko’nun da durumun farkında olduğunu bilir, büfeye giderlerken onun içindeki suskun nefreti hissederdi. Dert etmezdi yine de. Oyalanmasına yardım ederdi bir şekilde.

“Maalesef Idar evde yok” dedi Bayan Vetlesen. “İçeri gelip beklemez miydiniz? Arabayla bir yere kadar gidip geleceğini söyledi.”

Harry başını iki yana salladı, kadının hemen arkasındaki sokakta Bygdöy’ün akşam karanlığını delen mavi ışıkları görüp görmediğini merak etti. Lambayı Skarre adlı mankafanın açtığına bahse girebilirdi.

“Ne zaman çıktı?”

“Beşe geliyordu.”

“Üzerinden birkaç saat geçmiş” dedi Harry. “Nereye gittiğini söyledi mi?”

Kadın başını salladı. “Bana hiçbir şeyini söylemez. Sizce de yanlış değil mi? Annesine bile ne yaptığını söylemiyor.” Harry kadına teşekkür etti ve daha sonra geleceğini söyledi. Ardından garaj yolunu yürüdü ve basamakları inerek geniş bahçe kapısının içindeki küçük kapıdan çıktı. Idar Vetlesen’i ne klinikte, ne de Leon Oteli’nde bulabilmişlerdi. Körling kulübü de kapalı ve karanlıklar içindeydi. Harry kapıyı kapatıp arabaya yöneldi. Üniformalı polis memuru camı indirdi.

“Polis lambasını kapat” dedi Harry, arka koltukta oturan Skarre’ye. “Kadın evde olmadığını söylüyor ve muhtemelen yalan atmıyor. Burada durup dönmesini bekleyin. Nöbetçi polisi arayıp arama başlatmasını iste. Kimse polis telsizinden iletişim kurmasın, anlaşıldı mı?”

Harry şehir merkezine dönerken Telenor santralini aradı ve Torkildsen'in o gün için çıktığını, Idar Vetlesen'in cep telefonunun konumuyla ilgili araştırmanın ertesi sabah erkenden resmi kanallardan yapılması gerekeceğini öğrendi. Telefonu kapatıp Slipknot'un "Vermillion" şarkısının sesini açtı; ama hiç dinleyecek havada olmadığını hissedince disk çıkarma düğmesine bastı ve torpido gözünün dibinde Gil Evans'ın CD'sini buldu. CD kapağını açmakla uğraşırken radyoda NRK 24 Saat Haberlerinin spikeri konuşmaya başladı.

"Polis Bygdøy'de yaşayan otuzlu yaşlarında bir erkek doktoru arıyor. Kayıp doktorun Kardan Adam cinayetleriyle bağlantılı olduğu düşünülüyor."

"Siktir!" diye bağırdı Harry, Gil Evans'ı ön cama fırlatınca arabaya plastik parçaları yağdı. CD ayağının dibine yuvarlandı. Harry bir anlık sinirle gaz pedalına abandı ve sol şeritte giden bir tankeri geçti. Yirmi dakika. Sadece yirmi dakika geçmişti. Neden bir mikrofon bağlayıp emniyetten canlı yayın yapmıyorlardı ki?

Emniyet Müdürlüğü'nün kantini akşam olunca kapanmış ve boşalmıştı ama Harry onu sandviçleriyle birlikte iki kişilik bir masada otururken buldu. Karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Finnøy'de kendimi kaybettiğimi kimseye söylemediğin için sağ ol" dedi Katrine, yumuşak bir sesle.

Harry başını oynattı. "Ne yaptın?"

"Otelden çıkıp üç uçağına yetiştim. Oradan hemen gitmem gerekiyordu." Önündeki çay bardağına baktı. "Ben... özür dilerim."

"Önemli değil" dedi Harry, Katrine'in bükük duran incecik boynuna, tokayla tutturulmuş saçlarına ve masaya koyduğu zarif eline bakarak. Artık kadın gözüne farklı görünüyordu.

"Senin gibi çetin cevizler kırıldı mı tam kırılıyor."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü kendinizi kaybetme konusunda yeterince deneyiminiz yok."

Katrine, üzerinde polis spor takımının logosu olan çay bardağına bakmayı sürdürerek başıyla onayladı.

"Sen de bir kontrol delisisin Harry. Hiç kendini kaybetmez misin?"

Katrine gözlerini kaldırıncaya Harry onun göz aklarını bu denli mavimsi bir parıltıyla ışılatan şeyin gözbebeklerin-deki yoğun ışık olduğunu düşündü. Eli sigara paketine gitti. "Ben o konuda fazlasıyla tecrübeliyim. Hatta başka hiçbir şeyde çıldırmakta olduğu kadar eğitilmiş değilim. Kendimi kaybetmede siyah kuşak sahibiyim."

Katrine cevap olarak sadece belli belirsiz güldü.

"Usta boksörlerin beyin aktivitelerini ölçmüşler" dedi

Harry. “Dövüş sırasında birçok kez şuurlarını kaybettiklerini biliyor muydun? Zaman zaman gerçekleşen saliselik bilinç kayıpları. Yine de bir şekilde ayakta kalmayı başarıyorlar. Sanki vücutları bunun geçici olduğunu biliyor, kendinde olduklarını varsayıyor ve bilinç geri gelip kontrolü alana kadar onları ayakta tutuyor.” Harry paketten bir sigara çıkardı. “Kulübede ben de kendimi kaybettim. Ama fark şu ki, bunca yıllık deneyimin ardından vücudum artık kontrolün geri geleceğini biliyor.”

“Ne yapıyorsun da,” dedi Katrine, yüzüne düşen bir tutam saçı geriye atarak, “ilk yumrukta yere serilmemeyi başarıyorsun?”

“Boksörlerin yaptığını yapıyorum. Yumruklara göre savruluyorum. Karşı koymuyorum. İşte bir şey seni kötü etkiliyorsa bırak etkilesin. Ne de olsa sonsuza dek bu duyguyu bastıramazsın. Azar azar sal gitsin, barajlar gibi birazını serbest bırak, duvarı çatlatana kadar birikmesine izin verme.” Yanmayan sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırdı.

“Evet, biliyorum. Polis psikologu sana tüm bunları daha öğrenciyken anlatmıştı zaten. Ama sana şunu söyleyeyim: O kötü etkiyi yavaş yavaş gerçek hayata salsan bile sana ne yaptığını, seni yok edip etmediğini hissetmen gerekiyor.” “Anladım” dedi Katrine. “Peki beni yok ettiğini hissedersen ne yapmalıyım?”

“Kendine başka bir iş bulmalısın.”

Katrine Harry’ye uzun uzun baktı.

“Sen ne yaptın, Harry? Seni yok ettiğini hissettiğinde ne yaptın?”

Harry filtreyi hafifçe ısırды ve yumuşak, kuru liflerin dişlerine sürtünmesini hissetti. Bu kız sanki onun kız kardeşi ya da çocuğuydu; ikisi de aynı sert maddeden yapılmıştı. Büyük çatlakları olan katı, ağır, dayanıklı bir malzemedi. “Kendime başka bir iş bakmayı unuttum” dedi Harry.

Katrine’in gözlerinin içi güldü. “Sana bir şey söyleyeyim mi?” diye fısıldadı.

“Söyle.”

Elini uzattı, Harry’nin ağzındaki sigarayı aldı ve masanın üzerine eğildi.

“Bence...”

Kantinin kapısı birden açıldı. Gelen Holm’dü.

“TV2” dedi. “Şu anda haberlerde. Rafto’yla Vetlesen’in adları ve fotoğrafları.”

Böylece kaos başladı. Gecenin on biri olmasına rağmen yarım saat içinde Emniyet Müdürlüğü binasının giriş salonu gazeteciler ve fotoğrafçılarla doldu. Kripos müdürünün, Espen Lepsvik’in, Cinayet Masası Amiri Hagen’in, emniyet amirinin, emniyet müdürünün, ya da herhangi birinin aşağı inip bir şeyler demesini bekliyordu hepsi de. Emniyetin bu kadar ciddi, şoke edici ve tansiyon yükseltici bir meseleyi kamuo-yuyla paylaşma sorumluluğunu göstermesi gerektiğini

mırıldanıyorlardı aralarında.

Harry orta avluda tırabzanın arkasında dikilip aşağıdaki kalabalığa baktı. Heyecanlı köpekbalıkları gibi daireler çiziyor, birbirlerine sorular soruyor, dolaplar çeviriyor, yardım ediyor, en iyi lokmayı kapabilmek için blöfler yapıp havayı kokluyorlardı. Kimse bir şey duymuş muydu? Bu gece basın bildirisi ya da en azından bir açıklama yapılacak mıydı? Vetlesen Tayland'a mı kaçıyordu? Zaman sınırı -*deadline*- ufukta belirmişti, artık bir şeyler olmak zorundaydı.

Harry *deadline* kelimesinin Amerikan İç Savaşı'nın harp meydanlarından türediğini okumuştur bir keresinde. Esirleri tutsak edecek hiçbir malzeme olmadığından onları bir araya toplayıp çevrelerine bir çizgi çizerlermiş. Bu çizgiye *deadline*, yani ölüm çizgisi denirmiş ve kim onu geçerse vurulmuş. Şimdi de onlar aynı durumdaydı sanki. Haber savaşçı-ıan aşağıdaki salondaydı; savaş esirleri ise zaman sınırının anlamına gelen bir ölüm çizgisinin içine hapsedilmişti.

Harry diğerleriyle birlikte toplantı odasına giderken cep telefonu çaldı. Arayan Mathias'tı.

“Sana bıraktığım sesli mesajı dinledin mi?” diye sordu. “Henüz fırsatım olmadı; işler burada biraz kızıştı da” dedi Harry. “Sonra konuşsak olur mu?”

“Olur elbette” dedi Mathias. “Ama konu Idar. Haberlerde arandığımı gördüm.”

Harry telefonu diğer eline aldı. “O zaman şimdi söyle.” “Idar bu sabah beni aradı. Karnadrioksitle ilgili bir şeyler sordu. Beni sık sık ilaçlarla ilgili arar, eczacılıkla arası pek iyi değildir; o yüzden ilk önce üzerinde pek düşünmedim. Ama haberleri görünce arayıp söylemek istedim. Kamadrioksit aşın tehlikeli bir ilaçtır. Sen de bilsen iyi olur diye düşündüm.” “Tabı, tabı, iyi yaptın” dedi Harry, ceplerini kanştınp yansı çiğnenmiş bir kalem ve bir tramvay bileti çıkardı. “Karna..?” “Karnadrioksit. Koni salyangozundan elde edilen bir zehir içerir; kanser ve HIV hastalarında ağır kesici olarak kullanılır. Morfinden bin kat güçlüdür ve ufacık bir doz aşımı bile anında etki ederek kasları felce uğratar. Solunum organları ve kalbi durdurur. Anında öldürür.”

Harry duyduklarını not aldı. “Pekâlâ. Başka neler söyledi?” “Hiçbir şey. Sesi stresliydi. Teşekkür edip telefonu kapattı.” “Nereden aradığıyla ilgili fikrin var mı?”

“Yok ama seste tuhaf bir yankı vardı. Muayenehanesinden aramadığı kesindi. Sanki bir kilisede ya da mağarada gibiydi, anlatabildim mi?”

“Anladım. Sağ ol Mathias. Daha fazla bilgiye ihtiyacımız olursa seni ararız.”

“Rica e...”

Harry düğmeye basıp görüşmeyi bitirince gerisini duyamadı.

Küçük soruşturma ekibinin tamamı, önlerinde kalıvc bardakları -makinede yeni yapılan kahve neredeyse hazır-ve sandalyelerine asılı ceketleriyle Kİ odasında oturuyordu. Skarre, Bygdöy'den yeni dönmüştü. Idar Vetlesen'in annesiyle yaptığı konuşmayı anlattı ve kadının hiçbir şeyden haberinin olmadığını, tüm bunların çok büyük bir yanlış anlamadan ibaret olduğunu düşündüğünü söyledi.

Katrine, doktorun yardımcısı Borghild Moen'e telefon açmış, Borghild de benzer şeyler söylemişti.

“Onları gerekirse yarın sorguya alırız” dedi Harry. “Şu anda korkarım daha büyük bir sorunumuz var.”

Harry, Mathias'la yaptığı konuşmayı özetlerken üçü de ona baktı. Harry tramvay biletinin arkasında yazanı okudu: Karnadrioksit.

“Sence onları o mı öldürdü?” diye sordu Holm. “Felç eden bir ilaçla.”

“İşte bulduk” diyerek araya girdi Skarre. “O yüzden cesetleri saklaması gerekiyordu. Böylece ilaç otopside çıkmıyor ve izi sürüleliyordu.”

“Bildiğimiz tek şey” dedi Harry, “Idar Vetlesen'in kontrolünü kaybetmiş olduğu. Şayet Kardan Adam oysa örüntüyü bozuyor demektir.”

“Esas soru” dedi Katrine, “şu anda kimin peşinde olduğu. O ilaç yüzünden yakın zamanda mutlaka birisi ölecek.”

Harry boynunu kaşıdı. “Vetlesen'in telefon görüşmelerinin çıktısını aldın mı, Katrine?”

“Evet, numaraların ait oldukları isimleri aldım ve Borg-hild'le üzerinden geçtim. Çoğu numara hastalarına ait. Avukatı Krohn'la iki kez görüşmüş. Bir kez de Lund-Helgesen'le az önce anlattığın konuşmayı yapmış. Ayrıca Popper Yayın-cılık'm adına kayıtlı olan bir numara da var.”

“Elimizde yeterince bilgi yok” dedi Harry. “Dilerseniz burada oturup, kahvelerimizi içip aptal kafalarımızı kaşıyabili-

riz. Ya da evimize gidip aptal ama daha az yorgun kafalarla yarın geri gelebiliriz.”

Diğerleri ona sadece baktı.

“Şaka yapmıyorum” dedi Harry. “Haydi defolup evinize gidin ”

Harry, Katrine'i eski bir işçi semti olan Grünerlökka'daki evine bırakmayı teklif etti ve onun yönlendirmesiyle arabayı Seilduksgata'daki dört katlı eski bir binanın dışında durdurdu. “Kaçınıcı kat?” diye sordu, öne eğilerek.

“İkinci kat, sağ taraf.”

Harry başını kaldırıp baktı. Tüm pencereler karanlıktı. Hiçbirinde perde göremedi.

“Görünüşe göre kocan evde değil. Ya da yattı.”

“Olabilir” dedi Katrine, yerinden kıpırdamadan. “Harry?” Harry merakla ona baktı.

“Esas sorunun Kardan Adam’ın şu anda kimin peşinde olduğunu söylediğimde kimi kastettiğimi anladın mı?”

“Galiba” dedi Harry.

“Finnöy’de bulduğumuz ceset, çok fazla şey bildiği için rast-gele öldürülen biri değildi. Bu çok daha önce planlanmıştı.” “Ne demek istiyorsun?”

“Rafto gerçekten de onun peşindeyse demek ki öldürülmesi planlanmıştı.”

“Katrine...”

“Dinle. Rafto, Bergen’in en iyi dedektifiydi. Sen de Oslo’nun en iyisisin. Bu cinayetleri araştırarak kişinin sen olacağını tahmin etmiş olabilir Harry. Mektubu da o yüzden aldın. Ben sadece senden dikkatli olmanı istiyorum.”

“Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?”

Katrine omuzlarını silkti. “Korktuysan bu ne anlama gelir, biliyor musun?”

“Hayır.”

Katrine arabanın kapısını açtı.

“Kendine başka bir iş bulmalısın.”

Harry evinin kapısını açtı, botlarını çıkardı ve oturma odasının eşiğinde durdu. Oda artık parçaları dağınık duran yapılmamış bir oyuncak gibi tamamen sökülüştü. Çıplak kırmızı duvarın üzerindeki beyaz bir şeye ay ışığı vuruyordu. İçeri yürüdü. Duvara tebeşirle sekiz rakamı çizilmişti. Elini uzatıp dokundu. Herhalde küfçü çizmişti; peki ne anlama geliyordu? Belki de duvara uygulayacağı sıvının kod numarası gibi bir şeydi.

Gecenin geri kalanında Harry bedenine işkence eden vahşi kâbuslar yüzünden bir sağa bir sola dönüp durdu. Ağzına bir şeyin dayandığını ve boğulup ölmek için deliğe benzer bir yerden nefes almak zorunda kaldığını gördü rüyasında. Ağzına yağ, metal ve barut tadı geldi. En sonunda içeride hava değil, sadece vakum kaldı. Ağzındaki şeyi tükürünce nefes aldığı deliğin bir silahın namlusu değil, sekiz rakamı olduğunu fark etti. Aşağısında geniş, yukarısında küçük bir çemberin olduğu bir sekiz... Büyük çember altta, küçüğü üstteydi. Sonra sekizin şekline giderek en tepede, daha küçük üçüncü bir çember eklendi. Bir kafa. Sylvia Ottersen’in kafası. Kadın çılglık atmaya, olanları anlatmaya çalıştı ama yapamadı. Dudakları dikilmişti.

Harry uyandığında gözkapakları yapışmıştı, başı ağrıyordu ve dudakları tebeşir ve safra tadında bir tabakayla kaplanmıştı.

10. Gün Körling

Asta Johannsen her zaman olduğu gibi sabah sekizde körling kulübünün kapısının kilidini açarken

Bygdöy’de hava soğuktu. Yakında yetmiş yaşına basacak dul kadının haftada iki defa yaptığı temizlik, topu topu bir avuç adam tarafından kullanılan ve duşu dahi olmayan bu özel ve küçük salon için yetip artıyordu. Asta Johannsen içeri girince ışığı açtı. Kaliteli ahşap döşemelerle kaplanmış duvarlarda ödülleri, diplomalar, Latince harflerle bezenmiş flamalar ve sakallı, tüvit

li, saygın görünümlü erkeklerin siyah beyaz eski fotoğrafları asılıydı. Zenginleri konu alan İngiliz televizyon dizisindeki tilki avcılarına benzettiği için Asta bu adamları her zaman komik bulurdu. Körling salonuna açılan kapıdan girdi ve içerideki havayı hissedince elektrikten tasarruf etmek için genellikle kapalı tuttıkları buz termostatını açmayı unuttuklarını anladı. Asta Johannsen düğmeye bastı, neon lambalar bir yanıp bir sönererek çalışmak isteyip istemediklerine karar vermek için boğuşurken o gözlüğünü taktı ve soğutma kablolarının termostatının çok düşük ayarda çalıştığını gördü. Termostatı iyice açtı.

Lambaların ışıkları buzun gri yüzeyine vurdu. Asta Johannsen okuma gözlüğüyle salonun diğer ucunda bir şey görür gibi oldu. Gözlüğü çıkarınca manzara yavaşça belirginleşti. Bir insan mıydı o? Buzun üzerinden yürüyüp görmek

istedi ama emin olamadı. Asta ürkek biri değildi ama günün birinde buzda yürürken kalçasını kırmaktan ve tilki avcılarını onu bulana kadar yerinden kıpırdayamamaktan korkardı. Duvara dayalı duran süpürgelerden birini aldı ve onu baston olarak kullanarak minik adımlarla buzda güç bela ilerlemeye başladı.

Cansız adam pistin diğer ucunda boylu boyunca yatıyordu ve başı yuvarlakların tam ortasındaydı. Neon lambalardan gelen mavi-beyaz ışık, adamın sert bir ifadeyle katılaşmış yüzüne vuruyordu. Adamın yüzü bir yerden tanıdık gibiydi. Yoksa ünlü biri miydi? Donuk gözleri Asta’nın arkasında, burada olanların ötesinde bir şeyi arıyordu sanki. Yumruk yaptığı sağ elinde, içinde kırmızı bir sıvıdan arta kalanların olduğu boş bir plastik şırınga vardı.

Asta Johannsen sakince bu adam için yapacak bir şeyi olmadığına karar verdi ve buzdan yürüyerek en yakın telefona ulaşmaya odaklandı.

Aradıktan bir süre sonra polis salona geldi ve Asta evine dönüp sabah kahvesini içti.

Bulduğu adamın kim olduğunu ancak eline *Aftenposten* gazetesini aldığı anda anladı.

Harry yere çömelmiş, Idar Vetlesen’in botlarını inceliyordu.

İçeride beyaz oyuncak ayı kürküyle kaplı kot ceketiyle onun yanında dikilen Björn Holm’a “Patologumuz ölüm saatiyle ilgili ne dedi?” diye sordu. Holm’un yılan derisi botları buzun üzerinde ilerlerken neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Asta Johannsen arayalı henüz bir saat olmasına rağmen gazeteciler körling kulübünün önündeki kırmızı polis şeridinin hemen dışında toplanmışlardı bile.

“Tahmin etmenin zor olduğunu söyledi” dedi Holm. “Sadece sıcak bir yerde buzun üzerinde yatan bir cesedin sıcaklığının ne kadar hızlı düşebileceğiyle ilgili tahmin yürütebildi.”

“Yani bir tahmini *var*, değil mi?”

“Dün akşam saat beşle yedi arasında olabilirmiş.”

“Hımm. Televizyonda haberi çıkmadan önce yani. Kilidi gördün, değil mi?”

Holm başını salladı. “Standart Yale kilidi. Temizlikçi kadın geldiğinde kilitliymiş. Botlara baktığını gördüm de, ben de ayak izlerini kontrol ettim. Sollihögda’da bulduğumuz izlerle aynı olduğundan eminim.”

Harry botların tabanındaki desene baktı. ‘Yani adamımızın bu olduğunu mu düşünüyorsun?’

“Evet, bence öyle.”

Harry dalgın bir halde başını oynattı. “Vetlesen solak mıydı, biliyor musun?”

“Pek sanmam. Şırıngayı sağ elinde tuttuğu açıkça görülüyor.” Harry tekrar başını salladı. “Kesinlikle öyle. Sen yine de bir kontrol et.”

Harry çalıştığı vakalar günün birinde sonuçlanıp çözüldüğünde ve dosya kapandığında gerçek anlamda mutlu olmayı hiç başaramamıştı. Vaka soruşturulurken daima bunu amaçlardı; ne var ki o amaca ulaşıldığında tek bildiği, henüz yolculuğunun bitmediği olurdu. Ya da hayalindeki sonun bu olmadığı. Bazen de o sonun şekil değiştirdiği, kendisinin de sonla birlikte Tanrı bilir neye dönüştüğü... Her seferinde içinde bir boşluk hisseder, başarının tadı umduğu gibi olmaz, suçluyu yakalamak beraberinde yeni bir soruyu getirirdi: Elimize ne geçti?

Saat akşamın yedisi olmuştu. Tanıklarla görüşülmüş, adli deliller toplanmış, basın toplantısı yapılmış ve cinayet masasının koridorlarında bir parti havası oluşmaya başlamıştı. Pasta ve bira siparişi veren Hagen, Lepsvik ve Harry’nin ekiplerini Kl’de kendi aralarında bir kutlama yapmaya çağırmıştı.

Harry sandalyede otururken birinin kucağına bıraktığı kocaman pasta dilimine bakıyordu. Hagen’ın kahkahalar ve alkışlarla kesilen konuşmasını dinliyordu. Yanından geçenlerin birkaçı dürtüp laf atsa da çoğu ona bulaşmamayı yeğli-yordu. Etrafında sohbetlerin yarattığı uğultu vardı.

“Puşt herif tam bir ezikmiş. Onu yakalayacağımızı anlayınca korkudan kendini öldürdü.”

“Bizi kandırdı.”

“Bizi mi? Lepsvik’le başarıyı bölüşüyorsunuz yani?”

“Onu canlı yakalaysaydık mahkeme deli olduğuna karar verecekti ve...”

“Artık mutlu olmalıyız. Sonuçta elimizde kesin bir delil yoktu, hepsi ikinci dereceden delillerdi.”

Espen Lepsvik odanın diğer ucundan bağırdı: “Pekâlâ, millet, kesin sesinizi! Bir olay yaşandı ve geçti gitti. Zilzur-na olmak için sekizde Fenris Bar’dayız. Bu bir emirdir. Anlaşıldı mı?”

Gürültülü bir alkış koptu.

Harry pastayı bırakıp ayağa kalkarken omzunda hafif bir el hissetti. Holm'dü.

“Kontrol ettim. Dediğim gibi, Vetlesen sağ elini kullanı-yormuş.”

Açılan bir biradan karbondioksit fişkirirken şimdiden çakırkeyif olmuş Skarre'nin kolu Holm'un omzuna dolandı.

“Sağ elini kullanan insanların ömrü solaklardan daha uzun olur derler. Bu durum Vetlesen için geçerli değilmiş desene? Hahaha!”

Skarre değerli bilgilerini başkalarıyla paylaşmaya gidince Holm, Harry'ye “Çıkıyor musun?” diye sordu.

“Biraz yürüyeceğim. Fenris'te görüşürüz.”

Harry neredeyse kapıya varmıştı ki Hagen kolundan yakaladı. “Henüz kimse gitmediyse harika” dedi sakince. “Emniyet Müdürü aşağı inip birkaç şey söyleyecekmiş.”

Harry komisere baktı; artık nasıl baktıysa Hagen eli yanmış gibi kolunu tutmayı bıraktı.

“Tuvalete kadar gidiyorum” dedi.

Hagen ufak bir tebessümle başını salladı.

Harry odasına gitti, ceketini giydi, yavaşça merdivenden indi ve emniyet binasından çıkıp Grönlandsleiret'e yürüdü. Havada tek tük kar tanecikleri uçuşuyordu, Ekeberg Tepesi'nde ışıklar parıldıyordu, bir siren sesi uzaktan gelen bir balinanın şarkısı gibi bir yükselip bir kayboluyordu. İki Pakistanlı Harry'nin uğrak yeri olan dükkânların önünde şakayla karışık tartışırken portakallarının üzerine karlar konuyordu. Ayakta zor duran bir sarhoş, Grönlands Meydanında bir denizci şarkısı söylüyordu. Harry, gece yaratıklarının dışarı çıkmanın güvenli olup olmadığını anlamak için havayı kokladığını hissedebiliyordu. Bu şehri o kadar çok seviyordu ki...

“Sen burada miydin?”

Eli Kvale, mutfak masasında oturup dergi okuyan oğlu Trygve'ye şaşkın gözlerle baktı. Arkadan radyonun hafif sesi geliyordu.

Ona neden babasıyla salonda oturmadığını soracaktı ama sonra, oğlunun annesiyle de konuşmak istemesinin aslında aynı derecede normal olması gerektiğini düşündü. Ama değildi. Kendisine bir fincan çay koydu, masaya oturdu ve sessizce onu izledi. Oğlu çok yakışıklı görünüyordu. Döndüğünde gözüne çirkin görüneceğine inanmıştı hep; fakat yanılmıştı.

Radyoda konuşan ses, erkeklerin artık kadınların Norveç şirketlerinin yönetim kurullarına girmelerine engel olmadıklarını, hatta şirketlerin, yönetim kurullarında yasal olarak belirlenen kadın kotasını doldurmak için uğraştıklarını, çünkü çoğu kadının eleştirilere maruz kalabilecekleri, kendilerini profesyonel bir mücadelenin içinde bulabilecekleri ve arkalarına saklanacakları kimse kalmayacağı için kadınların

bu mevkiye gelmeye gönülsüz olduklarını söylüyordu.

“Fıstık yemek için ağlayıp zırlayan, ellerine fıstık verilince de yiyemeyip tüküren çocuklar gibiler” dedi ses. “Bunu görmek inanılmaz sinir bozucu. Kadınların biraz sorumluluk almasının ve cesaret göstermesinin zamanı geldi.”

Evet, diye düşündü Eli. Zamanı gelmişti.

“Bugün ICA’da yanıma biri geldi” dedi Trygve.

“Öyle mi?” Eli’nin midesi ağzına geldi.

“Bana babamla ikinizin çocuğu muyum diye sordu.” “Hı-hı” dedi Eli, yumuşak, çok yumuşak bir sesle. Başı döndü. “Peki sen ne dedin?”

“Ne mi dedim?” Trygve başını dergiden kaldırdı. “Evet dedim tabii ki.”

“Sana bunu kim sordu?”

“Sorun ne, anne?”

“Nasıl yani?”

“Yüzün soldu.”

“Bir şey yok, hayatım. Kimdi o adam?”

Trygve dergisine geri döndü. “Erkek olduğunu söyledim mi ben?”

Eli ayağa kalktı, bir kadın sesi Sanayi Bakam’yla Arve Stöp’ü kapıştırmaya çalışırken radyoyu kapattı. Gözlerini dışarıda karanlığa dikerek bir çift kar tanesinin yerçekiminden etkilenmeden ve kendi rızaları dışında rastgele bir oraya bir buraya savrulmasını izledi. Sonunda şans eseri bir yere konacaklardı. Sonra da eriyip yok olacaklardı. Huzurlu bir düşünceydi nedense.

Öksürdü.

“Neyin var?” diye sordu Trygve.

“Hiçbir şey” dedi. “Galiba üşütmüşüm.”

Harry amaçsızca Oslo’nun caddelerinde hiçbir şey düşünmeden yürüdü. Aklında Leon Oteli’ne gitmek olduğunu an-

cak otelin önünde dikildiğinde fark etti. Fahişeler ve torbacı-lar şimdiden otelin civarındaki sokaklarda yerlerini almıştı. Yoğun bir saatti. Müşteriler seks ve uyuşturucu işlerini gece yarısından önce ayarlamayı tercih ederlerdi.

Harry resepsiyona yürüdü ve yüzündeki korku dolu ifadeyi görünce Börre Hansen'in onu tanıdığını anladı.

Otel sahibi alnındaki teri silerken "Anlaşmıştık ama!" diyerek sızlandı.

Harry, başkalarının dürtülerinden geçinen insanların yüzlerinin neden vicdansızlıklarından utandıklarını gösteren sahte bir cila gibi devamlı parlak bir ter tabakasıyla kaplı olduğunu düşündü.

"Bana doktorun odasının anahtarını ver" dedi Harry. "O bu gece gelmeyecek."

Otel odasının üç duvarı, kahverengi ve turuncu renkli say-kodelik desenlerin bulunduğu yetmişlerden kalma bir duvar kâğıdıyla kaplıyken banyo duvarı siyaha boyanmış, gri çatlaklar ve sıvanın döküldüğü lekelerle dolmuştu. İkiz yatağın ortası çökmüştü. Keçeden halı taş gibiydi. Su ve sperm geçirmez olduğunu tahmin etti Harry. Yatak ucundaki sandalyenin üzerinden yıpranmış el havlusunu alıp oturdu. Dışarıdan, şehrin heyecanlı bekleyişine dair sesler geliyordu ve Harry köpeklerin geri geldiğini hissetti. Havlayıp hırlıyor, boyunlarına bağlı demir zincirleri çekiştiriyor, sahiplerine bağıyorlardı: Sadece bir kadeh, bir tek içki ver, o zaman ayaklarının dibinde yatıp seni rahat bırakırım. Harry hiç gülecek havada değildi ama güldü yine de. insanların içindeki şeytan çıkarılmalı, acıları dindirilmeliydi. Bir sigara yaktı. Duman kıvrılarak pirinç kâğıdından yapılmış lambaya yükseldi.

Idar Vetlesen hangi şeytanlarla boğuşuyordu? Onları buraya mı getiriyordu, yoksa burası onun mabedi, sığınağı mıydı? Belki de aradığı cevapların bazılarını bulmuştu. Ama hepsini

değil. Asla hepsi bulunamazdı. Delilik ve kötülüğün iki ayrı kavram olması, yıkımın amacını artık anlayamadığımız noktada ona delilik deyip geçmemiz gibi... Birilerinin masum insanların yaşadığı bir şehre atom bombası atmak zorunda olduğunu anlayabiliyorduk; gelin görün ki Londra'nın kenar mahallelerine hastalık ve ahlaksızlık yayan fahişeleri kesip biçenleri anlayamıyorduk. O yüzden birine gerçeklik derken ötekine delilik diyorduk.

Harry'nin canı içmek istiyordu. Sadece bugünün, bu gecenin acısını dindirecek bir kadeh içkiye ihtiyacı vardı.

Birisi kapıyı tıklattı.

"Evet" diye seslendi Harry. Sesindeki öfke kendisini bile şaşırttı.

Kapı açıldı ve önünde siyahi bir yüz belirdi. Harry kadını inceledi. Güzel ve güçlü başı ve boynunun altında kısacık bir ceket vardı. Dar pantolonun üzerinden taşan yağları görünüyordu.

Kadın "Doktor?" dedi, ikinci hecedeki vurgusu, kelimeye Fransızca bir tını kattı.

Harry başını iki yana salladı. Kadın ona baktı. Ardından kapıyı kapattı ve gitti.

Harry iki saniye sonra sandalyesinden kalktı ve kapıya gitti. Kadın koridorun sonuna varmıştı.

"Bakar mısın?" diye seslendi. "Geri gel lütfen."

Kadın durdu ve temkinli gözlerle dedektifi süzdü.

“İki yüz kron isterim” dedi. Son hecede yine vurgu vardı.

Harry başıyla onayladı.

Kadın yatağa oturdu ve aklı karışmış bir halde Harry'nin sorularını dinledi. Şeytan kalpli bu doktor hakkında, kadınlarla yaptığı grup seksler, çocukları buraya getirme arzusu hakkında sorular. Her soruda başını anlamaz gözlerle iki yana salladı. En sonunda Harry'ye polis olup olmadığını sordu.

Harry evet der gibi oynattı başını.

Kadın kaşlarını çatı. “Bu soruları neden soruyorsunuz? Doktor nerede?”

“Doktor bir katildi” dedi Harry.

Kadın şüpheyle Harry'ye baktı. Biraz sonra “Doğru olamaz” dedi.

“Nedenmiş o?”

“Çünkü doktor iyi bir adam. Bize yardım ediyor.”

Harry, doktorun onlara nasıl yardım ettiğini sordu. Kadın her pazartesi ve perşembe doktorun çantasıyla bu odaya gelip onlarla konuştuğunu, idrar örneği vermeleri için onları tuvalete gönderdiğini, kan örnekleri alıp onları cinsel hastalıklarla ilgili muayene ettiğini anlatırken Harry oturup hepsini dinledi. Sıradan bir cinsel hastalıkları olduğunda ilaç vererek onları tedavi ediyordu. Daha ciddi salgın bir hastalıkları olduğunda ise gidecekleri hastanenin adresini veriyordu. Başka rahatsızlıkları için de ilaç veriyordu. Asla hiçbirinden para almıyordu, istediği tek şey fuhuş yapan diğer arkadaşları dışında kimseye hiçbir şey söylememeleriydi. Kızlardan bazıları hasta çocuklarını da getirmişti ama otel sahibi onları odaya sokmamıştı.

Harry kadını dinlerken bir sigara içti. Vetlesen'in kendini affettirme yöntemi miydi bu? içindeki kötülüğü dengeleyen bir çeşit telafi miydi? Yoksa şeytani yanını bastıran, rahatlatan bir şey miydi? Doktor Mengele'nin de çocukları çok sevdiği söylenmez miydi?

Dili ağzının içinde büyüyordu sanki; yakın zamanda bir şey içmezse daha da büyüyüp onu boğacaktı.

Kadının konuşması bitti. Elinde tuttuğu iki yüz kronluk banknotla oynadı.

“Doktor geri gelecek mi?” diye sordu en sonunda.

Harry cevap vermek için ağzını açtı ama dili engel oldu. Çalmaya başlayan cep telefonunu açtı.

“Ben Hole.”

“Bay Harry? Ben Oda Paulsen. Hatırladınız mı?”

Hatırlamadı; sesi çok genç geliyordu.

“NRK’den” dedi kadın. “Sizi en son *Bosse*’ye davet etmiştim hani.”

Program için konuk kovalayan kadındı bu. Onu aç gözleriyle kandırmaya çalışan kız.

“Bize yarın yeniden konuk olmak ister misiniz diye soracaktım. Kardan Adam zaferiyle ilgili konuşmak istiyoruz. Evet, öldüğünü biliyoruz ama önemli değil. Böyle insanların aklı nasıl çalışır, bu insanları hangi isimle...”

“Olmaz” dedi Harry.

“Efendim?”

“Size konuk olmak istemiyorum.”

“Ama bu *Bosse*” dedi Oda Paulsen, tarifi zor olan hayret dolu bir sesle. “NRK TV.”

“Olmaz.”

“Dinleyin Bay Harry, bu konular hakkında konuşmamız sizce de ilginç olma...”

Harry telefonu siyah duvara fırlattı. Duvardan sıva parçaları döküldü.

Başını ellerinin arasına koyup patlamasın diye sımsıkı tutmaya çalıştı. Bir şey içmeliydi. Herhangi bir şey. Başını kaldırdığında odada yalnızdı.

Fenris Bar’da içki servisi olmasaydı Harry belki paçayı kurtarabilirdi. Ya da viskiden çatallaşmış hissiz sesiyle unutmaya ve affetmeye hakkında Harry’ye bağırarak barmenin arkasındaki rafta Jim Beam durmasaydı. “Harry!” diye seslendi barmen. “Buraya gel de eski günleri yâd edelim. Başımızdan savdığımız korkunç hayaletleri, uyuyabildiğimiz geceleri konuşalım.”

Belki de her şekilde paçayı kurtaramazdı.

Harry mesai arkadaşlarını barın içinde zar zor seçebildi ve onlar da onu görmedi. Danimarka gemilerinin içini andıran

pelüş kırmızısı cafcacflı barın içine adımını attığında diğerleri çoktan kafayı bulmuştu. Birbirlerinin omzuna asılıp alkol kokan nefesleriyle bağırıp çağırıyorlar, Stevie Wonder’ın sevgilisini onu sevdiğini söylemek için aradığını anlattığı şarkısına eşlik ediyorlardı. Görünümleri ve sesleri, kupa kaldıran bir futbol takımını andırıyordu. Stevie Wonder tüm kalbiyle sevdiğini söyleyip şarkısını bitirirken Harry’nin üçüncü içkisi barda hemen önüne kondu.

Birinci kadeh her yerini uyuşturmuştu. Nefes alamamış, karnadrioksit almanın nasıl bir şey olduğunu düşünmüştü. İkincisi midesini bulandırmıştı. Yine de vücudu ilk şoku atlatmış ve bunca zamandır özlemine duyduğu şeye nihayet kavuştuğunu anlamıştı. Şimdiyse mutlu bir mırıldanmayla ona teşekkür ediyordu. İçi kaynamaya başlamıştı. Ruhunun müziği bu.

“İçiyor musun?”

Katrine yanında dikiliyordu.

“Bu son” dedi Harry. Dili artık büyüymüş gibi değil, pürüzsüz ve yumuşak geliyordu. Alkol telaffuzunu düzeltmişti. İnsanlar onun içtiğini çok zor anlıyorlar, ancak limiti aşınca fark ediyorlardı. Zaten bu yüzden hâlâ bir işi vardı.

“Son değil” dedi Katrine. “Hep ilk olur.”

“Alkolle savaş derneğinin sloganı değil mi bu?” Harry başını kaldırıp ona baktı. Masmavi gözler, minicik burun delikleri, dolgun dudaklar... Tanrım, ne kadar güzel, diye geçirdi aklından.

“Yoksa alkolik misin, Katrine Bratt?”

“Babam alkolikti.”

“Hımm. O yüzden mi Bergen’deyken onları ziyarete gitmedin?”

“Sen insanları hasta oldukları için ziyaret etmez misin?”

“Bilmiyorum. Belki onun yüzünden mutsuz bir çocukluk falan geçirmiştir.”

“Beni o mutsuz etmedi. Ben doğuştan böyleyim.”

“Mutsuz musun yani?”

“Olabilir. Ya sen?”

Harry omuzlarını kaldırdı. “Çok açık değil mi?”

Katrine renksiz, hafif parlak içkisinden bir yudum aldı. Votka gibi parlak, cin gibi gri değil diye düşündü Harry. “Peki senin mutsuzluğunun sebebi ne, Harry?”

Kelimeler dudaklarından düşünmeye fırsat bulamadan döküldü. “Beni seven birini sevmek.”

Katrine güldü. “Zavallı. Yani hayatın güzel başladı ama sonradan mı mahvoldu? Yoksa kaderin en başından mı çizilmişti?”

Harry, bardağındaki açık kahverengi sıvıya baktı. “Bunu ben de bazen düşünüyorum. Ama çok sık değil. Genelde başka şeyler düşünmeye çalışırım.”

“Ne gibi?”

“Başka şeyler işte.”

“Bazen beni de düşünüyor musun?”

Birisi itince Katrine öne doğru geldi. Parfümü Jim Beam'in kokusuna karıştı.

“Hiç düşünmedim” dedi Harry, bardağını kaldırıp içinde kalanı tek dikişte içti. Gözlerini kaçırmak için şişelerin arkasındaki aynaya bakınca birbirlerine iyice yaklaşmış Katrine Bratt'la Harry Hole'u gördü. Katrine öne doğru eğildi.

“Yalan söylüyorsun Harry.”

Harry ona döndü. Katrine'in yaklaşan bir arabanın sis farları gibi sarı sarı, için için yanan bulanık gözlerine baktı. Kadının burun delikleri şişmiş, soluğu sıklaşmıştı. Nefesine bakılırsa votkasına misket limonu koydurmuş olmalıydı.

“Dürüstçe cevap ver Harry. Şu anda tam olarak ne yapmak istiyorsun?” Katrine'in sesi hafifçe titriyordu. “Her şeyi söyleyebilirsin. Ve bu sefer yalan söyleme.”

Harry'nin zihninin gerilerine attığı, Espen Lepsvik'in Katrine Bratt ve kocasının cinsel tercihleriyle ilgili söylediği şeyler geldi aklına. Hayır, Espen'in söyledikleri hiç de zihninde geriye filan gitmemiş, beyin korteksinin önünden hiç ayrılmamıştı. Derin bir nefes aldı. “Pekâlâ, Katrine. Ben basit ihtiyaçları olan basit bir adamım.”

Katrine, bazı hayvan türlerinin teslim olduklarını göstermek için yaptıkları gibi başını geri çekmişti.

Harry bardağını kaldırdı. “Ve şu anda içmek istiyorum.” Ayakta zor duran polislerden biri arkadan çarpınca Harry'ye doğru sendeledi Katrine. Harry boştaki eliyle sol tarafından yakalayıp onu düşmekten kurtardı. Genç kadın yüzünü acılı bir ifadeyle buruşturdu.

“Özür dilerim” dedi, Harry. “Yaran mı vardı?”

Katrine kaburgalarını tuttu. “Eskrimden kalma. Önemli bir şey değil. Ben özür dilerim.”

Katrine Harry'ye arkasını dönerek meslektaşlarının arasına karıştı. Harry birkaç polisin gözleriyle onu takip ettiğini gördü. Katrine tuvalete gitti. Harry etrafına göz gezdirdi, Lepsvik'le göz göze gelince adam başım çevirdi. Burada duramazdı. Jim'yle baş başa kalıp laflayabileceği başka yerler de vardı. Gitmek için hesabı ödedi. Bardağında hâlâ biraz içki kalmıştı. Lepsvik ve iki arkadaşının barın diğer ucundan onu izlediğini görebiliyordu. Kendine hâkim olması gerekiyordu. Bacaklarını oynatmak istedi ama zamkla yere tutturulmuş gibiydiler. Bardağı aldı, dudaklarına götürdü ve kalan içkiyi bir dikişte bitirdi.

Gecenin soğuğu yanan tenine çok iyi geldi. Bu şehri o kadar seviyordu ki öpebilirdi.

Eve döndüğünde lavaboda mastürbasyon yapmayı denedi ama onun yerine kusup tepedeki dolabın altındaki çiviye asılmış takvime bakakaldı. Birkaç sene önce Rakel yılbaşı hediyesi olarak vermişti. Üçünün birlikte çekilmiş fotoğrafla-

rı vardı. Her ay için bir fotoğraf. Kasım ayma baktı. Rakel ve Oleg, sarı sonbahar yapraklarının ve soluk mavi gökyüzünün olduğu bir arka planın önünde Harry'ye gülüyordu. Gökyüzünün mavisini, Rakel'in giydiği, üzerinde minik beyaz çiçeklerin olduğu elbisenin mavisine benziyordu. Rakel o

giysiyi ilk defa o zaman giymişti. Harry rüyasında kendisini o gökyüzünde görmeyi istedi. Tezgâhın altındaki dolabı açtı, boş kola şişelerini gürültüyle devirerek kenara itti. İşte oradaydı. En arkada. Kapağı açılmamış bir litre Jim Beam. En ayık zamanlarında bile evde ne olur ne olmaz diye içki bulundururdu mutlaka. Çünkü olur da bir gün içesi gelirse alkol bulmak için neler yapabileceğini biliyordu. Kaçınılmaz sonu ertelemek için elini etiketin üzerinde gezdirdi. Ardından şişeyi açtı. Ne kadarı yeterli olurdu? Vetlesen'in kullandığı şırınga, tamamını doldurmuş olacak ki zehir boşaldıktan sonra bile hâlâ kırmızıyla kaplıydı. Kırmızböceği kadar kırmızıydı. Sevgilim, kırmızböceğim, diye geçirdi aklından.

Harry derin bir nefes alıp kapağı açtı. Şişeyi ağzına götürdü, bedeninin gerildiğini hissetti, şok için kendini hazırladı. Ve içmeye başladı. Hepsini bitirip kurtulmak istermiş gibi hırsla, delicesine içti. Her yudumun arasında boğazından çıkan ses hıçkırığa benziyordu.

14. Gün İyi Haber

Gunnar Hagen koridorda hızla yürüyordu.

Günlerden pazartesiydi ve Kardan Adam dosyası çözüleli tam dört gün olmuştu. Dört huzurlu gün geçirmeleri gerekiyordu aslında. Kutlamalar, gülümseyen müdürler, basında çıkan olumlu yorumlar, hatta soruşturmanın tüm hikâyesini öğrenmek isteyen yabancı gazetelerden gelen sorularla geçen dört güzel gün. Evet bunlar olmuştu olmasına; ama sorun da o zaman başlamıştı; Hagen'a bu başarı hikâyesinin ayrıntılarını verebilecek kişi ortalıkta yoktu. Dört gün geçmesine rağmen Harry'yi ne gören ne sesini duyan olmuştu. Sebebi ise gayet açıktı. Mesai arkadaşları onu en son Fenris Bar'da içerken görmüştü. Hagen bundan kimseye bahsetmese de söylentiler emniyet amirinin kulağına gitmişti bile. O yüzden o sabah erkenden amirin odasına çağırılmıştı.

“Gunnar, bu iş böyle gitmez.”

Gunnar Hagen durumun başka bir açıklaması olabileceğini söylemişti. Harry bazen işe gelmeden dışarıda çalışır ve onlara haber vermezdi. Katili bulmalarına rağmen Kardan Adam dosyasıyla ilgili soruşturulması gereken bir sürü şey kalmıştı.

Ne var ki emniyet amiri kararını vermişti bir kere. “Gunnar, Hole konusunda yolun sonuna geldik.”

“Ama o bizim en iyi dedektifimiz, Torleif.”

“Aynı zamanda teşkilatımızı en kötü temsilcisi. Genç polislerinin onun gibi birini örnek almasını istiyor musun, Gunnar? Adam bir alkolik. Bütün emniyet Fenris'te içtiğini ve bir daha işe dönmediğini biliyor. Buna müsamaha gösterirsek çok kötü bir örnek oluştururuz ve telafisi imkânsız zarara uğrarız.”

“İlla görevden mi alınmalı? Şimdilik ihtar ver..”

“Daha fazla ihtar yok. Devlet memurlarının alkol kullanımıyla ilgili yasalar gayet açık.”

Emniyet amirinin kapısını bir kez daha çalarken, cinayet masası amirinin kafasında hâlâ bu konuşma dönüyordu.

“Geldiğini görmüşler” dedi Hagen.

“Kimin?”

“Hole’un. Li aradı, onu odasına girip kapıyı kapatırken görmüş.”

Emniyet amiri “Tamam” dedi ve ayağa kalktı. “O halde gidip doğrudan onunla konuşalım.”

İkisi birlikte sert adımlarla Emniyet Müdürlüğü binasının altıncı katında cinayet masasına tahsis edilmiş olan kırmızı alandan geçtiler. Çalışanlar havada bir şeyin kokusunu almış gibi odalarının kapısından başlarını dışarı çıkardılar ve sert ifadeli iki adamın önlerinden geçişini izlediler.

616 numaralı kapıya gelince durdular. Hagen derin bir nefes aldı.

“Torleif...” diyerek lafa girdiğinde emniyet amiri çoktan kapının kolunu tutmuş, bastırıyordu.

Kapı açılınca ikisi de gözlerine inanamayarak oldukları yerde kaldı.

“Tanrım” diye fısıldadı emniyet amiri.

Harry Hole üzerinde bir tişörtle masasının başında oturuyordu. Kolunun ön kısmını kaim bir lastikle sıkıyordu, başı öne eğikti. Lastiğin altında tenine saplanmış bir şırınga sallanıyordu. Şırınganın içinde renksiz bir sıvı vardı. Kapıdan

bakıldığında bile süt beyazı kolunda iğne izlerinden oluşmuş kırmızı noktalar seçilebiliyordu.

Emniyet amiri “Sen burada ne halt ediyorsun?” diye tıslayarak Hagen’ı yanına çekti ve kapıyı hızla kapattı.

Harry birden başını kaldırdı ve sanki kilometrelerce öteden onlara baktı. Hagen, dedektifin elinde bir kronometre tuttuğunu fark etti. Harry şırıngayı hızla kolundan çekti, içinde kalan sıvıya baktı, kenara atıp bir kâğıda not aldı.

“B-bu işimizi daha da kolaylaştırdı Harry” dedi emniyet amiri, kekeleyerek. “Çünkü sana kötü bir haberimiz var.” “Asıl benim size kötü bir haberim var beyler” dedi Harry. Bir torbadan bir tutam pamuk koparıp koluna bastırdı. “Idar Vetlesen intihar etmiş olamaz. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz, değil mi?”

Gunnar Hagen’ın bir anda kahkahalarla gülesi geldi. Tüm bu manzara öyle saçmaydı ki beyni daha mantıklı bir tepki veremedi. Emniyet amirinin yüzüne bakınca onun da ne yapacağını bilemediğini gördü.

Harry saatine baktı ve ayağa kalktı. “Tam bir saat sonra toplantı odasına gelin, nedenini öğreneceksiniz” dedi. “Benim şimdi halletmem gereken bir iki şey daha var.”

Dedektif, afallayan amirlerinin yanından telaşla yürüyüp kapıyı açtı ve güçlü, uzun adımlarla

koridorda gözden kayboldu.

Bir saat dört dakika sonra Gunnar Hagen, yanında emniyet amiri ve emniyet müdürüyle çıt çıkmayan K1 odasına daldığında Lepsvik ve Hole'un soruşturma ekibindeki polislerle tıka basa dolan odada tek duyulan şey Harry Hole'un sesiydi. İkisi odanın arka tarafında ayakta durdular. Idar Vetlesen'in körling salonunda ne şekilde bulunduğuna ilişkin fotoğraflar ekrana yansıtılıyordu.

“Gördüğünüz gibi Vetlesen şırıngayı sağ elinde tutuyor”

dedi Harry Hole. “Sağ elini kullanan biri için gayet doğal. Ama beni şüpheye düşüren şey botları oldu. Şuna bir bakın.”

Ekrana botların yakından çekilmiş bir fotoğrafı yansdı.

“Bu botlar elimizdeki tek adli delildi. Ama yeterli oldu. Çünkü izler Sollihögda'da karda bulduğumuz izlere uyuyordu. Ama sizden bağcıklara bakmanızı istiyorum.” Hole elindeki çubukla bağcıkları gösterdi. “Dün kendi botlarımla birkaç deneme yaptım. Düğümün bu şekilde durması için bağcıklarımı arkadan öne doğru bağlamam gerekti. Solakmışım gibi. Ya da başkasının botlarını bağlıyormuşum gibi botun karşısında durunca böyle bir düğüm atabildim.”

Odaya bir huzursuzluk dalgası yayıldı.

“Ben de sağ elimi kullanıyorum.” Konuşan Espen Leps-vik'ti. “Ama ben de ayakkabılarımı böyle bağlarım.”

“Bu sadece basit bir tuhafılık olabilir. Ama böyle şeyler insanı bir miktar...” Hole en doğru kelimeyi arıyormuş gibi göründü, “...endişeye sevk eder. Akla başka soruları getiren bir endişe. Bunlar gerçekten Vetlesen'in botları mı diye düşündüm. Çünkü kalitesiz, ucuz botlardı. Dün Vetlesen'in annesini ziyarete gittim ve ayakkabılarını görmek için kendisinden izin istedim. Her biri epey pahalı ayakkabılar. Tıpkı düşündüğüm gibi, Vetlesen her birimizin arada yaptığı bir şeyi yapıp bazen ayakkabılarını bağcıklarını çözmeden çıkarmış. Bu yüzden,” Hole çubuğu ekrandaki resme vurdu, “Idar Vetlesen'in bağcıklarını böyle bağlamadığından emin olduğumu söyleyebilirim.”

Hagen, alm derin bir kırışıklıkla çatılmış emniyet amirine göz attı.

“Buradan çıkan soru şu” dedi Hole. “Vetlesen'e bu botları başkası mı giydirdi? Botlar, Sollihögda'daki failin giydiği botların aynısı. Demek ki amaç, Vetlesen'i Kardan Adam'mış gibi gösterme k.”

“Bir bağcık ve bir çift dandik bot mu?” diye bağırdı, Leps-

vik'in ekibinden bir dedektif. “Çocuklarla fuhuş yapmak isteyen, Oslo'daki iki kurbanı da tanıyan ve olay yerinde izi bulunan bir sapıktan bahsediyoruz. Tüm bu anlattıkların spekülasyondan başka bir şey değil.”

Uzun boylu dedektif kısacık saçlı başını eğdi. “Dediklerin esasen doğru. Ama şimdi daha somut gerçeklere geliyorum. Görünüşe bakılırsa Idar Vetlesen şırıngayla küçücük bir delik açıp damarına

karnadrioksit vererek intihar etmiş. Otopsi sonucuna göre vücudundaki karnadrioksit yoğunluğu o kadar fazla ki koluna yirmi mililitre enjekte etmiş olmalı. Zaten şırıngada kalan sıvı da tamamen doldurulmuş olduğunu gösteriyor. Karnadrioksit, öğrendiğimize göre felç eden bir madde ve çok küçük bir dozu bile kalbi ve solunum organlarını anında durdurarak ölüme sebep oluyor. Patolog, Idar Vetlesen'in kullandığı kadarı damara enjekte edilirse bir yetişkini en fazla üç saniyede öldüreceğini söylüyor. Ama bu çok mantıksız.”

Hole, üzerine kalemle birkaç rakam karaladığı kâğıt parçasını Hagen'in göreceği şekilde salladı.

“Vetlesen'in kullandığı türden bir şırınga ve iğneyle kendi üzerimde bazı testler yaptım. Bu tür solüsyonlar en az yüzde doksan beş su içerdiği için kendime karnadrioksit yerine tuzlu su solüsyonu enjekte ettim. Ve süreleri not aldım. Şırıngayı ne kadar sert bastırırsam bastırayım iğnenin ucunun dar olması yüzünden yirmi mililitreyi enjekte etmek en az sekiz saniye sürdü. Dolayısıyla” Harry varmak istediği sonucun iyice anlaşılması için biraz bekledi, “Vetlesen'in şırıngadaki sıvının üçte birini bile enjekte edemedi felç geçirmiş olması gerekiyor. Kısacası, hepsini kendine enjekte etmiş olamaz. Birinin yardımını olmadan bunu yapması imkânsız.”

Hagen yutkundu. Bugünün beklediğinden çok daha kötü geçeceği belli olmuştu.

* * *

Toplantı bitince Hagen, emniyet müdürünün emniyet amirinin kulağına bir şeyler fısıldadığını gördü. Emniyet amiri Hagen'a doğru eğildi.

“Hole ve ekibini hemen odamda istiyorum. Lepsvik ve adamlarına da susmalarını söyle. *Tek bir* kelime bile buradan dışarı sızmamalı. Anladın mı?”

Hagen gayet iyi anladı. Beş dakika sonra emniyet amirinin geniş ve iç karartan odasında oturuyorlardı.

Katrine Bratt kapıyı kapadı ve son oturan kişi oldu. Harry Hole sandalyesine iyice kuruldu, bacaklarını emniyet amirinin masasının tam önüne doğru uzattı.

Amir “Kısa ve öz konuşacağım” deyip elini yüzünde gezdirirken gördüğü şeyi silmek ister gibiydi: Her şeye sıfırdan başlayan bir soruşturma ekibi. “Hiç iyi bir haberin yok mu Harry? Gizemli bir şekilde ortadan kaybolduğunda durumu yumuşatmak için basına Kardan Adam'm gösterdiğimiz sonsuz çaba sayesinde öldüğünü söyledik.”

“Eee, Idar Vetlesen'in bilmemesi gereken bir şeyi bildiğini ve katilin, peşinde olduğumuzu fark edince kimliğinin açığa çıkma ihtimalini ortadan kaldırdığını varsayabiliriz. Bu şayet doğruysa, Vetlesen gerçekten de gösterdiğimiz sonsuz çaba yüzünden öldü demektir.”

Emniyet amirinin yanakları gerginlikten kızardı. “İyi haberden kastım bu değildi, Hole.”

“Asıl iyi haber, ona yaklaşmamız. Yaklaşmasaydık, Kardan Adam katili Vetlesen'miş gibi göstermek için bu kadar zahmete girmezdi. Dosyayı çözdüğümüze inanıp soruşturmayı bitirmemizi istedi. Kısacası, kendini baskı altında hissediyor. Kardan Adam gibi katiller işte bu noktadan sonra hata

yapmaya başlarlar. Bu yüzden de eskisi kadar kan dökmeye cüret edemeyecek.”

Emniyet amiri dişleriyle bir emme sesi çıkardı ve bir müddet düşündü. “Bu senin gerçek düşüncen mi Hole? Yoksa sa-

dece bunu mu umuyorsun?”

“Eee,” dedi Harry Hole, kotunun yırtık yerinden dizini kaşıyarak, “iyi haber duymak isteyen şendin, şef.”

Hagen sıkıntıdan inledi. Pencereden dışarı baktı. Hava kapalıydı. Kar bekleniyordu.

Filip Becker, oturma odasında gözlerini televizyona dikerek oturan Jonas’a baktı. Birte kaybolduğundan beri çocuk her gün bu şekilde saatlerce oturuyordu. Televizyonun ekranı sanki daha iyi bir dünyaya açılan pencereydi onun için. Yeterince dikkatli bakarsa annesini bulabileceği bir dünya.

“Jonas?”

Çocuk başını kaldırdı, uysal ama ilgisiz gözlerle ona baktı. Bıçağı fark edince yüzü korkudan kaskatı kesildi.

“Beni kesecek misin?” diye sordu.

Çocuğun yüzündeki ifade ve tiz sesi o kadar komikti ki Filip Becker’in gülesi geldi. Sehpanın üzerindeki lambadan gelen ışık, bıçağın çeliğini parlatıyordu. Bıçağı, Storo alışveriş merkezindeki bir hırdavat mağazasından satın almıştı. Idar Vetlesen’e telefon açtıktan hemen sonra.

“Küçük bir kesik, Jonas” dedi. “Sadece küçük bir kesik.”

Ve dediğini yaptı.

15. Gün Manzara

Camilla Lossius saat ikide arabayla spor salonundan evine dönüyordu. Her zamanki gibi şehrin merkezinden geçerek Batı Oslo’ya ve oradan da Colosseum Park Fitness Salonu’na gitmişti. Tveita’daki evlerinin yakınındaki salon yerine oraya gitmesinin sebebi farklı aletlerin olması değil, Colosseum’daki insanların kendisine daha çok benzemesiydi. Batı Yakası insanları olmalarıydı. Tveita’ya taşınmak, Erik’le yaptığı evliliğin bir parçasıydı. Hepsini bir bütün olarak görmek zorundaydı.

Camilla yaşadıkları sokağa girdi. Gördüğünde selâmlaştığı ama henüz bir kez bile konuşmadığı komşuların pencerelerindeki ışıkları gördü. Erik gibi insanlardı bunlar. Arabayı durdurdu. Evleri Tveita’daki bu sokağın çift garajlı tek evi değildi ancak elektrikli garaj kapısı sadece onlarda vardı. Erik böyle şeylere takıntılıydı; onunsa umurunda bile değildi. Uzaktan kumandanın düğmesine bastı, kapı eğilip yavaşça kalkarken ayağını debriyajdan çekti ve garajın içine indi. Tahmin ettiği gibi Erik’in arabası yoktu, hâlâ işteydi. Yan koltuğa uzanıp spor çantasını ve ICA süpermarketin alışveriş

torbalarını aldı, arabadan inmeden önce hep yaptığı gibi dikiz aynasından kendine bir göz attı. Arkadaşlarının dediğine göre güzeldi. Henüz otuzuna gelmeden müstakil evi, kendi arabası ve Nice'in dışında yazlığı olduğunu söylüyorlar, Doğu Yakasında yaşamının nasıl bir şey olduğunu soru-

yorlardı. Bir de anne babasının iflastan sonra ne durumda olduğunu. Kafalarında bu iki soruyu nasıl birbiriyle bağdaştırdıklarını bir türlü anlamıyordu.

Camilla aynaya bir daha baktı. Haklıydılar. Gerçekten güzel görünüyordu. Yüzü dışında bir şey, aynanın kenarında bir kıpırtı gördüğünü sandı. Hayır, kapanan garaj kapısını görmüştü sadece. Arabadan indi, evin anahtarlarını ararken cep telefonunu arabanın telefon tutucusunda unuttuğunu fark etti.

Arabaya doğru dönünce kısa bir çığlık attı.

Arkasında bir adam dikiliyordu. Camilla elini ağzına götürerek korkuyla bir adım geri çekildi. Özür dileyecek bir şey yaptığı için değil, sırf adam zararsız görüldüğü için gülümseyerek özür dileyecek gibi oldu. Ama sonra adamın elindeki silahı gördü. Kendisine doğru tutuyordu. Akimden geçen ilk şey bunun oyuncağa benzediği oldu.

“Ben Filip Becker” dedi adam. “Telefon ettim. Evde kimse yoktu.”

“Ne istiyorsunuz?” diye sordu Camilla, titreyen sesini kontrol altına almaya çalışarak, içgüdüleri ona korkusunu göstermemesi gerektiğini söylüyordu. “Konu ne?”

Adamın yüzünde birden pis bir sırıtış belirdi. “Kaltaklık.”

Harry, Hagen odasındaki ekip toplantısını bölerek emniyet amirinin Vetlesen'in cinayete kurban gittiği *teorisinin* hiçbir şekilde dışarı sızdırılmaması, kimsenin bundan eşine bile bahsetmemesi gerektiğiyle ilgili emrini tekrarladıktan sonra oluşan sessizlikte komiseri izledi. Sonunda Hagen, Harry'yle göz göze geldi.

“Şey, sadece bunu demek istedim” diyerek sözlerini çabucak topladı ve odadan çıktı.

Harry, Björn Holm'a “Devam et” dedi. Holm körling salonunda bulunanları bildiriyordu. Daha doğrusu, bir şey bulunamadığını.

“Olayın intihar olduğuna karar verildiğinde incelemeye yeni başlamıştık” dedi Holm. “Hiçbir adli delil bulamamıştık. Zaten artık olay yeri kirlenmiş durumda. Bu sabah bakmaya gittim, inceleyecek pek bir şey yok.”

“Hımm” dedi Harry. “Katrine?”

Katrine notlarına baktı. “Evet, teorine göre Vetlesen ve katil körling kulübünde buluştu ve buluşma önceden planlanmıştı. Buradan çıkan en net sonuç, telefonda konuştukları. Benden arama listesini kontrol etmemi istedin.”

“Evet” dedi Harry, esnemesini bastırarak.

Katrine kâğıda göz gezdirdi. “Telenor’dan Vetlesen’in klinik telefonunun ve cep telefonunun görüşme listesini aldım. Listeyle beraber Borghild’in evine gittim.”

“Evine mi?” diye sordu Skarre.

“Tabii ki evine. Artık bir işi yok. Bana Idar Vetlesen’i son iki gün hastaları dışında kimsenin ziyarete gelmediğini söyledi. Gelenlerin listesi de burada.”

Dosyadan bir kâğıt çıkardı ve diğerleriyle arasındaki masaya koydu.

“Tahmin ettiğim gibi Borghild, Vetlesen’in iş ve sosyal bağlantıları hakkında çok şey biliyor. Arama listesinde çıkan tüm insanların kimliğini bulmama yardımcı oldu. Onları iki gruba ayırdık: İş hayatından tanıdığı kişiler ve sosyal hayatından tanıdığı kişiler. İki grubun da telefon numaraları, görüşme tarihi ve saati, arayan mı yoksa aranan taraf mı oldukları ve görüşmenin ne kadar sürdüğü yazıyor.”

Diğer üç kişi kafa kafaya verip listeleri inceledi. Katrine’in eli Harry’ninkine değince Harry, kadında herhangi bir rahatsızlık belirtisi sezmedi. Belki de Fenris Bar’da ona yaptığı teklif gerçek değildi, hepsini rüyasında görmüştü. Ne var ki Harry içtiğinde rüya görmezdi. Hatta içmesinin tek amacı buydu. Yine de ertesi gün, muhtemelen viski şişesini sistemli bir şekilde kafasına diktiği dakikaların ve uykusundan

uyandığı o berbat anın arasında bir yerde aklında kendiliğinden beliren bir fikirle uyanmıştı. Kırmızböceğiyle Vetlesen’in dolu şırıngasını bağdaştıran fikirdi bu. Soluğu Thereses Ga-te’deki Vinmonopol’de almak yerine onu işe dönmeye teşvik eden fikir. Bir uyuşturucu yerine başka bir uyuşturucu.

“Şu kimin numarası?” diye sordu Harry.

Katrine öne eğilerek “Hangisi?” dedi.

Harry sosyal tanıdıklar listesindeki bir numarayı gösterdi.

“Neden özellikle bu numarayı soruyorsun?” diye sordu Katrine, merakla Harry’ye bakıyordu.

“Çünkü sosyal grupta doktoru arayan ve geri aranmayan tek kişi o. Kuralları koyanın katil olduğuna inanmamız gerekiyor; dolayısıyla aranan değil, arayan taraf olmalı.”

Katrine numarayı isim listesinden kontrol etti. “Üzgünüm ama bu numara iki listede de var; bu da bir hastaya ait.”

“Anladım ama yine de bir yerden başlamalıyız. Kim bu? Erkek mi kadın mı?”

Katrine alaycı bir tebessümle cevap verdi: “Tam bir erkek.”

“Nasıl yani?”

“Erkek işte. Maço. Arve Stöp.”

“Arve Stöp mü?” diye haykırdı Holm. “*Bildiğimiz* Arve Stöp mü?”

“Ziyaret edilecekler listesinde en üst sıraya yaz” dedi Harry.

Listelerin incelenmesi bittiğinde ellerinde araştırmaları gereken yedi aramanın olduğu yeni bir liste vardı. Diğer yedisinin aksine sadece bir tanesini herhangi bir isimle eşleştiremiyorlardı: Idar’ın öldürüldüğü sabah Storo alışveriş merkezindeki bir ankesörlü telefonda yapılmıştı çünkü.

“Elimizde tam saati var” dedi Harry. “Telefonun yakınında hiç güvenlik kamerası yok mudur?”

“Sanmam” dedi Skarre. “Ama her girişte kamera olduğunu biliyorum. Güvenlik şirketinden kamera kayıtlarını isteyebilirim.”

‘Yarım saat öncesi ve sonrası arasındaki tüm yüzleri incele*’ dedi Harry.

“Bu büyük bir iş” diye cevap verdi Skarre.

“Kimden yardım isteyeceğini tahmin et bakalım” dedi Harry.

“Beate Lönn” dedi Holm.

“Doğru. Selamımı da söylersin.”

Holm başını sallarken Harry’nin içini ani bir vicdan azabı kapladı. Skarre’nin cep telefonu La’nın “There She Goes” şarkısıyla çalmaya başladı.

Skarre konuşurken hepsi onu izledi. Harry bu esnada Beate’yi aramayı ne kadar zamandır ertelediğini düşündü. Yazın doğumdan sonra bir kez ziyaretine gitmiş, bir daha da onu görmemişti. Halvorsen’in görevdeyken öldürülmesinden kendisini sorumlu tutmadığını biliyordu. Yine de tüm bunlar ona çok fazla geliyordu: Halvorsen’in çocuğunu, genç polisin kucağına alamadığı çocuğunu görmek ve yüreğinin derinliklerinde Beate’nin yanıldığını bilmek... Halvorsen’i kurtarabilirdi. Kurtarmalıydı.

Skarre telefonu kapattı.

“Tveita’da bir adam, karısının kayıp olduğunu bildirmiş. Kadının adı Camilla Lossius, yirmi dokuz yaşında, çocuğu yok. Henüz iki saattir kayıpmış ama endişe verici birkaç detay varmış. Tezgâhın üzerinde market torbaları duruyormuş ama buzdolabına hiçbir şey konulmamış. Cep telefonu arabadaymış ve kocasının dediğine göre onsuz hiçbir yere gitmezmiş. Komşulardan biri kocasına, evlerinin ve garajlarının etrafında birini bekliyormuş gibi dolanan bir adam gördüğünü söylemiş. Kocasını evden bir şey alınıp alınmadığını söyleyemi-yormuş. Dış fırçası ya da bavul bile. Bunlar Nice’te yazlık villası olan tiplerden. O kadar çok mal mülke sahipler ki evlerinden bir şey eksildiğinde fark edemezler. Demek istediğimi anladınız, değil mi?”

“Hımm” dedi Harry. Kayıp Şahıslar Birimi ne düşünüyor?”

“Kadının geri geleceğini. Sadece bizi haberdar etmek istemişler.”

“Pekâlâ” dedi Harry. “Devam edelim o halde.”

Toplantının geri kalanında kimse kayıp ihbarıyla ilgili bir şey söylemedi. Yine de Harry havada bir şey olduğunu, yakına gelip gelmeyeceği belli olmayan bir gök gürültüsünü hissedebiliyordu. Arama listesindeki isimleri aralarında paylaştıktan sonra ekip Harry'nin odasından ayrıldı.

Harry pencereye yürüyüp aşağıdaki parka baktı. Akşam artık her gün daha erken geliyor, günler geçtikçe bu durum daha da görünür hal alıyordu. Harry, Idar Vetlesen'in annesine geceleri Afrikalı hayat kadınlarını ücretsiz muayene ettiğini anlattığı sahneyi anımsadı. Yaşlı kadının ilk defa - üzüntüden değil, öfkeden- yüzünden maskeyi düşürerek bunun yalan olduğunu, oğlunun zenci fahişelerle meşgul olmadığını bağırdığını. Yalan söylemek daha iyiydi belki de. Harry, önceki gün emniyet amirine artık uzun bir süre kan dökülmeyeceğim söyleyişini hatırladı. Aşağıda, giderek artan karanlığın içinde penceresinden zar zor seçebiliyordu onu. Anaokulu sınıfları sık sık orada oynardı. Özellikle de dün gece olduğu gibi kar yağdığında. En azından o sabah işe giderken onu gördüğünde aklından geçen bu olmuştu. Gördüğü şey, gri-beyaz bir kardan adamdı.

Liberal'in Aker Brygge'deki yazı işleri ofisinin yukarısında, Oslo fiyordu, Akershus Kalesi ve Nesoddtangen kasabası manzaralı bir binanın en üst katında, Oslo'nun özel mülkiyete ait en pahalı metrekarelerinin tam 230'unu kaplayan bir daire bulunuyordu. Daire, *Liberal*'in sahibi ve yazı işleri müdürü Arve Stöp'e aitti. Ya da Harry'nin zilini çaldığı kapıda yazdığı gibi kısaca Arve'ye. Merdiven boşluğu ve sahanlık işlevsel ve minimalist bir tarzda dekore edilmiş olsa da me-

şe kapının her iki yanında el boyaması birer testi duruyordu. Harry sadece bir tanesini alıp götürse kazancının ne kadar olacağını merak etti.

Zile bir defa basıp beklemişti ve sonunda içeriden gelen konuşma seslerini duyabiliyordu. Biri kuş cıvıltısını andıran neşeli bir sesken diğeri derin ve boğuktu. Kapı biraz sonra açıldı ve bir kadın kahkahası çınladı. Kadının Harry'nin tahminine göre sentetik kürkten beyaz bir şapkası ve şapkanın altından dalga dalga dökülen uzun sarı saçları vardı.

“Dört gözle bekliyorum” dedi, kapıya döndü ve ancak o zaman Harry'yi gördü.

Kadın önce dümdüz “Merhaba” dedi. Harry'yi tanıyınca karşılama sözcüğü coşkulu bir “Aaa, selam!”a dönüşüverdi. “Selam” dedi Harry.

Kadın “Nasılsınız?” diye sordu. Harry kadının son konuşmalarını daha yeni hatırladığını görebiliyordu. Leon Oteli'nin kara duvarında sona eren o konuşmayı.

“Demek Oda'yla tanışıyorsunuz?” Arve Stöp kollarını kavuşturmuş, holde dikiliyordu. Ayakları çıplaktı, zar zor seçilen Louis Vuitton logosunun olduğu bir tişört ve başka erkeklerde kadınsı duracak yeşil renkli keten pantolon vardı üzerinde. Neredeyse Harry kadar uzundu, Amerikalı bir başkan adayının sahip olmak için her şeyini vereceği bir yüzü vardı: keskin bir çene, kenarı kırışmış

çocuksu mavi gözler ve kırılmış gür saçlar.

“Sadece selâmlaşacak kadar” dedi Harry. “Bir kere talk show’larına katılmışım.”

“Benim kaçmam lazım, beyler” dedi Oda, telaşla havaya öpücükler göndererek. Ayak sesleri bir hayat memat meselesi varmış gibi basamakları döve döve uzaklaştı.

“Evet, biz de şu lanet talk show’dan konuşuyorduk” dedi Stöp, Harry’yi içeri buyur edip elini sıkarken. “Teşhirciliğim artık korkarım acınacak seviyelere geldi. Bu defa daha ko-

nuyu bile bilmeden programa katılmayı kabul ettim. Oda konuk araştırması yapmaya gelmiş. Siz de yaşamışsınızdır, bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsiniz.”

“Beni sadece telefonla aramışlardı” dedi Harry, elinde hâlâ Stöp’ün elinin sıcaklığını hissederek.

“Telefonda sesiniz çok ciddi geliyordu, Bay Hole. Bu sefil gazeteci size nasıl yardım edebilir?”

“Konu doktorunuz ve körling arkadaşınız Idar Vetlesen.” “Aha! Vetlesen. Tabii ya. İçeri geçelim mi?”

Harry botlarını çıkardı ve Stöp’ün peşinden bir koridordan geçip dairenin geri kalanından iki basamak daha alçakta olan bir oturma odasına geldi. Idar’ın muayenehanesindeki bekleme odasını döşerken nereden ilham aldığını öğrenmek için bir bakış yeterli oldu. Pencerenin dışında ay ışığı fiyordun üzerine vuruyordu.

“Sanırım bir tür *a priori* soruşturma yürütüyorsunuz, doğru anlamış mıyım?” dedi Stöp, mobilyaların arasında en küçüğü olan tekli plastik bir sandalyeye kendini bırakarak. Harry koltuğa geçerken “Anlamadım, pardon?” dedi.

“Yani önce çözümle başlıyorsunuz, sonra ne olduğunu bulmak için geriye doğru gidiyorsunuz.”

“*A priori* bu anlama mı geliyor?”

“Kim bilir? Sadece Latincenin tınısını seviyorum.”

“Hımm. Peki çözümümüzle ilgili ne düşünüyorsunuz? Siz inandırıcı buldunuz mu?”

“Ben mi?” Stöp güldü. “Ben hiçbir şeye inanmam. Mesleğim gereği tabii ki. Bir şey sabit bir gerçeğe dönüşmeye başladığında ona karşı çıkmak benim işim. Liberalizm işte buna deniyor.”

“Peki bu vaka?”

“Off. Vetlesen’in bunu yapması için mantıklı bir neden göremiyorum. Ya da standart tanımlara bile uymayacak kadar delirmesi için.”

“Yani Vetlesen’in katil olduğunu düşünmüyorsunuz, öyle mi?”

“Dünyanın yuvarlak olduğu inancına karşı gelmek, onun düz olduğuna inanmak demek değildir. Umarım elinizde delil vardır. Alkollü bir şeyler mi yoksa kahve mi?”

“Kahve olsun, lütfen.”

“Takılıyorum yahu” diyerek gülümsedi Stöp. “Sadece su ve şarap var. Hayır, yalan söyledim, Abbediengen Çiftliğinden gelen tatlı elma şarabım da var biraz. İsteyip istemediğinize karar vermek için tadına bir bakmalısınız.”

Stöp hızla mutfağa yürürken Harry etrafı incelemek için ayağa kalktı.

“Çok güzel bir daireniz var Bay Stöp.”

“Aslında üç daire” dedi Stöp, mutfaktan bağıarak. “Biri aşağı yukarı sizin şimdi oturduğunuz yerde sıkıntıdan kendini asan başarılı bir armatöründü. İkincisi, yani şu an olduğum yer, içeriden bilgi sağlayanların ticareti suçundan hapsi boylayan bir borsacınındı. Hapisteyken imana gelip daireyi bana sattı ve tüm parayı dini bir cemaatin vaizine bağışladı. Aslında bu da bir nevi içeriden bilgi sağlayanların ticareti sayılır, anlarsınız ya. Ama duyduğuma göre artık çok daha mutluymuş, o yüzden bir sakıncası yok.”

Stöp, içinde uçuk sarı içkilerin olduğu iki kadehle oturma odasına geldi. Birini Harry’ye uzattı.

“Üçüncü daire de, Aker Brygge liman bölgesini planlarken burada oturmaya karar veren Östensjö’lü bir sıhhi tesisatçınındı. Bir çeşit sınıf atlamış sanırım. Yemeyip içmeyip on sene boyunca para biriktirerek ya da korsan çalışıp milleti kazıklayarak sonunda daireyi almış. Ama o kadar çok para vermiş ki nakliye şirketine bile parası yetmemiş ve bir iki dostunun yardımıyla kendi çabasıyla taşınmaya kalkmış. Adamın dört yüz kiloluk bir kasası varmış. Sanırım kaçak kazandığı paraları saklamak için. Son merdivene gelip geriye sa-

dece on sekiz adım kalmışken ölü gibi ağır olan kasa kaymış. Bizim tesisatçı kasanın altında kalmış, omurgasını kırmış ve felç geçirmiş. Şimdi geldiği yerde Östensövann manzaralı bir bakımevinde yaşıyor.” Stöp pencerenin yanında dikildi, içkisini yudumladı ve karşısındaki fiyorda daldı. “Göl möl ama sonuçta o da manzara işte.”

“Hımm. Biz de sizin Idar Vetlesen’le olan bağlantınızı merak ediyorduk.”

Stöp yirmi yaşında birinin yapacağı çevik ve abartılı bir hareketle döndü. “Bağlantı mı? Bu çok iddialı bir kelime. O sadece benim doktorumdu. Bir de arada bir körling oynardık, hepsi bu. Daha doğrusu *biz* oynardık. Onun yaptığı şey en fazla taş itip buz süpürmek olarak tanımlanabilir.” Elini ukalaca havada savurdu. “Evet, evet, biliyorum, adam öldü; ama böyleydi işte.”

Harry elma şarabı kadehini ağzına bile sürmeden masaya koydu, “İkiniz nelerden konuşurdunuz?”

“Genellikle bedenimden.”

“Ha?”

“Tanrım, adam doktorumdu diyorum ya.”

“Bedeninizde değiştirmek istediğiniz yerler mi vardı?” Arve Stöp içten bir kahkaha attı. “Hiçbir zaman öyle bir niyetim olmadı. Idar’ın o saçma estetik ameliyatlarından yaptığını, yağ falan aldığını biliyordum elbette; ama benim istediğim tamirden ziyade ufak bir önlemdi. Ben spor yapan biriyim, dedektif. Elma şarabını beğenmediniz mi?”

“Alkollü” dedi Harry.

Stöp kadehini yakınlaştırarak “Sahi mi?” dedi. “Hiç tahmin etmemiştim.”

“Peki bedeninizin neresini konuşuyordunuz?”

“Dirseğimi. Bende tenisçi dirseęi² var, körling oynarken

rahatsız ediyor. Bana spordan önce kullanmam için önce ağrı kesici yazıyordu. Beyinsiz herif. İlaçlar yanmayı da önlediği için her seferinde kaslarım inciniyordu. Neyse, artık hayatta olmayan bir doktordan konuşuyoruz; bunun için tıbbi bir uyarı yayınlamama gerek yok sanırım. Ama siz siz olun ağrılarınız için hap almayın. Ağrı iyi bir şeydir, onsuz yaşayamayız. Hatta ağrı çektiğimiz için şükretmeliyiz.”

“Öyle mi diyorsunuz?”

Stöp işaretparmağıyla pencerenin camına vurdu; cam öyle kalındı ki şehirden içeri tek bir ses bile gelmiyordu. “Bana sorarsanız tatlı su, şu manzaranın yerini tutmaz. Yoksa tutar mı, Bay Hole?”

“Benim evimin manzarası yok.”

“Gerçekten mi? Bir an önce olsun o zaman. Manzara insanın bakış açısını genişletir.”

“Bakış açısından bahsetmişken, Telenor’dan Vetlesen’in yaptığı son telefon görüşmelerinin kaydını aldık. Ölümünden bir gün önce onunla ne konuştunuz?”

Stöp arkaya yaslanıp elma şarabını bitirirken meraklı gözlerini Harry’ye dikti. Sonra derin ve rahat bir nefes aldı. “Ne konuştuğumuzu pek hatırlamıyorum ama galiba dirseklerle ilgiliydi.”

Tresko, oyunlarını başkalarının yaptığı blöfü sezmeye dayandıran poker oyuncularının kaybetmeye mahkûm olduğunu söylemişti bir keresinde. Dediğine göre yalan söylerken herkes yapmacık bir tavır takınırdı; ancak bu tavrı her insan için farklı biçimlerde ve soğukkanlılıkla değerlendirmedike iyi bir blöfüyü anlamak imkânsızdı. Harry, Tresko’nun haklı olabileceğini düşündü o an. Dolayısıyla Stöp’ün yalan söylediği sonucuna onun yüz ifadesine, sesine ya da vücut diline bakarak karar vermedi.

“Vetlesen’in öldüğü gün saat dörtle sekiz arasında neredeydiniz?” diye sordu.

“Hey, hey, hey!” Stöp tek kaşım kaldırdı. “Bu olayla ilgili benim ya da okuyucularımın bilmesi gereken bir şey mi var yoksa?”

“Neredeydiniz?”

“Bu sorudan net bir şekilde Kardan Adam’ı yakalayamadığınızı anlıyorum. Haksız mıyım?”

“Soruları benim sormama izin verirseniz sevinirim Bay Stöp.”

“Tamam, söyleydim...”

Arve durdu. Yüzünde birden çocuksu bir gülümseme belirdi.

“Yoo, bir saniye. Siz şu anda bana Vetlesen’in ölümüyle bir ilgim olduğunuzu ima ediyorsunuz. Cevap verirsem bu sorunun varsaydığı şeyi kabul etmiş olacağım.”

“Soruyu yanıtlamayı reddettiğinizi de not edebilirim. Hiç sorun değil Bay Stöp.”

Stöp kadehini kaldırdı. “İyi bir karşı hamle, Bay Hole. Biz basın insanların her gün kullandığı bir ifade. Adımızdan da anlaşılıyor zaten. Bas(tır)an insanlar... Soruyu yanıtlamayı reddetmediğimi lütfen dikkate alm, Bay Hole. Şu anda cevap vermekten kaçınıyorum hepsi bu. Diğer bir deyişle, bunu biraz düşünüyüm.” Tekrar pencereye yürüdü, durup başını salladı. “Reddetmiyorum, sadece cevap verip vermeyeceğime, daha doğrusu nasıl cevap vereceğime henüz karar veremedim. Üzgünüm ama sizi bekleteceğim.”

“Bol bol vaktim var.”

Stöp Harry’ye döndü. “Vaktinizi boşa harcamak istemem, Bay Hole. Ama zamanında *Liberal*’in tek sermayesinin ve kaynağının dürüstlüğü olduğunu belirtmiştim. Bir gazeteci olarak bu durumdan faydalanma mecburiyetimi anlayışla karşılayacağınızı umuyorum.”

“Faydalanmak mı?”

“Eee, artık ne de olsa burnumun dibinde bomba bir habe-

rin durduğunu biliyorum. Hiçbir gazetenin Vetlesen’in ölümünde şüpheli bir taraf olduğuyla ilgili bir tüyo aldığını da sanmıyorum. Şu anda size beni temize çıkaracak bir cevap verirsem elimdeki kozu harcamış olurum. Ve sizden bu olayla ilgili bilgi istemek için iş işten geçmiş olur. Haksız mıyım, Bay Hole?”

Harry, konuşmanın nereye gideceğini anladı. Stöp’ün beklediğinden daha akıllı bir puşt olduğunu da.

“Sizin bilgiye ihtiyacımız yok” dedi Harry. “Polisi kasıtlı olarak görevinden alıkoymak suçundan yargılanabileceğini-zî işitmeye ihtiyacınız var.”

“Vay canına!” Stöp güldü. Heyecanlandığı anlaşılıyordu. “Ama benim bir gazeteci ve liberal olarak göz önünde bulundurmam gereken ilkelerim var. Bence burada asıl mesele, benim gibi adı çıkmış düzen karşıtı bir bekçi köpeğinin, hizmetlerini devletin kanun ve nizamı sağlayan kurumlarının kullanımına kayıt şartsız açıp açmayacağı.” Kelimelerini söylerken alaycı tavrını gizlemiyordu artık.

“Peki şartlarınız nedir?”

“Olayın iç yüzüyle ilgili bilgilerin yalnızca benimle paylaşılması, tabii ki.”

“Size bu ayrıcalığı verebilirim” dedi Harry. “Ama bu bilgileri tek bir kişiye bile duyurmanızı yasaklayarak.”

“Hımm, ama bu anlaşma bizi hiçbir yere götürmez. Üzgünüm.” Stöp ellerini keten pantolonunun ceplerine soktu. “Olsun. En azından polisin doğru adamı yakalayıp yakalamadığım sorgulayacak kadar bilgiye sahibim.”

“Sizi uyarıyorum.”

“Teşekkür ederim. Onu çoktan yaptınız zaten.” Stöp iç geçirdi. “Yine de kiminle uğraştığınıza dikkat edin derim, Bay Hole. Cumartesi günü Plaza’da gelmiş geçmiş en iyi partiyi vereceğiz. Altı yüz davetliyle *Liberal*’in yirmi beşinci yılını kutlayacağız. Yayın hayatının her gününde özgürlük için sı-

nırları zorlamış ve yasalara uygun şekilde kirletilmiş sulara yüzmüş bir dergi için hiç de fena değil. Dile kolay, tam yirmi beş sene, Bay Hole. Ve şimdiye dek tek bir davayı bile kaybetmedik. Bu konuyu avukatım Johan Krohn’la görüşeceğim. Sanırım polis zaten kendisini tanıyor, değil mi?”

Harry asık suratıyla başını salladı. Stöp’ün ağzını açmadan gösterişli bir hareketle kapıyı göstermesinden, görüşmenin sona erdiğini anladı.

“Size elimden gelen her türlü yardımı yapmaya söz veriyorum” dedi Stöp, dairenin kapısının yanında dikilirlerken. “Tabii siz de emniyette bize yardım ederseniz.”

“Böyle bir anlaşma yapmamızın imkânsız olduğunu gayet iyi biliyorsunuz.”

Stöp kapıyı açarken “Biz şimdiye kadar öyle anlaşmalar yaptık ki tahmin bile edemezsiniz, Bay Hole” dedi gülümseyerek. “Gerçekten edemezsiniz. Sizi yakınlarda göreceğimi tahmin ediyorum.”

“Seni bu kadar çabuk görmeyi beklemiyordum” dedi Harry, kapıyı açık tutarak.

Rakel, daireye çıkan son basamakları hızla tırmandı. “Hayır, bekliyordun” dedi, Harry’ye sokularak. Ardından onu içeri itti, kapıyı topuğuyla sertçe kapattı, iki eliyle başından tutup hırsla öptü.

“Senden nefret ediyorum” dedi, Harry’nin kemerini çözer-ken. “Şu anda hayatımda buna hiç ihtiyacım yok.”

Harry “Git öyleyse” dedi. Rakel’in montunun ve bluzunun düğmelerini açtı. Pantolonunun yanında fermuar vardı. Fermuarı açarak elini içeri, belinin aşağısına doğru kaydırıldı ve külodunun serin, ipeksi ve pürüzsüz kumaşım hissetti. İkisinin de solukları hızlandı, Rakel yere vuran topuklu ayakkabısından çıkan tek bir *tak* sesiyle Harry’yi içine almak için bacaklarını araladı. Hepsi bir anda holde oluverdi.

Biraz sonra yatakta aynı sigarayı paylaşırken Rakel onu uyuşturucu satmakla suçladı.

“Onlar da böyle yapmıyor mu?” dedi. “İlk dozlar her zaman bedava. Müşteri bağımlı olsun diye.”

“Sonra da parayla alması gerekiyor” dedi Harry, tavana bir büyük bir küçük halka üfleyerek.

“Hem de çok pahalıya” dedi Rakel.

“Buraya sadece seks için geldin” dedi Harry, “değil mi? Emin olmak için soruyorum.”

Rakel dedektifin göğsüne vurdu. “Çok zayıflamışsın, Harry.”

Harry cevap vermedi. Sadece bekledi.

“Mathias’la pek iyi gitmiyor” dedi Rakel. “Daha doğrusu, o iyi idare ediyor. Hatta mükemmel. Yapamayan taraf benim.” “Sorun ne?”

“Keşke bilsem. Mathias’a baktığımda işte hayallerinin adamı, diyorum içimden. Beni heyecanlandırıyor, ben de onu heyecanlandırmaya çalışıyorum; zevk alabilmek için neredeyse üzerine atlıyorum. Aslında her şeyin çok iyi olması gerek. Ama yapamıyorum işte...”

“Hımm. Pek hayal edemedim ama ne demek istediğini anladım galiba.”

Harry’nin kulağını sertçe çekti Rakel. “Bizim birbirimizi devamlı istiyor olmamız ilişkimizin harika olduğu anlamına gelmiyordu, Harry.”

Harry küçük halkanın büyük olana yetişmesini ve havada sekiz şekli oluşturmasını izledi. Evet, geliyordu, diye düşündü.

“Zaten bahane aramaya başladım bile” dedi Rakel. “Mat-hias’ın babasından aldığı şu fiziksel tuhaflık mesela.” “Hangisi?”

“Önemli bir şey değil ama ondan biraz utanıyor.”

“Haydi ama söylesene.”

“Yoo, hayır, gerçekten hiç önemli bir şey değil. İlk zamanlar onun bu utangaçlığını sevimli buluyordum. Fakat artık can sıkıcı olduğunu düşünmeye başladım. Sanırım onun bu küçücük tuhaflığını kusur olarak görüyorum ki şey için mazeretim olsun. Şey için işte...” Sustu.

“Burada olmak için” diyerek tamamladı Harry.

Rakel ona sımsıkı sarıldı. Ardından yataktan kalktı.

“Bir daha gelmeyeceğim” dedi suratını asarak.

Rakel Harry’nin evinden çıktığında saat gece yarısına yaklaşıyordu. Sessiz ve ince bir yağmur, sokak lambalarının altındaki asfaltı parlatıyordu. Rakel arabasına dönmek için Stensberggata’ya gitti. Sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırmak üzereydi ki sileceğin altında duran elle yazılmış bir not

gözüne çarptı. Kapıyı aralayıp kâğıdı aldı ve yağmurdan neredeyse tüm mürekkebi akan yazıyı okumaya çalıştı.

Öleceğiz, kaltak.

Rakel irkildi. Etrafına bakındı. Yalnızdı. Sokakta park edilmiş arabalar dışında bir şey yoktu. Aynı not onlara da bırakılmış mıydı? Hiçbirinin camında bir kâğıt parçası göremedi. Tamamen tesadüf olmalıydı; arabasının nerede olduğunu kimse bilmiyordu ne de olsa. Camı açtı, notu iki parmağının arasında tutup öylece bıraktı, arabayı çalıştırdı ve yola koyuldu.

Ullevålsveien'in sonuna gelmeden hemen önce, arka koltukta birinin oturduğu ve onu izlediği hissine kapıldı bir anda. Dönüp bakınca bir erkek çocuğunun yüzünü gördü. Bu Oleg'in yüzü değildi, hiç tanımadığı başka bir çocuğa aitti. Frene asılınca lastikler asfaltta cıyaktı. Ardından öfkeli bir korna sesi duyuldu. Üç defa. Nefes nefese dikiz aynasına baktı Rakel. Arkasındaki arabada dehşete düşen genç bir adamın yüzünü gördü. Titreyen eliyle arabayı yeniden vitese taktı.

* * *

Eli Kvale ayakları yere çivilenmiş gibi holde dikiliyordu. Telefon hâlâ elindeydi. Hayır, hayal falan görmemişti.

Ancak Andreas iki defa adını seslendiğinde kendine gelebildi.

“Kimdi?” diye sordu kocası.

“Hiç kimse” dedi. “Yanlış numara.”

Yatakta Andreas'a sarılmak istedi. Ama yapamadı. Kendini kandıramadı. Artık temiz değildi.

“Öleceğiz” demişti, telefondaki ses. “Öleceğiz, kaltak.”

1

Norveç'te devlet tarafından işletilen içki mağazaları zinciri. (ç.n.)

2

Dirsek bölgesinde şiddetli ağrıya kendini gösteren birtendon rahatsızlığı. (ç.n.)

16. Gün Televizyon

Soruşturma ekibi ertesi sabah toplandığında Katrine Bratt'ın listesindeki yedi isimden altısını kontrol etmişlerdi. Geriye yalnızca biri kalmıştı.

Björn Holm ve Magnus Skarre aynı anda “Arve Stöp mü?” diye sordu.

Katrine Bratt bir şey demedi.

“Pekâlâ” dedi Harry. “Telefonda Krohn'la görüştüm. Stöp'ün olay saatinde nerede olduğuyla ilgili soruya cevap vermediğini söyledi. Diğer sorulara da. Stöp'ü istersek tutuklayabiliriz ama sessiz kalma hakkının fazlasıyla farkında. Bunu yaparsak tüm dünyaya Kardan Adam'm hâlâ serbest olduğunu duyurmaktan başka bir şey yapmamış oluruz. Burada asıl mesele, Stöp'ün gerçeği mi söylediği yoksa hepsinin bir numara mı olduğu.”

“Ülkenin en meşhur adamlarından birinin katil olması...” dedi Skarre, yüzünü ekşiterek. “Böyle bir şey nerede görülmüş?”

“O. J. Simpson” dedi Holm. “Phil Spector. Marvin Gaye'in babası.”

“Phil Spector da kim be?”

“Her biriniz bana akimden geçeni söylerse iyi olur” dedi Harry. “Hiç düşünmeden, aklınızdan ne geçiyorsa söyleyin. Sizce Stöp'ün saklayacak bir sırrı var mıdır? Holm?”

Björn Holm, kocaman favorilerini kaşdı. “Vetlesen öldü-

günde nerede olduğu gibi basit bir soruyu cevaplamak istememesi şüphe uyandırıcı.”

“Bratt?”

“Bence Stöp zan altında kalmayı seviyor. Konu dergisi olduğunda bu durumu çok da önemsemiyor olmalı. Aslında tam tersi, önemsiyor. Bu durum onun aykırı imajını güçlendiriyor çünkü. Üzerine gelenler karşısında dimdik ayakta duran muhteşem bir kahramanmış gibi görünüyor.”

“Katılıyorum” dedi Holm. “Fikrimi değiştiriyorum. Gerçekten suçlu olsa böyle bir risk almazdı. Adam sadece haber yakalamanın peşinde.”

“Skarre?” diye sordu Harry.

“Blöf yapıyor. Sadece palavra. Gazeteciler ve onların ilkeleriyle ilgili saçmalıkları gerçekten anlayabilmiş biri var mı acaba?”

Kimseden cevap gelmedi.

“Pekâlâ” dedi Harry. “Çoğunluğun haklı olduğunu ve adamın doğruyu söylediğini varsayarsak onu en kısa zamanda saf dışı bırakıp yolumuza devam etmemiz gerekiyor. Peki Vetlesen'in öldürüldüğü

sırada Stöp'ün kiminle birlikte olabileceğiyle ilgili tahmini olan var mı?"

"Tahmin yürütmek zor" dedi Katrine. "*Liberal'den* tanıdığım bir kıızı aradım. İş saatleri dışında Stöp'ün pek de sosyal olmadığını söyledi. Genellikle Aker Brygge'deki dairesinde yalnız olmuş. Tabii hanımları saymazsak."

Harry, Katrine'e baktı. Genç kadını her zaman hocanın işlediği konunun önünden giden aşırı istekli öğrencilere benzetti.

"Hanımlar derken, birden fazla mı yani?" diye sordu Skarre. "Arkadaşımın dediğine göre Stöp, kadınlara düşkünlüğüyle bilinirmiş. Sırnaşmalarına karşılık bulamayınca Stöp ona açık bir şekilde gazeteci olarak beklentilerini karşılayamadığını ve başka alanlarda şansını denemeyi düşünmesini söylemiş."

"İkiyüzlü puşt herif" diye homurdandı Skarre.

"Arkadaşım da senin gibi düşünüyor" dedi Katrine. "Ama şu da bir gerçek ki kız berbat bir gazeteci."

Holm ve Harry kahkahalara boğuldu.

"Arkadaşına Stöp'ün sevgililerinden hiç adım bildiği var mıymış, bir sor" dedi Harry, ayağa kalkarken. "Daha sonra dergi çalışanlarına telefon aç ve onlara da aynısını sor. Nefesimizi ensesinde hissetmesini istiyorum. Haydi işe koyulalım."

"Ya sen?" dedi Katrine, yerinden kalkmadan.

"Ben mi?"

"Sence Stöp blöf mü yapıyor? Kendi fikrini söylemedin." "Eee," diyerek gülümsedi Harry, "bana kalırsa tüm gerçekleri söylemediği kesin."

Diğer üçü ona baktı.

"Son telefon görüşmelerinde Vetlesen'le ne hakkında konuştuğunu hatırlamadığını söyledi."

"Yani?"

"Daha bir gün önce konuştuğun bir adamın aranan bir seri katil olduğunu ve intihar ettiğini duysan, o konuşmayı hemen hatırlamaz, en ufak ayrıntısına kadar düşünmez, neden o anda anlamadım diye kendini sorgulamaz mısın?"

Katrine yavaşça başını salladı.

"Merak ettiğim bir diğer şey de" dedi Harry, "Kardan Adam'm neden benimle temasa geçip onu aramamı istediği. İstediyini yapıp ona yaklaştığımda ise neden çaresizliğe kapılıp Vetlesen'i Kardan Adam gibi göstermeye çalıştığı."

“Belki de bunca zamandır asıl amacı buydu” dedi Katrine. “Vetlesen’i işaret etmesinin sebebi onunla görülecek bir hesabı olmasındandı. En başından beri seni kasten o tarafa sürükledi.”

“Ya da seni böyle alt edecekti” diye ekledi Holm. “Seni hata yapmaya zorlayarak. Sonra da zaferin tadını çıkaracaktı.” “Haydi ama” diye homurdandı Skarre. “Sanki Kardan

Adam’la Harry Hole arasında kişisel bir şey varmış gibi konuşuyorsunuz.”

Herkes gözlerini dedektife çevirdi.

Skarre kaşlarını çattı. ‘Toksa var mı?’

Harry ceketini portmantodan aldı. “Katrine, senden Borg-hild’i tekrar ziyaret etmeni istiyorum. Hastaların tıbbi kayıtlarına bakmak için iznimiz olduğunu söyle. Bir şey olursa sorumluluğu ben üstleniyorum. Sonra da Arve Stöp’le ilgili bulabildiğin kadar bilgi bulmaya çalış. Başka bir şey yoksa ben çıkıyorum.”

‘Tveita’daki şu kadın” dedi Holm. “Camilla Lossius. Hâlâ kayıp.”

“Ona da sen gidip bir bak, Holm.”

“Sen ne yapacaksın?” diye sordu Skarre.

Harry hafif bir tebessümle cevap verdi: “Poker oynamayı öğreneceğim.”

Tresko’nun Frogner Meydam’ndaki tek binanın altıncı katındaki dairesinin kapısında dikilirken, çocukluğunda herkesin Oppsal’da tatilde olduğu o günlerdeki gibi hissetti Harry. Tüm evlerin zillerini çaldıktan sonra burası onun için son çare, son umutsuz denemeydi. Tresko ya da gerçek adıyla Asb-jörn Treschow, kapıyı açınca asık bir suratla dedektife baktı. Çünkü eskiden olduğu gibi şimdi de biliyordu. O, Harry’nin en son çaresiydi.

Dairenin kapısı doğruca otuz metrekarelik bir yaşam alanına açılıyordu. Daire bonkör bir ifadeyle açık mutfağı olan bir salondan; daha dürüst bir ifadeyle ise bir bekâr odasından ibaretti. Koku insana nefes aldırılmıyordu. Evin ağır havasında, nemli ayaklarda hayat süren bakterilerin kokuşuydu bu. Diğer bir deyişle, Norveççede kendisini tam olarak karşılayan kelimeyle *tâfis*, yani ayak osuruğuydu. Tresko’nun bu terli ayakları babasından mirastı. Tıpkı tah-

tanın kokuyu emdiği düşüncesiyle ayaklarından çıkarmadığı o tuhaf ahşap pabuçlar yüzünden aldığı *tresko*, yani takunya lakabı gibi.

Oğul Tresko’nun ayak kokusu için söylenebilecek tek olumlu şey, lavaboda yığılı duran bulaşıkların, dolup taşmış küllüklerin ve sandalye arkalarında kurumaya bırakılmış terli tişörtlerin kokularını bastırmasıydı herhalde. Harry, Tres-ko’yu Las Vegas’taki dünya poker şampiyonasında yarı finale kadar yükselten şeyin muhtemelen rakiplerinin aklını başından alan bu terli ayaklar olduğunu düşündü o an.

“Uzun zaman oldu” dedi Tresko.

“Evet. Bana vakit ayırdığın için çok sağ ol.”

Harry sanki espri yapmış gibi güldü Tresko. Bu bekâr evinde gereğinden bir dakika bile fazla durmaya niyeti olmayan Harry, hiç beklemeden konuya girdi.

“Söylesene, poker neden sadece rakibin yalan söyleyip söylemediğini görme becerisine bağlıdır?”

Tresko nezaket cümlelerini es geçmelerine aldırmamış gibiydi.

“İnsanlar pokeri istatistikten, şanstın ve olasılıktan ibaret sanır. Ama en üst seviyede oynarken tüm oyuncular olasılıkları ezbere bildiğinden asıl savaş orada verilmez. En iyi oyuncuyu diğerlerinden ayıran şey, başkalarının ifadesini okuma kabiliyetidir. Vegas’a gitmeden önce en iyilere karşı oynayacağımı biliyordum. Ve onları izleyebildiğim tek yer, uydu televizyonundaki Kumarbazlar Kanalı’ydı. Tüm oyunları kaydettim ve adamların her birinin blöf yaparkenki hallerini çalıştım. Yavaş çekimde defalarca oynattım, yüzlerindeki değişimleri, söylediklerini, yaptıklarını, tekrarladıkları hareketleri en ince ayrıntısına kadar not ettim. Uzun bir zaman çalıştıktan sonra hepsinin mutlaka bir şeyler yaptığını ve sürekli aynı tavrı takındığını gördüm. Kimisi sağ burun deliğini kaşıyordu, kimisi kartların arkasına vuruyordu.

Norveç’ten ayrılırken kazanacağımdan emindim. Ama sonra gördüm ki ben elimi onlardan daha fazla belli ediyormuşum.” Tresko’nun kahkahadan daha çok hıçkırığa benzeyen keskin gülüşü, biçimsiz bedenini salladı.

“Peki sana sorgulamak için birini getirsem onun yalan söyleyip söylemediğini anlayabilir misin?”

Tresko başını iki yana salladı. “O kadar kolay değil. İlk olarak bir kayda ihtiyacım var. İkincisi, kişinin ne zaman blöf yaptığını bilmem için kartları görmüş olmam gerekiyor. Ancak o zaman kaydı başa sarıp neleri farklı yaptığını inceleyebilirim. Yalan makinesini ayarlamak gibi yani, anladın mı? Teste başlamadan önce adama kendi adı gibi kesinlikle doğru olan bir şey söyletirsın. Ardından kesinlikle yanlış olan bir şey. Testin sonunda sonucu referans noktalarına göre inceleyip ne zaman yalan söylediğini anlarsın.”

“Kesin bir doğru” diye mırıldandı Harry. “Ve kesin bir yalan. Üstelik videoya çekilmiş...”

“Ama telefonda da dediğim gibi, hiçbir şeyin garantisini veremem.”

Harry, Beate Lönn’ü Acı Evi’nde, yani hırsızlık biriminde çalışırken vaktinin çoğunu geçirdiği odada buldu. Acı Evi, güvenlik kayıtlarını inceleyip düzenlemeye, görüntülerden fotoğraflar çıkarmaya ve bulanık videolar ve cızırtılı telefon kayıtlarından kimlik tespiti yapmaya yarayan cihazlarla tıka basa dolu olan camsız bir odaydı. Şimdiyse Beate, Brynsalleen’de teknik ekibin başındaydı ve dahası doğum iznindeydi.

Makineler uğulduyordu ve kuru hava yüzünden Beate’nin solgun, neredeyse şeffaf yanakları kızarmıştı.

“Selam” dedi Harry, demir kapıyı kapatarak.

Ufak tefek ve çevik kadın ayağa kalktı ve biraz tuhaf hislerle kucaklaştılar.

“Zayıflamışsın” dedi Beate.

Harry omuz silkti. “Her şey... yolunda mı?”

“Greger uyuması gerektiğinde uyuyor, yemesi gerektiğin-de yiyor ve neredeyse hiç ağlamıyor.” Gülümsedi. “Benim için şimdilik en önemli şeyler de bunlar.”

Halvorsen’le ilgili bir şeyler söylemesi gerektiğini düşündü Harry. Unutmadığını gösteren herhangi bir şey. Ama doğru kelimeleri bulamadı. Beate anlamış olacak ki sessizliği bozarak hatırını sordu.

Harry “İyiyim” dedi, boş bir sandalyeye oturarak. “Fena sayılmaz. Aslında berbat da diyebiliriz. Ne zaman sorduğuna bağlı.”

“Mesela bugün?” Beate monitörü açtı, bir düğmeye bastı ve ekrandaki insanlar Storo alışveriş merkezinin kapısına hızlıca geri geri yürümeye başladı.

“Paranoyak” dedi Harry. “Beni parmağında oynatan birini bulmaya çalıştığımı, her şeyin karman çorman bir hal aldığı ve o kişinin bana istediği her şeyi harfiyen yaptırdığını hissediyorum. Bu hissi bilir misin?”

“Evet” dedi Beate. “Ben ona Greger diyorum.” Geri sarmayı bıraktı. “Bulduğum şeyi görmek ister misin?”

Harry sandalyesini yaklaştırdı. Beate Lönn’ün özel yeteneklere sahip olduğu bir şehir efsanesinden ibaret değildi. *Fusifform gyrus*, yani beyninin insanların yüzlerini saklayan ve tanıyan bölgesi o kadar gelişmiş ve hassastı ki kadın adeta yürüyen bir suçlu rehberiydi.

“Vakaya karışanlara ait gönderdiğin fotoğraflara baktım” dedi. “Kocalara, çocuklara, tanıklara, hepsine. Eski dostlarımızın yüzleri de aklımda elbette.”

Kamera kaydını saniye saniye oynattı. “İşte orada” dedi, kaydı durdurarak.

Görüntü dondu ve odağın dışındaki insanlar siyah-beyaz, kumlu bir hale büründü.

“Nerede?” diye sordu Harry, Beate Lönn’le görüntü incelerken çoğu zaman olduğu gibi kendini aptal hissederek.

“Şurada. Resimdekiyle aynı.” Fotoğraflardan birini dosyadan çıkardı.

“Peşindeki kişi bu olabilir mi, Harry?”

Harry hayretle fotoğrafa baktı. Ardından yavaşça başını sallayarak telefonuna sarıldı. Katrine Bratt iki saniye sonra cevap verdi.

“Hemen montunu kap ve benimle garajda buluş” dedi Harry. “Arabayla gezmeye gidiyoruz.”

Harry Bogstadveien'daki trafik ışıklarına takılmamak için Uranienborgveien ve Majörstuveien'dan gitti.

“Onun olduğundan gerçekten emin mi?” diye sordu Katrine. “Güvenlik kameralarının görüntü kalitesi...”

“Bana güven” dedi Harry. “Beate Lönn onun olduğunu söylüyorsa odur. Bilinmeyen numaraları arayıp evinin numarasını alsana.”

Katrine, telefonu havaya kaldırıp “Cep telefonumda kayıtlı zaten” dedi.

“Kayıtlı mı?” Harry gözücuyla ona baktı. “Tanıştığın herkesin telefonunu mu kaydedersin?”

“Evet. Onları gruplara ayırırım. Dosya çözüldüğünde de grubu silerim. Bence sen de denemelisin. Silme tuşuna basmak harika bir his. Gerçekten siliyormuş gibi oluyorsun.” Harry arabayı Hofftaki sarı evin karşısına çekti.

Tüm pencereler karanlıktı.

“Filip Becker” dedi Katrine. “Vay be.”

“Sadece konuşmaya geldiğimizi unutma. Bakarsın Vetlesen'i aramasının oldukça mantıklı sebebi vardır.”

“Storo alışveriş merkezinde bir ankesörlü telefonda mı?” Harry, Katrine'i süzdü. Boynundaki ince teninin altında bir damarın inip kalktığını görebiliyordu. Gözlerini ondan alarak evin oturma odası penceresine yöneltti.

“Haydi inelim” dedi. Tam kapının kolunu kavramışken telefonu çaldı. “Efendim?”

Hattın diğer ucundaki ses heyecanlı olmasına rağmen kısa ve öz cümlelerle söyleyeceğini söyledi. Harry cümlelerin arasında iki kez *Hımm*, bir kez şaşkınlıkla *Ne?*, bir defa da *Ne zaman?* dedi.

Sonunda diğer ses sustu.

“Vaka odasını ara” dedi Harry. “Hoffsveien'a en yakın olan iki devriye aracını buraya yollamalarını söyle. Siren çalmasınlar ve bloğun iki tarafında dursunlar... Niye mi? Çünkü içeride bir çocuk var, Becker'in gereğinden fazla gerilmesini istemiyoruz. Anlaşıldı mı?”

Belli ki dedikleri anlaşılmıştı.

“Arayan Holm'dü.” Harry Katrine'in önüne doğru eğildi, torpido gözünü açıp karıştırdı ve bir kelepçe çıkardı. “Adamları Lossiuslarm garajındaki arabada birkaç parmak izi bulmuş. Dosyadaki diğer izlerle karşılaştırmışlar.”

Harry anahtarları kontaktan aldı, öne eğilip koltuğun altından metal bir kutu çıkardı. Anahtarlardan birini kilide sokup kutuyu açtı ve içinden kısa namlulu siyah bir Smith & Wesson çıkardı. “Arabanın

ön camından ahnan bir iz eşleşmiş.”

Katrine dudaklarını açarak sessiz bir “O” dedi ve bir onay ister gibi başıyla sarı evi işaret etti.

“Evet” diyerek cevap verdi Harry. “Profesör Filip Becker.” Genç kadının gözlerinin büyüdüğünü gördü Harry. Fakat sesi eskisi kadar sakindi. “Silme tuşuna basmam yakınmış gibi geliyor.”

“Belki” dedi Harry, altıpatların silindirini açıp tüm gözlerde mermi olduğunu kontrol ederken.

“Kadınları bu şekilde kaçıran iki ayrı kişi olamaz herhalde.” Katrine bir boks maçına hazırlanmış gibi başını bir sağa bir sola eğdi.

“Mantıklı bir varsayım.”

"Buraya ilk geldiğimizde anlamalıydık.”

Harry ona bakarken neden onunla aynı heyecanı paylaşamadığını, birini tutuklarken duyması gereken müthiş zevkin nereye gittiğini düşündü. Ne de olsa bir suçluyu yakalama zevkinin, hemen sonra çok geç kalındığını anlayıp yanmış bir harabeyi kontrol eden bir itfaiyeci gibi hissedince oluşan o boşlukla yer değiştireceğini bildiği için miydi? Evet ama bu seferki öyle değildi. Başka bir şey vardı, başka bir şey hissediyordu. Ama onu rahatsız eden bir kuşku vardı sanki. Parmak izleri ve Storo’dan alman kayıtlar davada fazlasıyla etkili olurdu olmasına; ama bir yandan da çok basitlerdi. Aradığı katil böyle biri değildi, bu kadar sıradan hatalar yapmazdı. Sylvia Ottersen’in başını kesip bir kardan adamın tepesine oturtan, bir polisi kendi buzdolabında donduran ve Harry’ye “Şunu sormalısın kendine: ‘Kardan adamı kim yaptı?’” yazılı bir mektup yollayan adam bu olamazdı.

“Ne yapıyoruz?” diye sordu Katrine. “ikimiz mi tutukluyo-ruz?..”

Harry, kadının tonlamasından bunun bir soru olup olmadığını çıkaramadı.

“Şimdilik bekliyoruz” dedi. “Destek araçları gelip yerlerini alana kadar. Sonra da zile basacağız.”

“Ya evde yoksa?”

“Evde.”

“Öyle mi? Nasıl anla...”

“Oturma odasının camını izle. Odaklan.”

Katrine pencereyi izledi. Geniş panoramik pencerenin arkasındaki beyaz ışık değişince genç kadının onun ne demek istediğini anladığını gördü Harry. Işık bir televizyondan geliyordu.”

Sessizce bekletiler. Etrafta hiç ses yoktu. Bir karga acı acı bağırdı. Sonra yine ortalığa sessizlik çöktü. Harry’nin telefonu çaldı.

Destek ekibi yerlerini almıştı.

Harry onlara kısa bir talimat verdi. Bağırış ya da silah sesi duymadıkça onlar çağırana kadar yakında hiç üniformalı polis görmek istemediğini söyledi.

“Şunu sessize al” dedi Katrine, Harry telefonu kapattıktan sonra.

Harry kısa bir an için gülümsedi, Katrine’in dediğini yaptı ve gözucuyla ona baktı. Buzdolabının kapağı açıldığında yüzünün halini düşündü. Oysa şimdi korku ve gerginlikten uzak, sadece dikkatini toplamış bir hali vardı. Telefonu ceketinin cebine koydu ve tabancasına çarpınca çıkan tıkırtıyı işitti.

Arabadan indiler, yolun karşısına geçip bahçe kapısını açtılar. Islak zemin, iştahla ayakkabılarının sesini emdi. Harry gözlerini geniş pencereye dikerek beyaz duvara vuran bir gölge ya da hareket aradı.

Biraz sonra kapıda dikiliyorlardı. Harry’nin başını sallamasıyla Katrine zili çaldı, içeriden boğuk ve kararsız bir *ding dong* sesi geldi.

Beklediler. Ayak sesi yoktu. Ön kapının yanındaki dikdörtgen pencerenin pürüzlü camında bir kıpırtı da görünmüyordu.

Harry ileri yürüdü ve bir evi gözetlemenin basit ama şaşırtıcı biçimde etkili yollarından birine başvurarak kulağını cama dayadı. Ne var ki televizyonun sesi bile gelmiyordu. Üç adım geri çekildi, kapının önündeki basamakların üzerine sarkan saçakları iki eliyle tuttu ve kendisini pencereden oturma odasının içini görebilecek kadar yukarı çekti. Yerde bağdaş kurarak oturan, gri bir mont giyen sırtı dönük biri vardı. Kafasının etrafını siyah bir hale gibi saran kocaman bir kulaklık takmıştı. Kulaklıktan televizyona doğru bir kablo uzanıyordu.

“Bizi duyamaz, kulaklığı var” dedi Harry. Yere indiğinde Katrine elini kapının koluna çoktan atmıştı. Kasanın çeviv-sindeki lastik, vakumu boşalmış gibi bir ses çıkararak kapıdan ayrıldı.

Katrine yumuşak bir sesle “Sanırım içeri buyurabiliriz” deyip kapıdan içeri girdi.

Harry hazırlıksız yakalandığı için içinden bir küfür sallayıp Katrine’in peşinden gitti. Katrine oturma odasının kapısına varmıştı bile. Kapıyı açtı ve Harry’nin yanına gelmesini bekledi. Geri çekilince ayağı bir kaideye çarptı. Neyse ki üzerindeki vazo yüreklerini ağzına getirircesine sallandıktan sonra devrilmemeye karar verdi.

Halen sırtı onlara dönük bir halde odada oturan kişiyle aralarında en az altı metre vardı.

Ekranında bir bebek vardı ve gülümseyen bir kadının işa-retparmağını tutarak yürümeye çalışıyordu. Televizyonun altında DVD oynatıcısının düğmesinin mavi ışığı yanıyordu. Harry o an bir dejavuya, bir trajedinin kendini tekrar edeceği hissine kapıldı. Tam da böyleydi: sessizlik, ailece geçirilen mutlu zamanların videosu, o zamanlarla şimdi arasındaki tezat, çoktan gerçekleşen, sadece bir sonuca varmayı bekleyen o trajedi...

Katrine eliyle bir şeyi işaret etti ama zaten görmüştü.

Odada oturan kişinin arkasında, yarısı bitmiş bir yapboz-la Game Boy’un arasında oyuncağa

benzeyen bir tabanca duruyordu. Bunun bir Glock 21 olduğunu düşündü Harry. Bedeni harekete hazırlanıp kanma her saniye daha fazla adrenalin karıştıkça midesi bulanır gibi oldu.

Önlerinde iki seçenek vardı. Ya kapıda dikilip Becker'e seslenecek ve silahlı bir adamla çarpışmanın sonuçlarını göze alacak, ya da o henüz onları görmemişken gidip onun silahını alacaklardı. Harry elini Katrine'in omzuna koyup onu arkasına çekerken Becker'in arkasını dönüp silahı kapması ve nişan alıp ateş etmesinin ne kadar süreceğini hesaplamaya çalıştı. Harry'nin dört uzun adıma ihtiyacı vardı. Arkasında gölge yapacak bir ışık yoktu, olsa bile ekran gölgesinin vurması için fazla aydınlıktı.

Harry derin bir nefes alıp harekete geçti. Ayağını olabilecek en yumuşak şekilde odanın parkesine attı. Arkasından herhangi bir tepki gelmedi. İkinci adımının ortasında geriden bir kırılma sesi işitti. Hiç düşünmeden vazo olduğunu anladı. Yerde oturan kişi dönünce Filip Becker'in kederli suratını gördü Harry. Donakaldı. İkisi de bir müddet öylece bakiştılar. Becker'in arkasındaki televizyon ekranı karardı. Becker ağzını açıp bir şey diyecek gibi oldu. Gözlerinin akında kırmızı nehirler oluşmuş, yanakları şişmişti. Sanki uzun zamandır ağlıyordu.

“Silah!”

Katrine'in bağırmasıyla Harry'nin gözleri yukarıya çevrildi ve simsiyah ekranda genç kadının yansımasını gördü. Katrine kapıda bacaklarını aralayarak dikiliyordu, kolları öne doğru uzanmıştı ve ellerinde sımsıkı tuttuğu bir tabanca vardı.

O an zaman adeta yavaşladı, yalnızca duyularının gerçek zamanlı çalışabildiği yoğun, biçimsiz bir maddeye dönüştü.

Harry gibi deneyimli bir polis kendini bir an bile tereddüt etmeden yere atıp silahını çekebilirdi. Ne var ki içgüdülerinden daha ağır hareket eden ama çok daha güçlü bir şey vardı içinde. Sonradan fikrini değiştirebilirdi ama önce, yolun sonuna geldiğini ve artık daha fazla kâbusla uğraşacak takati kalmadığını bildiği için bir polis kurşunuyla yerde yatan bir adamın hayali yüzünden sadece bunu yaptığını düşünmekle yetindi.

Harry sağa doğru bir adım attı ve Katrine'in menziline girdi.

Arkasında yumuşak ve yağlı bir *tık* sesi duydu. Tabancanın düşen horozunun ve gergin tetiği gevşeten parmağın sesiydi bu.

Becker'in sol eli, silahın yakınında yere dayalıydı. Par-

inaklarının ve aralarındaki etlerin beyazlığı, vücudunun ağırlığını eline verdiğini gösteriyordu. Sağ elinde ise uzaktan kumanda vardı. Bu pozisyonda oturarak o eliyle silahı almaya çalışırsa dengesini kaybederdi.

“Kıpırdama” diye bağırdı Harry.

Becker'in tek hareketi, Harry ve Katrine'in görüntüsünü önünden silmek istermiş gibi gözlerini iki kez kırpmak oldu. Harry sakın ama güçlü adımlarla öne ilerledi. Eğilip silahı aldı; çok hafıftı. O

kadar hafifti ki şarjöründe tek bir merminin olması bile imkânsızdı.

Harry silahı ceketinin cebine, kendi tabancasının yanına sokuşturdu ve çömeldi. Ekranda tabancayı onlara doğrultan ve heyecanla ağırlığını bir ayağından diğerine geçiren Katrine’i görüyordu hâlâ. Elini evcil bir hayvan gibi davranan Becker’e uzattı ve kulaklığını çıkardı.

“Jonas nerede?” diye sordu.

Becker dedektifi süzdü. Ne bu durumu ne de konuştuğu dili anlıyordu sanki.

“Jonas?” diye tekrarladı Harry. Ardından sesini yükseltti. “Jonas! Jonas! Nerede o?”

“Şşş” dedi Becker. “Uyuyor.” Sesi sakinleştirici içmiş de sayıklıyormuş gibiydi.

Becker kulaklığı gösterdi. “Uyanmaması lazım.”

Harry yutkundu. “Nerede?”

“Nerede mi?” Becker başını eğdi ve Harry’yi daha yeni tammiş gibi baktı. “Yatağında tabii, nerede olacak? Çocukların kendi yatağında uyuması gerek.” Sesi bir şarkıdan alıntı yapıyormuş gibi yükselip alçalıyordu.

Harry elini ceketinin diğer cebine daldırıp kelepçeyi çıkardı. “Ellerini uzat” dedi.

Becker yeniden gözlerini kırptı.

“Senin güvenliğin için” dedi Harry.

Polis Koleji’nde öğrencilerin aklına kazınan, çok sık kullanılan ve esas olarak tutukluları rahatlatma amacıyla söylenen bir tabirdi bu. Yine de kendi sesini duyduğunda neden silahın ateş hattına girdiğini hemen anladı Harry. Sebebi hayaletler değildi.

Becker yalvarırmış gibi ellerini Harry’ye doğru kaldırdı ve ince, kılı bileklerine geçirilen çeliğin sesi duyuldu.

“Burada kal” dedi Harry. “O seninle ilgilenecek.”

Harry doğruldu ve Katrine’in dikildiği kapıya yöneldi. Katrine silahını indirmişti, gözlerinde meraklı bir parıltıyla Harry’ye gülümsedi. Kömür karası gözleri için için yanıyordu.

Harry alçak bir sesle “İyi misin?” diye sordu. “Katrine?”

“Tabii ki” diyerek güldü genç kadın.

Harry bir an için tereddüt etti. Ardından merdiveni çıktı. Jonas’m odasının hangisi olduğunu biliyordu ama önce diğer kapıları açtı. O korkunç anı ertelemeye çalıştı. Becker’in odasının ışığı kapalı olsa da ikiz yatağı seçebiliyordu. Eşinin bir daha geri gelmeyeceğini biliyormuş gibi, yatağın yarısına tek

kişilik bir yorgan serilmişti.

Harry, Jonas'ın odasının kapısında durdu. Aklındaki düşünceleri ve görüntüleri silip kapıyı açtı. Karanlıkta ahenksiz hafif çınlamalar duyuldu. Bir şey göremese de kapıdan giren havanın sıra sıra dizilmiş ince metal çubukları oynattığını anladı Harry; Oleg'in odasında da tavandan sarkan bir rüzgâr çanı vardı çünkü. İçeri girdi ve yorganın altında birini ya da bir şeyi görür gibi oldu. Nefesini dinledi. Tek duyabildiği titreyerek devam eden, son bulmak istemeyen çan tınılarıydı. Elini yorgana koydu. Bir an için korkudan donakaldı. Odada fiziksel tehlike oluşturan hiçbir şey olmamasına rağmen neden korktuğunu biliyordu. Eski şefi Bjarne Möller bu korkuyu daha öncesinde tanımlamıştı onun için. Kendi insanlığından korkuyordu.

Harry dikkatlice yorganı yatakta yatan bedenin üzerinden çekti. Jonas'tı. Karanlıkta gerçekten de uyuyor gibi görü-miyordu. Ne var ki gözleri açıktı ve tavana bakıyordu. Harry kolunun ön kısmında bir yara bandı gördü. Çocuğun yarı açık duran ağzının üzerine eğildi ve alına dokundu. Sıcak tenini ve kulağına çarpan nefesini hissedince irkildi. Ve uykulu bir sesin "Anne?" diye mırıldandığını işitti.

Harry vereceği tepkiye karşı tamamen hazırlıksızdı. Belki aklına Oleg geldiği içindi. Belki de küçük bir çocukken uyandığında annesinin hayatta olduğunu sanıp Oppsal'daki evlerinin yatak odasına koştuğu ve ikiz yatağın yarısını kaplayan tek kişilik yorgan gördüğü anlar akıma geldiği için.

Harry gözlerine bir anda dolan yaşlara mâni olamadı. Yaşlar Jonas'ın yüzünü bulanıklaştırana dek birikti, arkalarında sıcak izler bırakarak yanağından aktı, kendilerine bir yol bularak dudaklarının kenarına süzüldü ve Harry'nin ağzına kendi gözyaşlarının tuzlu tadı geldi.

IV

17. Gün Güneş Gözlüğü

Harry nezarethanenin 23 numaralı hücrenin kilidini açarken saat sabahın yedisiydi. Becker hücre yatağında tamamen giyinik halde oturmuş, boş gözlerle ona bakıyordu. Harry nöbetçi odasından getirdiği sandalyeyi Emniyet Müdürlüğü'nün tek gecelik misafirlere ve tutuklulara ayrılmış beş metrekarelik hücrenin odasına koydu, sandalyeye ters oturdu ve buruşmuş Camel paketinden Becker'e bir sigara uzattı.

"Burada sigara içmek yasak değil mi?" diye sordu Becker. "Bu hücrede oturup müebbet hapis cezası yemeyi bekliyor olsaydım" dedi Harry, "bu riski göze alırdım."

Becker sadece baktı.

"Haydi ama" dedi Harry. "Gizli gizli tüttürmek için bundan daha iyi bir yer bulamazsın."

Profesör zorla gülümseyip Harry'nin paketten çıkardığı sigarayı aldı.

"Jonas şu anda iyi" dedi Harry, çakmağını çıkarırken. "Ben-diksen'lerle görüşüm, birkaç günlüğüne onlarda kalmasını kabul ettiler. Sosyal hizmetlerle biraz tartışmak zorunda kaldım ama ikna oldular. Tutuklandığımı da henüz basına söylemedik."

“Neden?” diye sordu Becker, sigarasını dikkatlice çakmağın ateşinin üzerine tutup içine çekerek.

“O konuya sonra geleceğim. Ama bize yardımcı olmazsan bunu hasından daha fazla saklayamayacağımı anladığımı umuyorum.”

“Aha. demek iyi polis sensin. O zaman beni dün sorgulayan da kötü polisti, değil mi?”

“Haklısın Becker. Ben iyi polisim. Ve sana dosyanda yer almayacak bazı sorular sormak istiyorum. Bana söyleyeceğin hiçbir şey aleyhinde kullanılmayacak. Anlaştık mı?”

Becker omuz silkti.

“Seninle dün görüşen Espen Lepsvik yalan söylediğini düşünüyor” dedi Harry, mavi sigara dumanını tavandaki duman alarmına üfleyerek.

“Ne hakkında?”

“Camilla Lossius’la sadece garajda konuşup ardından gittiğini söylemen hakkında.”

“Ama bu doğru. O ne düşünüyor?”

“Sana dün söylediklerini. Onu kaçırdığını, öldürdüğünü ve sakladığını.”

“Delilik bu!” diye parladı Becker. “Sadece konuştuk, hepsi bu. Doğru söylüyorum!”

“Onunla ne konuştuğunuzu neden bize anlatmak istemiyorsun?”

“Özel bir konu. Size söyledim.”

“Ölü bulunduğu gün Idar Vetlesen’i telefonla aradığını kabul ediyorsun ama onun da özel bir konu olduğunu söylüyorsun. Doğru mu?”

Becker sanki hücrede bir küllük olması gerekiymiş gibi etrafına bakındı.

“Bakın, ben yasadışı hiçbir şey yapmadım. Ama avukatım burada olmadan başka hiçbir soruya cevap vermek istemiyorum. Kendisi de bugün akşama doğru gelecek.”

“Dün gece sana hemen buraya gelebilecek bir avukat teklif ettik.”

“Ben iyi bir avukat istiyorum. Sizin şu... yerel devlet me-

nmHarından birini değil. Neden Lossius’un karısına bir şey yaptığımı düşünüyorsunuz, artık öğrenebilir miyim?”

Profesörün kelime seçimi Harry’yi şaşırttı. Daha doğrusu, Camilla’dan bahsetme şekli. Lossius’un karısı...

“Madem kayıp, Erik Lossius’u tutuklamanız gerekiyor” diye ekledi Becker. “İlk şüpheli her zaman

kocalar olmaz mı?” “Evet, öyle” dedi Harry. “Ama başka bir yerde olduğunu ispatladı; eşi kaybolduğunda işteymiş. Burada oturma sebebin, Kardan Adam’ın sen olduğunu düşünmemiz.”

Becker’in ağzı aralandı ve önceki gece Hoffsvæien’daki evin oturma odasında yaptığı gibi gözlerini kırptı. Harry, parmaklarının arasından dönerek yükselen sigara dumanını işaret etti. “Biraz içine çekmen gerek, yoksa alarm çalacak.”

Becker “Kardan Adam mı?” diye sordu birden. “Kardan Adam, Vetlesen değil mi?”

“Hayır” dedi Harry. “Artık onun olmadığını biliyoruz.” Becker iki kez gözlerini kırptuktan sonra öyle kuru ve acı bir kahkahayla güldü ki sesi öksürük gibi çıktı. “O yüzden basına hiçbir şey söylemiyorsunuz. Çuvalladığımızı öğrenmemeleri gerek. Bu sırada da can havliyle doğru adamı bulmaya çalışıyorsunuz. Ya da doğru adam diyebileceğiniz birini.” “Aynen öyle” dedi Harry, kendi sigarasından bir nefes alarak. “Bu adam şu an için sensin.”

“Şu an için mi? Görevinin, belki yaptıklarımı itiraf ederim umuduyla beni her şeyi bildiğine ikna etmek olduğunu sanıyordum.”

“Ama her şeyi bilmiyorum” dedi Harry.

Becker tek gözünü kıstı. “Bu bir numara falan mı?”

Harry omuz silkti. “Sadece içimdeki ses diyelim. Beni masum olduğuna inandırman gerek. Bu görüşme kısa sürerse, çok şey saklayan adam izlenimini daha da güçlendirmiş olacaksın.”

“Benim saklayacak bir şeyim olmadı. Daha doğrusu, saklayacak bir şeyim *yok*. Yanlış bir şey yapmadıysam neden sana bir şeyler anlatmam gerekiyor, anlamıyorum.”

“Beni iyi dinle, Becker. Ben senin Kardan Adam olduğunu ya da Camilla Lossius’u öldürdüğünü sanmıyorum. Mantıklı ve zeki biri olduğuna inanıyorum. Yarın gazetelerde Profesör Filip Becker’in Norveç’in en kötü şöhretli katili olduğu şüphesiyle tutuklandığı haberlerini okumak yerine o özel konuları şimdi burada benimle paylaşırsan daha az zarar göreceğini akıl edebilecek birisin. Çünkü sen de biliyorsun ki temize çıksan ve iki gün sonra serbest kalsan bile adın sonsuza dek bu haberle anılacak. Oğlununki de.”

Harry, Becker’in âdemelmasmm tıraşsız boynunda yükselip indiğini gördü. Zihninin en mantıklı kararı vermesini izledi. En basit kararı. Biraz sonra, Harry’nin ilk olarak sigaraya alışkın olmamasına bağladığı ıstırap dolu bir ses tonuyla konuştu Becker.

“Eşim Birte tam bir kaltaktı.”

“Ha?” Harry şaşkınlığını gizlemeye çalıştı.

Becker sigarasını yere attı, öne eğildi ve arka cebinden siyah bir defter çıkardı. “Bunu o kaybolduktan sonraki gün buldum. Masasının çekmecesindeydi; saklamamıştı bile. Önce masum bir defter olduğunu sandım. Notlar aldığı, telefon numaralarını yazdığı sıradan bir ajanda. Ama bilinmeyen numaralardan kontrol edince aslında bu numaraların var olmadığını anladım. Telefon

numarası değil, koddu bunlar. Ama karımın doğru düzgün kod yazabilecek becerisi yoktu. Ben de oturdum ve bir günden kısa bir sürede hepsinin şifresini çözdüm.”

Erik Lossius, standart fiyatlar, agresif pazarlama, ucuz yabancı işgücü ve araçlar yüklendikten ve yola çıkmadan önce peşin ödeme yapılmasını şart koşan sözleşmeler sayesinde çok da kazançlı olmayan bir pazarda kendisine boş alan bulmuş bir nakliye şirketi olan Rydd & Flytt’in sahibi ve işletmecisiydi. Şimdiye dek hiçbir müşterisinden zarar etmemişti; çünkü diğer maddelerle birlikte küçük sözleşme belgesinde hasar ya da hırsızlıkla ilgili şikâyetlerin iki gün içinde yapılmasını şart koşan bir ifade vardı ve sayısı epey kabarık olan şikâyetlerin yüzde doksanı geç yapıldığı için geçersiz sayılıyordu. Geriye kalan yüzde on ise Erik Lossius’un kendisine ulaşılmasına izin vermemesi ve olağan prosedürleri kasten yavaşlatması gibi kendi icadı olan numaralar yüzünden öyle sündürülüyordu ki plazma televizyonunu kaybedenler ya da nakliye sırasında piyanosu zarar görenler bile en sonunda pes ediyordu.

Erik Lossius bu sektörde çalışmaya Rydd & Flytt’in eski sahibiyile birlikte genç bir yaşta başlamıştı. Şirketin sahibi Erik’in babasının bir arkadaşıydı ve onu işe babası sokmuştu.

“Bu çocuk okula gitmek için fazla tez canlı, dolandırıcı olmak içinse fazla akıllı” demişti babası. “Onu senin yanma versek nasıl olur?”

Erik, komisyonla çalışan bir satış elemanı olarak girdiği şirkette kısa zamanda cazibesi, etkinliği ve zalimliğiyle kendisini fark ettirmişti. Kahverengi gözlerini annesinden, kıvrıkcık güç saçlarını ve atletik vücudunu babasından almıştı. Bilhassa kadınlar, başka nakliye şirketlerinden fiyat bile almadan Erik’in önlerine koyduğu sözleşmeyi oracıkta imzalarlardı. Şirketin daha büyük işler almaya çalıştığı nadir durumlarda ise rakamlar ve pazarlama taktikleriyle zekâsını konuştururdu. Fiyatı aşağı çeker, hasar/kayıp fazlasını yüksek tutardı. Beş yılın sonunda şirket hatırı sayılır kârlar elde ederken Erik de patronun işle ilgili çoğu alanda sağ kolu olmuştu. Ne var ki yılbaşından hemen önce, Erik’in patronu birinci kattaki odasının yanındaki yeni odasına masa çıkarmak gibi basit bir taşıma işinde kalp krizi geçirerek öldü. Sonraki günlerde Erik adamın karısını elinden geldiğince -ki elinden gayet iyi geliyordu- teselli etti ve cenazeden bir hafta sonra Erik’in sözleriyle “kazancı olmayan, riskli ve kâr marjının yok denecek kadar az olduğu bir piyasada küçük bir işletme” olan şirketi sembolik bir miktar karşılığında Erik’e devretmek üzere anlaştılar. Erik’in kadına söylediğine göre bu anlaşmayı yapmasının en önemli nedeni, patronunun ömrünü verdiği bu şirketi birisinin devam ettirmesi gerektiğiydi. Bunu derken kahverengi gözleri dolmuş, kadın titreyen elini onun elinin üzerine koymuş ve onu şirketin durumundan haberdar etmesi için arada bir ziyaretine gelmesini istemişti. Böylece Lossius, Rydd & Flytt’in sahibi oldu ve ilk yaptığı, şikâyet mektuplarının hepsini çöpe atıp sözleşmeleri tekrar yazmak, insanların çok sık taşındığı ve fiyata önem verdiği Oslo’nun varlıklı Batı Yakası evlerine tanıtım broşürleri göndermek oldu.

Erik Lossius otuzuna geldiğinde iki BMW, Cannes’ın kuzeyinde bir yazlık ve Tveita’da, çocukluğunu aralarında koşturarak geçirdiği yüksek apartmanlar yüzünden güneşi kesilmeyen bir yerde beş yüz metrekarelik müstakil bir ev alacak kadar para kazanmıştı. Başka bir deyişle, artık Camilla Sanden’e parası yetiyordu.

Camilla, Batı Yakası’nda, Erik gibi bir işçi çocuğuna -sonrasında Tveita’daki kilerine boyuna gelecek kadar istiflemiş olsa da- en az Fransız şarabı kadar yabancı bir bölge olan Blommenholm’da

iflas bayrağını çekmiş tekstilci bir ailenin kızıydı. Erik, kızın ailesinin kocaman evine girip de taşınacak eşyalarını gördüğünde hâlâ sahip olmadığı ama artık olması gereken şeyleri fark etmişti: klas, tarz, eski görünen bir ihtişam, nezaket ve güleryüzle perçinlenen doğuştan gelen bir üstünlük... Tüm bunlar, ailenin kızında, Erik'e göre herhangi bir benzinciden alman ama onun yüzünde Gucci, Dölce & Gabbana ya da adını bilmediği başka bir markaymış gibi duran güneş gözlüğüyle balkonda oturup Oslo fiyordunu izleyen Camilla'da toplanmış gibiydi adeta.

Şimdiyse tüm o başka markaların adını gayet iyi biliyordu Erik.

Satılacak iki tablo dışında evde ne var ne yoksa daha gösterişsiz bir adrese sahip daha küçük bir eve taşınmış ve tek eşyayı bile kaybetmeden işi bitirmeyi başarmıştı. Camilla Los-sius, Tveita kilisesinin dışında, yüksek ve sessiz apartmanların şahitliğinde gelinliğiyle dikilirken bile anne babası kızlarının bu seçimini onaylamadıklarını gösterircesine dudak bükmeye devam ediyorlardı. Erik ve Camilla'nın bir bakıma birbirlerini tamamladıklarını gördükleri içindi belki de: Çocukta zarafet, kızlarında para yoktu.

Erik, Camilla'ya prenses gibi davranıyor, Camilla da buna müsaade ediyordu. Erik ona istediği her şeyi alıyor, yatak odasında onu canı istediğinde rahat bırakıyor, dışarı çıktıklarında ya da *arkadaş oldukları* çiftleri -ki bunlar Erik'in çocukluk arkadaşlarıydı- yemeğe davet ettiklerinde ondan güzel görünmesi dışında başka bir şey istemiyordu. Camilla bazen Erik'in kendisine gerçekten âşık olup olmadığını merak ediyordu ve kendisi Doğu Osلولu bu hırslı ve enerjik çocuğa yavaş yavaş da olsa derin bir sevgi beslemeye başlamıştı.

Erik ise bundan daha mutlu olamazdı. En başından beri Camilla'nın ateşli bir kız olmadığını biliyordu; aslına bakılırsa onu tanıdığı tüm kızlardan daha üst bir yere koymasının sebeplerinden biri de buydu. Fiziksel ihtiyaçlarını müşterilerle kurduğu yakın temaslarla bir şekilde gideriyordu. Taşınmanın, doğası gereği insanları hassas, sıkıntılı ve yeni deneyimlere açık hale getirdiğini keşfetmişti. Şimdiye dek bekâr, dul, karı koca hayatı yaşayan, evli, kısacası her türden kadınla yemek masalarında, merdivenlerde, naylon kaplı döşeklerde, bantlanmış kolilerin ve yankılanan çıplak duvarların ortasındaki yeni silinmiş parkelerde beraber olmuştu. Ve bunları yaparken Camilla'ya alacağı bir sonraki şeyi düşünmüştü.

Bu birlikteliklerin en şahane kısmı da kadınları bir daha görmemesiydi. Taşınıyor ve kayboluyorlardı. Her seferinde böyle olmuştu. Ama biri hariç.

Birte Olsen siyah saçlı, sevimli ve *Penthouse* dergilerinden fırlamışçasına güzel vücutlu bir kadındı. Erik'ten gençti, tiz sesi ve konuşması onu daha da genç gösteriyordu, iki aylık hamileydi ve çocuğunun müstakbel babası olan, evlenme hazırlığı yaptığı Batı Yakası'ndan bir adamla birlikte Tveita'nın Erik'in yaşadığı bölgesinden Hoffsvæien'a taşınıyordu. Erik Lossius'un kendi durumuyla özdeşleştirdiği türden bir taşınmaydı bu. Birte'yle boş bir odanın ortasındaki arkası çıtalı sade bir sandalyenin üzerinde seviştiğinde bunun artık hep arzulanacağı türden bir seks olduğunu daha o an anlamıştı.

Kısacası Erik Lossius, tam aradığını bulmuştu.

Aynı bir erkek gibi, karşısındakiyle sevişmekten deli gibi zevk almak dışında başka hiçbir şey

istemeyen bir kadın bulmuştu çünkü. Onların yaptıkları da buydu. Eşya çıkartılan ya da getirilen boş apartman dairelerinde en az ayda bir kez buluşmaya başlamışlardı ve daima yakalanma tehlikesi vardı. Sevişmeleri hızlı ve etkili, yaptıkları şeyler aynıydı. Yine de Erik Lossius bu randevuları yılbaşını bekleyen bir çocuk gibi iple çekiyor, Birte'yle beraber olmayı her şeyin aynı kalacağı ve beklentilerinin her zamanki gibi karşılanacağı gerçeğini düşündükçe lezzeti daha da artan basit ama hakiki bir zevk olarak görüyordu. Benzer hayatlara, benzer gerçekliklere sahiplerdi; bu durum Erik'e olduğu kadar Birte'ye de uyuyordu. Böylece doğum —neyse ki sezaryendi—, birkaç uzun tatil ve Erik'in kaynağını bulmaya çalışmadığı önemsiz bir cinsel hastalık dışında buluşmaya devam ettiler.

Şimdiyse, tam on senenin sonunda, Torshov'daki yarısı boş bir evde bir kolinin üzerinde oturan Erik Lossius'un önünde uzun boylu, kafası tıraşlı, çim biçme makinesine benzer sesiyle ona Birte Becker'i tanıyıp tanımadığını soran bir adam dikiliyordu.

Erik Lossius yutkundu.

Adam, adı Harry Hole'du, kendini cinayet masası dedektifi olarak tanıtmıştı ama dedektiften çok bir nakliye işçisine benziyordu. Erik'in Camilla'nın kaybolduğunu bildirmesinden sonra konuştuğu polisler Kayıp Şahıslar Birimi'ndendi. Ama bu polis kimliğini gösterdiği anda Erik'in aklından ilk geçen, Camilla'yla ilgili haberler getirdiği olmuştu. Önceden aramayıp izini sürerek onu bulduğu içinse bu haberlerin kötü olmasından korkmuştu. Erik, çalışanlarını evden gönderdikten sonra dedektife oturmasını söylemiş, bir sigara bulup kendini duyacağı şeylere hazırlamıştı.

“Eee?” dedi dedektif.

“Birte Becker mi?” diye tekrarladı Erik Lossius, sigarasını yakmaya çalışıp vereceği cevabı hızlıca düşünürken. Ama ikisini de yapamadı. Değil vereceği cevabı, hiçbir şeyi düşünemiyor du.

“Önce biraz sakinleşirseniz daha iyi olur” dedi dedektif, sigara paketini çıkararak. “Acele etmeyin.”

Erik, adam Camel'im yakarken ve öne eğilerek çakmağı kendisine uzatırken onu izledi.

“Teşekkürler” diye mırıldandı. İlk nefesi öyle sert çekti ki tütün çıtırdayarak yandı. Ciğerleri dumanla dolunca nikotinin kanına enjekte edildiğini ve tüm damarlarını açtığını hissetti. Bu anın er ya da geç geleceğini biliyordu; polis bir şekilde Birte'yle arasındaki ilişkiyi öğrenecek ve onu sorgulamaya gelecekti. Fakat o an için tek düşündüğü, bunu Camilla'dan nasıl gizleyeceğiydi. Artık her şey değişmişti. Daha doğrusu, bundan sonra değişecekti. Şimdiye dek polisin kaybolan iki kadın arasındaki bağlantıyı fark edeceğini düşünmemişti çünkü.

“Birte'nin eşi Filip Becker, eşinin çözmesi kolay olan bir Çeşit kodlar girdiği bir defter bulmuş” dedi dedektif. “Telefon numaraları, tarihler ve küçük notlar yazmış. Belli ki Birte birtakım adamlarla düzenli olarak görüşüyormuş.”

Erik'in ağzından sadece “Adamlarla mı?” sorusu çıktı.

“Bu sizi avutacaksa söyleyeyim, Becker en çok buluştuğu kişinin siz olduğunu düşünmüş. Dediğine göre epey farklı adreslerde görüşmüşsünüz” diye ekledi Harry.

Erik, ufukta büyüyerek gelen dev bir dalgayı teknede sessizce izleyen biri gibi cevap vermedi.

“Böylece Becker adresinizi bulmuş, oğlunun epey orijinal görünen oyuncak Glock 21 tabancasıyla Tveita’ya gidip eve gelmenizi beklemiş. Dediğine göre gözlerinizdeki korkuyu görmek istemiş. Sizi tehdit ederek bildiğiniz her şeyi anlattırarak, sonra da sizi bize ihbar edecekmiş. Garaja giren arabayı takip etmiş ama arabadan siz değil, eşiniz çıkmış.” “Yoksa ona., ona...”

“Evet, ona her şeyi anlatmış.”

Erik oturduğu koldan kalktı ve pencereye yürüdü. Ev, Torshov Parkı’na ve soluk sabah güneşiyle yıkanan Oslo’ya bakıyordu. Manzaralı eski apartman dairelerini sevmezdi. Manzara demek merdiven demektir. Manzara ne kadar iyiyse merdiven o kadar çok, daireler de o kadar lüks olurdu. Bu da daha ağır, daha pahalı mobilyalar, daha yüksek hasar tazminatları ve daha yorgun işçiler demektir. Fakat düşük ve sabit fiyatlarla çalışma riskini göze aldığınızda işin doğası bunu gerektirirdi; daima en kötü işleri siz kapardınız. Alınan tüm riskler için er ya da geç bir bedel ödenirdi. Erik derin bir nefes aldı ve polis ayaklarını ahşap zemine sürmesini işitti. Biliyordu. Bu dedektif, oyalama taktikleriyle usandırılacak biri değildi. Bu defa şikâyet mektubunu çöpe atamayacaktı. Birte Olsen ve Becker, zarar edeceği ilk müşteriler olacaktı.

“Sonra da bana Birte Becker’le on senedir ilişkisi olduğunu söyledi” dedi Harry. “Üstelik ilk kez görüştiklerinde ve seks yaptıklarında kadın kocasına hamileymiş.”

“Kocaya hamile olunmaz, çocuğa hamile olunur” diyerek

düzeltilti Rakel. Onu daha iyi görebilmek için yastığa vurdu. “Ya da kocadan hamile olunur.”

“Hımm” dedi Harry, kollarının üzerinde doğrulup Rakel’e doğru uzandı ve komodinin üzerinden sigara paketini aldı. “Ama en fazla yüzde seksen ihtimalle.”

“Ne?”

“Radyoda İskandinavya’daki çocukların yüzde on beşi ile yirmi arasındaki bir kısmının sahip olduklarından başka bir biyolojik babaları olduğunu söylemişlerdi.” Paketi sallayarak bir sigara çıkardı ve perdenin altından sızan ikinci güneşine tuttu. “Paylaşalım mı?”

Rakel konuşmadan başını salladı. Sigara içmezdi ama seviştikten sonra hep yaptıkları bir şeydi bu: Bir sigaraya paylaşmak. Rakel ilk defa sigarasından bir nefes çekmek istediğinde, onunla aynı şeyleri hissetmek, onun gibi zehirlenmek ve uyarılmak, ona olabildiği kadar yakın olmak için bunu istediğini söylemişti. Harry ise karşılaştığı bütün bağımlı kızların aynı aptal sebeple ilk uyuşturucu deneyimlerini yaşadığım düşündüğünden bu isteği geri çevirmişti. Ama Rakel ısrar edince sonunda bu bir ritüel haline gelmişti. Uzun uzun tadım çıkara çıkara sevişmelerinin devamıydı bu. Başka sevişmelerde ise kavga sonrasında barış çubuğu içmiş gibi oluyordular.

“Ama Birte’nin kaybolduğu gece başka bir yerde olduğuna dair kanıtı var” dedi Harry. “Erkek arkadaşlarıyla Tveita’da akşam altıda dışarı çıkıp bütün gece eğlenmiş. En az on şahidi var. Gecenin çoğunu hatırlamadıkları kesindir gerçi ama hiçbirinin sabah altıdan önce eve dönmesine izin

vermemişler.” “Vetlesen’in Kardan Adam olmadığı neden gizliyorsunuz?” “Gerçek Kardan Adam, katili yakaladığımızı sandığımızı inandıkça öyle umut ediyorum ki gizlenecek ve başka cinayet işlemeyecek. Artık peşinde olmadığını düşündüğü için eskisi kadar dikkatli davranmayacak. Biz de bu sırada tüm boş vaktimizi onu bulmak için kullanacağız...”

“Burada bir ironi mi var?”

“Olabilir” dedi Harry, sigarayı ona uzatırken.

“Onu bulacağınıza inanmıyorsun o halde?”

“Bana kalırsa amirlerin Vetlesen’in aradığımız adam olmadığı gerçeğini gizlemek için çok daha fazla nedeni var. Ne de olsa emniyet amiriyle Hagen, basın toplantısını dosyanın çözüldüğü için birbirlerini kutlayarak...”

Rakel iç çekti. “Yine de bazen emniyeti özlediğim oluyor.” “Hımm.”

Rakel sigarayı inceledi. “Hiç sadakatsizlik yaptığın oldu mu, Harry?”

“Önce sadakatsizlikle neyi kastettiğini söyle.”

“Partnerinin dışında birisiyle sevişmek.”

“Evet.”

“Benimleyken yaptın mı, onu soruyorum.”

“Asla kesin cevap veremem, biliyorsun.”

“Tamam, ayıkken diye sorayım o zaman.”

“Hayır, hiç yapmadım.”

“Peki benimle ilgili ne düşünüyorsun? Yani buraya gelmem hakkında?”

“Bu bir tuzak soru mu?”

“Ciddi ciddi soruyorum, Harry.”

“Farkındayım. Ama canım cevap vermek istiyor mu onu bilmiyorum.”

“Konuş yoksa sigarayı vermem.”

“Hımm. Pekâlâ. Bence beni arzuladığını biliyorsun ama aslında onu arzulamak istiyorsun.”

Kelimeler karanlığa basılmış yazılar gibi bir süre tepelerinde asılı kaldı.

“Sen ne... duygusuz bir herifsin” diye parladı Rakel. Sigarayı Harry’ye verip kollarım bağıladı.

“Belki de bunları konuşmamalıyız” dedi Harry.

“Ama konuşmam gerek! Anlamıyor musun? Yoksa aklımı

kaçıracağım. Tanrım, zaten şu anda burada olduğuma göre çoktan kaçırmışım.” Yorganı çenesine kadar çekti.

Harry dönüp Rakel’e doğru kaykıldı. Daha ona dokunmadan Rakel gözlerini kapatmış, başını geriye eğmiş ve araladığı dudaklarının arasından hızla nefes alıp vermeye başlamıştı bile. Harry’nin aklından sorular geçti: Bunu nasıl yapıyordu? Az önce kendinden utanırken nasıl bir anda arzuya kapı-labiliyordu? Nasıl bu kadar... duygusuz olabiliyordu?

“Sence de...” dedi, Rakel’in gözlerini açtığını ve henüz gerçekleşmemiş öpüp okşamalara şaşırıp öfkelenerek tavana baktığını görerek, “bizi ahlaksız yapan şey vicdan azabı değil mi? Utancımıza rağmen değil, asıl utancımız yüzünden sadakatsiz değil miyiz?”

Rakel gözlerini peş peşe kırptı.

“Etkisi olabilir” dedi en sonunda. “Ama tek nedeni o olmaz. Bu seferki öyle değil.”

“Bu sefer mi?”

“Evet.”

“Sana bir keresinde bunu sorduğumda bana...”

“Yalan söyledim” dedi Rakel. “Daha önce de aldattım.” “Hımm.”

Bir süre sessizce yatıp Pilestredet’in ikinci keşmekeşinin uzaktan gelen uğultusunu dinlediler. Rakel işten çıktığı gibi ona gelmişti; Rakel ve Oleg’in düzenini bildiği için birazdan gideceğini biliyordu Harry.

Sonunda “Senin en çok neyinden nefret ediyorum, biliyor musun?” diye sordu Rakel, Harry’nin kulağını çimdikleyerek. “O kadar kibirli ve inatçısın ki beni aldattın mı diye soramıyorsun bile.”

“Eee” diyen Harry yarısı bitmiş sigarayı aldı ve yataktan kalkan Rakel’in çıplak vücudunu hayranlıkla izledi. “Neden bunu bilmek isteyeyim ki?”

“Birte’nin kocasınınkiyle aynı sebepten. Yalanı ortaya çıkarmak, gerçeği öğrenmek için.”

“Gerçeği bilmenin Filip Becker’in mutsuzluğunu azalttığını mı düşünüyorsun?”

Rakel kazağını başından geçirdi; kaim yünden örülmüş dar siyah kazak, yumuşak tenini pürüzsüzce sardı. Harry bir şeyi kıskansaydı o şeyin bu kazak olacağını düşündü.

“Mesele ne, biliyor musun Bay Hole? Mesleği tatsız gerçekleri ortaya çıkarmak olan birine göre yalanlardan fazla hoşlanıyorsun.”

“Peki” dedi Harry, sigarayı küllüğe bastırarak. “Anlat öyleyse.”

“Moskova’da Fjodor’la beraberken oldu. Eğitim gördüğüm elçilikte Norveçli bir ataşe vardı. Birbirimize sıırılsıklam âşık olduk.”

“Sonra?”

“Onun da ilişkisi vardı. İkimiz de eşlerimizden ayrılmak üzereydik ki onunki erken davrandı ve hamile olduğunu söyledi. Erkek seçme konusunda iyi olduğum için...” Rakel üst dudaklarını büzerek çizmelerini çekti. “Sorumluluklarından kaçmayan birini bulmuştum elbette. Tekrar Oslo’ya atanmak istedi. Birbirimizi bir daha hiç görmedik. Ve Fjodor’la evlendik.” “Hemen sonra da hamile mi kaldın?”

“Evet.” Rakel montunu ilikleli ve yatakta yatan Harry’ye baktı. “Bazen onu unutmak için mi bunu yaptığımı soruyorum kendime. Ve Oleg’in bir aşkın mı yoksa aşk acısının mı ürünü olduğunu. Sence hangisi?”

“Hiçbir fikrim yok” dedi Harry. “Tek söyleyebileceğim, harika bir ürün olduğu.”

Rakel ona minnet dolu gözlerle gülümsedi, eğilip alnından öptü. “Bir daha görüşmeyeceğiz, Hole.”

“Tabii ki görüşmeyeceğiz” dedi Harry. Yatakta oturup çıplak duvara bakarken ağır sokak kapısının tok bir gümbürtüyle kapandığını işitti. Ardından mutfığa gitti, musluğu açıp

üstteki dolaptan bir bardak çıkardı. Suyun dolmasını beklerken gözleri önce Oleg ve gök mavisi elbisesiyle Rakel’in olduğu takvimdeki resme, sonra yere kayd. Döşemede iki ıslak çizme izi vardı. Rakel’in bıraktığı izler olmalıydı.

Harry montunu ve botlarını giyip çıkmak üzereyken geri döndü, gardırobun tepesinden Smith & Wesson marka görev tabancasını aldı ve ceketinin cebine koydu.

Sevişmenin hazzı vücudunda mutlu bir titreme, yumuşak bir sarhoşluk halinde dolaşıyordu hâlâ. Sokak kapısına vardığında kulağına gelen bir tık sesiyle etrafına bakındı ve sokaktan daha karanlık olan bahçeye göz attı. Sokağa çıkıp kendi yoluna gitmek vardı kafasında; yapması gereken buydu. Ama izleri gördükten sonra bunu yapamazdı. Evinin yer döşemesindeki çizme izlerini. O yüzden bahçeye gitti. Tepesindeki pencerelerden gelen sarı ışıklar, halen güneşin pek erişemediği yerlerde kalan karların üzerine vuruyordu. Bodrumun girişinde bir şey duruyordu. Baş eğik, gözleri taştan, çakıldan yapılmış ağzıyla ona sıırıtan eğri büğrü bir silüet. Kaim duvarların arasında sessiz bir kahkaha yankılanıp kendi sesi kadar iyi tanıdığı delice bir feryada karışırken Harry bodrum merdiveninin yanındaki kar küreğini kaptığı gibi vahşi bir öfkeyle silüete doğru salladı. Küreğin keskin metal kenarı tam başın altına saplandı, onu bedeninden ayırdı ve ıslak kar topağını duvara doğru uçurdu. Bir sonraki güçlü hamle kardan adamın gövdesini ikiye böldü, üçüncüsü ise geriye kalanları bahçenin ortasındaki siyah asfalta yaydı. Harry nefes nefese dikilirken arkasından başka bir *tık* sesi daha duydu. Horozu indirilen bir tabancanın sesine benziyordu. Tek bir akıcı hareketle arkasını döndü, küreği elinden düşürdü ve cebindeki siyah tabancayı çekti.

Muhammed ve Selma ahşap çitin yanında, eski huş ağacının altında dikilmiş, korkmuş bir çocuğunkine benzeyen iri gözlerini sessizce komşularına dikmişlerdi. Ellerindeki dallar, Selma korkudan kırmamış olsa bir kardan adam için oldukça hoş kollar olurdu.

“Bi... bizim kardan adamımız” diye kekeledi Muhammed.

Harry tabancayı cebine götürüp gözlerini kapadı. Kendisine küfrederek yutkundu ve beynine silahın kabzasını bırakmasını emretti. Ardından gözlerini tekrar açtı. Selma'nın kahverengi gözlerden yaşlar süzülüyordu.

“Çok özür dilerim” fısıldadı Harry. “Yeni bir kardan adam yapmanıza yardım edeyim.”

“Ben eve gitmek istiyorum” diye mırıldandı Selma, boğuk bir sesle.

Muhammed küçük kız kardeşinin elinden tuttu ve Harry'den kaçırır gibi eve götürdü.

Harry silahın kabzasını avucunda hissetti. Duyduğu ses geldi aklına. Tabancanın kalkan horozunun sesi sanmıştı. Ama yanılmıştı elbette; horoz kalkarken ses çıkmazdı. Bir silahtan olsa olsa düşen horozun, yapılan atışın ve hâlâ hayatta olmanın sesi çıkardı. Harry görev silahını yeniden çıkardı. Namlusunu yere tutarak tetiği çekti. Horoz kıpırdamadı. Ancak tetiğin üçte birini çektiğinde ve silahın artık her an patlayabileceğini düşündüğünde horoz yükselmeye başladı. Tetiği bıraktı. Horoz metalik bir *tık* la eski yerine inerken sesi tekrar duydu. Ve bir kişi tetiği horozu kaldıracak kadar çekiyorsa niyetinin ateş etmek olduğunu fark etti.

Harry başını kaldırıp ikinci kattaki evinin pencerelerine baktı. Karanlık camları izlerken aklına bir düşünce geldi: Orada değilken içeride neler olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Erik Lossius ofisinde oturmuş, keyifsiz bir yüzle pencereden dışarıya bakarken düşüncelere dalmıştı. Birte'nin kahverengi gözlerinin arkasında olup bitenlerden ne kadar habersiz olduğunu düşünüyordu. Ve başka adamlarla beraber

olmasının, kaybolmasından ve belki de ölmesinden çok daha kötü hissettirdiğini. Camilla'yı bu şekilde kaybetmektense bir katile kurban vermeyi yeğlerdi. Yine de en çok düşündüğü şey, Camilla'yı ne kadar sevmiş olduğuydu. Onu hâlâ da seviyordu. Ailesini aramış ama onlann da kızlarından henüz bir haber alamadığını öğrenmişti. Belki de sadece adlarını bildiği Batı Oslolu kız arkadaşlarından birinin yanında kalıyordu.

Erik ikindi karanlığının yoğunlaşıp manzaranın ayrıntılarını silmesini ve yavaş yavaş Groruddalen'in üzerine çökmesini izliyordu. Bugün yapacak başka bir işi yoktu ama o çok büyük ve çok boş olan eve dönmek istemiyordu. Henüz değil. Arkasındaki dolapta, taşıdığı içki büfelerinden sözümo-na rüşvet maksadıyla aşırıldığı çeşit çeşit alkolün bulunduğu bir kutu duruyordu. Ama karıştırıcı yoktu. Kahve kupasına cin koyup ufak bir yudum almayı başarmıştı ki masadaki telefon çalmaya başladı. Ekrandaki kodun Fransa'ya ait olduğunu gördü. Numara şikâyetçi listesinde olmadığı için açmaya karar verdi.

Daha tek kelime etmeden, sadece nefes alıp verişinden arayanın karısı olduğunu anladı.

“Neredesin?” diye sordu.

“Sence neredeyim?” Sesi çok uzaklardan geliyordu.

“Nereden arıyorsun?”

“Casper’ dan.”

Yazlık evlerinin üç kilometre uzağındaki kafenin adıydı bu.

“Camilla, polis seni arıyor.”

“Sahi mi?”

Sesi, güneşin altında pinekliymiş gibi çıkıyordu. Blom-menholm’deki evlerinin balkonunda yıllar önce gördüğü o sıkkın, kendisiyle ilgilenilmesine kibar ama umursamaz bir tavırla karşılık veriyormuş gibi yapan o kıza dönüşmüştü.

“Ben...” diye başladı söze. Ama gerisini getiremedi. Ne diyebilirdi ki?

“Avukatımız aramadan önce benim aramamın daha doğru olacağını düşündüm” dedi Camilla.

“Avukatımız mı?”

“Benim ailemin avukatı. Ne yazık ki bu konuda en iyisidir. Malların ve paranın tam yarısını isteyeceğiz. Evi de isteyeceğiz ve alacağız. Gerçi söylememde bir sakınca yok, daha sonra orayı satmayı düşünüyorum.”

Söylemene bile gerek yok, dedi içinden Erik.

“Beş gün sonra eve döneceğim. Geldiğimde evden çıkmış olacağını umuyorum.”

“Bu çok kısa bir süre” dedi Erik.

“Sen yaparsın. Hiçbir firmanın Rydd & Flytt’den daha hızlı ve ucuza ev taşımadığını duymuştum.”

Camilla son cümleyi öyle bir tiksintiyle söyledi ki Erik oturduğu yerde küçüldü. Dedektif Hole’le konuşurken küçüldüğü gibi küçüldü. Çok yüksek ısıda yıkandığı için artık Camilla’ya ufak gelen, işe yaramaz bir battaniyeydi. Bunu ne kadar iyi biliyorsa, onu eskisinden de çok sevdiğini, onu artık sonsuza dek kaybettiğini ve barışmalarının imkânsız olduğunu da çok iyi biliyordu. Telefonu kapattığında Camilla’nın yirmi avroya aldığı ama yüzünde üç bin kronluk bir Gucci ya da Dölce & Gabbana’yımsı gibi duran güneş gözlüğüyle gözlerini kısarak Fransız Rivierası’na baktığını görebiliyordu. Diğer markalarınca adlarını unutmuştu...

Harry, arabasıyla şehrin batısındaki Holmenkollen Tepe-si’nin en üstüne çıkmıştı. Arabayı spor merkezinin geniş ve boş otoparkına bıraktıktan sonra Holmenkollen’e yürümüşü. Atlama kulesinin yanındaki platformda dikilmiş, sezon dışında şehre gelen iki turistle beraber iki tarafa da uzanan seyir platformlarını, en aşağıda kışın suyu çekilen göleti ve fiyorda dek uzanan şehri izlemeye koyulmuştu.

Manzara insanın bakış açısını genişletirdi. Elleri hâlâ somut bir delil yoktu. Kardan Adam bir ara öyle yakınlarına gelmişti ki tek yapmaları gereken uzanıp onu tutuklamaktı. Ama sonra kurnaz ve usta bir boksör gibi ellerinden kayıp gidivermiş-ti. Harry kendisini yaşlı, hantal ve beceriksiz hissediyordu. Turistlerden biri ona bakıyordu. Tabancanın ağırlığı yüzünden ceketinin sağ tarafı daha aşağıdaydı. Cesetleri düşündü. Hangi cehenneme gitmiş olabilirlerdi? Yanmış cesetler bile eninde sonunda ortaya çıkardı. Yoksa asit mi kullanıyordu?

Harry teslim olmak üzere olduğunu hissetti. Hayır, teslim olmayacaktı! FBI eğitiminde katili yakalamanın on seneden fazla sürdüğü vakaları incelemişlerdi. Ve genellikle vakanın çözülmesini sağlayan şey rastgele bulunan ufacık bir ayrıntı oluyordu. Yine de asıl çözüm asla pes etmemekten, on beş raund boyunca dövüşmekten ve rakip hâlâ ayaktaysa rövanş için haykırmaktan geçiyordu.

Akşamüstü karanlığı, aşağısındaki şehri ele geçirdikten sonra şimdi yukarı doğru çıkıyordu. Etrafındaki ışıklar yavaş yavaş yanmaya başlamıştı.

Önce aydınlık yerlere bakmaları gerekiyordu. Sıradan olduğu kadar önemli bir kuraldı bu. ipucunun olduğu yerden başlamak. Bu durum için düşünecek olursa, bunun anlamı en az şüphe duyulan kişiden, en kötüsü de şimdiye dek aklına gelen en delice fikirden başlamaktı.

Harry iç geçirdi, cep telefonunu çıkardı ve arama listesinde geriye doğru gitti. Çok numara olmadığından Leon Ote-li'ndeyken yaptığı kısa görüşmeyi bulması kolay oldu. Arama düğmesine bastı.

össe'nin konuk avcısı Oda Paulsen, gelen tüm aramaları heyecan verici yeni fırsatlar olarak gören birine has o mutlu ve hayat dolu sesiyle hemen cevap verdi. Bu defa sevinmekte haklı sayılırdı.

18. Gün Bekleme Odası

İnsanı sıkıntıdan patlatan bir odaydı. Belki de bu yüzden bazıları ona sanki dışıdeymiş gibi “bekleme odası” diyordu. Kimisi de Stüdyo l'in iki salonunun arasındaki ağır kapı önemli, hatta kutsal bir şeye açılıyormuşçasına “ön salon” adını tercih ediyordu. Ne var ki bir devlet kanalı olan NRK'nin Oslo'nun Marienlyst ilçesindeki binasının planında basitçe Stüdyo 1 Salonu olarak geçen boğucu bir odaydı alt tarafı. Oda Paulsen içinse burası görüp görebileceği en heyecanlı odaydı kuşkusuz.

-Bosse'nin akşam programına katılacak konukların çoğu gelmişti. Her zamanki gibi az bilinen ve programda en kısa süreyle yer alacak konuklar önce gelmişti. Makyajlı yüzleri ve konuşurken gerginlikten kızaran yanaklarıyla koltuklarda oturup çay ya da kırmızı şaraplarını yudumluyor, gözleri ister istemez kapının diğer tarafındaki stüdyonun tamamını gösteren monitöre kayıp duruyordu. Seyirciler içeri alınmış, stüdyo amiri onlara nasıl alkışlayacaklarını, güleceklerini ve tezahürat yapacaklarını anlatıyordu. Sunucu ile dört konuğun boş sandalyeleri de monitörde insanları, konuşmaları ve eğlenceyi sabırsızlıkla bekler gibi görünüyordu.

Oda, yayına başlamadan önceki bu yoğun ve gergin dakikalara bayılıyordu. Her cuma günü kırk dakikalığına da olsa insanların Norveç'te kendilerini dünyanın merkezine en çok yaklaştıklarını hissettikleri adrestir. Ülke nüfusunun yüzde

yirmisi ile yirmi beşi arasında bir kesimi programı izliyordu ve bu bir talk show için delice yüksek bir orandı. Burada çalışmak olan bitene *ev sahipliği yapmak* değil, aynı zamanda olan bitenin *ta kendisi olmak* demektir. Program şöhretin Kuzey Kutbu'ydü; herkesi ve her şeyi mıknatıs gibi kendisine çekiyordu. Ve şöhret bağımlılık yaratan bir ilaç olduğundan ve pusula aşağıdaki Güney Kutbu'ndan başka bir yeri göstermediğinden herkes işine dört elle sarılıyordu. Oda da dışarıdan çalışan bir programcı olarak ertesi sezon ekipte olmak için varını yoğunu ortaya koymalıydı. Önceki gün akşama doğru, yayın toplantısından hemen önce gelen telefon onu bu yüzden çok mutlu etmişti. Bosse Eggen bile ona gülümseyerek bunun bir bomba olduğunu söylemişti. Onun bombası.

Akşamın konusu yetişkin oyunlarıydı. Gerektiği kadar ciddi ve fazla ağır olmayan tipik bir *Bosse* konusuydu. Tüm konuklar, hakkında iyi kötü bir şey söyleyebilirdi. Konuklar arasında konuyla ilgili bir tez yazmış olan bir kadın psikolog olsa da asıl konuk, ertesi gün *Liberal*'in yirmi beşinci yılını kutlayacak olan Arve Stöp'tü. Stöp, Oda'yla kendi evinde yaptığı ön görüşmede programa playboyluk kontenjanından katılacak olmasına itiraz etmemiş, Oda onu malikânesinde verdiği sonu gelmeyen bekârlığa veda partisinde ropdöşambriyle piposunu tüttüren ihtiyar Hugh Hefner'e benzetince sadece gülmüştü. Genç kadın, krallığını bırakacağı bir çocuk yapmadığı için pişman olup olmadığını sorduğu ana dek Stöp'ün onu inceleyen, meraklı gözlerini üzerinde hissetmişti.

“*Senin çocuğun var mı?*” diye sormuştu Stöp.

Oda soruya olumsuz yanıt verince şaşırtıcı bir biçimde hem ona hem de konuşmaya olan ilgisini bir anda kaybetmişti. Böylece Oda ona geliş ve makyaj saatleri, mümkünse çiz-gisiz kıyafet giyilmesi gerektiği, güncel bir program yaptıkları için konu ve konukların son ana kadar değişebileceği gibi her zamanki bilgileri çabucak vererek görüşmeyi bitirmişti.

Şimdiyse Arve Stöp makyajdan yeni gelmiş hali ve masmavi gözleriyle Stüdyo 1 Salonu'na giriyordu. Gür ve kır saçları bakımlı görünse de uçları kabul edilebilir bir isyankârlıkla hafiften sağa sola dağılacak kadar uzundu. Herkesin nereden aldığını bilmesede bir servet değerinde olduğunu tahmin edebildiği düz, gri bir takım elbise giyiyordu. Fıstık tabağı ve kırmızı şarap kadehiyle koltukta oturan psikologla tanışmak için bronz tenli elini şimdiden uzatmıştı bile.

“Psikologların bu kadar güzel olabileceğini bilmiyordum” dedi kadına. “Umarım insanlar anlattıklarınızı dinleyebiliyordun”

Oda, psikoloğun yüzünün bir anlık tereddütten sonra neşeyle parladığını gördü. Kadın bu iltifatın bir espriden ibaret olduğunu bilse de, gözlerindeki parıltı can evinden vurulduğunu gösteriyordu.

“Selam millet, hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim!” Bu defa odaya dalan Bosse Eggen'di. Soldan başlayarak tüm konuklarla tokalaştı, gözlerinin içine bakarak onları burada ağırlamaktan ne kadar mutlu olduğunu söyledi ve konuşmayı canlandıracağı için dileyen herkesin diğer konukların konuşmalarını sorularıyla ya da yorumlarıyla bölebileceğini açıkladı.

Yapımcı Gubbe, konuşmanın ana hatlarını ve programın girişini konuşmaları için Stöp ve Bosse'nin yan odaya geçmesini işaret etti. Oda saatine göz attı. Canlı yayına sekiz buçuk dakika vardı. Danışmaya telefon açıp Harry Hole orada mı bekliyor diye sormayı aklından geçirmeye başlamıştı. Programın esas konuguydu düşündüğü kişi. Asıl bombaydı. Neyse ki başını kaldırıncaya onun

yardımcılardan biriyle hemen önünde dikildiğini gördü ve kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Yakışıklı olmadığı kesindi, hatta çirkin bile sayılırdı ama onu bariz bir şekilde çekici bulduğunu kendisine itiraf etmekten çekinmiyordu. Bunu bir sebebi de, şu sıralar İskandinavya'nın tüm televizyon kanallarının kapmak istediği bir konuk olduğu gerçeğiydi. Norveç'in uzun yıllardır en büyük suç vakası olan Kardan Adam'ı yakalayan adamdı o.

Oda ağzını açamamışken Harry Hole erken davranarak "Geç kalabileceğimi söylemiştim" dedi.

Oda, dedektifin nefesini kokladı. Programa son geldiğinde resmen sarhoştı ve o haliyle tüm ülkenin canını sıkıyordu. Ya da en azından yüzde yirmi ile yirmi beş arasındaki bir kesimin.

"Geldiğiniz için çok mutlu olduk" dedi kıkırdarak. "Siz ikinci konuk olarak çıkacaksınız. Sıra diğerlerine gelince yana geçecek ve program sonuna kadar orada kalacaksınız."

"Güzel."

Oda yardımcıya "Makyaja alalım" dedi. "Guri ilgilen."

Guri sadece iyi bir makyöz değildi, bitkin bir yüzü sadece birkaç basit ve birkaç basit olmayan numarayla ekrana yakışır hale getirmeyi bilen biriydi.

Odadan çıktıklarında Oda rahat bir nefes aldı. Her şey birbirine girmişken işlerin bir anda rayına oturduğu bu son dakikalara tek kelimeyle bayılıyordu.

Bosse ve Stöp yan odadan döndüler. Oda, Bosse'ye başparmağıyla her şeyin yolunda olduğu işaretini verdi. Stüdyonun sürgülü kapısı kapanırken seyircilerin alkışını duydu. Monitörden Bosse'nin sandalyesine geçişini izledi ve stüdyo amirinin geri saymaya başladığını anladı. Az sonra programın giriş müziği duyuldu. Yayındaydılar.

Oda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Program o ana dek saat gibi tıkır tıkır ilerlemişti. Arve Stöp günündeydi ve Bosse bundan mest olmuştu. Stöp bir elitist gibi algılandığını çünkü gerçekten elitist olduğunu söylemişti. Ve hayatında bir iki sağlam hata işlemeseydi şu anda kimsenin onu tanımayacağını açıklamıştı.

"Güzel hikâyeler peş peşe gelen başarılarla değil, büyük

mağlubiyetlerle yazılır" diye devam etmişti sonra. "Güney Kutbu'na gitme yarışını kazanan Roald Amundsen'di ama Norveç dışında tüm dünya Robert Scott'ı tanır. Napolyon'un hiçbir zaferi, Waterloo'daki yenilgisi kadar iyi bilinmez. Sırbistan'ın milli gururu, 1389'da Kosova Ovası'nda Türklere karşı yaptıkları ve Sırp'ların bozguna uğradığı savaştır. Peki ya İsa? Ölümü yendiği iddia edilen ve insanlığın sembolü kabul edilen bir adam, mezarının dışında kollarını açmış, ayakta dikilirken resmedilmeliydi. Ama onun yerine Hıristiyanlar zaman içinde onun en güçsüz olduğu, çarmıha gerilmiş ve ölümü beklerkenki halini kullanmayı tercih ettiler. Çünkü bizi en çok etkileyen hikâyeler daima yenilginin hikâyeleri olmuştur."

"Siz de kendinizi İsa gibi mi görüyorsunuz?"

“Hayır” diye cevapladı Stöp, seyircilerin kahaahası eşliğinde başını öne eğip gülümseyerek. “Ben korkağın tekiyim. Unutulacak başarıların peşindeyim.” O her zamanki kibrinin aksine garip biçimde sevecen, dürüst, hatta mütevazı yönünü gösteriyordu.

Bosse, uzun yıllardır bekâr yaşayan bir erkek olarak yanında hiç mi bir kadın istemediğini sordu. Stöp soruya olumlu yanıt verince, Oda onun programdan sonra evlilik tekliflerine boğulacağını düşündü. Stüdyodaki seyirciler uzun ve içten bir alkış tufanı kopardı. Ardından Bosse çarpıcı bir ses tonuyla sıradaki konuğunu duyurdu: “Huzurlarınızda Oslo Emniyeti’nin devamlı iz peşindeki yalnız kurdu Dedektif Harry Hole.” Kamera bir saniyeliğine Stöp’ün yüzünde kalınca Oda ihtiyar gazetecide bir şaşkınlık ifadesi görür gibi oldu.

Bosse, düzenli ilişki isteğiyle ilgili soruya aldığı cevaptan epey memnun kalmış olacak ki Harry’nin de bekâr olduğunu bildiği için aynı soruyu ona yönelterek konuyu uzatmak istedi. Harry zoraki bir tebessümle başını iki yana salladı. Bosse pes etmedi; dedektife hayatında görmeyi dört gözle beklediği özel biri olup olmadığını sordu.

Harry kısaca ve tatlılıkla “Hayır” dedi sadece.

Genelde böyle ters cevaplar Bosse’yi konuyu daha da eşelemesi için kışkırtırdı; fakat elindeki altın fırsatı kaçırmaması gerektiğini biliyordu. Kardan Adam’ı... O yüzden Harry’den tüm Norveç’in konuştuğu olayı ve ülkenin ilk gerçek seri katilini anlatmasını istedi. Harry uzun boyuna çok küçük geliyormuş gibi sandalyesinde kıpırdanırken yaşananları tıraşlanmış kısa cümlelerle özetledi. Son yıllarda aralarında bariz benzerlikler bulunan bazı kayıp vakalarının gerçekleştiğini, kaybolan tüm kadınların çocuk sahibi olduklarını ve evlilik dışı ilişki yaşadıklarını, cesetlerine dair herhangi bir iz bulunamadığını söyledi.

Bosse, dedektifin insanları bilgilendiren ciddi yüzünden, bunun sulandırılmaması gereken bir an olduğunu anladı.

“Bu yıl Birte Becker de benzer şekilde Oslo’da, Hofftaki evinden çıkıp kayboldu” dedi Harry. “Çok geçmeden Sylvia Ottersen Oslo’nun dışında, Sollihögda’da ölü bulundu. İlk defa o zaman bir ceset bulduk. Daha doğrusu, cesedin bir kısmını.” “Evet, çünkü başını buldunuz, değil mi?” diye araya girdi Bosse. Olayı bilenler için temkinli bir hatırlatma, bilmeyenler içinse vahşi ve şoke edici bir bilgiydi. Bu işte o kadar iyiydi ki Oda’nın o an memnuniyetle göğsü kabardı.

“Daha sona Bergen’in dışında kayıp bir polis memurunun da cesedini bulduk” diyerek devam etti Harry. “On iki senedir kayıptı.”

“Demir Rafto” dedi Bosse.

“Gert Rafto” diyerek düzeltti Harry. “Birkaç gün önce de Bygdøy’da Idar Vetlesen’i ölü olarak bulduk. Şimdiye dek bulduklarımız bunlar.”

“Bu vakanın sizin için en kötü tarafı neydi?” Oda, Bosse’nin sesindeki sabırsızlığı duyabiliyordu; çünkü Harry ne *kesik baş* yemini yutmuş, ne de cinayetleri Bosse’nin umduğu gibi korkunç ayrıntılarıyla tarif etmişti.

“Kaybolan insanlar arasında bir bağlantı olduğunu çok uzun yıllar sonra keşfetmemizdi.”

Sıkıcı bir cevap daha gelmişti. Stüdyo amiri Bosse’ye sonraki konuya geçmesinin iyi olacağını işaret etti.

Bosse parmak uçlarını birleştirdi. “Sonuç olarak vaka çözüldü ve siz de yeniden yıldız oldunuz Harry. Peki bu nasıl bir duygu? Hiç hayranlarınızdan mektup aldığınız oluyor mu?” Bosse’nin yüzünde ortamı yumuşatan çocuksu bir gülümseme belirdi. Sululuğa izin vermeyen o kasvetli konudan çıkmışlardı.

Dedektif yavaşça başını aşağı yukarı oynattı ve vereceği cevabın önemini vurgularmış gibi dudaklarını büyük bir konsantrasyonla ıslattı. “Eee, bu sonbaharın başında bir tane aldım aslında; ama eminim Bay Stöp’ün bununla ilgili söyleyecek daha çok şeyi vardır.”

Kamera, Harry’ye hafif meraklı gözlerle bakan Stöp’e yakınlaştı. Televizyon için çok uzun olan iki saniyelik bir sessizlik yaşandı. Oda altdudağını ısırdı. Harry ne demek istemişti? Neyse ki Bosse araya girerek durumu toparladı.

“Evet, Bay Stöp de pek çok hayranından mektup alıyordur tabii. Özellikle de genç hanımlardan. Sizde durum nasıl, Bay Hole? Sizin de genç kadın hayranlarınız var mı? Siz polislerin de hayran kitlesi oluyor, değil mi?”

Seyirciler çekinerek güldü.

Harry başını iki yana salladı.

“Haydi ama” dedi Bosse. “Acemi kadın polisler bazen yanınıza gelip üst araması için fazladan eğitim almak falan istemiyor mu?”

Stüdyo bu defa gerçek, ağız dolusu kahkahalara boğuldu. Bosse zevkten sırıttı.

Harry Hole’un yüzünde en ufak bir tebessüm bile olmadı; pes etmişe benziyordu ve gözleri çıkışa çevrilmişti. Oda kısacık bir an için ayağa kalkıp stüdyoyu terk ettiğini hayal

etti. Ama onun yerine dedektif yanındaki sandalyede oturan Stöp’e döndü.

“Merak ediyorum da, Bay Stöp” dedi, “Trondheim’da dersinizi verdikten sonra bir kadın gelse ve tek göğsü olduğunu ama sizinle sevişmek istediğini söylese ne yaparsınız? Onu otel odanızda ek bir derse çağırır mısınız?”

Seyirciler bir anda suspus oldular; Bosse bile afalladı.

Soruyu eğlenceli bulan yalnızca Stöp’tü. “Hayır, bunu yapacağımı sanmıyorum” dedi. “Tek göğüslü biriyle seks yapmak eğlencesiz olacağı için değil, Trondheim’da otel yatakları çok dar olduğu için.”

Seyirciler ikna olmasa da sırf bu cevaba daha yüz kızartıcı bir karşılık gelemeyeceğinin rahatlığıyla tekrar güldüler. Sonra stüdyoya psikolog çağırıldı.

Yetişkin oyunlarından konuşurlarken Oda, Bosse'nin konuyu kasten Harry Hole'a getirmediğini fark etti. Ne yapacağı kestirilemeyen polisin pek gününde olmadığına kanaat getirmiş olmalıydı. Bu yüzden hiç şüphesiz gününde olan Arve Stöp daha fazla söz aldı.

“Siz ne tür oyunlar oynarsınız, Bay Stöp?” diye sordu Bosse, edepsiz bir alt metni olsa da masum bir soru soruyormuş gibi. Oda keyiflendi. Bu soruyu o yazmıştı.

Ne var ki Stöp soruya cevap veremeden Harry Hole öne eğildi ve anlaşılır, yüksek bir sesle “Mesela kardan adam yapar mısınız?” diye sordu.

İşte Oda bir şeylerin ters gittiğini o an anladı. Hole'un otoriter ve öfkeli ses tonuna, saldırgan vücut diline karşın Stöp'ün tek kaş kalkmıştı, şaşkın yüzü bir büzülüp bir geriliyor gibiydi. Bosse durdu. Oda neler olacağını bilmeden, canlı yayın için bir ömür gibi gelen tam dört saniye saydı. Ardından Bosse'nin ne yapacağına karar verdiğini fark etti. Bosse stüdyoda neşeli bir ortam yaratmayı görev sayıyor olsa da en önemli ve en büyük görevin eğlendirmek olduğunu biliyordu.

Ve sinirlenen, kendini kaybeden, ağlayan, çöküntüye uğrayan ya da canlı yayında milyonların gözü önünde duygularını bir şekilde açığa çıkaran insanlardan daha eğlenceli bir şey olamazdı. Bu sebeple dizginleri en sonunda elinden bıraktı ve sadece Stöp'e baktı.

“Tabii ki kardan adam yaparım” dedi Stöp, dört saniyenin sonunda. “Terasta yüzme havuzumun yanında yaparım. Her birini kraliyet ailesinden birine benzetirim. Böylece bahar geldiğinde büyük bir zevkle o zamanı geçmiş şeylerin eriyip gitmesini izlerim.”

O akşam Stöp ilk defa kimseden ne kahkaha ne de alkış koparabilirdi. Oda, Stöp'ün kraliyet karşıtı yorumlarla kimseyi güldüremeyeceğini bilmesi gerektiğini düşündü.

Bosse gözü pek tavrıyla duruma müdahale etti; sahnelere geri dönüşü hakkında konuşacak ve pazartesi piyasaya çıkacak şarkısını söyleyerek programı kapatacak pop yıldızını davet ederek sessizliği bozdu.

Oda'nın hemen arkasına geçen yapımcı Gubbe “Bu saçmalık da neydi?” diye sordu.

“Belki kafası yine iyidir” dedi Oda.

“Tanrım, bu adam lanet bir polis mi?”

Oda o an, dedektifin onun malı olduğunu hatırladı. Onun bombası... “Tapma ama, beklediğimizi veriyor işte.”

Yapımcı cevap vermedi.

Pop yıldızı psikolojik sorunlarından bahsedip bunların ona ailesinden geçtiğini anlatırken Oda saatine baktı. Kırk saniye. Bir cuma gecesi programı için ciddi derecede uzun bir süreydi. Kırk üç saniye oldu. Kırk altıya gelmeden Bosse araya girdi.

“Peki ya sen, Arve?” Bosse genellikle yayının sonuna doğru başlıca konuğuna *sen* diye hitap eder ve

adını kullanırdı. “Sende hiç aileden geçen bir delilik ya da ciddi hastalık falan var mı?”

Stöp gülümsedi. “Hayır, Bosse, bende yok. Tabii tamamen özgür olma arzusunu hastalık olarak görmüyorsan. Bu da bizim ailemizin zayıflığı sayılır.”

Bosse kapanış bölümüne geçti. Şarkıyı anons etmeden önce tüm konuklarla son kez kısa bir konuşma yapması gerekiyordu. Psikolog son sözlerini yine yetişkin oyunlarından bahsederek kullandı. Bosse, Harry’ye döndü.

“Kardan Adam artık aramızda olmadığına göre sen de birkaç gününü eğlenerek geçireceksindir herhalde, değil mi Harry?”

“Hayır” dedi Harry. Sandalyesinde o kadar ileri kaymıştı ki uzun bacakları neredeyse pop yıldızına değecekti. “Çünkü Kardan Adam hâlâ yakalanmadı.”

Bosse kaşlarını çatı, gülümsedi ve devam etmesini, vurucu konuşmayı yapmasını bekledi. Oda, dedektifin o kötü başlangıçtan daha iyi bir kapanış yapması için Tanrı’ya dua etti.

“Ben asla Idar Vetlesen’in Kardan Adam olduğunu söylemedim” dedi Harry. “Durum tam tersi. Şu anda her şey Kardan Adam’m hâlâ serbest olduğunu gösteriyor.”

Bosse ufak bir kahkaha attı. Konukların talihsizlikle sonuçlanan komik olma çabalarını geçiştirmek için kullandığı bir gülüşü bu.

“Şu anda şaka yaptığına karımın güzellik uykusu üzerine yemin edebilirim” dedi, hınzır bir tavırla.

“Hayır” dedi Harry. “Tapmıyorum.”

Oda saatine baktı. Stüdyo amirinin kameranın arkasına geçip huzursuzca yerinde kıvrandığını, Bosse’ye süreyi aştıklarını, kapanış jeneriği girmeden önce şarkının ilk kısmını söyletmek istiyorlarsa bir an önce başlamaları gerektiğini anlatmak için parmağını boynuna götürdüğünü biliyordu. Ama Bosse hepsinden daha kurttu. Bunun dünyanın tüm Şarkılarından daha önemli olduğunu farkındaydı. Havada bekleyen bageti umursamadı, ne izlediğini anlayamayanlara bunun ne olduğunu göstermek için sandalyesinde öne doğru eğildi. Bu bir bombaydı. Sansasyonel bir haberdı. Burada, onun programında açıklanıyordu. Sesindeki titreme neredeyse gerçektir.

“Şu anda bizlere polislin yalan söylediğini mi açıklıyorsunuz, Bay Hole? Kardan Adam’m hâlâ serbest olduğunu ve daha fazla can alabileceğini mi söylüyorsunuz?”

“Hayır” dedi Harry. “Yalan söylemedik. Sadece yeni bilgiler gün ışığına çıktı.”

Bosse sandalyesinde döndü; Oda rejinin birinci kameraya seslendiğini duymuş kadar oldu. Artık tek görünen Bosse’nin yüzü ve ekrana bakan gözleriydi.

“Bu geceki haber bültenimizde bu gelişmeyle ilgili daha fazlasını öğrenebileceğimizi umuyorum. Gelecek cumaya dek *Bosse*’den bu kadar, izlediğiniz için teşekkürler.”

Orkestra şarkıyı çalmaya başlayınca Oda gözlerini kapadı. Yapımcının, hemen arkasında “Tanrım” diye mırıldandığını duydu. “Tanrım, yok artık!” Oda’nın içinden çığlık atmak geldi. Zevkten bağırarak. İşte bu, diye düşündü. Onlar burada, tüm pusulaların gösterdiği bu yerde, olan bitene *ev sahipliği yapanlar* değil, olan bitenin *ta kendisiydiler*.

18. Gün Eşleşme

Schröder’s’in kapısının dibinde dikilen Gunnar Hagen’ın gözleri içeridekileri tarıyordu. jBosse’nin kapanış jeneriği akmaya başladıktan tamı tamına otuz iki dakika ve üç telefon görüşmesinden sonra evinden çıkmıştı. Harry’yi evinde, Kunstneres Hus’ta ve emniyetteki odasında bulamayınca Björn Holm’dan dedektifin her zaman uğradığı Schröder’s’te olabileceği tüyosunu almıştı. Kunstneres Hus’un genç, güzel ve neredeyse şöhretli müşteri kitlesiyle Schröder’s’in biracı müdavimleri arasında bariz bir uçurum vardı. Harry arka tarafta bir köşede, pencerenin yanındaki bir masada tek başına oturuyordu. Önünde geniş bir kadeh vardı.

Hagen kalabalığın arasından geçerek masaya ulaştı.

“Ben de seni arayıp duruyordum Harry. Telefonunu mu kapattın?”

Dedektif başını kaldırıp kızarmış gözleriyle komişere baktı. “Epey yaygara koptu. Peşime bir anda sürüsüyle baş belası gazeteci takıldı.”

“NRK’de Bosse ekibinin ve konukların programdan sonra genelde Kunstneres Hus’a gittiklerini söylediler.”

“Dışarıda basın beni bekliyordu. Mecburen toz oldum. Ne istiyorsun, şef?”

Hagen hemen boş bir sandalyeye geçti ve Harry kadehi dudaklarına götürüp içindeki altın kahverengisi sıvıyı içerken onu izledi.

“Emniyet amiriyle konuştum” dedi Hagen. “Durum çok ciddi, Harry. Kardan Adam’ın hâlâ yakalanamadığı bilgisini dışarı sızdırmak, amirin emirlerine doğrudan karşı gelmek demek.”

“Doğru” dedi Harry, kadehten bir yudum daha alarak.

“Doğru mu? Tek diyeceğin şey bu mu? Tanrı aşkına Harry, bunu neden yaptın?”

“Halkın öğrenmesi gerekiyordu” dedi Harry. “Bizim demokrasimiz şeffaflık üzerine kurulu, şef.”

Hagen yumruğunu masaya vurunca yan masalardan takdir dolu birkaç bakış geldi. Garson kız ise elinde yarım litrelik bira bardaklarıyla yanlarından geçerken onlara uyarırmış gibi baktı.

“Benimle alay etmeyi kes, Harry. Halkın önüne çıkıp dosyanın kapandığını açıklamıştık. Bizi çok zor bir duruma soktun, farkında mısın?”

“Benim işim kötü adamları yakalamak” dedi Harry. “Sizin zor bir duruma düşmenize engel olmak falan değil.”

“İkisi de aynı kapıya çıkıyor, Harry! Bizim çalışma koşullarımız, halkın bize hangi gözle baktığına bağlı. Basın çok ama çok önemli!”

Harry başını iki yana salladı. “Basın şimdiye kadar benim bir vakayı çözmeme ne engel, ne de yardımcı oldu. Basın sadece ilgi odağı olmak isteyenler için önemlidir. Senin üstündeki kişilerin tek umursadığı şey, onları medyada iyi gösterecek somut sonuçlar almak. Ya da haklarında kötü haberlerin çıkmasını önlemek. Bense sadece Kardan Adam’ı yakalamak istiyorum. Bu kadar.”

“Mesai arkadaşlarını tehlikeye sokuyorsun” dedi Hagen. “Hiç bunu düşündün mü?”

Harry cümleyi düşünüyormuş gibi yaptı, sonra yavaşça başını oynattı, kadehini bitirdi ve garsona tazelemesi için el etti. “Emniyet amiri ve emniyet müdürüyle görüştüm” dedi

Hagen, kendini söyleyeceği şeye hazırlayarak. “Seni derhal bulup susturmam gerektiğini söylediler. Şu andan itibaren ağzını açmıyorsun. Anlaşıldı mı?”

“Tamamdır, şef.”

Hagen hayretle gözlerini kırptı; Harry’nin ise suratından hiçbir duygu okunmuyordu.

Cinayet masası amiri “Bundan sonra seni asla başıboş bırakmayacağım” dedi. “Her şeyden düzenli olarak haberdar olmak istiyorum. Bunu yapmayacağını bildiğim için Katrine Bratt’la konuştum ve bu görevi ona verdim. İtirazın var mı?” “Yok, şef.”

Hagen, Harry’nin dışarıdan görüldüğünden daha sarhoş olduğunu düşündü.

“Bratt’ın dediğine göre kızdan Idar Vetlesen’in yardımcısına gitmesini ve Arve Stöp’ün dosyalarını kontrol etmesini istemişsin. Savcıdan izin falan almadan. Siz ikiniz ne saçmalıyorsunuz? Stöp bunu öğrenmiş olsa başımıza neler gelirdi, biliyor musun?”

Harry’nin başı tetikteki bir hayvan gibi aniden kalktı.

“Öğrenmiş olsa derken neyi kastediyorsun?”

“Neyse ki Stöp’ün dosyası yokmuş. Vetlesen’in sekreteri ona ait bir dosya tutmadıklarını söylemiş.”

“Sahi mi? Niyeymiş o?”

“Ben nereden bileyim, Harry. Sonuçta içim rahatladı. Artık daha fazla bela istemiyoruz. Arve Stöp yahu, Tanrım! Her neyse, bundan sonra Bratt senin her adımını takip edecek ve bana bildirecek.”

“Hımm” dedi Harry, önüne yeni bir kadeh getiren garsona başını oynatıp teşekkür ederek. “Bu ona resmi olarak bildirilmedi mi?”

“Nasıl yani?”

“Emniyete yeni geldiğinde ona, benim onun şeyi olacağını söylemiştin...” Harry birden durdu.

"Neyi?" diye parladı Hagen.

Harry başını salladı.

"Hayrola? Bir sorun mu var?"

Harry "Bir şey yok" dedi, kadehi tek dikişte yarılayıp masaya bir yüzlük bıraktı. "İyi geceler, şef."

Hagen, Harry restorandan çıkana dek öylece masada oturdu. Biraz sonra yarısı dolu kadehten hiç baloncuk yükselmediğini fark etti. Etrafa birkaç kaçamak bakış attıktan sonra bardağı dikkatlice dudaklarına götürdü. Mayhoş bir tadı vardı. Alkolsüz elma şarabıydı bu.

Harry sessiz caddelerden evine yürüyordu. Eski, alçak binaların pencereleri gecenin karanlığında kedi gözleri gibi ışıldıyordu. Bir an için Tresko'ya uğrayıp nasıl gittiğini sormak istedi ama anlaştıkları üzere bu gecelik dostunu rahat bırakmaya karar verdi. Köşeyi dönerek Sofies sokağına çıktı. Bomboştu. Apartmanına doğru yürürken küçük bir kıpırtı ve ufacık bir parıltı sezdi. Gözlük camından yansıyan bir ışık. Kaldırım kenarına sıra sıra çekilmiş araçların yanında arabalardan birinin kapısını açmaya çalışıyormuş gibi görünen bir kişiyi gördü. Harry genellikle sokağın sonuna park edilen bu arabaları tanırdı ve bu mavi renkli Volvo C70, onlardan biri değildi.

Bu karanlıkta yüzü net biçimde görmek imkânsız olsa da şapkasını tutuşundan bu kişinin Harry'yi gözetlediği belliydi. Belki de gazeteciydi. Harry arabanın yanından geçti. Başka bir arabanın dikiz aynasından, araçlar arasında süzülerek ona arkadan yaklaşan gölgeyi fark etti. Harry bir an bile tereddüt etmeden elini montunun içine soktu. Yaklaşan ayak seslerini dinledi. Ve gelen kişinin öfkesini. Üçe kadar saydı ve birden arkasını döndü. Peşindeki adam asfalt yolda donakaldı.

"Beni mi takip ediyorsun?" diye gürlledi Harry, elinde tabancasıyla öne doğru yürüyerek. Adamın yakasına yapıştı, tutup yana doğru sürükledi ve dengesini bozup üzerine çullandı. İki birlikte bir arabanın kaportasına yapıştılar. Harry koluyla adamın boğazına bastırırken tabancanın namlusunu gözlüğünün camına dayadı.

"Beni mi arıyordun?" diye tısladı.

Adamın cevabı arabanın çalmaya başlayan alarmı içinde kayboldu. Ses tüm sokağı doldurdu. Adam kurtulmaya çalıştı ama Harry öyle sıkı tutuyordu ki sonunda pes etti. Başı yumuşak bir *küt* sesiyle kaportaya çarptı ve sokak lambasının ışığı yüzüne vurdu. Harry nihayet adamı bıraktı. Adam iki büklüm bir halde öksürdü.

Harry susmak bilmeden inleyen alarmdan daha yüksek bir sesle "Buraya gel" diye bağırdı, adamı kolunun altından yakalayıp yola doğru sürükledi. Apartmanın kapısını açtı ve içeri soktu.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu. "Ayrıca nerede yaşadığımı nasıl öğrendin?"

"Bütün gece bana verdiğin numarayı aradım. Sonunda rehberi arayıp adresini aldım."

Harry adamı süzdü. Daha doğrusu, adamın hayaletini. Profesör Filip Becker, nezarethane hücresindeyken bile bu denli tükenmiş görünmüyordu.

“Telefonumu kapatmak zorunda kaldım” dedi Harry.

Becker’in önünden gidip dairesine çıktı, kapıyı açtı, botlarıyla itip kapattı ve mutfığa yürüyüp su ısıtıcısını çalıştırdı.

“Seni bu akşam *Bosse*'de gördüm” dedi Becker. Montunu ve ayakkabılarını çıkarmadan mutfığa girmişti. Yüzü kül gibi soluk ve cansızdı. “Cesurdun. Ben de cesur davranmam gerektiğini düşündüm. Sana bunu borçluyum.”

“Borçlu musun?”

“Kimse inanmıyorken bana sadece sen inandın. Beni insanların önünde küçük düşmekten kurtardın.”

“Hımm.” Harry profesöre bir sandalye çekti ama adam başını hayır der gibi salladı.

“Bir dakikaya gideceğim. Ama önce sana başka hiç kimsenin bilmemesi gereken bir şey söylemem gerek. Bu vakayla ilgisi var mı bilmiyorum gerçi. Jonas’la ilgili.”

“Öyle mi?”

“Camilla Lossius’u ziyarete gittiğim akşam Jonas’tan kan örneği aldım.”

Harry, Jonas’m kolundaki yara bandını hatırladı.

“Bir de tükürük örneği. DNA testi için Adli Tıp Kurumu’nun babalık testi bölümüne gönderdim.”

“Öyle mi? Bu işin savcılık üzerinden yapılabildiğini sanıyordum.”

“Eskiden öyleydi. Artık herkes yaptırabiliyor. Kişi başı iki bin sekiz yüz kron. Daha hızlı sonuç istiyorsan biraz daha pahalı. Ben de öyle yaptırdım. Ve sonucu bugün geldi. Jonas...” Becker durdu ve derin bir nefes aldı. “Jonas benim oğlum değil.”

Harry başını yavaşça salladı.

Becker koşmaya hazırlanmış gibi topuklarının üzerinde yükseldi.

“Onlardan örnekleri veri bankasındaki herkesle eşleştirmelerini istedim. Yüzde yüz bir eşleşme buldular.”

“Yüzde yüz mü? Yani Jonas veri bankasına kayıtlı mıymış?” “Evet.”

Harry düşündü. Profesörün ne demek istediğini anlamaya başlamıştı.

“Senin anlayacağın, birisi daha önce Jonas’ın DNA profilinin çıkarılması için örnek göndermiş” dedi Becker. “Önceki örneğin yedi yıl önce alındığını söylediler.”

“Jonas olduğunu doğruladılar mı peki?”

“Hayır, isimsiz bir kayıtmış. Ama testi talep eden müşterinin adını söylediler.”

“Kimmiş?”

“Artık olmayan bir tıp merkezi.” Harry, cevabı daha Becker söylemeden biliyordu. “Marienlyst Kliniği.”

“Idar Vetlesen” dedi Harry, bir tablonun düz durup durmadığını anlamaya çalışmış gibi başını eğerek.

“Doğru” dedi Becker. Avuçlarını birbirine vurup hafifçe gülümsedi. “Bu işte. Tek söylemek istediğim buydu... Benim bir oğlum yok.”

“Üzgünüm.”

“Aslında bunu uzun zamandır hissediyordum.”

“Hımm. Peki neden hemen bana gelip anlatmak istedin?” “Bilmiyorum” dedi Becker.

Harry bekledi.

“Ben... Benim bu gece bir şey yapmam gerekiyordu. Bunun gibi bir şey. Yoksa ne yapardım, bilmiyorum. Ben...” Profesör devam etmeden önce duraksadı. “Ben artık yalnızım. Hayatımın pek bir anlamı kalmadı. O tabanca gerçek olsaydı...” “Sakın” dedi Harry. “Sakın aklından bile geçirme. O fikrin üzerinde durdukça daha çekici hale getirmekten başka bir şey yapmazsın. Üstelik unuttuğun bir şey var. Hayatının senin için anlamı olmayabilir ama başkaları için var. Mesela Jonas.” “Jonas mı?” Becker acı bir kahkahayla güldü. Delirmiş miydi? “Fikrin üzerinde durma... Size Polis Koleji’nde bunu mu öğretiyorlar?”

“Hayır” dedi dedektif.

Bir süre sessizce bakiştılar.

“Her neyse” dedi Becker. “Artık biliyorsun işte.” “Teşekkürler” dedi Harry.

Becker gittikten sonra Harry masadan kalkmadı. Tablonun düz durup durmadığına karar vermeye çalışırken suyun kaynadığını, ısıtıcının kendiliğinden kapandığını ve çalıştırma düğmesinin altındaki küçük kırmızı gözün yavaşça söndüğünü fark etmedi bile.

19. Gün Mozaik

Harry, Frogner’deki yüksek binanın altıncı katındaki koridora girdiğinde kalın ve kabarık bulutlar sabahın ilk ışıklarını örtüyordu. Tresko bekâr evinin kapısını aralık bırakmıştı. Harry içeri girdiğinde arkadaşı sol elinde kumandayla koltuğa yayılıp ayaklarını sehpaye uzatmıştı. Ekranda kesik kesik geri giden görüntüler dağılarak dijital bir mozaik oluşturuyordu.

“Bira istemiyor musun yani?” diye üsteledi Tresko, yarısı dolu şişesini havaya kaldırarak. “Bugün

cumartesi.”

Harry istese havadaki bakteriyel gazları görebileceğini düşündü. İki küllük de ağzına kadar izmarit doluydu.

“Hayır, sağ ol” dedi Harry, boş bir yere geçerken. “Eee?” “Üzerinde sadece bir gece çalıştım” dedi Tresko, DVD oynatıcısını durdurarak. “Normalde iki günümü alır.”

“Ama bu kişi profesyonel bir poker oyuncusu değil” dedi Harry.

Tresko “O kadar emin olma” dedi ve şişeden bir yudum aldı. “Çoğu iskambil oyuncusundan çok daha iyi blöf yaptı. Burası onun yalan söyleyeceğini tahmin ettiğin soruyu sorduğun yer, öyle değil mi?”

Tresko oynatma tuşuna basınca Harry televizyon stüdyosundaki halini gördü. İsveç yapımı, biraz fazla dar, ince çizgili bir takım elbise ceketi giyiyordu. İçinde Rakel’in hediyesi siyah bir tişört vardı. Altında da Diesel kotu ve Dr Martens botları. Sandalyenin arkasında çivi varmış gibi garip ve rahatsız bir pozisyonda oturuyordu. Birazdan televizyonun hoparlörlerinde o soru uğuldadı: “Onu otel odanızda ek bir derse çağırır mısınız?”

“Hayır, bunu yapacağımı sanmıyorum” diye cevap verdi Stöp. Tresko duraklatma tuşuna basınca tam o anda dondu.

“Burada yalan söylediğini biliyor muydun?” diye sordu Tresko.

“Hı-hı” dedi Harry. “Rakel’in bir arkadaşıyla yatmış. Kadınlar böyle şeylerle genelde övünmezler. Eee, sen ne diyorsun?”

“Bilgisayarda oynatıyor olsam gözlerini büyütebilirdim ama buna gerek bile yok. Gözbebekleri nasıl büyüdü, görüyor musun?” Tresko tırnağı yenmiş işaretparmağını ekrana götürdü. “Bu stresin en klasik belirtilerinden biridir. Burun deliklerine de bak. Çok az kabardı, gördün mü? Bunu geril-diğimizde ve beynimiz daha fazla oksijen istediğinde yaparız. Ama bunlar onun yalan söylediğini göstermez elbette; çoğu insan doğru bir şey söylerken de strese girebilir. Ya da tam tersi, yalan söylerken hiç gerilmeyebilir. Dikkat et, ellerini hiç oynatmıyor mesela.”

Harry, Tresko’nun sesinde bir değişiklik olduğunu fark etti. O kulak tırmalayan sesi gitmiş, yerine yumuşak, hatta güzel sayılabilecek bir ses gelmişti. Harry ekrana, Stöp’ün kucığında hareketsizce duran ellerine baktı. Sol eli, sağ elinin üzerindeydi.

“Ne yazık ki bu işte kesin diyebileceğimiz bir işaret olmaz” diyerek devam etti Tresko. “Her poker oyuncusu farklıdır ve bu yüzden yapman gereken farkları anlamaktır. Bir insanın yalan atarken ve doğruyu söylerkenki halleri arasındaki farkları bulmak. Bu biraz üçgenleme işlemine benzer. Önce iki nirengi noktası gerekir.”

“Bir yalan ve bir doğru cevap. Kulağa kolay geliyor.” “Evet, *kulağa* öyle geliyor. Dergisinin kurulması ve siyasetçilerden neden nefret ettiğiyle ilgili konuşurken doğruyu söylediğini kabul edersek iki noktaya da sahibiz demektir.” Tresko videoyu geri sardı ve tekrar oynattı. “Bak.”

Harry baktı. Ama muhtemelen bakması gerekenden başka bir yere baktı. Başını iki yana salladı.

“Elleri” dedi Tresko. “Ellerine bak.”

Harry, Stöp’ün sandalyenin kolçaklarında duran bronz tenli ellerine baktı. “Kıpırdamıyor” dedi.

“Evet ama onları saklamıyor da” dedi Tresko. “Eline zayıf kâğıtlar gelmiş kötü poker oyuncularının en belirgin özelliklerinden biri, kartları ellerinin arkasında gizlemek için çabalayıp durmalarıdır. Blöf yaptıklarında da yüz ifadelerini saklamak için tek ellerini bir şey düşünüyormuş gibi ağızlarına götürürler. Biz böyle oyunculara gizleyici deriz. Bazıları ise olduğundan büyük görünmek için sandalyede dimdik oturarak ya da iyice geriye yaslanarak blöflerini abartılı bir şekilde gösterir. Bunlar da blöfçülerdir. Stöp bir gizleyici.”

Harry öne eğildi. “Tüm programı...”

“Evet, inceledim” dedi Tresko. “Ve hep aynı şekilde davranıyor. Yalan söylerken ellerini sandalyenin kolçaklarından çekip sağ elini gizliyor; sanırım sağ elini kullanıyor.”

Harry merakını gizlemeye uğraşmadan “Ona kardan adam yapıyor musun diye sorduğumda ne yapıyor?” diye sordu. “Yalan söylüyor” dedi Tresko.

“Hangi konuda? Kardan adam yapması mı yoksa terasında kardan adam yapması mı?”

Tresko, Harry’nin kahkaha olduğunu anladığı kısa bir homurtu çıkardı.

“Bu bir bilim dalı değil” dedi Tresko. “Dediğim gibi, adam kötü bir oyuncu değil. Sen soruyu sorduktan sonra ilk birkaç saniye doğru söylüyormuş gibi görünmek için ellerini kolçak-

larda tutuyor. Aynı anda burun delikleri şişerek strese girdiğini gösteriyor. Ama ondan sonra fikrini değiştirip sağ elini saklıyor ve yalanına başlıyor.”

“Kesinlikle” dedi Harry. “Bu da demek oluyor ki gizleyecek bir şeyi var, değil mi?”

Tresko bunun zor bir soru olduğunu belli etmek için dudaklarını birbirine bastırdı. “Anlaşılacağını bildiği bir yalanı söylemeyi seçmiş de olabilir. Doğru söylediğini gizlemek için.” “Ne demek bu?”

“Profesyonel oyuncular ellerinde iyi kartlar olduğunda bazen potu artırmak yerine bahsi yüksek açarlar ve blöf yaptıklarına dair küçük işaretler verirler. Deneyimsiz oyuncuları bir blöfü anladıklarına inandırmak ve onları bahse katılmaya teşvik etmek için. Bu da esas olarak ona benziyor. Blöfün blöfünü yapmaya.”

Harry yavaşça başını oynattı. “Yani beni gizlediği bir şeyin olduğuna inandırmak mı istiyor?”

Tresko boş bira şişesine baktı, başını buzdolabına çevirdi, iri cüssesini koltuktan kaldırmak için gönülsüz bir hamle yaptı ve iç çekti.

“Dediğim gibi, bu bir bilim değil” dedi. “Zahmet olmazsa?..” Harry ayağa kalkıp buzdolabına

giderken içinden küfretti. *Bosse*'ye çıkmak için Oda'yı aradığında onu programa kabul edeceklerinin farkındaydı. Programın formatı gereği Stöp'e gizli kapaklı olmayan doğrudan sorular sorabileceğini biliyordu. Kameranın soruya cevap veren kişiyi yakından ya da vücudunun üst kısmını gösterecek şekilde orta boydan çektiğini de. Tüm bunlar Tresko'nun inceleyebileceği mükemmel malzemelerdi. Ama buna rağmen çuvallamışlardı. Bu onun son umut ışığı, aydınlıkken bakabileceği son yerdi. Geri kalan her yerde karanlık vardı artık. Bundan sonra belki on sene uğraşp şans, tesadüf ve karşı tarafın hatasını bekleyeceklerdi.

Harry, evin içinde hüküm süren karmaşaya komik derecede tezat oluşturacak biçimde buzdolabına düzgünce sıralanmış Ringnes şişelerine baktı. Bir anlık ikilemden sonra iki şişe çıkardı. Şişeler öyle soğuktu ki avuçlarını yaktı. Buzdolabının kapağı kendiliğinden kapanmaya başladı.

“Stöp'ün yalan söylediğine emin olduğum tek yer” dedi Tresko, koltukta uzanmaya devam ederek, “ailesinden geçen bir delilik ya da hastalığın bulunmadığını söylediği an oldu.” Harry kapağı ayağıyla tutmayı başardı. Buzdolabının aralığından gelen ışık, perdesi olmayan karanlık pencereye vurdu. ‘Tekrar söyler misin?’ diye sordu.

Tresko tekrarladı.

Yirmi beş saniye sonra Harry apartmanın merdivenlerinin yarısını inmiş, Tresko ise Harry'nin fırlattığı şişenin yarısını bitirmişti.

Tresko kendi kendine “Bir şey daha vardı, Harry” diye mırıldandı. “Bosse sana hayatında görmeyi dört gözle beklediğin özel biri var mı diye sorduğunda hayır dedin.” Tresko geçirdi. “Bence pokere hiç bulaşma Harry.”

Harry arabasında bir numarayı tuşladı.

Daha kendini tanıtmamışken karşı taraftan yanıt geldi: “Selam Harry.”

Mathias Lund-Helgesen ya numarasını tanımıştı ya da telefonuna kaydetmişti. İki ihtimal de Harry'yi ürpertti. Arkadan Rakel ve Oleg'in sesleri geliyordu. Ailece geçirilen bir hafta sonu...

“Marienlyst Kliniği'yle ilgili bir sorum olacaktı. Oranın hasta kayıtları duruyor mu?”

“Pek sanmıyorum. Galiba işletmeyi kimse devralmıyorsa yasa gereği öyle bilgilerin yok edilmesi gerekiyor. Ama önemli bir şeyse kontrol edebilirim tabii.”

‘Teşekkür ederim.’

Harry, Vinderen tramvay durağının yanından geçerken gözünün önüne anlık bir hayalin görüntüsü geldi. Bir araba takibi, bir çarpışma, ölen bir meslektaş, arabayı Harry'nin sürdüğü ve alkol muayenesinden geçmesi gerektiğine dair bir söylenti... Üzerinden uzun zaman geçmişti. Köprünün altından çok sular akmıştı. Dışarıdaki yaralar kapanmış, ruhta hafif izleri kalmıştı.

Mathias on beş dakika sonra geri aradı.

“Gregersen’le konuştum. Bizim Marienlyst’teki patronla. Korkarım her şey silinmiş ya da imha edilmiş. Ama bazılarının hasta bilgilerini aldığını tahmin ediyorum. Idar gibi.”

“Ya sen?”

“Ben muayenehane açmayacağımı bildiğim için hiçbir şey almadım.”

“Idar’ın hastalarından adım hatırladığın hiç kimse var mı?”

“Belki birkaç kişi. Çok değil. Uzun zaman oldu, Harry.”

“Biliyorum. Yine de sağ ol.”

Harry telefonu kapattı ve Rikshospitalet tabelasının gösterdiği yönü takip etti. Önündeki bina yığını alçak tepenin üzerini örtüyordu.

Gerda Nelvik kırklı yaşların ortalarında, balıketli, kibar bir hanımefendiydi ve o cumartesi günü Rikshospitalet’teki Adli Tıp Kurumu’nun babalık testi bölümündeki tek yetkili oydu. Harry’yi danışma masasında karşılayıp içeri davet etti. Ülkenin en azılı suçlularının burada ortaya çıkarıldığını düşündürecek herhangi bir gösterge yoktu. Ev sıcaklığında döşenmiş aydınlık odalar, çalışanların neredeyse tamamını kadınların oluşturduğuna delalet ediyordu daha çok.

Harry daha önce buraya gelmişti ve DNA testinin rutin işlemlerinden haberdardı. Hafta içi olsaydı bu laboratuvar camlarının arkasında solüsyonların ve makinelerin üzerine eğilerek saç örneği, kan örneği ya da amplifikasyon dedikle*

ri, en nihayetinde on beş ayrı belirteç için rakamsal değerlerin bulunacağı kısa bir raporla sonuçlanacak gizemli işlemlerle meşgul olan beyaz önlüklü, boneli ve lastik eldivenli kadınlar görüyor olacaktı.

Üzerlerinde dolgulu kahverengi zarfların sıralandığı raflarla dolu bir odanın yanından geçtiler. Harry, ülkenin dört bir yanındaki polis istasyonlarının isimlerinin yazılı olduğu zarfların içinde analize gönderilen giysi parçalarının, saç tellerinin, mobilya örtülerinin, kan ve diğer organik maddelerin bulunduğunu biliyordu. Hepsi de DNA denen gizemli sarmalın üzerinde belirli noktaları gösteren ve sahibini yüzde 99 virgül birçok dokuzluk bir kesinlikle belirleyen o sayısal kodu çıkarmak için buradaydı.

Gerda Nelvik’in odası bir dosya dolabı ile üzerinde bilgisayarın, kâğıt yığınlarının ve snowboard’larıyla poz vermiş gülümseyen iki erkek çocuğunun büyük bir fotoğrafının olduğu bir çalışma masasını ancak içine alacak büyüklükteydi.

Harry otururken “Sizin çocuklarınız mı?” diye sordu. “Sanırım” diyerek gülümsedi Gerda.

“Efendim?”

“Bizim burada sık yaptığımız bir espri. Test için örnek gönderen biriyle ilgili konuşacaktınız, değil mi?”

“Evet. Bir kurum tarafından yapılan tüm DNA testi başvurularım öğrenmek istiyorum. On iki yıl öncesinden başlayarak. Ve testleri kimler için istediklerini.”

“Anladım. Hangi kurum?”

“Marienlyst Kliniği.”

“Marienlyst Kliniği mi? Emin misiniz?”

“Neden?”

Kadın omuz silkti. “Babalık vakalarında genellikle başvuruyu mahkeme ya da savcı yapar. Ya da doğrudan şahıslar.” “Bunlar babalık davaları için değil, kalıtsal hastalık ihtimali için aile bağlarını öğrenmek üzere istenmiş testler.”

“Aha” dedi Gerda. “O halde veritabammızda olması gerek.”

“Hemen kontrol edilebilecek bir şey mi?”

“Bir süre bekleyecek vaktiniz varsa, evet.” Gerda saatine baktı. “Otuz saniye kadar.”

Harry başını oynattı.

Gerda klavyenin tuşlarına basarken yazdığı harfleri okudu. “M-a-r-i-e-n-l-y-s-t-K-l-i-n-i-ğ-i.”

Sandalyesine yaslandı ve bilgisayarın işini yapmasını bekledi.

“Bu sonbahar havalar berbat, değil mi?” diye sordu.

“Evet, öyle” diye yanıtladı Harry, kilometrelerce uzaktaki zihniyle. Beklediği cevabı alıp almayacağını anlayacakmış gibi pürdikkat sabit belleğin vızıltısını dinledi.

“Karanlık insanın canını sıkıyor” dedi Gerda. “Umanm yakında kar yağar. En azından ortalık biraz aydınlanır.”

“Hı-hı” dedi Harry.

Vızıltı sona erdi.

“İşte bitti” dedi kadın ekrana bakarak.

Harry derin bir nefes aldı.

“Evet, Marienlyst Kliniği müşterimiz olarak görünüyor. Ama epeydir bir şey göndermemişler.”

Harry hatırlamaya çalıştı. Idar Vetlesen oradan ne zaman ayrılmıştı?

Gerda’nın kaşları çatıldı. “Ama gördüğüm kadarıyla önceden bayağı bir örnek göndermişler.”

Kadın duraksadı. Harry bir şey söylemesini bekledi. Sonra devam etti: “Bir sağlık merkezi için olağandışı bir sayı diyebilirim.”

Harry'nin içine bir his doğdu. Yürümleri gereken yol, onları labirentten kurtaracak çıkış buydu. Daha doğrusu labirentin içine, karanlığın kalbine sokacak yol.

“Test edilenlerin isimleri ya da kişisel bilgileri elinizde var mı?”

Gerda başını iki yana salladı. “Genellikle olur ama bu

merkez belli ki isimlerinin gizli kalmasını istemiş.”

Siktir! dedi içinden Harry. Gözlerini kapadı ve düşündü. “Ama test sonuçları hâlâ duruyor, değil mi? Yani, örneği incelenen insanların baba olup olmadıkları?”

“Evet” dedi Gerda.

“Peki sonuçlar nasıl?”

“Size hepsi için bir cevap veremem. Her birine tek tek bakmam lazım; bu da biraz zaman alır.”

“Anladım. Test edilenlerin DNA profilleri kayıtlı mı?” “Evet.”

“Peki bu testler suç vakalarında olduğu gibi ayrıntılı mı yapılıyor?”

“Daha da ayrıntılı. Babalık durumundan emin olmak için daha fazla belirtece ihtiyacımız oluyor. Genlerin yarısı anneden geliyor çünkü.”

“Yani belirli bir kişiden tükürük örneği alıp buraya gönderirsem Marienlyst Kliniği'nin gönderdikleriyle aralarında benzerlik var mı, bakabilirsiniz, öyle mi?”

“Yanıt evet” dedi Gerda, bir açıklama beklediğini ima edecek şekilde.

“Güzel” dedi Harry. “Emniyetten arkadaşlarım size son yıllarda kaybolan kadınların eşlerine ve çocuklarına ait birkaç tükürük örneği yollayacak o halde. Daha önce gönderilip gönderilmediklerini kontrol etmeniz için. Gerekli izinleri alıp bu işin öncelik kazanmasını sağlayacağım.”

Gerda'nın gözlerinde bir ışık belirdi. “Tabii ya, sizi nerede gördüğümü hatırladım! Bosse'de. Bu testler şöyle mi?..” içeride yalnızca ikisi olmasına rağmen canavara takılan o isim yüksek sesle söylenmemesi gereken bir lanet, ayıp ya da büyümlü bir sözmüş gibi sesini alçalttı.

Harry, Katrine'i arayarak St Hanhaugen'deki Java Kafe'de buluşmak istedi. Girişi ancak bir çim biçme makinesinin ge-

ceceği genişlikte olsa da kapışma park edilen araçların çekileceğini söyleyen bir tabelanın asılı olduğu eski bir apartmanın önünde durdu. Ullevålsveien, olmazsa olmaz cumartesi alışverişleri için oradan oraya koşturan insanlarla doluydu. St Hanshaugen'i süpürerek Vår Frelsers mezarlığına doğru

yol alan buz gibi soğuk bir kuzey rüzgârı, başları öne eğik yürüyen bir cenaze alayının siyah şapkalarını havalara uçuruyordu.

Harry karton bardakta bir duble espresso ve cortado olarak kaldırımdaki sandalyelerden birine oturdu. Yolun diğer tarafındaki gölette beyaz bir kuğu, soru işaretini andıran boynuyla tek başına suda daireler çizerek yüzüyordu. Kuğuyu izlerken Harry'nin akıma tilki kapanları geldi. Rüzgâr suyun yüzeyini titretiyordu.

“Cortado hâlâ sıcak mı?”

Katrine önünde dikilmiş, elini uzatıyordu.

Harry bardağı ona verdi ve birlikte Harry'nin arabasına yürüdüler.

“Cumartesi sabahı çaşşabiliyor olman harika” dedi Harry.

“Cumartesi sabahı çalışabiliyor olman harika” dedi Katrine.

“Ben yalnızım” dedi Harry. “Cumartesi sabahlarının bizim gibiler için hiçbir değeri olmaz. Şenirse bir hayatın olmalı.”

Arabaya gittiklerinde yaşlı bir adam dikkatle ona bakıyordu.

“Çekici çağırdım” dedi.

“Evet, bu aralar çok kişi çağırıyor” dedi Harry, arabasının kilidini açarken. “Ama duyduğuma göre park yeri bulmak sorun oluyormuş.”

Arabaya bindiklerinde buruşuk bir elin camı tıklattığını gördüler. Harry pencereyi indirdi.

“Çekici yolda” dedi ihtiyar adam. “Burada kalıp beklemeniz gerek.”

Harry kimliğini göstererek “Ciddi misiniz?” diye sordu.

Adam kartı umursamadı ve ters ters saatine baktı.

“Burası bir apartman girişi sayılamayacak kadar dar” dedi Harry. “Yasadışı tabelanızı sökmesi için trafik şubeden birini çağıracağım. Korkarım yüklü de bir ceza ödeyeceksiniz.” “Ne?”

“Biz polisiz.”

Yaşlı adam kimliği eline aldı. Şüpheli gözlerle bir Harry'ye, bir kimliğe baktı. Yüzünü ekşiterek “Bu seferlik sorun değil. Gidebilirsiniz” dedi ve kartı geri verdi.

“Hayır, sorun” dedi Harry. “Trafik şubeyi hemen şimdi arıyorum.”

Adam öfkeli gözlerini ona dikti.

Harry kontaktaki anahtarı çevirdi, motoru çalıştırdı ve yeniden yaşlı adama döndü. “Bizim değil, sizin burada beklemeniz gerek.”

Uzaklaşırken dikiz aynasından adamın şaşkınlıkla ağzını açtığını görebiliyorlardı.

Katrine güldü. “Ne *fenasın*. İhtiyar bir adamcağızdı.” Harry gözucuyla ona baktı. Yüzünde gülmekten canı yanı-yormuş gibi garip bir ifade vardı. Saçma ama Fenris Bar’da yaşadıklarından sonra onun yanında daha rahat davranır olmuştu. Belki de güzel kadınların özelliği idi bu. Reddedilmeleri size saygı duymalarını sağlıyor, size daha çok güvenmeye başlıyorlardı.

Harry gülümsedi. Bu sabah ereksiyon olmuş bir halde uyandığını ve rüyasında onu Fenris Bar’ın tuvaletinin lavabosunda bacaklarını açıp otururken becerdiğini gördüğünü bilse ne tepki vereceğini merak etti. Her içine girdiğinde tes-tislerinde porselenin dondurucu soğuşunu duymuş, darbelerin şiddetiyle boruların gıcırdağını, lavabo musluklarından suların döküldüğünü ve neon lambaların yanıp söndüğünü hissetmişti. Katrine’in arkasındaki ayna o kadar titremişti ki kalçaları, sırtı ve bacakları musluklara, el kurutma makinelerine ve sabunluklara vururken Harry’nin yüz hatları bulanıklaşmıştı. Yüzünü ancak durduklarında görebilmişti. Ama aynadaki yüz onun değil, bir başkasınındı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Katrine.

“Üremeyi” dedi Harry.

“Ha?”

Harry ona bir paket uzattı. Katrine paketi açtı. En tepede *DNA Tükürük Testi Seti* başlıklı bir kâğıt duruyordu.

“Bu iş bana bir şekilde tamamen babalıkla ilgiliymiş gibi gelmeye başladı” dedi Harry. “Ama nasıl ve neden olduğunu hâlâ bilmiyorum.”

“Peki nereye gidiyoruz?” diye sordu Katrine, pamuklu çubuklarla dolu küçük bir paketi havaya kaldırarak.

“Sollihögda’ya” dedi Harry. “İkizlerden tükürük örneği almaya.”

Çiftliği kuşatan tarlalardan kar artık çekiliyordu. Yine de ıslak ve gri haliyle de olsa işgali altındaki köyleri hâlâ terk etmemişti.

Rolf Ottersen onları kapıda karşıladı ve kahve teklif etti. Montlarını çıkarırlarken Harry onlardan ne istediğini söyledi. Rolf Ottersen nedenini sormadı, yalnızca başıyla onayladı.

ikizler oturma odasında örgü örüyordu.

“Ne örüyorsunuz?” diye sordu Katrine.

Kızlar bir ağızdan “Atkı” dedi. “Teyzemiz öğretiyor.”

Sallanan sandalyede örgüsünü örerek Katrine'e gülyüz-lü bir *seni tekrar görmek güzel* bakışı atan Ane Pederden'i işaret ettiler.

Katrine bir pamuklu çubuğu havaya kaldırarak "Onlardan sadece tükürük ve mukus örneği almak istiyorum" dedi. Kızlara döndü. "Ağzınızı kocaman açın bakalım."

ikizler kıkırdayarak gülüp örgülerini bıraktılar.

Harry, Rolf Ottersen'in peşinden mutfağa gitti. Büyük bir su ısıtıcısı çalışıyordu ve etrafı sıcak kahve kokusu sarmıştı.

"Demek yanıldınız" dedi Rolf. "Doktor hakkında."

"Belki" dedi Harry. "Belki de olaylarla gerçekten bir ilgisi vardı. Ahırınıza tekrar bakmamın mahzuru var mı?"

Rolf Ottersen, Harry'ye izin verdiğini gösteren bir işaret yaptı. "Ama Ane orayı topladı. Görecek fazla bir şey yok."

Ahır gerçekten de toplanmıştı. Harry, Holm örnek alırken yerde parlayan yoğun ve koyu kırmızı tavuk kanını hatırladı; şimdiyse her yer ovulup temizlenmişti. Kanın işlediği yer döşemeleri hâlâ pembeydi. Harry kütüğün yanında dikilip kapıya baktı. Kardan Adam içeri girdiğinde Sylvia'mn burada tavuk kestiğini hayal etti. Şaşırmış mıydı acaba? Kardan Adam geldiğinde tavukların ikisini kesmişti. Hayır, üçünü. Neden iki olduğunu düşünmüştü ki? İki artı birdi. Peki o artı neyin nesiydi? Harry gözlerini kapadı.

Buraya ilk geliğinde tavukların ikisi kesme kütüğünde yatıyordu ve kanları talaşların üzerine akıyordu. Tavuklar normalde böyle kesilirdi. Ama üçüncüsü biraz daha uzaktaydı ve yerleri kirletmişti. Amatörce. Boğazının kesildiği yerde kan pıhtılaşmıştı. Tıpkı Sylvia'nın boğazı gibi. Holm'un bu durumu nasıl açıkladığını hatırlayınca gerçeğin yeni olmadığını, tüm diğer muğlak düşünceler, belli belirsiz fikirler gibi en başından beri orada durduğunu fark etti. Üçüncü tavuk da kadınla aynı şekilde, elektrikli ilmekle öldürülmüştü.

Kardan Adam son tavuğu kendisi öldürdüyse neden baltayı değil de ilmeği kullanmıştı? Nedeni basitti. Çünkü balta ormanın derinliklerinde kaybolmuştu. Öyleyse bu işi cinayetten sonra yapmıştı. Tüm o yolu geri yürüyüp tavuğu öldürmüştü. Ama neden? Bir tür vudu ayini mi yapıyordu? Yoksa birden canı öyle mi istemişti? Saçmalık. Böyle bir ölüm makinesi daima plana sadık kalır, düzenini bozmazdı.

Bir sebebi olmalıydı.

"Neden?"

"Ne neden?" dedi Katrine.

Harry onun geldiğini duymamıştı. Katrine ellerinde pamuklu çubukların olduğu iki plastik torbayla ahırın kapısında dikiliyordu; tekli ampulün ışığı yüzüne düşüyordu. Harry onu bir kez daha ellerini

kendisine doğru uzatmış, kapıda dikilirken görünce ürperdi. Tıpkı Becker'in evinde olduğu gibi. Ama başka bir şey daha vardı. Harry'nin şimdi farkına vardığı bir şey.

“Dediğim gibi” diye mırıldandı Harry, tahtalardaki pembe izleri incelerken. “Bence tüm bunlar aile ilişkileriyle ilgili. Bir şeyleri örtbas etmekle.”

“Kim?” diye sordu Katrine, ona doğru yürüyerek. Çizmelerinin topuklan ahşap zeminde tıkırdadı. “Akimda kim var?” Dedektifin yanına gelip çömeldi. Sıcak teninden soğuk havaya karışan erkeksi parfümü Harry'nin yüzüne çarptı. “Hiçbir fikrim yok.”

“Bu sistematik bir süreç değil; kafandaki fikri soruyorum sadece. Kesin akimda bir teori vardır.” Katrine sağ işaretpar-mağını talaşların üzerinde gezdirip öylesine şekiller çizdi. Harry geri çekildi. “Teori bile denemez.”

“Haydi ama, söyle gitsin işte.”

Harry derin bir nefes aldı. “Arve Stöp.”

“Ne olmuş ona?”

“Dediğine göre Idar Vetlesen'e tenisçi dirseğiyle ilgili tıbbi yardım almak için gitmiş. Borghild ise Vetlesen'in Stöp'e ait hiçbir kayıt tutmadığını söylüyor. Kendime bunun nedenini soruyorum.”

Katrine omuzlarını kaldırdı. “Belki de Stöp'ün gitme nedeni bir dirsekten fazlasıdır. Belki estetik ameliyat olduğunun belgelenmesinden korkmuştur.”

“Idar Vetlesen bundan korkan hastalarının kaydını tut-masaydı dosyalarında tek bir isim bile göremezdik. O yüzden bu işte başka bir şey, gerçekten öğrenilmemesi gereken bir şey olduğunu düşünüyorum.”

“Ne gibi?”

“Stöp, .Bosse'de yalan söyledi. Ailesinden geçen bir delilik ya da hastalık olmadığını söyledi.”

“Aslında var mı?”

“Şimdilik var olduğunu kabul edelim. Ne de olsa bir teori.” “Teori bile denemeyen bir teori mi?”

Harry başını salladı. “Idar Vetlesen, Norveç'in en gizli Fahr sendromu uzmanıydı. Kendi yardımcısı Borghild'in bile bundan haberi yoktu. Peki nasıl oldu da Sylvia Ottersen ve Birte Becker'in yolu onun muayenehanesinde kesişti?” “Nasıl?”

“Vetlesen'in asıl uzmanlık alanının bu hastalıktan ziyade sır tutmak olduğunu düşünüyorum. Yaptığı işin bunun üzerine kurulu olduğunu kendisi söylemişti. O yüzden, aynı zamanda arkadaşı olan bir hastası teşhisi gerçek bir uzman yapmış olsa da yardım istemek için ona gitti. Çünkü teşhisi koyan gerçek uzman Vetlesen kadar ağzı sıkı olamazdı ve bunun bir sır olarak kalması şarttı. Vetlesen'e gelip onunla ilgilenmesi için yardım istedi, hatta belki fazladan para verdi. Ne de olsa epey parası

vardı.”

“Arve Stöp’ün mü?”

“Evet.”

“Ama zaten teşhisi başka biri koymuş, yani bu bilgi her türlü açığa çıkabilir.”

“Stöp’ün asıl korkusu bu değildi. O doktora çocuklarıyla beraber gitmekten korkuyordu. Hastalığın onlara da geçip geçmediğini öğrenmek istiyordu çünkü. Ve bunun mutlaka gizli kalması gerekiyordu; çünkü kimse onların onun çocuğu olduğunu bilmiyordu. Kadınların kocası çocukların kendilerine ait olduğunu sanıyordu. Bir başka deyişle, Filip Becker bu zamana kadar Jonas’ın babası olduğunu düşünüyordu. Ve tabii...” Harry başıyla çiftlik evini gösterdi.

“Rolf Ottersen mi?” diye fısıldadı Katrine, nefesi kesilerek. “İkizler mi? Yani sana göre?..” Plastik torbaları kaldırdı.

“Bunlar Arve Stöp’ün genleri mi?”

“Muhtemelen.”

Katrine ona baktı. “O kadar kayıp kadın... başka çocuklar da olabilir...”

“DNA testi Stöp’ün Jonas’m ve ikizlerin babası olduğunu doğrularsa pazartesi günü diğer kayıp kadınların çocukları için de test yaptırırız.”

“Yani... Arve Stöp tüm Norveç’i dolaşıp kadınlarla sevişiyor mu diyorsun? Onları hamile bırakıyor, çocuklarını doğurduktan yıllar sonra da öldürüyor mu?”

Harry omuz silkti.

“Neden?” diye sordu Katrine.

“Bu dediklerim doğruysa büyük bir delilikten bahsediyoruz demektir. Zaten sadece tahmin yürütüyorum. Ama her deliliğin arkasında daima net bir mantık olur. Berhaus foklarını duymuş muydun hiç?”

Katrine başını iki yana salladı.

“O türün babaları soğuk ve mantıklıdır” dedi Harry. “Dişi doğum yaptıktan ve yavru ilk kritik dönemi atlattıktan sonra baba anneyi öldürmeye çalışır. Çünkü dişinin bir daha onunla çiftleşmek istemeyeceğini bilir. Ve başka yavru fokların kendi nesliyle rekabet etmesini istemez.”

Katrine anlamakta güçlük çekiyormuş gibi göründü.

“Bu delilik, evet” dedi. “Ama galiba daha delice olan şey bir fok gibi düşünmek ya da birinin bir fok gibi düşündüğünü düşünmek.”

“Dediğim gibi,” dedi Harry, dizlerinden gelen gıcırtyla doğrularak, “buna teori bile denemez.”

Katrine gözlerini dedektife dikerek “Yalan söylüyorsun” dedi. “Arve Stöp’ün çocukların babası çıkacağına şimdiden eminsin.”

Harry ona çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Sen de benim kadar delisin” dedi Katrine.

Harry ona sorgular bir bakış attı. “Haydi işe koyulalım. Adli tıp senin pamuklu çubuklarını bekliyor,”

“Cumartesi günü mü?” Katrine elini talaşların üzerinde gezdirerek çizdiklerini düzeltti ve ayağa kalktı. “Onların da mı bir hayatı yok?”

Plastik torbaları adli tıba bırakıp sonuçların o akşam ya da etresi sabah çıkacağına sözünü aldıktan sonra Harry arabasıyla Katrine’i Seilduksgata’ya bıraktı.

“Pencerelerde ışık yok” dedi Harry. “Yoksa yalnız mısınız?” Katrine “Benim gibi güzel bir kız mı?” diyerek gülümseyip kapının kolunu tuttu. “Ben asla yalnız kalmam.”

“Hımm. Bergen Emniyet Müdürlüğü’ndeki arkadaşlarına neden orada olduğunu söylememi istemedin?”

“Efendim?”

“Başkente büyük bir cinayet dosyasında çalıştığımı bilseler seninle gurur duyarlardı halbuki.”

Katrine omuz silkip kapıyı açtı. “Bergenliler Oslo’yu başkent olarak görmez de ondan. İyi akşamlar.”

“İyi akşamlar.”

Böylece Harry, Sannergata’ya doğru yola çıktı.

Emin değildi ama Katrine’in soruyu duyunca kaskatı kesildiğini hissetmişti. Neden emindi ki zaten? Küçük bir kız çocuğunun korkudan kıldığı kuru dal parçasını bile horozu düşen bir tabancanın sesi sanmamış mıydı? Yine de daha fazla kendini kandıramaz, bilmiyormuş gibi yapamazdı. Katrine o gece tabancasını Filip Becker’e doğrultmuştu. Harry tabancanın menziline doğru adımını attığında ise o sesi, Selma’nın apartmanın bahçesinde elindeki dalı kıldığında duyduğunu sandığı sesi duymuştu. Horozu serbest bırakılan bir tabancadan çıkan yağlı *tık* sesiydi bu. Demek ki Katrine tetiğin üçte birini çekmiş, silah her an ateş edecek konuma

gelmişti. Katrine, Becker’i vurmak istemişti.

Hayır, Harry daha fazla rol yapamazdı. Onu ahının kapısında ampulün ışığı yüzüne vururken görmüştü çünkü. Ve en sonunda tanımişti. Tıpkı ona söylediği gibi, bu iş tamamıyla aile bağlarıyla ilgiliydi.

Knut Müller-Nilsen, Julie Christie’yi çok severdi. Hatta öyle severdi ki bu gerçeği karısına

söylemeye cesaret dahi edememişti. Fakat karısının da Ömer Şerifle kaçamak yaşadığından şüphelendiği için onun yanında oturup Julie Christie'yi aç gözlerle izlerken kendisini suçlu hissetmiyordu. Canını sıkan tek şey, o an Julie'nin Ömer Şerifle tutkulu bir şekilde kucaklaşmasıydı. Oturma odasının masasında çalan telefona cevap verdiğinde karısı filmi durdurdu ve en sevdikleri DVD olan *Doktor Jivago*'nun bu mükemmel ancak katlanılmaz anı önlerinde öylece kaldı.

“Eee, sana da iyi akşamlar Hole” dedi Müller-Nilsen, dedektif kendini tanıttıktan sonra. “Evet, bu aralar çok meşgul olmalısın.”

“Bir dakikanız var mı?” diye sordu, telefonun diğer ucundaki boğuk ama yumuşak ses.

Müller-Nilsen, Julie’nin titreyen kırmızı dudaklarına ve devrilmiş buğulu gözlerine baktı. “Senin için yaratırız Hole.”

“Ofisinize geldiğimde Gert Rafto’nun bir fotoğrafını göstermiştiniz. Bana fotoğraf bir yerden tanıdık gelmişti.”

“A, öyle mi?”

“Sonra da kızından bahsetmiştiniz. *Yetiştigi ortama bakılırsa kendini çok iyi yetiştirdi tabii*, demiştiniz. Ben oradaki *tabii* kelimesine takıldım. Bu bilgiyi ben de biliyordum gibi söylemiştiniz.”

“Evet ama sahiden de çok iyi yetiştirmemiş mi?” diye sordu Müller-Nielsen.

“Hangi bakış açısıyla baktığımıza bağlı” dedi Harry.

19. Gün Toovvoomba

Plaza Oteli’nin Sonja Henie Salonu’ndaki büyük avizelerin altında beklendiği gibi bir uğultu vardı. Arve Stöp konuklarını karşıladığı kapıda dikiliyordu. Gülümsemekten artık çenesi ağrıyordu, hararetle tokalaşmaktan tenisçi dirseği ağrısı nüksetmişti. Organizasyon şirketinden gelen ve teknik işlerden sorumlu olan genç bir kadın yanına sokuldu ve masada yerlerini alan konuklara bakarak memnuniyetle gülümsedi. Sade, siyah takım elbisesi ve mikrofonu görünmeyecek kadar ufak olan kulaklığı yüzünden *Görevimiz Tehlikeden* fırlamış bir kadın ajana benziyordu.

Stöp’ün kravatını samimi ve nazık bir hareketle düzeltirken “Başlıyoruz” dedi.

Parmağında alyans vardı. Kalçalarını Stöp’ün önünde sallayarak salona doğru çevirdi. Bu kalçalarla bir çocuk doğurmuş olabilir miydi? Siyah pantolonu sporla formda kalmış diri poposunu sımsıkı sarıyordu. Arve Stöp bu popoyu Aker Brygge’deki dairesinin yatağında pantolonsuzken hayal etti. Fakat kadın çok profesyonel duruyordu. Hayalini gerçekleştirmek için çok uğraşmak, epey de dil dökmek gerekirdi. Kapının yanındaki büyük aynada kadınla göz göze geldiklerinde yakalandığını anladı ve özür diler gibi gülümsedi. Genç kadın gülerken yanaklarına hiç de profesyonel olmayan bir pembelik yayıldı. Görevimiz tehlike mi? Hayır, gayet kolaydı. Ama bu gece olmazdı.

Arve Stöp içeri girince sekiz kişilik masasında oturanların hepsi ayağa kalktı. O geceki yemekte ona eşlik eden kendi dergisindeki yazı işleri müdürü yardımcısıydı. Sıkıcı ama gerekli bir tercihti. Kadın evliydi, çocukları vardı ve her gün on iki ila on dört saat çalışan birinin bitik yüzüne sahipti, Stöp onun çocuklarına acıdı. Sonra da hayatın *Liberal’den* ibaret olmadığını anlayacağı günü düşünerek kendisine acıdı. Stöp’ün bakışları konukları arasında gezinirken masadaki-ler onu *Skâl*^L diyerek selamladı. Avizelerin altında parıldayan pullara, mücevherlere ve gülen gözlere baktı Stöp. Sonra da

elbiselere. Askısız, omuzsuz, sırtsız, edepsiz elbiselere...

Biraz sonra güçlü bir müzik başladı. “Also Sprach Zarat-hustra”nın heybetli tonları adeta hoparlörlerde patladı. Organizasyon şirketiyle yaptığı toplantıda Arve Stöp bu parçanın pek de orijinal bir açılış şarkısı olmadığını, fazla şatafatlı olduğunu ve ona insanın yaratılışını hatırlattığını söylemişti. Onlar da ana fikrin zaten bu olduğunu anlatmışlardı.

Duman ve ışıkla kaplı geniş sahneye gecenin sunucusu olmak için altı basamaklı bir rakam isteyen -ve istediği verilen- bir televizyon ünlüsü çıktı.

Stöp’ün aklına kalkmış, iri bir penisi getiren büyük ve kablosuz mikrofonu “Hanımlar ve beyler!” diye bağırdı adam. “Hepiniz hoş geldiniz!” Ünlü adamın ünlü dudakları siyah penise değdi degecek gibiydi. “Sizlere harika bir gece yaşatacağımdan emin olabilirsiniz!”

Arve Stöp gecenin sonunu sabırsızlıkla beklemeye başlamıştı bile.

Harry odasındaki kitaplıkta duran fotoğraflara, Ölü Polisler Derneği’nin üyelerine bakıyordu. Düşünmeye çalışsa da allak bullak olmuş aklı elle tutulur, bütün bir düşünceye tutunmaktan âcizdi. En başından beri işin içinde buradan biri-

nin de olduğunu hep hissetmişti aslında. Onun her hareketini bilen biri. Ama bunu hiç beklemiyordu. Hayal edemeyeceği kadar basitti. Aynı zamanda akıl almayacak kadar karmaşık.

Knut Müller-Nilsen ona Katrine’in Bergen Emniyet Mü-dürlüğü’niin geleceği en parlak cinayet masası dedektiflerinden biri olarak görüldüğünü söylemişti. Bir kez bile onlara herhangi bir sorun yaşatmamıştı. Tabii ahlak masasına transferini isteyeceği o olay sayılmazsa. Rafa kaldırılmış eski bir vakanın tanıklarından biri emniyeti arayarak hâlâ kapısına gelip sorular sormaya devam ettiği için Katrine Bratt’ı şikâyet etmişti. Müller-Nilsen ona tanığın ifadesinin zaten alındığını açıklasa da durmamıştı Katrine. Bir zaman sonra da bu vakayı aylardır hiçbir amirine haber vermeden kendi başına soruşturduğu ortaya çıkmıştı. Boş zamanlarında yaptığı için normalde böyle bir durum sıkıntı yaratmazdı; ancak bu emniyetin daha fazla kurcalanmasını istemediği vakalardan biriydi. Katrine’den bu işin peşini bırakması istendiğinde soruşturma zamanında gözardı edilen noktaları anlatmış, kimseden anlayış göremeyince de sinirlenerek başka bir bölüme geçmek için başvuruda bulunmuştu.

Müller-Nilsen son olarak “O vakayı saplantı haline getirmiş olmalı” demişti. “Yanlış hatırlamıyorsam kocası onu o zamanlar terk etmişti.”

Harry ayağa kalktı, koridora çıktı ve Katrine’in odasının kapısına yürüdü. Ofis kuralları gereği kilitliydi. Koridorda yürümeye devam ederek fotokopi odasına gitti. En alt rafta, yazıcı kâğıtlarının olduğu paketlerin yanında duran kâğıt kesme makinesini çekip çıkardı. Geniş, ağır ve demirden bir gövdesi, takılıp çıkarılabilir bir bıçağı bulunan bu aleti bir kez bile kullandığını hatırlamıyordu; şimdiyse onu iki eliyle tutmuş, koridordan geçerek Katrine Bratt’m kapısına götürüyordu.

Harry kâğıt kesiciyi başının üzerine kaldırıp nişan aldı.

Ardından ellerini hızla kapıya doğru indirdi.

Alet kapının koluna çarparak kilidi kasaya itti ve kapının kasası büyük bir çatırtıyla ayrıldı.

Alet boğuk bir inlemeyle yere düşmeden önce Harry ayağını çekmeyi başardı. Kapı ilk tekmede kıymıklar saçarak açıldı. Harry kâğıt kesiciyi yerden alıp içeri taşıdı.

Katrine Bratt'ın odası, bir zamanlar Polis Memuru Jack Halvorsen'le paylaştığı odanın aynısıydı. Fotoğraf ve kişisel eşyanın bulunmadığı düzenli, boş bir oda. Masada tüm çekmeceleri açan basit ve tek bir kilit vardı. İki kâğıt kesici makinesi darbesinden sonra en üstteki çekmece ve kilit parçalanarak açıldı. Harry kâğıtları bir kenara itip çekmecenin altını üstünü getirene kadar karıştırdı ve plastik dosyaların, delgeçlerin ve diğer ofis gereçlerinin arasında bir bıçak buldu. Bıçağı kılıfından çıkardı. Üst kenarı tırtıklıydı. Belli ki bir izci bıçağı değildi. Ucunu hemen altında duran kâğıt destesine bastırınca bıçak hiç zorlanmadan içeri girdi.

Bir alttaki çekmecede hizmet silahı için iki kutu hiç açılmamış mermi kutusu duruyordu. Bulduğu tek kişisel eşya iki yüzüktü. Biri masa lambasının ışığında parıldayan taşlarla bezeliydi. Bu yüzüğü daha önce görmüştü. Nerede gördüğünü hatırlamak için gözlerini kapadı. Büyük, gösterişli bir yüzük. Üzeri her çeşit taşla kaplanmış. Las Vegas tarzı. Katrine asla böyle bir şey takmazdı. En sonunda yüzüğü gördüğü yer akıma geldi. Nabzının sabit bir hızla güm güm attığını hissetti. Yüzüğü bir yatak odasında görmüştü. Bec-ker'lerin yatak odasında.

Sonja Hanie Salonu'nda akşam yemeği sona ermiş, masalar temizlenmişti. Arve Stöp arka duvara yaslanarak konukların bir araya geldiği ve mest olmuş gözlerle orkestrayı izlediği sahneye bakıyordu. Büyük ve pahalı bir müzikti bu. Megalomanlığın müziği. Kafasında bazı şüpheler olsa da yemek sonunda organizasyon şirketi, onu böyle deneyimlere yatırım yapmanın çalışanların bağlılığını kazanmak, işyerleri için duydukları gururu ve şevki artırmak için en iyi yol olduğuna ikna etmişti. Bu sayede biraz uluslararası tanınır -lık da satın alarak derginin başarısının vurgulandığını, *Liberal* markasının reklam sahiplerinin yer almak isteyeceği bir ürün haline geldiğini söylemişlerdi.

Orkestranın solisti, seksenlerin dünya çapındaki hit şarkılarının en yüksek notasına çıkarken parmağını kulaklığına bastırdı.

“Kimse böyle kötü notaları Morten Harket kadar güzel çıkaramaz” dedi, Stöp'ün yanındaki ses.

Stöp sese döndü. Onu daha önce gördüğünü saniyesinde hatırladı; çünkü güzel bir kadını unutmaması imkânsızdı. Unuttuğu tek şey kim olduğu, onu nerede ve ne zaman gördüğüydü. Vücudu inceydi ve yırtmaçlı, sade, siyah elbisesi ona birini anımsatmıştı. Birte'yi. Birte'nin de böyle bir elbisesi vardı.

“Utanç verici” dedi Arve.

“Bu notayı çıkarmak zordur” dedi kadın, gözleri hâlâ sahnedeki solistin üzerindeydi.

“Hayır, adınızı hatırlamamış olmam utanç verici. Daha önce karşılaştığımıza eminim.”

“Evet, karşılaştık. Ama beni sadece süzmüştünüz, o kadar.” Siyah saçlarını yüzünden çekti. Klasik, hatta biraz sert bir güzelliği vardı. Kate Moss çekiciliğine sahipti. Birte'de ise daha çok Pamela Anderson havası vardı.

“Sanırım bu affedilebilir bir şey” dedi Stöp. Kendisini bir uykudan uyanmış gibi hissediyordu. Kanı hızlanmaya başlayarak içtiği şampanyayı beynine taşıyor, ona uyuşukluk yerine rahatlık veriyordu.

“Siz kimsiniz?”

“Ben Katrine Bratt.”

“Ah, evet. Çalıştığımız reklamcılardan biri misin, Katrine? Bankadan mı? Mal sahibi mi? Yoksa serbest fotoğrafçı mısın?” Katrine her söylediğine gülümseyerek başını salladı.

“Ben davetsiz bir misafirim” dedi. “Kadın gazetecilerinizden biri benim arkadaşım. Yemekten sonra sahneye çıkacak gruptan söz etti ve bir elbise giyip gelebileceğimi söyledi. Beni kapı dışarı etmek ister misiniz?”

Genç kadın şampanyayı dudaklarına götürdü. Stöp’ün bayılacağı dudaklardan değildi ama yine de koyu kırmızı ve ıslaktı. Kadın yüzünü tekrar sahneye dönünce bu anı vücudunu incelemek için kullandı. Tüm vücudunu. Eğimli sırtına, mükemmel bir kavisle yükselen göğüslerine baktı. Silikona ihtiyaçları yoktu, belki daha iyi bir sutyen yeterli olurdu. Acaba çocuk emzirebilir miydi?

“Bu ihtimali düşünüyorum” dedi. “Kalmak için iyi bir gerekçen var mı?”

“Bir tehdit işe yarar mı?”

“Belki.”

“Dışarıda bu geceden haber çıkarmak için ünlü konuklarınızı bekleyen magazin muhabirlerini gördüm. Onlara gazeteci arkadaşşımdan bahsetsem nasıl olur mesela? Birlikte olma teklifinizi reddettikten sonra kendisine *Liberal*'de geleceğinin parlak olmadığını söylediğini anlatsam?”

Arve Stöp içten bir kahkaha patlattı. Diğer konukların onlara meraklı gözlerle bakmaya başladığını görebiliyordu. Genç kadına doğru eğilince parfümünün kendi kullandığı parfüme benzediğini fark etti.

“Birincisi, kötü şöhretten korkmuyorum, dedikodu sütunlarını yazan meslektaşlarımdansa hiç. İkincisi, arkadaşın gerçekten de işe yaramaz bir gazeteciydi. Üçüncüsü, yalan söylüyor. Onunla üç kere yattım. Muhabirlere *bunları* da anlatırsan sevinirim. Eee, evli misin?”

“Evet” dedi, tanımadığı kadın. Tekrar sahneye dönüp ağırlığını diğer bacağına verince elbisesinin yırtmacından bir an için çorabının danteli görüldü. Arve Stöp ağzının kurduğunu hissetti ve şampanyasından bir yudum aldı. Sahnenin önünde parmaklarının üzerinde dikilen kadınları izledi. Burnundan derin bir nefes aldı. Bacak aralarının kokusunu dikildiği yerden bile duyabiliyordu.

“Çocuğun var mı Katrine?”

“Çocuğumun olmasını mı dilerdiniz?”

“Evet.”

“Neden?”

“Çünkü kadınlar yeni bir hayatı dünyaya getirerek doğaya hükmetmeyi öğrenirler ve bu onlara hayatı diğer kadınlardan çok daha iyi anlama özelliği verir. Tabii erkeklerden de.” “Saçma.”

“Hayır, bu sayede siz kadınlar kendinize bir baba adayını arama çaresizliğini yaşamazsınız. Sadece oyunun tadını çıkarırsınız.”

“Pekâlâ” diyerek güldü kadın. “O zaman çocuğum var diyelim. Ne tür oyunlar oynamayı seversin?”

“Ooo” dedi Stöp, saatine bakarak. “Çok hızlı gidiyoruz. Sen hangilerini seversin?”

“Hepsini.”

“Harika.”

Şarkıcı gözlerini kapadı, iki eliyle mikrofonu sarıldı ve şarkının en vurucu kısmını haykırmaya başladı.

“Bu partiden çok sıkıldım, ben eve gidiyorum.” Stöp boş kadehi önünden geçen bir tepsiye koydu. “Evim Aker Brygge’de. *LiberaFle* aynı yerden giriliyor. En üst kat. En üst zil.”

Kadın bir tebessümle karşılık verdi:

“Evin nerede olduğunu biliyorum. Ne zaman gelmemi istersin?”

“Yirmi dakika sonra çık. Ve gitmeden önce kimseye bir

şey demeyeceğine söz ver. Kız arkadaşına bile. Anlaştık mı, Katrine Bratt?”

Adını doğru söylediğini umarak ona baktı.

“Güven bana” dedi kadın. Stöp onun gözlerinde bir orman yangınının gökyüzünü aydınlatmasına benzeyen tuhaf bir ışıltı fark etti. “Bunun aramızda kalmasını senin kadar ben de istiyorum.” Kadehini kaldırdı. “Bu arada onunla üç değil, dört kere yattın.”

Stöp ona doya doya son kez bakarak çıkışa yürüdü. Arkadan solistin avizelerin altında neredeyse duyulmayacak kadar tiz çıkan titrek sesi geliyordu.

Bir kapı gürültüyle kapandı ve Seildukskata caddesinde coşkulu sesler yankılandı. Dört genç belli ki bir partiden çıkıp Grünerløkka’daki barlardan birine gidiyordu. İçindeki adamı fark etmeden kaldırım kenarında duran arabanın yanından geçtiler. Köşeyi döndüklerinde cadde yeniden sessizliğe büründü. Harry ön cama doğru eğilip Katrine Bratt’ın dairesinin pencerelerine baktı.

Hagen’ı arayıp durumu bildirebilir, yanına Skarre’yi ve bir devriye aracını çağırabilirdi. Fakat yanılma ihtimali vardı. Hem kendisinin hem de Katrine’in kaybedecek çok şeyi olduğu için önce emin olması gerekiyordu.

Harry arabadan indi, apartmanın kapısına gitti ve ikinci kattaki evin isimsiz ziline bastı. Yanıt gelmeyince bir daha bastı. Sonra arabasına dönüp bagajdan levyeyi aldı, tekrar kapıya gitti ve bu defa ilk zile bastı. Arka fonda televizyon uğultusu duyulan uyuklu bir erkek sesi *kim o* dedi. On beş saniye sonra adam aşağı inip kapıyı açtı. Harry polis kimliğini gösterdi.

“Ben hiçbir evde kavga falan duymadım” dedi adam. “Sizi kim çağırdı?”

“Ben gideceğim yeri biliyorum” dedi Harry. “Yardımanız için teşekkürler.”

ikinci kattaki evin kapısında da isim yazmıyordu. Harry kapıya vurdu, kulağını soğuk ahşaba dayadı ve dinledi. Ardından levyenin ucunu kapıyla kasa arasına, kilidin hemen yukarısına yerleştirdi. Grünerlökka'nın apartmanları zamanında Aker-selva Nehri'nin kenarındaki fabrikalarda çalışan işçiler için ve haliyle en ucuz malzemeler kullanılarak yapıldığından eve —bir saatten kısa süre içinde ikinci kez- izinsiz girişi kolay oldu.

Harry koridorun karanlığında birkaç saniye dikilip etrafı dinledikten sonra ışığı açtı. Önünde yerde duran ayakkabılığa baktı. Altı çift ayakkabı vardı. Hiçbirisi bir erkeğin giyebileceği kadar büyük değildi. Katrine'in o gün giydiği çizmeleri alıp kaldırdı. Tabanları hâlâ ıslaktı.

Oturma odasına geçti. Dışarıdan evde bir ziyaretçi olduğu görünmesin diye tavan lambası yerine fenerini yaktı.

Fenerin ışığı, tahtalar arasında geniş çivilerin olduğu eski çam parkelerin, düz beyaz bir koltuğun, alçak bir kitaplığın ve özel bir Linn Systems hoparlörünün üzerinden geçti. Duvarın içindeki girintide toplanmış, dar bir yatak ve ocakla buzdolabının olduğu küçük bir mutfak görünüyordu. Evin sade, basit ve düzenli bir havası vardı. Kendi evi gibi. Işıktaki gözlerini sertçe ona diken bir yüz gördü. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Üzerinde oymaların ve boyalı desenlerin olduğu siyah, ahşap maskelerdi bunlar.

Saatine baktı. On birdi. Fenerini daha uzaklara tuttu.

Odadaki tek masanın üzerinde duvara iğnelenmiş gazete kupürleri duruyordu. Duvarı neredeyse yerden tavana kadar kaplıyorlardı. Yaklaştı. Her birine göz gezdirirken nabzının bir Geiger sayacı gibi atmaya başladığını hissetti.

Bu kupürler cinayet vakalarıyla ilgiliydi.

Çoğu, yani on ya da on ikisi öyle eskiydi ki kupürler artık sararmıştı. Yine de Harry hepsini gayet net hatırlıyordu. Çünkü hepsinin ortak bir özelliği vardı: Bunlar onun yürüttüğü soruşturmalardı.

Masada, bilgisayar ve yazıcının yanında bir dosya yığını vardı. Soruşturma raporları. İçlerinden birini alıp açtı. Onun baktığı davalara değil, Ulriken Dağı'ndaki Laila Aasen cinayetine aitti. Bir diğeri Onny Hetland'm Fjellsiden'de kaybolmasıyla ilgili. Üçüncüsü ise Bergen'deki bir polis şiddeti davasından ve Gert Rafto aleyhine yapılan şikâyetlerden bahsediyordu. Harry dosyayı karıştırdı. Rafto'nun Müller-Nilsen'in odasındaki fotoğrafının aynısı burada da vardı. Fotoğrafa bakınca Harry durumun ne kadar aşikâr olduğunu gördü.

Yazıcının yanında bir deste kâğıt vardı. En üsttekinden bir şeyler çizilmişti. Kurşunkalemle çabucak ve amatörce karalanmış olsa da ne olduğu apaçıktı. Bir kardan adamdı bu. Suratı akmış, erimiş gibi uzundu; kömürden gözleri cansızdı; uzun ve ince çizilmiş havuçtan burnu yeri gösteriyordu. Harry kâğıtları karıştırdı. Başka çizimler de vardı. Hepsi kardan adama aitti ve çoğunda sadece yüzü vardı. Maskeler, diye düşündü Harry. Ölüm maskeleri. Yüzlerden biri gagalıydı; iki yanına insan kolları, altında kuş ayakları çizilmişti. Bir diğerininse domuz burnu ve silindir şapkası vardı.

Harry odanın diğer tarafını aramaya başlarken akıma Katrine'e Finnöy adasında söyledikleri geldi: Zihnini beklentilerden arındır ve arama, sadece bak. Tüm dolapların ve çekmecelerin içine bakıp mutfak aletlerini karıştırdı. Katrine'in parfümünün sindiği banyoya gidip temizlik malzemelerini, giysileri, egzotik şampuanları ve garip kremleri didik didik etti. Duşakabinin zemini ıslaktı ve lavaboda rimel lekesi olan bir kulak temizleme çubuğu duruyordu. Banyodan çıktı. Bir an için ne yapacağını bilemedi; burada değildi işte. Sırtını doğrulttu ve etrafa bakındı.

Yanılıyordu.

Buradaydı. Sadece onu henüz bulamamıştı.

Kitaplıktaki kitapları kontrol etti, rezervuarın kapağını açtı, yerde ya da duvarda gevşek bir tahta olup olmadığına

baktı ve girintideki yatağın döşeğini tersyüz etti. Artık bitmişti. Evin her yerini aramıştı. Belki başaramamıştı ama bir aramanın en büyük ganimetini elde etmişti: Bulunanlar kadar *bulunamayanlar* da önemliydi. Ve neyi bulamadığını artık biliyordu. Saatine göz attı. Artık dağıttıklarını toplamaya başlaması gerekiyordu.

Üzerine resim çizilmiş kâğıtları düzeltirken yazıcıya hiç bakmadığını fark etti. Tepsiyi çekip çıkardı. En üstteki kâğıt sarıydı ve normal yazıcı kâğıdından daha kalındı. Kâğıdı eline aldı. Baharata yatırılmış ya da tütsülenmiş gibi kendine has bir kokusu vardı. Masa lambasını açıp kâğıdı ışığa tuttu ve bir işaret aradı. Buldu da. Sağ alt köşede, ince kâğıt lifleri arasında, sadece ışığa tutulunca görünen bir tür filigran vardı. Harry boynundaki damarların genişlediğini, kanının birden hızlandığını, beyninin daha fazla oksijen için çırpındığını hissetti.

Harry bilgisayarı açtı. İşletim sistemi ve başlangıç programları açılırken geçen sonsuz zaman diliminde saatine tekrar baktı ve seslere kulak kesildi. Doğruca arama kısmına gidip tek bir kelime yazdı. Fareyle *ara* düğmesine tıkladı. Ekranda onu oyalama gayretiyle oradan oraya zıplayıp sessizce havlayan neşeli bir köpek belirdi. Harry belgeler taranırken yanıp sönen metni izledi. Ardından gözleri *Aramanızla eşleşen hiçbir öge bulunamadı* yazan başlığa kayd. Arattığı kelimenin yazılışını kontrol etti. Toowoomba. Gözlerini kapadı. Bilgisayarın sevecen bir kedi gibi guruldayarak çalışmasını dinledi. Biraz sonra ses kesildi. Harry gözlerini açtı. *Aramanızla eşleyen bir öge bulundu* yazıyordu.

İmleci Word simgesinin üzerine getirdi. Dikdörtgen, sarı bir kutu açıldı. Değiştirme tarihi: 9 Eylül. Fareye çift tıklarken parmağı titredi. Kısa yazının beyaz arkaplanı tüm odayı aydınlattı. En ufak bir şüphe yoktu. Kelimeler Kardan Adam'dan gelen mektuptakilerin birebir aynısıydı.

20. Gün Zaman Sınırı

Arve Stöp'ün yattığı yatak, Osaka'daki Misuku fabrikasında müşteri isteğine uygun olarak üretilip dikilmiş ve Tamil Nadu eyaletinin yasaları bu tür derinin doğrudan ihracatına izin vermediği için Hindistan'ın Madras şehrindeki bir tabakhaneye montajı hazır bir şekilde sevk edilmişti. Sipariştten teslimata kadar altı ay geçmişti ama Arve Stöp'ün beklediğine değmişti. Vücuduna bir geysa gibi mükemmel uyuyor, gerektiğinde ona destek oluyor, akıma gelen her seviye ve yön için kolaylıkla ayarlanabiliyordu.

Arve Stöp, tavan pervanesinin tik ağacından yapılmış kanatlarının yavaşça dönüşünü izliyordu.

Kadın asansörle yukarı çıkıyordu. Arve diyafonda onu yatak odasında beklediğini ve kapıyı aralık bıraktığını söylemişti. *Boxer*'mm serin ipek kumaşı, alkolden ısınmış bedenini örtüyordu. Dairenin her odasına gizlenmiş kompakt hoparlörlere sahip Bose marka ses sisteminden Cafe del Mar CD'sinin müziği duyuluyordu.

Oturma odasının parke zemininde kadının topuklu ayakkabılarının tıkırtısını duydu. Yavaş ancak güçlü adımlar. Bu ses bile sertleşmesine yetti. Keşke kadın kendisini neyin beklediğini bilseydi...

Eli yatağın altına yokladı ve parmakları aradıkları şeyi buldu.

Fiyordun üzerindeki ayın ışığında kadının belli belirsiz bir gülümsemeye ona bakan silueti nihayet odanın kapısında be-

lirdi. Siyah renkli uzun deri paltosunun kemerini çözdü ve palto omuzlarından yere düştü. Arve Stöp'ün nefesi kesildi ama içinde hâlâ elbisesi vardı. Ardından yatağın üzerine çıktı ve ona lastiğe benzer bir şey uzattı. Bir maskeydi bu. Pembe bir hayvan maskesi.

“Tak bunu” dedi, iş konuşur gibi duygusuz bir sesle.

“Vay, vay, vay” dedi Arve Stöp. “Domuz maskesi demek.”

“Dediğimi yap.” Gözlerinde yine o tuhaf, sarı panlı göründü.

“*Mais oui, madame.*”

Arve Stöp söyleneni yaptı. Maske tüm suratını kaplamıştı, bulaşık eldiveni gibi kokuyordu ve küçük göz deliklerinden yalnızca kadını görebiliyordu.

“Ben de senden şunu istiyorum” diyerek söze başladı. Kendi sesi kulağına bastırılmış ve yabancı geldi. Ama sol gözüne batan şeyin acısını duyunca konuşması yarım kaldı.

“Kes sesini!” diye bağırdı kadın.

Arve Stöp, kadının ona vurduğunu geç anladı. Oyunu bozmaması gerektiğini biliyordu fakat kendine zor hâkim oluyordu. Yaptıkları şey komikti. Pembe bir maske! Domuz kulakları, domuz burnu ve çıkıntılı dişleriyle yapış yapış, lastik bir maske vardı yüzünde. Dayanamayıp güldü. Sonraki darbeyi

şok edici bir güçle karnına yedi ve iki büküm bir halde inleyerek sırtüstü yatağa devrildi. Gözleri kararana dek nefes alıp almadığından emin olamadı. Başını sımsıkı saran maskenin içinde çaresizce nefes almaya çalışırken kollarının geriye büküldüğünü hissetti. Nihayet beynine biraz olsun oksijen gittiğinde acı başladı. Ve de öfke. Bu neydi şimdi? Ne saçmalıyordu bu kadın? Onu yakalamak için yattığı yerde kıvrandı ama ellerini oynatamıyordu. Elleri arkadan sıkıca bağlanmıştı. Debelenince bileklerinde keskin bir şey hissetti. Kelepçe miydi bu? Sapık fahişe, diye geçirdi akimdan.

Kadın onu kaldırıp oturttu.

“Bunun ne olduğunu görüyor musun?” diye fısıldadığını duydu Arve Stöp.

Maskesi yana kaydığı için hiçbir şey göremiyordu.

“Görmeme gerek yok” dedi. “Kokusundan vajinan olduğunu anlıyorum.”

Darbeyi bu defa şakağının üzerine yedi. Kafasında bir CD atlıyormuş gibi oldu. Kulakları yeniden açıldığında hâlâ yatakta oturuyordu. Maskenin içinde bir şeyin yanağından aşağı aktığını fark etti.

“Neyle vuruyorsun be?” diye bağırdı. “Yüzümü kanattın, manyak kadın!”

“Bununla.”

Arve Stöp bir şeyin burnuna ve ağızına sertçe bastırıldığını hissetti.

“Kokla” dedi kadın. “Güzel mi? Çelik ve tabanca yağı. Smith & Wesson. Kokusu başka hiçbir şeye benzemiyor, değil mi? Barut kokusu daha da güzeldir. Daha önce hiç koklamadıysan bekle.”

Sadece sert bir oyun, diye düşündü Arve Stöp. Sadece bir rol yapma oyunu. Ama kadının sesinde ve yaşadıkları bu anda tuhaf bir şey vardı. Onu tüm bunlara başka bir gözle bakmaya zorlayan bir tuhafılık. Ve seneler sonra, hatta o hissi ilk seferinde hatırlayamadığı için zihninde çocukluğuna kadar gitmesini gerektirecek kadar uzun bir zaman sonra, Arve Stöp bir gerçeği fark etti: Korkuyordu.

Björn Holm titreyen bir sesle “Motoru çalıştırmama konusunda emin misin?” dedi, deri ceketine daha da sıkı sarılarak. “Amazon ilk çıktığında harika kaloriferi ünlenmişti.”

Harry başını iki yana sallayıp saatine baktı. Bir buçuk olmuştu. Bir saatten uzun süredir Björn Holm’un Katrine’in apartmanının önüne çektiği arabasında oturuyorlardı. Gece mavi-gri bir renge dönmüş, caddeler boşalmıştı.

“Aslında orijinal rengi Kaliforniya beyazı” diyerek devam etti Björn Holm. “Volvo’nun 42 numaralı rengi. Önceki sahibi siyaha boyatmış. Artık klasik araba sınıfına giriyor. Yol vergisi yılda sadece 365 kron. Gün başına bir kron...”

Björn Holm Harry’nin ikaz eden bakışlarını görünce durdu ve katlanabildiği tek yeni müzik olan David Rawlings ve Gil-lian Welch’i açtı. Albümü bir CD’den kasede çekmişti. Bunun nedeni yalnızca arabaya yeni aldığı kasetçalar değil, CD’nin asla kasedin o kendine has sıcak ses kalitesine ulaşamadığına inanan bir avuç ve inatçı müzik tutkununun biri olmasıydı.

Björn Holm çok konuştuğunu biliyordu çünkü gergindi. Harry, Katrine'in bazı soruşturmalardan alınması gerektiği dışında bir şey söylememişti. Björn Holm'un sonraki haftalarda gündelik işlerinin aksamaması için ayrıntıları bilmemesi daha iyiydi. Holm barışçıl, geniş ve zeki bir insan olduğundan hiçbir itirazda bulunmamıştı. Ama bu, durumun hoşuna gittiği anlamına gelmiyordu elbette. O da saatine göz attı.

“Belki bir adamın evine falan gitmiştir.”

Harry neden böyle düşündüğünü sordu.

“Sonuçta bekâr biri. Öyle dememiş miydin? Artık bekâr kadınlar da bekâr erkeklerin yaptığını yapıyor.”

“Ne gibi mesela?”

“Dört adım. Dışarı çık, sürüyü gözle, en zayıf avı gözüne kestir ve saldır.”

“Hımm. İlle de dört adım mı lazım?”

“İlk üçü lazım” dedi Björn Holm, aynayı ayarlayıp kızıl saçlarını düzeltirken. “Bu şehir gösterip vermeyenlerle dolu.” Bir an saçları için yağ kullanmayı aklından geçirdi ama çok iddialı bir tercih olurdu. Öte yandan, belki de ihtiyacı olan buydu. Bir şeyi yapacaksa tam yapmak.

“Siktir” diye parladı Harry birden. “Siktir, siktir.”

“Har

“Islak duşakabin. Parfüm. Rimel. Haklısın.” Harry cep tele-

fonunu çıkardı, hışımla tuşlara bastı ve aradığı kişi saniyesinde cevap verdi.

“Gerda Nelvik mi? Ben Harry Hole. Hâlâ testlerle mi uğraşıyorsunuz?.. Anladım. Hiç çıkan sonuç var mı?”

Harry iki kez *hımlayıp* üç kez *tamam* derken Björn Holm onu izledi.

“Teşekkürler” dedi Harry. “Bir de şeyi soracaktım; bu akşam başka bir polis sizi aynı sebeple aradı mı hiç?.. Efendim?.. Anladım. Evet, testler biter bitmez arayın lütfen.”

Harry telefonu kapattı. “Artık arabayı çalıştırabilirsin” dedi. Björn Holm kontaktaki anahtarı çevirdi. “Durum nedir?” “Plaza Oteli'ne gidiyoruz. Katrine Bratt da bu akşam babalık testlerini sormak için adli tıbbı aramış.”

“Bu akşam mı?” Björn Holm gaza bastı ve sağa dönerek Schous Meydam'na doğru sürdü.

“Önce babayı yüzde doksan beş ihtimalle belirlemek için ön testler yapıyorlarmış. Sonra kesinliği yüzde doksan dokuz nokta dokuza yükseltmeye çalışıyorlarmış.”

“Yani?”

“Otersen ikizlerinin ve Jonas Becker’in babası yüzde doksan beş Arve Stöp’müş.”

“Yok artık.”

“Bence Katrine bu cumartesi gecesi için senin taktiği izliyor. Seçtiği av da Arve Stöp.”

Arabanın elden geçirilmiş motoru gecenin sessizliğinde Grünerløkka caddelerini yarararak geçerken Harry vaka odasını aradı ve destek istedi. Akerselva A&E’yi geçip Storgata’nın tramvay raylarından patinaj çekerlerken klima sahiden de üzerlerine cehennem gibi sıcak hava üflüyordu.

VerdensGang’da bir gazete muhabiri olan Odin Nakken, Plaza Oteli’nin dışındaki kaldırımında dondurucu soğukta dikilirken dünyaya, insanlara, en çok da işine küfrediyordu.

Tahminine göre son konuklar da *Liberal*’in kutlama gecesinden çıkmaya başlamıştı. Ve bu son çıkanlar illa ki içlerinde en ilginçleri, ertesi günün manşetlerini süsleyecek olan konuklar olurdu. Ancak sürenin sonuna geliyordu; beş dakika içinde buradan ayrılması şarttı. Birkaç yüz metre uzakta, Akersgata’daki ofisine gidip yazmaya başlayacaktı. Artık bir yetişkin olduğunu, partilerin kapısında ergen gibi dikilmekten, burnunu cama yaslayıp içerisini dikizlemekten, binlerinin dışarı çıkıp da ona kimin kiminle dans ettiğini, kimin kime içki ısmarladığını, kimin kiminle kırıştırdığını anlatmasını ummaktan bıktığını yazacak ve yazı işleri müdürüne gönderecekti. O gece istifasını vereceğini yazacaktı.

Bir iki inanması güç söylenti ortada dolaşıyordu dolaşmasına ama onları haber yapamazlardı elbette. Görünmeyen bir sınırı, yazılmamış kuralları vardı bu dünyanın. En azından onun kuşağındaki gazetecilerin uyması gereken kurallar. Bu işin gereklilikleri.

Odin Nakken bir durum değerlendirmesi yaptı. Dışarıda soğuğa dayanabilen sadece iki muhabir ve iki gazeteci kalmıştı. Belki de kendi gazetesi gibi onlar da magazin haberleri için aynı sıkışık süreye sahiplerdi. Derken bir Volvo Amazon son süratle üzerlerine doğru geldi ve acı bir fren sesiyle kaldırım kenarına çıkıp durdu.

Arabanın ön yolcu koltuğundan telaşlı bir adam indi. Odin Nakken onu görür görmez tanıdı. Hemen eliyle fotoğrafçıyı çağırdı ve ikisi birlikte polis memurunun arkasından kapıya doğru koştu.

Nakken dedektife yetişince nefes nefese “Harry Hole” dedi. “Burada ne yapıyorsunuz?”

Gözleri kızarmış polis, yüzünü ona çevirdi. “Partiye gidiyorum, Nakken. Nerede?”

“Birinci katta, Sonja Henie Salonu’nda. Ama korkarım az önce bitti.”

“Hımm. Arve Stöp’ü gördün mü?”

“Bay Stöp erken çıktı. Onunla bir işiniz mi vardı?”

“Hayır. Tek başına mıydı?”

“Görünüşe göre öyleydi.”

Dedektif birden durup muhabire döndü. “Ne demek istiyorsun?”

Odin Nakken başını eğdi. Konunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama ortada bir şeyler döndüğünden adı gibi emindi.

“İçeride epey seksi bir hanımla görüştüğüne dair kulağımıza bir söylenti geldi. Bir an evvel yatağa atılmayı bekleyen türden. Maalesef haberini yapamıyoruz.”

“Eee?” diye gürlledi dedektif.

“Bu tarife uyan bir kadın Stöp’ten yirmi dakika sonra çıktı. Taksiye binip gitti.”

Hole indiği arabaya gitmek için döndü. Odin Harry’nin peşine takıldı.

“Hayret, kadını nasıl oldu da takip etmedin, Nakken?” Odin Nakken bu alaycı soruyu duymazdan geldi. Çok daha kötülerini duymuştu. Bu hiçbir şeydi.

“Çünkü ünlü değildi Bay Hole. Bir ünlünün ünsüzü becermesi haber değeri taşımaz da diyebiliriz. Kadın konuşmaya karar vermedikçe tabii. Zaten gideli çok oldu.”

“Peki nasıl biriydi?”

“Zayıf, siyah saçlı. Güzel.”

“Üzerinde ne vardı?”

“Uzun, siyah bir deri ceket.”

“Sağ ol.” Hole, Amazon’a atladı.

“Hey” diye bağırdı Nakken. “Benim bu konuşmadan çıkarım ne olacak?”

“Güzel bir uyku” dedi Harry. “Şehrimizin daha güvenli bir yer olmasına yardım ettiğini bileceksin.”

Yüzünü asan Odin Nakken ralli şeritli, hurdası çıkmış arabanın boğuk kahkahalara benzer bir gürültüyle uzaklaşmasını izledi. Gitme vakti gelmişti. İstifasını verme- vakti. Ergenlik buraya kadardı.

“Zamanımız kalmadı” dedi fotoğrafçı. “Gidelim de şu beş para etmez haberi yazalım.”

Odin Nakken kaderine boyun eğen bir tavırla derin bir iç çekti.

Arve Stöp kadının ne yaptığının merakıyla maskenin karanlığına dikmişti gözlerini. Onu ellerinde kelepçeyle banyoya götürmüş, tabanca olduğunu söylediği bir cismi kaburgalarına dayamış ve küvete girmesini emretmişti. Peki şimdi nereye gitmişti? Nefesini tuttu, kalbinin sesini ve elektrikli bir şeyin

çıtırdayan uğultusunu duydu. Banyodaki neon lambalardan biri mi bozulmuştu? Şakağından akan kan ağzının kenarına ulaştı; dilinin ucuyla kanının tatlı, metalik tadını alabiliyordu.

“Birte Becker’in kaybolduğu gece neredeydin?” Kadının sesi lavabonun olduğu yerden geldi.

“Burada, evimde” diye cevapladı Stöp, düşünmeye çalışarak. Polis olduğunu söyleyince kadını daha önce nerede gördüğünü nihayet hatırladı. Körling salonunda.

“Yalnız miydin?”

“Evet.”

“Peki Sylvia Ottersen’in öldürüldüğü gece?”

“Aynı şekilde.”

“Bütün gece kimseyle konuşmadan tek başına evinde mi oturdun?”

“Evet.”

“Evde olduğunu doğrulayacak kimse yok yani?”

“Evdeydim diyorum ya.”

“Güzel.”

Güzel mi, diye düşündü Arve Stöp. Tanığının olmamasının nesi güzeldi? Duymak istediği cevap bu muydu? Ondan itiraf koparmak mı? Peki kadın yaklaştıkça neden elektrik uğultusu da onunla beraber artıyordu?

“Tat” dedi kadın.

Dediğini yaptı ve küvetin soğuk emayesinin sırtını ve kalçasını yaktığını hissetti. Nefesi yoğunlaşıp maskenin içini ıslatıyor, her geçen dakika soluk almasını daha da güçleştiriyordu. Biraz sonra sesi daha da yakınında duydu.

“Nasıl ölmek istersin?”

Ölmek mi? Bu kadın aklını kaçırmış olmalıydı. Ruh hastasıydı. Zirdeliydi. Yoksa öyle mi davranıyordu? Panik yapmamasını, sadece onu korkutmaya çalıştığını söyledi kendine. Bu işin arkasında Harry Hole olabilir miydi? O ayyaş polisi çok mu hafife almıştı? Yine de tüm vücudu titriyordu; o kadar titriyordu ki Tag Heuer saatinin küvetin emayesindeki tıkırtısını işitebiliyordu. Beyninin kabul etmediğini bedeni çoktan kabullenmişti sanki. Küçük deliklerden ne olduğunu görmek için başının arkasını küvetin dibine sürterek maskeyi düzeltmeye çalıştı. Ölecekti.

Onu küvete o yüzden sokmuştu. Böylece ortalık dağılmayacak, tüm izleri hemen yok edebilecekti. Saçmalık! Sen Arve Stöp’sün, o ise bir polis parçası, dedi içinden. Hiçbir şey bildikleri yok.

“Pekâlâ” dedi kadın. “Başımı kaldır.”

Maskeyi çıkacaram sandı. Nihayet, diye düşündü. Kadının söylediğini yaptı, alınına ve ensesine dokunan elleri hissetti ama maske gevşemedi. Onun yerine ince ve güçlü bir şey boynunu sardı. Bu ne şimdi? İp olamaz, değil mi?

“Sakin...” diye söze başladı ama ilmek nefes borusunu sıkınca sesi söndü. Kelepçesi küvetin zeminini kazıdı.

“Hepsini sen öldürdün” dedi kadın; ilmeği biraz daha sıktı. “Kardan Adam sensin Arve Stöp.”

İşte. Sonunda kadın aklındaki söylemişti. Beynine kan gitmeyince başı dönmeye başladı. Kafasını deli gibi sağa sola salladı.

“Evet, sensin” dedi kadın. Bunu derken Stöp’e başını gövdesinden ayırıyormuş gibi geldi. Seni kardan adam ilan ediyorum.”

Bir anda gözleri tamamen karardı. Arve Stöp bir bacağını kaldırıp indirdi, topuğu güçsüzce küvete çarptı. Banyonun duvarlarında kof bir ses yankılandı.

“Boğulma duygusunu daha önce tatmış mıydın, Stöp? Beyne yeterince oksijen gitmediğinde olur. Harika bir his, değil mi? Eski kocam ben boğazını sıkarken mastürbasyon yapmaya bayılırdı.”

Arve Stöp, vücudunda kalan azıcık havayı taş gibi sıkı ilmekten geçirmeye çalıştı; fakat imkânsızdı. Tanrım, itiraf etmesini bile istememişti. Sonra o his geldi. Beyninde şampanya köpükleri gibi tıslayan hafif bir hışırtı duydu. Ölürken böyle mi oluyordu? Ne kadar kolaydı. Bu kadar kolay olmasını istemiyordu.

Bir el şefkatle alınına vururken “Seni oturma odasına asacağım” diye fısıldadı ses kulağına. “Fiyorda karşı. Böylece bakacak bir manzaran olur.”

Biraz sonra duyduğu ince bip sesini filmlerde gördüğü kalp monitörlerinin alarmlarına benzetti Arve Stöp. Bir inip bir çıkan o çizgi düzleşip kalp artık atmadığında çıkan sese.

20. Gün Sessizlik

Harry, Arve Stöp’ün kapı ziline tekrar bastı.

Kanal köprüsünün üzerinde avı olmayan bir gece kuşu yürüyor, Aker Brygge’nin trafiğe kapalı meydanının orta yerinde duran siyah Amazon’a dikkatle bakıyordu.

“Evde kadın varsa açacağını sanmıyorum” dedi Björn Holm, üç metre boyundaki cam kapıya bakarak.

Harry diğer zillere bastı.

“Onların hepsi ofis” dedi Björn Holm. “Stöp en üstte tek başına yaşıyor. Öyle okumuştum.”

Harry etrafına göz gezdirdi.

“Hayır” dedi Holm, dedektifin aklından geçeni tahmin ederek. “Levyeye işe yaramaz. Çelik cam kapı, o yüzden kırılmaz da. Bina görevlisi açana kadar bekleme...”

Harry arabaya yürümeye başladı. Holm bu defa onun ne düşündüğünü kestiremedi. Ta ki Harry şoför koltuğuna oturana ve Björn anahtarın kontakta olduğunu hatırlayana kadar.

“Hayır, Harry! Hayır! Sakın...”

Cümlenin geri kalanı motor gürültüsünde kayboldu. Tekerlekler ilerlemeye başlamadan önce yağmurdan ıslanan zeminde patinaj çekti. Björn Holm ellerini dur der gibi sallayarak arabanın önünde dikildi; ama Harry'nin direksiyonun ardındaki gözlerini görünce yana çekildi. Amazon'un tamponu kapıya boğuk bir gümbürtüyle çarptı. Kapının camı sessizliğin havada asılı kaldığı tek bir saniye içinde beyaz kristallere dönüp şangırtıyla yere indi. Björn daha hasarın boyutunu anlayamamışken Harry arabadan indi ve artık camsız olan girişten içeriye bacağına soktu.

Björn küfürler sallayarak çaresizce onun peşinden gitti. Harry iki metrelik bir palmiye ağacının saksısını tutup asansöre sürüklemiş ve düğmeye basmıştı. Parlak alüminyum kapılar ortadan yana açılınca saksıyı onların arasına itti ve üzerinde yeşil renkli çıkış işaretinin olduğu beyaz kapıya yöneldi.

“Ben yangın merdiveninden çıkayım, sen de esas merdivenden. Tüm çıkış yollarını kapatalım. Altıncı katta buluşuruz, Holm.”

Björn Holm daracık demir merdivende henüz ikinci kata çıkamadan kan ter içinde kaldı. Ne bedeni ne de aklı buna hazır değildi. O bir adli tıp polisiydi, burada işi neydi ki! Görevi olayları yeniden canlandırmaktı, onları bire bir yaşamak değil.

Holm bir an için durup bekledi. Ama tek duyabildiği kendi ayak seslerinin azalan yankıları ve nefesiydi. Biriyle karşılaşır mı yapacaktı? Harry, Seilduksgata'ya gelirken hizmet silahını yanına almasını söylemişti; peki bu onu kullanacağı anlamına mı geliyordu? Tırabzana tutundu ve yeniden yukarı koşmaya başladı. Hank Williams böyle bir durumda olsa ne yapardı? Önce bir güzel kafayı çekerdi. Sid Vicious? Harry'ye ortaparmağım gösterip basar giderdi. Peki Elvis Presley? Evet, doğru. Björn Holm'un parmakları silahın kabzasını kavradı.

Basamaklar bitti. Kapıyı açtı ve Harry'nin koridorun sonunda, kahverengi bir kapının yanında duvara dayandığını gördü. Bir elinde tabancası vardı, diğeriyle ise kendi ağzını tutuyordu. Björn'e bakarak işaretparmağını dudaklarına götürdü ve kapıyı gösterdi. Aralıktı.

Björn yanına gelince “Oda oda gideceğiz” diye fısıldadı

Harry. “Sen soldakileri al. Ben sağdakileri. Aynı hızda, teker teker. Nefes almayı da unutma.”

“Bekle!” diye fısıldadı Björn. “Ya Katrine içerideyse?” Harry onu süzdü ve bekledi.

“Yani...” diyerek devam etti Björn Holm, ne kastettiğini açıklamaya çalışarak. “En kötü ihtimalle...”

bir meslektaşımı mı vurmam gerekecek?”

“En kötü ihtimalle...” dedi Harry, “bir meslektaşın *seni* vuracak. Hazır mısın?”

Skreia’lı genç adli tıp polisi başını salladı ve şu günü atlatırlarsa ilk iş olarak gidip kendine o lanet saç yağından alacağına söz verdi.

Harry sessizce kapıyı ayağıyla itip içeri adımını attı. Hava akışını hemen hissetti. Cereyan vardı. Sağdan ilk kapıya yürüdü ve tabancasını ileri doğrultarak sol eliyle kapının kolunu tuttu. Kapıyı itip içeri girdi. Çalışma odasıydı ve boştu. Masada, üzerine raptiyeler tutturulmuş büyük bir Norveç haritası vardı.

Hole Holm’un onu beklediği hole döndü. Ona tabancasını hep yukarıda tutmasını işaret etti.

İki hırsız gibi daireyi turlamaya başladılar.

Mutfak, kitaplık, spor salonu, sera, misafir odası. Hepsi boştu.

Harry havanın soğuduğunu hissetti. Oturma odasına geldiklerinde nedenini anladı. Terasa ve havuza açılan sürgülü kapı ardına kadar açıktı; beyaz perdeler rüzgârda gergince dalgalanıyordu. Odanın iki ucunda birer dar koridor ve her birinin sonunda bir kapı vardı. Harry, Holm’a sağdaki kapıya gitmesini işaret edip diğer kapının önüne gitti.

Harry nefesini tuttu, daha küçük bir hedefe dönüşmek için büzüldü ve kapıyı açtı.

Karanlıkta gözleri bir yatak, beyaz çarşaf ve insana benzeyen bir şey seçti. Sol eli odanın girişinde bir düğme aradı.

“Harry!”*

Bağır Holm’du.

“Burada, Harry!”

Holm’un sesinden heyecanı belli olsa da Harry onun sesine kulak tıkadı ve önündeki karanlığa yoğunlaştı. Eli nihayet düğmeyi bulunca oda bir saniye sonra tepedeki spotlardan gelen ışıkla aydınlandı. Harry dolabı kontrol ettikten sonra çıktı. Holm kapının dışında dikiliyor ve tabancasını odaya doğru tutuyordu.

“Kıpırdamıyor” diye fısıldadı Holm. “Ölmüş. Öl...”

“O zaman beni bu kadar telaşla çağırmana gerek yoktu” dedi Harry, küvete yürürken. Çıplak adamın üzerine eğilip pembe maskesini çıkardı. Adamın boynunda ince, kırmızı bir çizgi vardı. Yüzü solgun ve şişti; gözkapaklarının altındaki gözleri yuvalarından fırlamış gibiydi. Arve Stöp’ü bu halde tanımak neredeyse imkânsızdı.

“Cinayet masasmdakileri arıyorum” dedi Holm.

“Bekle.” Harry bir elini Stöp’ün ağzının önünde tuttu. Ardından omuzlarından tutup gazeteciye sarsmaya başladı.

“Ne yapıyorsun?”

Harry daha da sert sarstı.

Björn, elini dedektifin omzuna koydu. “Harry, öldüğünü görmü...”

Derken Holm irkildi. Stöp gözlerini açmıştı. Yüzeğe çıkan bir balık adam gibi derin derin, acıyla ve hırıldayarak nefes almaya çabalıyordu.

“Nerede o?” diye sordu Harry.

Stöp gözlerini odaklayamıyordu ve ağzından tek çıkan kesik soluk sesleri idi.

“Sen burada bekle Holm.”

Holm başını sallayıp arkadaşının banyodan çıkmasını izledi.

Harry, Arve Stöp’ün terasının kenarında dikiliyordu. Yirmi beş metre aşağıda kanalın siyah suları parıldıyordu. Ay ışığında, suyun içindeki sütunların üzerinde duran kadın heykelini ve boş köprüyü seçebiliyordu. İşte oradaydı... Suyun yüzeyinde ölü bir balığın karnı gibi şiş ve parlak bir cisim gördü. Siyah bir deri ceketin sırtını. Atlamıştı. Altıncı kattan atlamıştı.

Harry boş saksıların arasından terasın en ucuna çıktı. Geçmişten bir sahne bir an için gözünün önüne gelip kayboldu. Östmarka’daydılar ve uçurumdan Hauktjern Gölü’ne balıklama atlayan Öystein’i Tresko’yla beraber kıyıya taşıyordu. Bir sonraki karede ise Öystein, Rikshospitalet’teki hastane yatağında boynunu inşaat iskelesi gibi saran bir şeyle yatıyordu. Harry’nin bu kazadan öğrendiği şey, yüksek yerlerden suya dalınmaması, sadece atlanması gerektiği olmuştu. Ve de köp-rücük kemiğini kırmamak için kolları vücuda yapıştırmanın şart olduğu. En önemlisi ise aşağı bakmadan karar verilmeli, korku tüm zihni ele geçirmeden bir an önce atlanmalıydı. İşte bu yüzden ceketini yumuşak bir sesle terasın zemininde kayarken Harry kulaklarına dolan havayı dinlemeye başlamıştı bile. Siyah su hızla üzerine geliyordu. Asfalt kadar karaydı.

Harry topuklarını birleştirdikten hemen sonra sanki içindeki tüm hava çekildi, kocaman bir el giysilerini yırtıp atmaya çalıştı ve tüm sesler yok oldu. Ardından donduran bir soğuk geldi. Harry ayaklarını çırparak yüzeğe çıktı. Kendini toparladı, deri paltoyu gördü ve o tarafa yüzmeye başladı. Ayakları daha şimdiden uyuşmuştu ve bu soğukta tüm organları durmadan önce sadece bir iki dakikası olduğunu biliyordu. Katrine’in larinks refleksi² devreye girmiş ve suyla temas ettiğinde vücudu kendini kapatmışsa bu ani ısı kaybının onu hayatta tutacağını, metabolizmasını durdurarak vücut hücrelerini ve organlarını kış uykusuna sokacağını ve hayati fonksiyonlarının çok az bir oksijenle çalışmaya devam etmesini sağlayacağını da biliyordu.

Harry yoğun ve ağır suyun içinde parlayan deriye doğru nefes nefese süzüldü.

Sonunda ulaşıp onu yakaladı.

İlk aklına gelen anlamsız düşünce, Katrine'in dünyadan ebediyen gittiği, iblisler tarafından yiyip bitirildiği idi. Çünkü geriye sadece paltosu kalmıştı.

Harry küfretti, suda döndü ve başını kaldırıp terasa baktı. Binanın diğer tarafına ve başka binalara uzanan saçakları, su borularını ve eğimli çatıları takip etti. Aker Brygge'nin labirenti andıran binaları arasındaki yangın merdivenlerine, geçişlere ve diğer teraslara baktı. Artık hissetmediği bacaklarıyla suda yürürken Katrine'in onun ne kadar büyük bir aptal olduğunu düşündüğünden emin oldu. Harry bilinen en eski numaralardan birini yutmuştu. Bir anlık delilikle suda boğulabileceğini düşündü; o kadar da kötü olmamalıydı.

Saat sabahın dördüydü ve Harry'nin önündeki yatakta ropdöşambrının içinde titreyen Arve Stöp oturuyordu. Teninin bronzluğu gitmiş, yaşlı bir adama dönmüştü. En azından gözbebekleri eski boyutuna dönmüştü.

Harry kaynar suyla duş aldıktan sonra Holm'un kazağı ve Stöp'ten ödünç aldığı eşofman altıyla yatağın önündeki sandalyeye oturmuştu. Oturma odasında Björn Holm'un yoğun bir telefon trafiğiyle Katrine Bratt'm yakalanması için polisi organize etmeye çalıştığını duyabiliyordu. Harry ona genel bir uyan geçmek için vaka odasını, sabah uçaklarından biriyle kaçmaya çalışırsa diye Gardemoen Havalimanı polisini ve orada bulamayacaklarından adı gibi emin olsa da dairesine baskın yapılması için Delta Özel Harekât Timi'ni aramasını söylemişti.

“Yani olayın seks fantezisi olmadığını, Katrine'in seni öldürmeye çalıştığını düşünüyorsun, öyle mi?”

“Düşünüyor muyum?” dedi Stöp, dişleri takırdarken. “Kadın beni boğmaya çalıştı!”

“Hımm. Ve sana cinayetler sırasında nerede olduğunu sordu.”

“Evet, üçüncü kere söylüyorum, evet!” diye inledi Stöp. “Yani senin Kardan Adam olduğunu düşünüyor?”

“Tanrı bilir ne düşünüyor. Kadın kesinlikle kafayı yemiş.” “Olabilir” dedi Harry. “Ama bunu yapması yine de bir nedeni olduğu gerçeğini değiştirmiyor.”

“Neymiş peki nedeni?” Stöp saatine baktı.

Harry, Krohn'un yolda olduğunu ve avukatın gelir gelmez müvekkilini susturacağını biliyordu.

Kafasındakileri topladı ve öne doğru eğildi. “Jonas Becker ve Sylvia Ottersen'in ikizlerinin babası sensin, artık biliyoruz.”

Stöp beyninden vurulmuşa döndü. Harry bu riski almak zorundaydı.

“İdar Vetlesen bunu bilen tek kişiydi. Onu sen İsviçre'ye gönderdin ve katıldığı Fahr sendromu kursunun parasını da sen verdin. Ailenden geçen hastalık...”

Arve Stöp'ün giderek büyüyen gözbebekleri, Harry'ye doğru yolda olduğunu söyledi.

“Benim tahminime göre Vetlesen sana kendisini sıkıştırdığımızı söyledi” diyerek devam etti Harry. “Pes edip anlatacak diye korktun. Ya da durumdan istifade edip senden bir şeyler istedi. Para mesela...”

Gazeteci hayretle dedektife baktı ve başını sağa sola salladı.

“Her neyse, Stöp, sonuçta babası olduğun çocuklarla ilgili gerçek öğrenilirse kaybedecek çok şeyin olduğu apaçık. Bu da seni açığa çıkaracak insanları öldürmen için yeterli bir se-

bepiti. Yani çocukların annelerini ve Idar Vetlesen’i. Yanılıyor muyum?”

“Benim...” Stöp’ün gözleri odada gezinmeye başladı. “Senin?”

“Benim... söyleyecek bir şeyim yok.” Stöp öne doğru eğildi ve başını ellerinin arasına aldı. “Krohn’la konuş.”

“Sen bilirsin” dedi Harry. Fazla vakti kalmamıştı. Yine de elinde son bir kozu daha vardı. İyi bir koz. “Ben de böyle söylediğini onlara iletirim.”

Harry bekledi. Stöp hâlâ öne eğik, kıınıldamadan oturuyordu. Nihayet başını kaldırdı.

“Onlar kim?”

“Basın tabii ki” dedi Harry, neşeli bir sesle. “Eminim epey tepemize çökerler. Sizler buna bomba haber diyorsunuz, öyle değil mi?”

Stöp’ün gözlerinin arkasında bir şey kıpırdadı.

“Ne demek istiyorsun?” dedi. Ses tonu, cevabı zaten bildiğini ele veriyordu.

“Meşhur bir adam genç bir kadını eve attığını düşünür; halbuki durum tam tersidir” dedi Harry, Stöp’ün arkasındaki tabloyu inceleyerek. İp üzerinde duran çıplak bir kadının resmiydi. “Onunla seks fantezisi yaptığını sanarak yüzüne bir domuz maskeyi takmayı kabul eder ve polis onu küvette maskesiyle çırılçıplak bir halde ağlarken bulur.”

“Onlara bunu anlatamazsın!” diye patladı Stöp. “Bu... bu sizin gizlilik kurallarınıza aykırı.”

“Şey,” dedi Harry, “belki senin kendin için yarattığın imaja aykırı olabilir, Stöp. Ama gizlilik kurallarına aykırı falan değil. Hatta, tam tersi.”

“Tam tersi mi?” Stöp neredeyse bağırıyordu artık. Dişlerinin takırdaması geçmişti ve yanaklarına yeniden renk gelmişti.

Harry öksürdü. “Benim tek sermayem ve kaynağım dü-

rüslüğümdür.” Harry, Stöp’ün kendine ait olan kelimelerin tadını çıkarmasını bekledi. “Dolayısıyla bir polis olarak görevlerimden biri de halkı soruşturmaya zarar gelmeyecek ölçüde bilgilendirmek, ki

bu durumda öyle bir sorun yaşanmaz.” “Bunu yapamazsın” diye bağırdı Stöp.

“Yapabilirim ve yapacağım.”

“Ama... ama beni mahvetmiş olursun.”

“*Liberal* de her hafta kapağında binlerini mahvetmiyor mu zaten?”

Stöp ağzını akvaryumdaki bir balık gibi açıp kapadı.

“Ama dürüst insanlar için bile uzlaşma yolları vardır elbette” dedi Harry.

Stöp gözlerini sertçe ona dikti.

“Bir polis olarak” dedi Harry, dudaklarını doğru kelimeleri hatırlamak istermiş gibi şaplatarak, “bu durumdan yararlanma mecburiyetim olduğunu anlayacağını umuyorum.”

Stöp yavaşça başını salladı.

“Dilersen Birte Becker’den başlayalım” dedi Harry. “Onunla nasıl tanıştın?”

“Bence burada durmamız gerekiyor” diyerek araya girdi bir ses.

Kapıya döndüler. Görünen o ki Johan Krohn arada duş almayı, tıraş olmayı ve gömleğini ütölemeyi ihmal etmemişti. Harry omuzlarını silkerek “Peki” dedi. “Holm!”

Björn Holm’un çilli suratı kapıda, Krohn’un arkasında belirdi.

“*Verdens Gang*’dan Oddin Nakken’i ara” dedi Harry, yüzünü Arve Stöp’e dönerek. “Giysilerini günün ilerleyen saatlerinde geri versem sorun olur mu?”

“Bekle” dedi Stöp.

Arve Stöp kollarını kaldırıp kan akışını başlatmaya çalışmış gibi ellerinin tersiyle alnını ovuştururken odada kimse konuşmadı.

“Johan” dedi en sonunda, “sen gitsen iyi olur. Kendi başıma halledebilirim.”

“Arve” dedi avukatı. “Halledebileceğini sanmı...”

“Evine git ve uyu, Johan. Seni sonra ararım.”

“Avukatın olarak...”

“Avukatım olarak şimdi çeneni kapayıp toz olman gerekiyor, Johan. Anladın mı?”

Johan Krohn sırtını doğrulttu, yaralanan haysiyetinden geriye kalanla tekrar denemek istedi; ama müvekkilinin yüz ifadesini görünce fikrini değiştirdi. Kısacık bir baş selamıyla arkasını dönüp gitti.

“Nerede kalmıştık?” diye sordu Stöp.

“En başta” dedi Harry.

20. Gün Başlangıç

Arve Stöp, Birte Becker’i ilk defa Oslo’da soğuk bir kış günü, Sentrum Konferans Salonu’nda bir organizasyon şirketine ders verirken görmüştü. Firmaların sözde “tazelenmeleri”, gerçekte ise daha da fazla çalışmalarını için isteksiz çalışanlarını gönderdikleri motivasyon seminerlerinden biriydi. Arve Stöp’ün deneyimine göre bu seminerlerdeki konuşmacıların çoğu pek de parlak olmayan fikirlerle ucundan kıyısından başarıya ulaşmış işadamları, büyük turnuvalarda geri planda kalan spor dallarında altın madalya kazananlar ya da ömrünü dağlara tırmanmaya harcadıktan sonra tekrar aşağı inerek diğerlerine tecrübelerini anlatan dağcılardı. Tek ortak yanları, başarılarının sırlarının çok özel iradeleri ve içlerindeki manevi gücün sonucu olduğunu iddia etmeleriydi. Onlar motive olmuş insanlardı. Başkalarını motive etmek için önce gerekli olan da buydu.

Arve Stöp programın son konuşmacısıydı ve bu seminerlere katılmak için her zaman bunu şart koşardı. Böylece diğer konuşmacıların açgözlü narsisistler olduğunu söyleyebiliyor, onları yukarıdaki gibi üç sınıfa ayırarak kendini ilk sınıfa, parlak fikri olmayan işadamları sınıfına koyabiliyordu. Bu motivasyon günlerine harcanan paralar boşa giderdi; çünkü salondaki çoğu insan kürsüye çıkanların mustarip olduğu o saçma tanınma arzusunu duymayacak kadar şanslıydı. Kendisi de bu gruba dahildi. Babasından ilgi göremediği için böyle birine dönüştüğünü söylerdi. Bu nedenle kendini bildi bileli başkalarından sevgi ve takdir beklemişti ve dolayısıyla aslında ya oyuncu ya da müzisyen olması gerekirdi. Ne var ki o konularda yeteneği sıfırdı.

O günkü konuşmasında da dinleyiciler mest olduklarını kahkahalarıyla gösteriyorlardı. Stöp bu gülüşmelerin ona karşı sevgiye ve hayranlığa dönüşeceğinden emindi. Sahnede adeta parlıyordu. Kendisi dahil herkes, ağızdan çıkan her cümleinin başarıyla ilgili olduğunu biliyordu ve insan kendi başarısını bile asla tartışmazdı. Şansın başarıdaki en önemli etken olduğunu söyleyerek kendi becerilerini küçümsedi ve Norveç’in iş dünyasındaki genel kabiliyetsizlik ve başıboşluğun vasat şeylerin bile başarı gibi görünmesine sebep olabildiğini vurguladı.

Konuşmasının sonunda herkes onu ayakta alkışladı.

Stöp en ön sırada oturan ve sonradan adının Birte olduğunu öğreneceği siyah saçlı güzel kadına bakarak gülümsedi. Daha sahneye adımını atar atmaz kadın dikkatini çekmişti. ince bacaklar ve iri göğüsler genellikle kadının silikon taktığı anlamına gelirdi ama Stöp hiçbir zaman kadınların estetik ameliyatı yaptırmasına karşı olmamıştı. Oje sürmek ya da silikon taktırmak. Temelde ikisi de aynı değil miydi zaten? Salondakilerin alkışı kulaklarını doldururken sahneden aşağı indi, ilk sıraya yürüdü ve dinleyicilerle tokalaşmaya başladı. Bu aslında ancak bir Amerika başkanının yapacağı aptalca bir hareketti ama hiç mi hiç umursamıyordu. Hatta bundan rahatsız olmaları hoşuna gidiyordu. Tam önünde durunca siyah saçlı kadın mutluluktan kızaran yanaklarıyla ona baktı. Stöp kadına elini uzattı. Kadın bir kralı selamlarmış gibi dizlerini bükerek eğildi. Stöp kadının elini sıkarken kartvizitinin keskin köşelerini avucunda hissetti. Kadının gözleri, parmaklarında alyans arıyordu.

* * *

Kadının yüzüğü mattı. Sağ eli zayıf ve solgun görünmesine rağmen son derece sağlam bir el sıkışı vardı.

Kadın, yüzünde aptalca bir gülümsemeyle “Sylvia Ottersen” dedi. “Ben sizin hayranıyım, bu yüzden sizinle tokalaşmak istedim.”

Sylvia Ottersen’le de ilk defa o zaman, Oslo’da sıcak bir yaz günü Taste of Africa’da tanışmışlardı. Kadının sıradan bir görünümü vardı. Ama evliydi.

Arve Stöp tepesindeki Afrika maskelerine baktı ve durum daha da tuhaf hale bürünmesin diye bir şeyler sordu. Onun için hava hoştu ama Sylvia Ottersen’le el sıkışırken yanındaki kadının gerildiğini görebiliyordu. Adı Marita’ydı. Yoksa Ma-rite mi? içinden çıkalı çok olmayan ve san saç tellerini bıraktığı yatağa —ki Stöp o saçları yataktan toplamayı aklının bir köşesine yazmıştı- çok yakışacağını söyleyerek zebra derisi minderleri göstermek için onu zorla buraya getiren oydu.

“Elimizde hiç zebra desenli olanlardan kalmadı” dedi Sylvia Ottersen. “Şunlara ne dersiniz?”

Pencerenin yanındaki rafa yürüdü; günışığı vücudunun kıvrımlarına vurdu. Stöp kadının vücudunun hiç de fena olmadığını fark etti o an. Sıradan kahverengi saçları fazla dağınık ve cansızdı sadece.

“Şu ne?” diye sordu, adı M harfiyle başlayan kadın.

“Suni bizon derisi.”

M, “Suni mi?” diyerek burun kıvrırdı ve sarı saçlarını savurarak. “O zaman zebra gelene kadar bekleyelim biz.”

“Zebra derisi de suni” dedi Sylvia, çocuklarına ayın aslında peynirden olmadığını anlatan bir anne edasıyla gülümseyerek.

“Anladım” dedi M. Kırmızı dudakları buruk bir tebessümle kıvrıldı ve kolunu Arve’nin koluna attı. “İlgilendiğiniz için teşekkürler.”

Ne M’nin caddelerde kendilerini gösterme fikri, ne de koluna sımsıkı yapışması hoşuna gitmişti. Dışarı çıktıklarında M. bu durumun onun hoşuna gitmediğini anlamıştı belki. Her şekilde, kolunu tutmayı bıraktı. Stöp saatine baktı. “Ooo...” dedi. “Benim toplantım var.

“Öğle yemeği yemeyecek miyiz?” Kadın ona şaşkınlıkla baksa da bozulduğunu ustalıkla gizledi.

“Seni belki sonra ararım” dedi Stöp.

Kadın onu aradı. Sentrum Salonu’nun dışında dikilmesinin üzerinden sadece otuz dakika geçmişti ve şimdi kirli karı yol kenarına püskürten kar temizleme aracının arkasında bir takside gidiyordu.

“Senin tam önünde oturuyordum” dedi kadın. “Çok güzel bir konuşmaydı, tebrik ederim.”

“Sana baktığım çok belli olmamıştır umarım” diye neşeyle bağırdı Stöp, asfaltı kazıyan demirin gürültüsü arasında. Kadın kıkırdadı.

“Akşam için planın var mı?”

“İptal edilmeyecek bir şey değil...” Sesi güzeldi. Konuşması güzeldi.

Öğleden sonrayı onu düşünerek, holdeki şifoniyerin üzerinde onu becerdiğinin ve her darbesinde başım Berlin’den satın aldığı Gerhard Richter tablosuna çarptırıldığının hayalini kurarak geçirdi. İşin en güzel kısmının bu olduğunu biliyordu: beklemek.

Saat sekiz olduğunda kadın aşağıdan zili çaldı. Stöp holdeydi. Asansörün dolan bir silahı andıran mekanik tıkırtılarının yankısını, giderek artan uğultusunu duydu. Penisine kan hücum etmişti.

Ve kadın nihayet karşısında dikildi. Stöp tokat yemiş gibi oldu.

“Sen de kimsin?” dedi.

“Stine” dedi kadın. Gülümseyen tombul yüzüne hafif bir şaşkınlık ifadesi yayıldı. “Telefonda konuştuk...”

Stöp onu baştan aşağı süzdü ve her şeye rağmen bir an için ihtimali değerlendirdi. Bazen hiçbir çekiciliği olmayan sıradan kadınların da onu azdırdığı olurdu. Ama aletinin giderek küçüldüğünü hissetti ve bu fikri reddetti.

“Özür dilerim, sana daha önce ulaşamadım” dedi. “Az önce bir toplantıya çağırıldım.”

“Toplantıya mı?” dedi kadın, bozulduğunu gizleyemeyerek.

“Acil bir toplantı. Seni belki sonra ararım.”

Holde dikilirken asansör kapısının açılıp kapandığını duydu. Ardından gülmeye başladı. Ön sırada oturan siyah saçlı güzel kadını bir daha hiç göremeyebileceğini fark ettiğinde artık gülmüyordu.

Onu bir saat sonra tekrar gördü. Tabelasında Bar&Restoran yazan bir yerde tek başına yemek yedikten sonra Kamika-ze’den bir takım elbise alıp hemen giydi ve kavurucu güneşin altında gölgede kalan Taste of Africa’nın önünden iki kez geçti. Üçüncüsünde içeri girdi.

“Geri mi geldiniz?” diyerek gülümsedi Sylvia Ottersen.

Bir saat önce olduğu gibi serin ve loş dükkânda yine yalnızdı.

“Minderleri sevdim” dedi Stöp.

“Evet, güzeller” dedi kadın, suni bizon derisi minderleri okşayarak.

“Bana gösterebileceğin başka bir şey var mı?” diye sordu

Stöp.

Kadın elini kalçasına koydu. Başını eğdi. Farkında, diye düşündü Stöp. Kokusunu alıyor olmalıydı.

“Ne görmek istediğine bağlı” dedi.

Stöp cevap verirken sesinin titrediğini duydu: “Yarığını görmek istiyorum.”

Kadın arka odada onunla sevişirken dükkânın kapısını bile kilitlemedi.

Arve Stöp neredeyse içine girer girmez boşaldı. Bazen hiçbir çekiciliği olmayan sıradan kadınlar onu çıldırtabiliyordu.

“Kocam salı ve çarşambaları dükkânda” dedi kadın, Stöp giderken. “Perşembeye ne dersin?”

Stöp “Olabilir” dedi. Kamikaze’den aldığı takım elbisenin şimdiden lekелendiğini gördü.

Birte aradığında Aker Brygge’nin plazaları arasında ince kar taneleri uçuşuyordu.

Kartviziti onunla temasa geçmesi için verdiğini varsayarak aradığını söyledi.

Arve Stöp bazen neden tüm bu kadınlarla birliktelikleri, bu heyecanlan, aslında teslim olma törenlerinden bir farkı olmayan bu cinsel ilişkileri yaşamak zorunda olduğunu kendine soruyordu. Bunca senedir yeterince kadına sahip olmamış mıydı? Yaşlanma korkusu muydu sebep? Bu kadınların içine girdikçe onlardan gençliklerini çaldığını mı sanıyordu? Peki bu telaşı, bu dur durak bilmeyen hızı neyin nesiydi? Belki de taşıdığı hastalığın ciddiyetiydi bütün sebep. Çok uzak olmayan bir gelecekte başka bir adama dönüşeceğiydi. Başına tam ne geleceğini bilmiyordu; bilse de ne yapabilirdi zaten? O gece Birte’nin başı, Berlin’den aldığı Gerhard Richter tablosuna çarparken bir erkeğinki gibi boğuk çıkan inlemelerini dinledi.

Arve Stöp hastalıklı tohumlarını boşaltırken ön kapının üzerinde öfkeyle çalan çan, onlara Taste of Africa’ya birinin girdiğini söylüyordu. Stöp kendini kurtarmaya çalıştı ama Sylvia Ottersen sırtarak kalçalarını daha da sıkı kavradı. Sonunda kendini Sylvia’dan ayırmayı başardı ve pantolonunu yukarıya çekti. Sylvia tezgâhtan indi, yazlık eteğini düzelterip müşterisine bakmak için tezgâhın önüne geçti. Arve Stöp sırtı dönük bir halde hediyelik eşyalarla dolu raflara giderek düğmelerini iliklemeğe çalıştı. Arkasında geç kaldığı için özür dileyen ve zar zor park yeri bulduğunu söyleyen bir adamın sesini duydu. Sylvia sert bir sesle bunu önceden tahmin etmesi gerektiğini, artık yaz tatilinin bittiğini söyledi. Kız kardeşiyle buluşacaktı ve geç kalmıştı; müşteriyle ilgilenemezdi.

Arve Stöp adamın geriden gelen sesini duydu. “Yardımcı olabilir miyim?”

Arkasını dönünce yuvarlak gözlük camlarının arkasından anormal biçimde iri gözleriyle ona bakan, pazen gömlekli ve leylekleri hatırlatan bir boynu olan iskelet gibi bir adam gördü.

Adamın arkasında bir an için Sylvia’nın kenarı yukarı kaymış eteği ve çıplak dizlerinin arkasından ip gibi süzülen bir sıvıyla dükkânın kapısından çıktığını gördü. Birden kadının, muhtemelen kocası olan bu korkuluk gibi adamın her an dükkâna geleceğinden haberdar olduğunu anladı. Ona yakalanmalarını

istemişti.

“Gerek yok, sağ olun. Ben alacağımı aldım” dedi Stöp kapıya doğru yürürken.

Arve Stöp bir kadın ondan hamile olduğunu söylese ne tepki vereceğini düşünürdü bazen. Kürtaj için ısrar mı eder, yoksa çocuğun doğmasını mı isterdi? Kesinlikle emin olduğu tek şey iki seçenekten birinde diretecek olmasıydı; kararı başkalarına bırakmak hiç âdeti değildi.

Birte Becker istese de çocuğu olmadığı için korunmalarına gerek olmadığını söylemişti. Ne var ki üç ay ve altı cinsel ilişkiden sonra heyecanlı bir ses ve sevinçten parlayan bir yüzle hamile olduğunu söyler söylemez Stöp onun bebeği doğuracağını anladı. Panik bir halde diğer seçenekte ısrar etti.

“Tanıdığım çok iyi bağlantılar var” dedi. “İsviçre’de. Kimsenin haberi olmaz.”

“Bu benim anne olmak için tek şansım Arve. Doktor bunun bir mucize olduğunu, bir daha gerçekleşmeyebileceğim söyledi.”

*“0 zaman ne seni ne de çocuğu görmek istemiy’orum. Beni anladın mı?”

“Çocuğun bir babaya ihtiyacı var Arve. Ve sıcak bir yuvaya.” “Sana ikisini de veremem. Ben berbat bir irsi hastalık taşıyorum. Anlıyor musun?”

Birte Becker anlamıştı. Alkolik bir babanın ve sinir hastası bir annenin basit ama zeki kızları olarak genç yaşından itibaren kendi başının çaresine bakabilen biri olmuştu. Ve yapmasını gerekeni yapıp çocuğuna bir baba ve sıcak bir yuva buldu.

Filip Becker büyük bir azimle ayartmaya çalıştığı ama hiçbir umudunun olmadığı bu güzeller güzeli kadının bir anda yelkenleri suya indirmesine ve ona gönlünü kaptırdığını söylemesine inanamamıştı. İnanmadığı için de kuşku tohumları çoktan aklına ekilmişti. Birlikte olmalarından yalnızca bir hafta sonra Birte ondan hamile kaldığını duyurduğunda ise tohumlar filizlenmişti.

Birte, Arve’yi arayıp Jonas’ın doğduğunu ve hık deyip burnundan düştüğünü söyleyince Arve kulağında ahizeyle havaya bakakaldı. Sonra da Birte’den fotoğraf istedi. Fotoğraf postayla eline ulaştı ve iki hafta sonra Birte, sözleştikleri gibi bir kahve dükkânında kucağında Jonas ve parmağında alyansla otururken Arve başka bir masada gazetesini okuyormuş gibi yaptı. Arve o gece yatağında dört dönerek hastalığı düşündü durdu. Ağzını sıkı tutacak, güveneceği bir doktor tarafından gizlice kontrol edilmesi gerekiyordu. Körling kulübündeki yağcı ve aptal cerrah bu iş için biçilmiş kaftandı: Idar Vetlesen.

Marienlyst Kliniği’nde çalışan Vetlesen’e ulaştı. Doktor işe de paraya da evet dedi ve Stöp’ün parasıyla Fahr send-romunun Avrupa’daki en önde gelen uzmanlarının yılda bir kez buluşup eğitim verdikleri ve araştırmalarından çıkan en yeni cesaret kırıcı bulguları açıkladıkları Cenevre’ye gitti.

Jonas’a yaptığı ilk testler ortada hiçbir sorun olmadığını gösterdi. Vetlesen belirtilerin genellikle yetişkinlik dönemin-

de görülmeye başlandığını -Stöp’te de kırk yaşma kadar hastalığa dair herhangi bir emare

görülmemişti- tekrar tekrar söylese de Stöp çocuğun yılda bir kez mutlaka muayene edilmesinde ısrar etti.

Arve Stöp'ün, Sylvia Ottersen'in dükkândan ve hayatından çıkarken bacaklarından akan spermini görmesinin üzerinden iki sene geçmişti. Onunla bir daha ne görüşmüş, ne de konuşmuştu. Ta ki o zamana kadar. Sylvia'nın telefonuna cevap verdiğinde hemen acil bir toplantıya yetişmeye çalıştığını söylemiş ama kadın konuşmasını çok kısa tutmuştu. Sadece dört cümleyle o gün tüm sperminin dışarıya akmadığını, artık ikiz çocukları olduğunu, kocasının kendisini çocukların babası zannettiğini ve Taste of Africa'yı ayakta tutmak için hevesli bir yatırımcıya ihtiyaç duyduklarını özetlemişti.

Kötü haberleri genellikle espriyle karşılayan Arve Stöp, "Bence ben o dükkâna vereceğim kadar şey verdim" dedi.

"Öte yandan, bu parayı *Se og Hör*'e giderek de kazanabilirim diye düşünüyorum. Ne de olsa şu *çocuğumun babası bir ünlü* hikâyelerine falan bayılıyorlar."

"Çok kötü bir blöf" dedi Stöp. "Bunu yaparsan senin de kaybedecek çok şeyin olur."

"Durum değişti" dedi Sylvia. "Para kazanıp Rolf'ün dükkândaki hissesini satın almak ve ondan ayrılmak istiyorum. Ama tek sorunum dükkânın yeri; o yüzden *Se og Hör* un dükkânın fotoğraflarını basmasını şart koşacağım ve böylece biraz reklam yapacağım. O paçavrayı kaç kişi okuyor, biliyor musun?" Arve Stöp gayet iyi biliyordu. Her altı yetişkin Norveçliden biri. Adının arada bir zararsız ve gösterişli skandallara karışmasına sesini çıkarmazdı ama şöhretini evli ve masum bir kadınla beraber olmak için namertçe kullanan sahtekâr bir çapkın olarak görünmeyi kabul edemezdi. Yoksa kamu-oyundaki şerefli ve korkusuz gazeteci imajı yerle bir olur.

LibercıVin sağa sola ahlak dersi veren tutumunun ne denli ikiyüzlü olduğu ortaya çıkardı. Üstelik kadın güzel bile değildi. Bu iyi değildi. Hiç iyi değildi.

"Ne kadar paradan bahsediyoruz?" diye sordu.

Sylvia'yla anlaşmaya vardıldıktan sonra Marienlyst Kliniğindeki Idar Vetlesen'i aradı ve ona iki yem hastası olduğunu söyledi. Jonas için yapılanlar kızlar için de yapılacaktı. Önce ondan olduklarının doğrulanması için DNA örnekleri alınıp adli tıba gönderilecek, sonra da o illet hastalığın belirtilerini gösterip göstermedikleri incelenecekti.

Telefonu kapattıktan sonra Arve Stöp yüksek deri sandalyesine yaslandı. Bygdøy'deki ağaçların tepelerine ve SnarÖya yarımadasına vuran güneşi izlerken aslında o anda çok üzgün hissetmesi gerektiğini düşündü. Ama üzgün değildi. Heyecanlıydı. Hatta mutlu bile sayılırdı.

Idar Vetlesen günün birinde telefon açıp gazetelerin iddiasına göre Sollihögda'da bulunan parçalanmış kadın cesedinin Sylvia Ottersen'e ait olduğunu söylediğinde Arve Stöp'ün aklına ilk gelen, o uzak, mutlu anın hatırası oldu.

"Önce Jonas Becker'in annesi kayboldu" dedi Vetlesen. "Şimdi de ikizlerin annesi ölü bulundu. Olasılık hesaplarından pek anlamam ama polise gitmemiz gerek Arve. Aralarındaki bağlantıyı bulmak

istiyorlar.”

Vetlesen son yıllarda ünlüleri güzelleştirme işinde başarılı bir kariyer yapmış ve epey para kazanmış olsa da Arve Stöp’ün gözünde hâlâ, belki de bu yüzden, aptalın tekiydi.

“Hayır, polise gitmeyeceğiz” dedi Arve.

“Ne? Bana iyi bir sebep söyle o zaman.”

“Tamam. Ne kadar istiyorsun?”

“Tanrım, Arve! Sana şantaj yapmaya çalışmıyorum. Ben sadece...”

“Ne kadar?”

“Kes şunu. Cinayet günü başka bir yerde olduğuna dair tanığın var mı?”

“Tanığım yok ama çok fazla param var. Kaç sıfır istiyorsun, söyle haydi. Halletmeye çalışayım.”

“Arve, saklayacak bir şeyin yoksa...”

“Tabii ki var, salak herif! Evli kadın avcısı ve cinayet zanlısı olarak ifşa edilmeyi ister miyim sence? Buluşup bu konuyu ayrıntılı bir şekilde konuşmamız gerek.”

“Buluşunuz mu peki?” diye sordu Harry Hole.

Arve Stöp başını iki yana salladı. Yatak odasının penceresinin dışında günün ağarmaya başladığını görüyordu ama fiyort hâlâ karanlıktı.

“Buluşamadık, çünkü öldü.”

“Buraya ilk gelişimde neden bana bunların hiçbirinden bahsetmedin?”

“Sebebi çok açık değil mi? Hangi bilginin işinize yarayıp yaramayacağını bilmiyordum; neden karışacaktım ki? Unutma, düşünmem gereken bir marka var ve bu marka benim adım. O etiket, *LiberaV*in tek sermayesi.”

“Yanlış hatırlamıyorsam tek sermayenin dürüstlüğü olduğunu söylemiştin.”

Stöp memnuniyetsizce omuz silkti. “Ha dürüstlük, ha etiket. İkisi yanı şey.”

“Yani sana göre bir şey dışarıdan dürüst gibi görünüyorsa dürüst müdür?”

Stöp dedektife kayıtsızca baktı. “*Liberal* bu sayede satıyor. İnsanlar kendilerine gerçeğin anlatıldığını hissederlerse tatmin oluyorlar.”

“Hımm.” Harry saatine baktı. “Peki sence ben anlattıklarından tatmin oldum mu?”

Arve Stöp cevap vermedi.

20. Gün Hastalık

Björn Holm, Harry'yi arabasıyla Aker Brygge'den emniyete götürüyordu. Dedektif ıslak giysilerini giymişti ve kıpırdandıkça koltuğun suni derisi ötüyordu.

“Delta, evine yirmi dakika önce baskın yapmış” dedi Björn. “Evde değilmiş. Kapıya üç nöbetçi bırakmışlar.”

“Geri gelmeyecek” dedi Harry.

Altıncı kattaki odasında üzerindeki portmantoda duran ve Jack Halvorsen'in cenazesinden beri hiç giymediği polis üniformasıyla değiştirdi. Aynada kendisine baktı. Ceket artık bol geliyordu.

Gunnar Hagen haberi alır almaz soluğu emniyette almıştı. Harry gelişmeleri özetlerken masasında onu dinliyordu. Olay o kadar büyüktü ki dedektifin buruş buruş üniformasına ses çıkarmayı unutmuştu

“Demek Kardan Adam, Katrine Bratt” diye tekrarladı yavaşça, yüksek sesle söyleyince daha anlaşılır olacakmış gibi. Harry başıyla onayladı.

“Stöp'e inanıyor musun?”

“Evet” dedi Harry.

“Anlattıklarımı doğrulayacak biri var mı?”

“Hepsi öldü. Birte, Sylvia, Idar Vetlesen. Kardan Adam kendisi olabilirdi. Katrine Bratt'm öğrenmek istediği buydu.” “Katrine mi? Ama Kardan Adam'm Katrine olduğunu söylüyorsun. O zaman niye?..”

“Kardan Adam *olabilir mi*, sadece bunu öğrenmek istedi. Amacı bir günah keçisi bulmaktı. Stöp'ün söylediğine göre cinayet günleri başka yerde olduğuna dair tanığı olmadığını söylediğinde *Güzel* demiş ve onu Kardan Adam ilan ettiğini söylemiş. Sonra da boğmaya çalışmış. Binanın kapısına arabayla çarptığımızı duyunca geldiğimizi anlayıp kaçmış. Muhtemelen Stöp'ü evinde ölü bulmamızı ve kendini astığını sanmamızı planlamıştı. Bizi suçluyu bulduğumuza inandırıp rahatlatacaktı. Tıpkı Idar Vetlesen'i öldürdüğü gibi. Ya da Filip Becker'i yakalarken onu vurmaya çalışması gibi.”

“Ne? Vurmaya mı çalıştı?”

“Silahını ona doğrultarak horozunu indirdi. Tabancanın menziline girdiğimde horozun indiğini kulaklarımla duydum.” Gunnar Hagen gözlerini kapadı ve parmak uçlarıyla şakaklarını ovdu. “Seni anlıyorum. Ama şu anda tüm bunlar bana bir varsayım gibi geliyor, Harry.”

“Bir de mektup var” dedi Harry.

“Ne mektubu?”

“Kardan Adam’ın gönderdiği. Evindeki bilgisayarda mektubun dosyasını buldum. Değiştirme tarihine bakılırsa Kardan Adam hakkında hiçbirimiz bir şey bilmezken yazılmış. Yazıcıdaki kâğıt da bire bir aynısı.”

“Tanrım!” Hagen dirseklerini sertçe masaya vurdu ve yüzünü ellerinin arasına aldı. “Bu kadını burada çalıştırıyorduk bir de! Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun Harry?” “Evet, korkunç bir skandal. Polis teşkilatına duyulan güvenin azalması. Üst mevkilerde bazı kelleler kopacak.”

Hagen parmaklarını aralayıp gözücuyla Harry’ye baktı. “Bu kadar açık konuştuğun için teşekkürler...”

“Seve seve...”

“Emniyet amiri ve emniyet müdürünü çağıracağım. Bu sırada Björn Holm ve senden bu konuyu gizli tutmanızı istiyorum. Arve Stöp ne durumda? Sence öter mi?”

“Hiç sanmıyorum şef.” Harry sırtıttı. “Hepsini tüketti.” “Neyin hepsini?”

“Dürüstlüğünün.”

Saat ondu ve Harry ofisinin penceresinden soluk, neredeyse kararsız günışığının çatılara ve pazar durgunluğu içindeki Grönland’a vurmasını izliyordu. Katrine Bratt, Stöp’ün dairesinden kaçalı altı saatten fazla olmuştu ve şimdiye dek aramalar hiçbir sonuç vermemişti. Oslo’da olma ihtimali vardı elbette ama önceden bir kaçma planı yapmışsa dağları aşırıp uzaklara gitmiş de olabilirdi. Ve Harry onun bir plan yaptığından adı gibi emindi.

Tıpkı Kardan Adam olduğundan emin olması gibi.

Her şeyden önce kanıtlar vardı. Yani mektup ve cinayet teşebbüsleri. Ayrıca bütün sezgileri de doğrulanmıştı. Biri tarafından çok yakından izlendiği hissi, hayatına gizlice sızılmış gibi gelmesi. Evinin duvarındaki gazete kupürleri, raporlar. Katrine onu o kadar iyi tanıyordu ki tüm hamlelerini tahmin etmiş, onu kendi yarattığı bu oyunun içinde piyon gibi kullanmıştı. Şimdiyse Katrine onun damarlarında dolaşan bir virüs, kafasının içinde bir ajan olmuştu.

Harry birisinin içeri girdiğini duysa da dönüp bakmadı.

“Cep telefonunun izini bulduk” dedi, Skarre’nin sesi. “İsveç’te.”

“Ha?”

“Telenor Operasyon Merkezi, sinyallerin güneye doğru gittiğini söyledi. Konum ve hız, saat yediyi beş geçte Oslo Merkez Garı’ndan kalkan Kopenhag treniyle uyuyor. Helsing-borg’daki merkezle konuştum; tutuklama için resmi bir izne ihtiyaçları var. Tren yarım saat sonra varmış olacak. Ne yapıyoruz?”

Harry dalgın dalgın başını salladı. Kanatlarını açarak havada süzülen bir martı aniden yön değiştirerek parktaki

ağaçlara doğru uçu. Bir şey görmüştü belki. Ya da nedense fikrini değiştirmişti. İnsanların yaptığı gibi. Sabah yedi, Oslo Garı...

“Harry? Bir şey yapmazsak Danimarka’ya gi...” “Hagen’dan Helsingborg’la konuşmasını iste” dedi Harry. Sandalyesinde dönüp ayağa kalktı ve hızlı bir hamleyle portmantodan ceketini kaptı.

Dedektif uzun, kararlı ve telaşlı adımlarla koridorda yürürken Skarre onu hayretle izledi.

Emniyet Müdürlüğü’nün mühimmat bölümünde çalışan Polis Memuru Orö, kirli sakallı dedektife bariz bir şaşkınlıkla baktı ve tekrarladı: “CS mi? Gaz mı yani?”

“İki tüp” dedi Harry. “Tabanca için de bir kutu mermi.” Polis memuru söylenerek topallaya topallaya depoya gitti. Hole denen bu herif su katılmamış bir manyaktı, bunu herkes bilirdi ama biber gazı da neyin nesiydi? Merkezde başka biri böyle bir istekle gelse erkek arkadaşlarıyla partileyeceği-ni düşünürdü. Ama bildiği kadarıyla Hole’un hiç dostu yoktu. En azından teşkilatta.

Orö döndüğünde Harry öksürdü. “Cinayet masasından Katrine Bratt hiç buradan silah istedi mi?”

“Bergen Emniyet Müdürlüğü’nden gelen kadın mı? Sadece mevzuatta yazanı aldı.”

“Mevzuat ne diyor peki?”

“Ayrılmadan önce eski merkeze tüm silah ve kullanılmamış cephanenin teslim edilmesini ve yeni merkezden yeni bir tabanca ve iki kutu mermi alınmasını.”

“Yani üzerinde tabancadan daha ağır bir silah yok, öyle mi?”* Orö şaşırarak başını hayır der gibi salladı.

Harry teşekkür ederek mermi kutularını siyah bir çantaya, Corson ve Stoughton’ın 1928’de icat ettiği biber gazıyla dolu olan yeşil renkli silindir kutuların yanına koydu.

Polis memuru cevap vermedi; Hole’dan teslimata dair imza aldıktan sonra “İyi pazarlar” diye mırıldandı sadece.

Harry, Ullevâl Hastanesi’nin bekleme salonunda yanında siyah çantasıyla oturuyordu. İçeriye içkinin, yaşlılığın ve ağır ağır gelen ölümün kokusu sinmişti. Karşısında oturan hasta bir kadın, gözleri orada olmayan tanıdık birini, belki hiç var olmamış bir sevgiliyi, belki de tanıdığını sandığı bir evladı bulmaya çalışıyormuş gibi öylece ona bakıyordu.

Harry iç geçirdi, saatine baktı ve Helsingborg’da trene hücum eden polisleri hayal etti. İstasyon şefinin istasyona bir kilometre kala treni durdurmasını söylediği makinisti, rayların her iki tarafında köpeklerle birlikte dikilen silahlı polisleri, didik didik aranan vagonları, kompartımanları, tuvaletleri, İskandinavya denilen harikalar diyarında halen alışılmadık bir manzara olan silahlı polisleri karşılarında görünce dehşete kapılan yolcuları, kimlik göstermesi istenen kadınların titreyen, sakar ellerini, polislerin gergin ama aynı zamanda bir beklentiyle yükselen omuzlarını gözünün önüne getirdi. Aradıklarını bulamadıkları için hissettikleri sabırsızlık, şüphe, öfke, en çok da hayal kırıklığı ve çaresizliği.... En sonunda, şayet şanslılar ve beceriklilerse baz istasyonlarına giden sinyallerin

kaynağını bulup küfrü basıyorlardı: Katrine Bratt'm cep telefonu tuvaletteki bir çöp kutusundaıdı.

Harry'nin önünde gülümseyen bir yüz belirdi: "Şimdi onu görebilirsiniz."

Harry terliklerin şakırtısını ve beyaz pantolon içindeki geniş, hareketli kalçaları takip etti. Kadın kapıyı iterek açtı. "Ama lütfen çok kalmayın. Dinlenmesi gerek."

Stâle Aune tek kişilik bir odada, yatakta yatıyordu. Yuvarlak, kırmızı damarların görüldüğü yüzü öyle çökmüş ve solmuştu ki neredeyse yastık kılıfıyla bir olmuştu. Çocukla-rınkine benzer ince saçları altmış yaşındaki tombul adamın

alnına dökülmüştü. O tanıdık keskin ve neşe dolu gözleri olmasa Harry cinayet masasının kadrolu psikologu ve kendisinin akıl hocası olan adamın cenazesine baktığını sanırdı.

"Aman Tanrım, Harry" dedi Stâle Aune. "İskelete dönmüşsün. Bu ne hal?"

Harry mecburen gülümsedi. Aune yüzünü ekşiterek oturdu.

"Daha önce ziyaretine gelemediğim için özür dilerim" dedi Harry. Bir sandalye alıp yerde sürüyerek yatağın başına çekti. "Sadece hastaneler... şey... bilmiyorum işte."

"Hastaneler çocukken anneni gördüğün zamanları hatırlatıyor. Sorun değil."

Harry başını salladı ve gözleri ellerine kaydı. "Sana iyi bakıyorlar mı?"

"Bu soruyu hapisanedeki yakınlarını ziyaret edince sorarsın, Harry, hastanedekilere değil."

Harry yine başını salladı.

Stâle Aune iç geçirdi. "Benim için endişelendiğini biliyorum Harry. Ama seni biraz tanıyorsam buraya sadece beni merak ettiğinden gelmemişsindir. Haydi, çıkar ağzındaki baklayı."

"O konu bekleyebilir. Senin iyi olmadığını söylediler."

"İyi olmak görelî bir şeydir. Ve şu an görece çok iyiyim. Sen beni asıl dün görecektin. Yani, iyi ki dün *görmedin* manasında."

Harry yaşlı adamın ellerine bakarak gülümsedi.

"Konu Kardan Adam mı?" diye sordu Aune.

Harry başıyla onayladı.

"Sonunda" dedi Aune. "Burada sıkıntıdan patlıyorum. Anlat bakalım."

Harry derin bir nefes aldı. Ardından dosyada olup biten ne varsa kısaca anlattı. Önemli ayrıntıları atlamamaya çalışarak sıkıcı, alakasız bilgileri es geçti. Aune onu birkaç yerde etkili sorularla

bölmesi dışında tüm anlattıklarını yüzünde dikkatli, mest olmuşa benzer ifadeyle sessizce dinledi. Harry diyeceklerini bitirdiğinde yaşlı adam canlanır gibi oldu; yanaklarına renk geldi ve yatağında dimdik oturdu.

“İlginç” dedi. “Ama sen zaten failin kim olduğunu biliyorsun; o zaman bana neden geldin?”

“Bu kadın sence de akıl hastası, öyle değil mi?”

“Bu suçları işleyenler istisnasız akıl hastasıdır. Ama kri-minal açıdan ille de böyle olmayabilir.”

“Tine de onunla ilgili anlamadığım bir iki şey var” dedi Harry.

“Tanrım! Benim insanlarla ilgili *anladığım* konu konu bir iki şey var; demek ki sen benden daha iyi bir psikologsun.” “Bergen’deki iki kadını ve Gert Rafto’yu öldürdüğünde sadece on dokuz yaşındaydı. Bu kadar deli bir insan nasıl olur da Polis Koleji’nin psikolojik sınavlarından geçip bunca sene kimse fark etmeden polis olarak çalışabilir?”

“Güzel soru. Belki de bir karma vakadır.”

“Karma vaka mı?”

“Farklı hastalıklardan çeşitli derecelerde mustarip kişilere denir. Sesler duyacak kadar şizofrenik, ama bu hastalığı etrafındakilerden gizleyecek kadar maharetli olabilirler. Ob-sesif-kompulsif kişilik bozukluğuna bir tutam paranoya serpiştirilmiş gibi düşün. Akli içinde bulunduğu durumla ilgili hezeyanlar yaratırken bir yandan ona kaçış yolları da üretiyor; bu da dışarıdaki dünya tarafından basit bir suskunluk olarak algılanıyor. Bahsettiğin o cinayetlerde ortaya çıkan vahşi öfkesi, onu kontrol edebilen sınır bir kişilik bozukluğu tablosuyla uyuyor.”

“Hımm. Bir başka deyişle, senin de fikrin yok, öyle mi?” Aune güldü. Kahkahası bir öksürük nöbetine dönüştü. “Özür dilerim Harry” diye hırıldadı. “Çoğu vaka böyledir. Psikolojide yarattığımız birçok ahır vardır ama ineklerimiz oraya tıkıştırılmayı bir türlü kabul etmez. Küstah, nankör,

aptal canlılar işte. Tüm ahırların her biri için yaptığımız tonla araştırmayı bir düşünsene!”

“Bir şey daha var. Gert Rafto’nun cesedini bulduğumuzda gerçekten korktu. Rol yapmıyordu yani. Yaşadığı şoku gördüm. Yüzüne fener tuttuğumda bile gözbebekleri hâlâ büyük ve simsiyahtı.”

“Aha! İşte bu ilginç.” Aune kendini biraz daha yukarı kaldırdı. “Kadının yüzüne neden fener tuttun? O zaman bile bir şeylerden şüpheleniyor muydun?”

Harry cevap vermedi.

“Haklı olabilirsin” dedi Aune. “Cinayetleri zihninde bastırması olabilir; bu hiç de anormal bir davranış değil. Soruşturmaya şimdiye dek büyük katkı sağladığını ve onu baltalamadığını söylüyorsun. Bu, kendisinden şüphe duyduğunu ve gerçeği ortaya çıkarmaya can attığını gösteriyor olabilir. Noktambulizm hakkında ne biliyorsun? Uyurgezerlik yani?” “İnsanların uykularında yürüyebildiklerini biliyorum. Uykularında konuşuyorlar. Yemek yiyor, giyiniyor, hatta dışarı çıkıp

araba bile kullanabiliyorlar.”

“Doğru. Orkestra Şefi Harry Rosenthal, uykusunda senfonilerin enstrümanlarını yönetip söylemiş. Mahkemenin pa-rasomnia, yani uyku bozukluğu hastalığı bulunduğu gerekçesiyle katile beraat verdiği en az beş cinayet vakası da biliyorum. Kanada’da bundan birkaç sene önce yirmi kilometreden fazla yol gidip arabasını park eden, arasının çok iyi olduğu kayınvalidesini öldürüp kayınpederini boğma teşebbüsünde bulunan, sonra da evine dönüp yatağına yatan bir adam vardı. O da suçsuz bulundu.”

“Yani cinayetleri uykusunda işlemiş olabilir mi diyorsun? Onda da mı parasomnia var?”

“Bunun teşhisi her zaman tartışmaya açıktır. Ama gözünün önüne düzenli olarak kış uykusuna benzer bir duruma giren ve yaptıklarının hiçbirini daha sonra net olarak hatırlayamayan birini getir. Aklında olaylara dair bulanık, bölük pörçük görüntüler kaldığını düşün. Tıpkı bir rüya gibi.”

“Hımm.”

“Belki ne yaptığını ancak soruşturma esnasında fark etmeye başlamıştır.”

Harry yavaşça başını salladı. “Ve kurtulmak için suçu atacağı bir günah keçisine ihtiyacı olduğunu anlamıştır.”

“Akla oldukça yatkın bir senaryo.” Stâle Aune yüzünü buruşturdu. “Yine de çoğu şey, insan ruhuyla alakası olduğu ölçüde akla yatkındır. Sorun şu ki konuştuğumuz hastalıkları hiçbir zaman gözle göremeyiz; sadece belirtileri esas alarak olduklarını varsayarız.”

“Küf gibi.”

“Efendim?”

“Bunun gibi bir kadını psikolojik açıdan bu kadar hasta eden şey ne olabilir?”

Aune inledi. “Var olan her şey! Aynı zamanda hiçbir şey! Hem genetik, hem yetiştiği ortam.”

“Gaddar ve alkolik bir baba gibi mi?”

“Evet, evet, evet. Yüzde doksan ihtimalle. Üzerine bir de psikiyatrik geçmişi olan bir anne ve çocukluğunda yaşadığı bir iki travmatik olay ekle. Al sana yüzde yüz.”

“O halde gaddar ve alkolik babasından güçlü hale geldiğinde ona zarar vermeye çalışması da olası, değil mi? Hatta onu öldürmesi?”

“Hiç de imkânsız değil. Hatırlıyorum da, bir keresi...” Stâle Aune’nin kelimesi yarım kaldı. Hasta adam gözlerini dedektife dikti. Ardından öne doğru eğildi ve gözlerinde çılgınca dans eden bir parıltıyla fısıldadı: “Az önce duyduğumu sandığım şeyi gerçekten söyledin, değil mi?”

“Hiç de imkânsız değil. Hatırlıyorum da, bir keresi...” Stâle Aune’nin kelimesi yarım kaldı. Hasta adam gözlerini dedektife dikti. Ardından öne doğru eğildi ve gözlerinde çılgınca dans eden bir parıltıyla fısıldadı: “Az önce duyduğumu sandığım şeyi gerçekten söyledin, değil mi?”

Harry Hole tırnaklarına baktı. “Bergen Emniyet Müdür-lüğü’nde bir adamın fotoğrafını gösterdiler. Görür görmez önceden biliyormuşum gibi yüz tanıdık geldi. Nedenini daha yeni anladım. Fark ettiğim şey ailevi benzerlikti. Katrine Bratt’ın evlenmeden önceki soyadı Rafto’ydu. Gert Rafto onun babasıydı.”

Harry havalimanına giden ekspres trende Skarre’den bir telefon aldı. Az bir farkla yanılmıştı. Cep telefonunu tuvalette değil, vagonların birindeki bagaj rafında bulmuşlardı.

Seksen dakika sonra etrafını bir grilik sarmıştı. Pilot, Bergen’de bulutların alçaldığını ve yağmur olduğunu anons etti. Sıfır görüş, diye düşündü Harry. Onları tek uçuran aletlerdi şimdi.

Kayıp Şahıslar Birimi’nden Thomas Helle, üzerinde *And-reas, Eli ve Trygve Kvale* yazan zile bastıktan saniyeler sonra ön kapı hızla açıldı.

“Tanrıya şükür çabuk geldiniz.” Kapıyı açan adam Helle’nin omuzlarının üzerinden baktı. “Diğerleri nerede?”

“Sadece ben geldim. Karınızdans halen haber alamadınız mı?” Helle’nin emniyeti arayan Andreas Kvale adındaki koca olduğunu tahmin ettiği adam hayretle polis memuruna baktı. “Kayıp işte, dedim ya size.”

“Biliyorum ama genelde dönerler.”

“Onlar kimler?”

Thomas Helle iç geçirdi. “İçeri girebilir miyim Bay Kvale? Malum, yağmur...”

“Ah, kusura bakmayın. Lütfen...” Ellili yaşlarda görünen adam kenara çekilince Helle, arkasındaki karanlıkta siyah saçlı, yirmilerinde bir delikanlı gördü.

Thomas Helle işi holde ayaküstü halledip gitmeye karar verdi. O gün telefonlara cevap verecek personel bulamıyorlardı; günlerden pazardı ve nöbetteki herkes Katrine Bratt’i aramaya gitmişti. İçlerinden biri olan Katrine Bratt’i. Olup bitenler büyük bir sır olarak saklansa da söylenenlere göre

Kardan Adam vakasına karışmış olabilirdi.

“Kaybolduğunu nasıl anladınız?” diye sordu Helle, not almaya hazırlanırken.

"Bugün Trygve yle birlikte Nordmarka'daki bir kamp gezisinden döndük. İki gündür evde değildik. Cep telefonlarımızı almamıştık. Sadece balık oltalarımız vardı. Döndüğümüzde evde yoktu. Not bırakmamıştı ve telefonda söylediğim gibi kapı kilitli değildi. Karım evdeyken bile kapıyı mutlaka kilitler, endişe eder. Paltolarından hiçbirine dokunmamış. Ayakkabılarına da. Sadece terlikleri yok. Bu havada...”

"Tanıdığı herkesi aradınız mı? Komşularınız da dahil olmak üzere?"

“Tabii ki. Kimsenin haberi yok.”

Thomas Helle duyduklarını not aldı. Bir duygu, bunu biliyorum duygusu şimdiden gün yüzüne çıkmıştı. Kaybolan evli ve çocuklu bir kadın daha.

“Karınızın endişeli biri olduğunu söylediniz” dedi. “O halde kapıyı kime açmış olabilir? Kimleri içeri alırdı?” Baba ve oğlun bir an için birbirlerine baktıklarını gördü.

“Çok fazla insanı değil” dedi baba, söylediğine inanarak. “Tanıdığı birini almış olmalı.”

“Ya da tehlikeli görmediği birini” dedi Helle. “Bir çocuk ya da kadın olabilir.”

Andreas Kvale başıyla onayladı.

“Belki de içeri girmek için makul bir sebebi olan birini. Elektrik idaresinden sayacı okumaya gelen biri gibi mesela.” Adam tereddüt etti. “Belki.”

“Evin etrafında alışılmadık bir şey gördünüz mü?” “Alışılmadık mı? Ne demek istiyorsunuz?”

Helle altdudağını ısırıldı. Kendini hazırladı. “Mesela şey gibi... bir kardan adam?”

Andreas Kvale oğluna baktı. Taş kesilmiş delikanlı başını sertçe iki yana salladı.

Helle “Sadece bu olasılığı elemek için sordum” dedi, dostane bir tavırla.

Delikanlı kısık sesle bir şeyler mırıldandı.

“Efendim?” dedi Helle.

“Artık kar kalmadığını söylüyor.”

“Evet, kalmadı tabii.” Helle not defterini ceketinin cebine sokuşturdu. “Devriye araçlarına anons geçeceğim. Bu akşama kadar dönmemiş olursa aramayı yoğunlaştıracacağız. Yüzde doksan beş ihtimalle o zamana kadar dönmüş olur. Size kartımı...”

Helle, Andreas Kvale’nin elini kolunda hissetti.

“Size göstermek istediğim bir şey var, memur bey.”

Thomas Helle, Kvale’yi izleyerek koridorun sonundaki bir kapıdan geçti ve merdivenden bodruma indi. Kvale, kurumaları için asılmış çamaşırların olduğu sabun kokulu bir odanın kapısını açtı. Odanın köşesinde, hayli eski model bir Electro-lux çamaşır makinesinin yanında demode bir çamaşır sıkacağı duruyordu. Taş zeminin ortasında bir gider bulunuyordu. Yerler ıslaktı ve duvarda su vardı; oda yere bırakılmış yeşil hortumla yakın zamanda suyla yıkanmıştı sanki. Ama Thomas Helle’nin asıl dikkatini çeken bu değildi. Çamaşır ipine omuzlarından birer mandalla asılmış giysiydi baktığı şey. Daha doğrusu, giysiden geriye kalan. Göğüs kısmının altından kesilmişti. Ve kesilen kenarı yanmış ve büzülmüş iplikler yüzünden kararmış, eğri büği’ü olmuştu.

Şerefe. (ç.n.)

2

Gırtlığın tahriş olması ya da sıvıyla dolması halinde başlattığı öksürük nöbeti, (ç.n.)

20. Gün Biber Gazi

Öğleden sonranın mavi ve kasvetli havasında gökyüzünden boşalan yağmur Bergen'in üzerine yağıyordu. Harry'nin taksisi tekne kiralama bürosunun önünde durduğunda, önceden ayarladığı tekne Puddefjord Köprüsü'nün ayağındaki rıhtımda onu bekliyordu.

Tekne, uzun yıllar kullanılmış, sekiz metrelik Finlandiya yapımı bir yolcu teknesiydi.

“Balığa çıkıyorum da” dedi Harry, deniz haritasını işaret ederek, “şu bölgede sualtı kayalıkları ya da bilmem gereken başka bir şey var mı?”

“Finnöy adasına mı?” dedi, tekneyi kiraya veren adam. “Kurşunu ve zokası olan bir oltayla çıkın. Ama orada balık az olur, benden söylemesi.”

“Göreceğiz bakalım. Şu motoru nasıl çalıştırıyoruz?” Harry giderek artan alacakaranlıkta motorun patırtısı eşliğinde Nordnes burnunun yanından geçerken parkın kuru ağaçları arasında totem direğini gördü. Yağmur, önünde uzanan denizin yüzeyini döverek suyu köpürtüyordu. Dümenin yanındaki kolu sonuna kadar itince teknenin başı yukarı kalktı ve Harry düşmemek için bir adım geri çekildi; ardından tekne tam güçle ilerlemeye başladı.

On beş dakika sonra Harry kolu geri çekti ve dümeni Finnöy'un uzak ucunda, Rafto'nun yazlık kulübesinden gö-

rünmeyecek bir limana doğru çevirdi. Tekneyi bağladı, oltayı çıkarıp salladı ve yağmuru dinledi. Balık tutmaktan anlamazdı. Zoka ağırlaştı; kanca dibe takıldı; Harry oltayı güç bela çekince sudan yosunlar çıkardı. Yosunları tek tek ayıkladı. Sonra zokayı yeniden suya indirdi ama biraz sonra nedense makara kilitlendi ve zoka oltanın ucunun yirmi santim altında öylece asılı kalıp ne yukarı ne de aşağı hareket etti. Saatine baktı. Motorun gürültüsünden gerilen birileri varsa artık rahatlamış olmalıydılar. Karanlık iyice çökmeden bu işi halletmesi gerekiyordu. Oltayı koltuğa koydu, çantasını açıp tabancayı çıkardı, mermi kutusunu açtı ve şarjörü doldurdu. Termosa benzeyen gaz tüplerini ceplerine tıktırıp teknedeki indi.

Boş adanın en tepesine çıkması ve kış için pencereleri tahtalarla kapatılmış kulübelerin olduğu diğer tarafa inmesi Harry'nin beş dakikasını aldı. Rafto'nun kulübesi karanlık ve hiç davetkâr olmayan görüntüsüyle karşısındaydı şimdi. Yirmi metre uzaktaki bir kayalığın üzerinde kulübenin kapısını ve pencerelerini tamamen görebileceği bir siper buldu kendine. Yağmur asker yeşili kamuflaj ceketinin omuzlarından içeri sızalı çok olmuştu. Biber gazlarından birini alıp emniyet pimini çekti. Beş saniye sonra yaylı subap açılacak ve tüpten gaz yayılmaya başlayacaktı. Yana doğru açtığı koluyla tüpü tutarak kulübeye doğru koştu ve tüpü pencereye fırlattı. Cam ince bir çınlama sesiyle kırıldı. Harry kayalığa geri çekildi ve tabancasını kaldırdı. Yağmur sesinin arasında tüpün tıslamasını duyuyor, pencereden içerisinin griye döndüğünü görüyordu.

Katrine kulübedeyse birkaç saniyeden fazla dayanabilmesi imkânsızdı.

Silahı kulübeye doğrulttu ve bekledi.

İki dakika geçmesine rağmen hiçbir şey olmadı.

İki dakika daha bekledi.

Sonra ikinci tüpü hazırladı, silahını indirmeden kapıya yürüdü ve açmayı denedi. Kilitliydi. Dört adım geri gidip koştu.

Kapı menteşelerinden ayrıldı ve Harry sağ omzuyla duman dolu odaya girdi. Gaz aynı saniye içinde gözlerine doldu. Harry nefesini tutarak el yordamıyla bodrumun kapağını buldu, kaldırıp açtı ve ikinci tüpün pimini çekip aşağı bıraktı. Koşarak dışarı çıktı. Akan bir burun ve bir çift gözle dizlerine kadar gelen bir su birikintisi buldu ve gözlerini açarak, burnu taşlara sürtene kadar başını elinden geldiğince derine daldırdı. Aynı hareketi iki kere daha tekrarladı. Burnu ve damağı hâlâ alev alev yansa da gözleri düzelmişti. Tabancayı yeniden kulübeye doğrulttu. Sabırla bekledi.

“Haydi ama! Çık artık, lanet kadın!”

Kimse dışarı çıkmadı.

Kırık pencereden dışarı sızan gaz on beş dakika sonra bitti. Harry kulübeye döndü ve kapıyı tekmeyle açtı. Öksürerek içeri son kez göz attı. Harabeden farksız olan kulübe sis doluydu. Harry kendisini aletlerle havada giden o uçağa benzetti. Lanet olsun! Lanet olsun!

Tekneye yürürken hava o kadar kararmıştı ki denizde önünü nasıl göreceğini düşünüyordu. Tekneyi çözdü, dümenin başına geçti ve marş kolunu kavradı. O anda akimdan neredeyse otuz altı saattir uyumadığı, sabahın köründen beri bir şey yemediği, iliklerine kadar ıslandığı ve Bergen denen kahrolası şehre bir hiç için uçtuğu geldi. Bir de üstüne motor ilk seferde çalışmazsa önünde 38 mil yol olan tekneyi kurşun yağmuruna tutup kendini denize vuracaktı. Neyse ki motor büyük bir gürültüyle çalıştı. Ama buna sevinemedi bile. Tam kolu itmek üzereyken onu gördü.

Katrine tam önünde, güvertenin aşağısına inen basamaklarda dikiliyordu. Siyah elbisesinin üzerine giydiği gri bir kazakla soğukkanlı bir şekilde kapının kasasına yaslanmıştı.

“Eller yukarı” dedi.

Sesi o kadar çocuksuydu ki emretmekten çok espri yapı-

yor gibiydi. Ama Harry’yi nişan alan siyah tabancası espri yapar gibi değildi. Sonrasındaki tehdit de. “Dediğimi yapmazsan seni karnından vururum, Harry. Sırtındaki sinirleri parçalayıp seni felç ederim. Sonra da kafana bir kurşun sıkırım. Ama önce karnından başlayalım tabii...”

Silahın namlusu aşağıya yöneldi.

Harry dümeni ve kolu bırakarak ellerini kaldırdı.

“Şimdi de geri çekil bakalım” dedi.

Katrine basamakları tırmandı ve Harry, Becker’i tutukladıkları zamanki ya da Fenris Bar’da gördüğü

ışılının aynısını gördü Katrine'in gözlerinde. Fakat bu defa kıvılcımlar titreyen gözbebeklerinden saçılıyor gibiydi. Harry teknenin kış tarafındaki koltuğun bacaklarına çarptığını hissedene dek geri çekildi.

“Otur” dedi Katrine, motoru kapatarak.

Harry kendini geriye doğru bıraktı, oltanın üzerine oturdu ve pantolonu plastik koltuktaki suyu emdi.

“Beni nasıl buldun?” diye sordu Katrine.

Harry omuz silkti.

“Haydi ama” dedi Katrine, silahını kaldırarak. “Merakımı gider, Harry.”

Harry onun solgun, bitkin yüzünü okumaya çalışırken “Yani” dedi. Burası onun için yabancı topraklardı ve bu kadının yüzü, o tanıdığı ve bildiği Katrine Bratt'a ait değildi. Daha doğrusu bildiğini sandığı.

“Herkesin bir davranış biçimi vardır” dedi en sonunda. “Bir oyun planı.”

“Anladım. Benimki neymiş?”

“Bir tarafı gösterip diğer tarafa kaçmak.”

“Öyle mi?”

Harry tabancanın ağırlığını ceketinin sağ cebinde hissetti. Sırtını doğrulttu ve sağ elini koltuktan ayırmayarak oltayı kenara itti.

“Kardan Adam'm adıyla bir mektup yazıp bana gönder-din ve birkaç hafta sonra elini kolunu sallayarak Emniyet Müdürlüğü'ne girdin. İlk yaptığın şey bana gelip Hagen'ın seninle ilgilenmemi söylediğini anlatman oldu. Ama Hagen hiç böyle bir şey söylemedi.”

“Buraya kadar tamam. Başka bir şey var mı?”

“Paltonu Stöp'ün evinin önündeki kanala attın ve ters yönden, terastan kaçtın. Bu taktiğe göre, cep telefonunu doğuya giden bir trene koymak aslında batıya kaçtığını gösteriyordu.” “Bravo. Peki nasıl kaçtım?”

“Uçakla değil tabii ki. Gardemoen Havalimanı'nın tutulacağını biliyordun. Tahminime göre telefonu Oslo Merkez Garı'nda tren kalkmadan hemen önce yerleştirdin, karşıdaki otobüs terminaline gittin ve batıya giden ilk otobüse bindin. Yine tahminime göre yolculuğunu birkaç ayakta tamamladın. Devamlı otobüs değiştirdin.”

“Önce Notodden ekspresi” dedi Katrine. “Sonra oradan kalkan Bergen otobüsü. Voss'ta inip yeni giysiler aldım. Ytre Arna otobüsüne bindim. Bergen'e gelen yerel otobüse geçtim. En sonunda da Zacharias rıhtımındaki bir balıkçıya para verip beni buraya getirmesini istedim. Tahminlerin hiç fena

değil, Harry.”

“Zor olmadı. Seninle ben birbirimize çok benziyoruz.” Katrine başını eğdi. “Burada olacağımdan ö kadar eminsen neden yalnız geldin?”

“Yalnız değilim. Müller-Nilsen adamlarıyla buraya geliyor; teknedeler.”

Katrine güldü. Harry elini ceketinin cebine yaklaştırdı. “Haklısın; bence de benziyoruz, Harry. Ama yalan söyleme konusunda ben senden daha iyiyim.”

Harry yutkundu. Eli buz gibiydi. Parmaklarına söz geçirmeye çalıştı. “Evet, bazı şeyleri benden çok daha rahat yaptığına eminim” dedi. “Birilerini öldürmek gibi.”

“Sahi mi? Görünüşe göre sen de beni öldüreceksin galiba. Elin giderek ceketinin cebine yaklaşıyor. Ayağa kalk ve ceketini çıkar. Yavaşça. Sonra da buraya at.”

Harry içinden küfretti ama söyleneni yaptı. Montu tok bir sesle güvertenin zeminine, Katrine’in hemen önüne düştü. Katrine gözlerini dedektiften ayırmayarak montu aldı ve denize savurdu.

“Zaten yeni bir tane almanın zamanı gelmişti” dedi. “Hımm” dedi Harry. “Suratımın ortasına yerleştireceğin havuçla uyumlu bir tane mi demek istiyorsun?”

Katrine iki defa gözlerini kırptı; Harry bir an için akımın karıştığını onun gözlerinden anladı.

“Dinle, Katrine. Buraya sana yardım etmek için geldim. Yardıma ihtiyacın var. Sen hastasın, Katrine. Sana cinayetleri işleten şey hastalığındı.”

Katrine yavaşça başını iki yana sallamaya başladı. Karayı işaret etti.

“iki saat kayıkhanede oturup seni bekledim, Harry. Çünkü geleceğini biliyordum. Seni inceledim Harry. Sen aradığımı daima buluyorsun. Seni bu yüzden seçtim.”

“Beni mi seçtin?”

“Evet, seni seçtim. Kardan Adam’ı benim için bul diye. Sana mektubu o yüzden gönderdim.”

“Kardan Adam’ı neden kendin bulamadın? Çok da uzağında sayılmazdı.”

Katrine hayır der gibi başını salladı. “Denedim, Harry. Yıllarca denedim. Kendi başıma yapamayacağımı biliyordum. Sen yapmalıydın. Bir seri katil yakalamayı başarmış tek kişi şendin. Bana Harry Hole lazımdı.” Üzgün bir tebessüm belirdi suratında. “Son bir soru, Harry. Seni kandırığımı nasıl anladın?”

Harry bu işin nasıl sonlanacağını merak ediyordu. Alnının ortasına bir mermi yiyerek mi? Elektrikli ilmekle mi? Yoksa

açık denizde boğularak mı? Yutkundu. Korkması gerekiyordu aslında. Hiçbir şey düşünemeyecek,

hıçkırıklarla güverteye kapanıp ona canını bağışlaması için yalvaracak kadar korkmalıydı. Neden yapmıyordu peki? Nedeni gurur olamazdı; gururu viskiyle birlikte midesine indirip defalarca tükürmüştü. Korkunun hiçbir işe yaramayacağını söyleyen, hatta ömrünü daha da kısaltacağını bilen mantığı da olabilirdi pekâlâ. Ama hayır; nedenini bulmuştu. Korkmasına mâni olan şey, yorgunluğuydu. Ona ne olacaksa olsun dedirten derin, her yanını kaplayan bir yorgunluk.

“içimden bir ses en başından beri tüm bunların çok daha önce başladığını söylüyordu” dedi Harry. Artık üşümediğini fark etti. “Her şey planlanmıştı ve bunların arkasında kim varsa aklımın içine girmeyi başarmıştı. Zaten çok fazla seçenek yoktu, Katrine. Evindeki gazete kupürlerini görünce senin olduğundan emin oldum.”

Harry genç kadının gözlerini kırıştırdığını, şaşırdığını gördü. Ve düşündüklerine, kesinlikle emin olduğu gerçeğe, bir şüphenin yerleştiğini hissetti. Yanılıyor muydu yoksa? Şüphe en başından beri hep orada değil miydi zaten? Dinmek bilmeden çiseleyen yağmur tekne de iyiden iyiye birikmişti; yağmur suyu güverteyi dövüyordu. Katrine’in açılan ağzını ve tetiği saran parmağını gördü. Harry yanındaki oltayı kaptı ve gözünü silahın namlusuna dikti. Böyle bitecekti herhalde. Batı kıyısındaki bir tekne de; tek bir tanık ve delil olmadan. Zihninde ansızın bir görüntü canlandı. Oleg’in görüntüsü. Tek başına...

Oltayı Önündeki Katrine’e doğru salladı. Can havliyle yapılmış son bir saldırı, durumu tersine çevirmek ve kaderini değiştirmek için yapılmış zavallı bir hamleydi. Misinanın yumuşak ucu Katrine’in çenesine o kadar hafif çarptı ki neredeyse hissetmedi bile; ne canı yandı, ne de dengesini kaybetti. Harry daha sonrasında yaptığı şeyin kasıtlı bir savu-

ruş mu, öylesine bir deneme mi, yoksa katıksız bir şans mı olduğunu hatırlamayacaktı. Havada ivmelenen zoka yüzünden misinanın yirmi santimlik ucu Katrine’in başını sardı ve dönmeye devam eden zoka açık ağzına girip ön dişlerine çarptı. Harry oltayı var gücüyle çekince kancanın ucu görevini yerine getirdi ve tutunacak bir et buldu: Oltanın kancası, Katrine Bratt’ın ağzının sağ kenarına saplandı. Harry oltaya o kadar çaresizce asılmıştı ki sonunda genç kadının başı geriye ve sağa doğru çok büyük bir güçle döndü; öyle ki Harry onun başını bir vida gibi bedeninden söktüğünü hissetti. Sonsuzmuş gibi gelen bir anın ardından Katrine’in bedeni başının çevrildiği yönü izleyerek önce sağa, sonra Harry’ye doğru döndü. Güverteye düşerken bile dönmeye devam etti.

Harry hiç beklemeden Katrine’in üzerine çöktü. Dizlerini köprücük kemiğinin iki yanına bastırdı. Artık onun kollarını hareket ettiremeyeceğini biliyordu.

Katrine’in hareketsizce duran elinden tabancayı aldı ve namlusunu faltaşı gibi açtığı gözlerinden birine dayadı. Silahın avucunda hafif olduğunu hissediyordu ve demirden ucunu yumuşak gözyuvarına bastırıldığını görebiliyordu. Buna rağmen gözünü kırpmıyordu Katrine. Hatta tam tersi, sırıtıyordu. Ağzı kulaklarındaydı. Kenarı yırtılan dudakları ve yağmurun temizlemeye çalıştığı kanlanmış dişleriyle dedektife gülüyordu.

20. Gün Günah Keçisi

Harry tekneyle döndüğünde Knut Müller-Nilsen, Puddefjord Köprüsü’nün dibindeki rıhtımda onu bekliyordu. Yanında iki polis memuru ve nöbetçi psikiyatrla birlikte tekneye binip güvertenin altına,

Katrine Bratt'ın yatağa kelepçelendiği kamaraya indi. Genç kadın antipsikotik bir sakinleştirici yapıldıktan sonra rıhtımda hazır bekleyen araca taşındı. Müller-Nilsen olayı sessizce hallettiği için Harry'ye teşekkür etti.

“Bunun aramızda kalması gerek” dedi Harry, başını ıslak gökyüzüne doğru kaldırarak. “Duyulursa Oslo kontrolü eline almak ister.”

“Kesinlikle” diyerek başını salladı Müller-Nilsen.

İkisi birlikte “Kjersti Rødsmoen” diyen sese doğru döndüler. “Psikiyatr.”

Karşısında dağınık sarı saçları ve parlak kırmızı renkli şişme montuyla kendisine dikkatli gözlerle bakan bir kadın buldu Harry. Bir elinde sigarasını tutuyordu ve hem kendisini, hem de sigarasını ıslatan yağmura aldırıyor gibiydi. “Zor oldu mu?” diye sordu.

“Hayır” dedi Harry, Katrine'in pantolonunun içine soktuğu tabancasını teninde hissederek. “Direnmeden teslim oldu.” “Ne söyledi?”

“Hiçbir şey.”

“Hiçbir şey mi?”

“Tek kelime bile etmedi. Teşhisiniz nedir?”

“Açık bir şekilde psikoz” dedi Rødsmoen, hiç tereddütsüz. “Ama bu onun deli olduğunu göstermez. Bu sadece aklın yö-netilemez bir durumu yönetme biçimidir. Çok fazla acı duyulduğunda beynin bayılmayı seçmesine benzer daha çok. Uzun bir süredir aşırı stres altında olduğunu tahmin ediyorum. Yanılmıyorum, değil mi?”

Harry başıyla onayladı. “Tekrar konuşabilecek mi?”

“Evet” diyen Kjersti Rødsmoen ıslanıp sönmüş sigarasına memnuniyetsizce baktı. “Ama ne zaman, bilmiyorum. Şu anda dinlenmeye ihtiyacı var.”

“Dinlenmeye mi?” diye homurdandı Müller-Nilsen. “Kadın bir seri katil.”

“Ben de bir psikiyatırım” dedi Rødsmoen. Sigaradan vazgeçip yağmurun altında bile tozlu duran küçük, kırmızı bir Honda'ya doğru yürüdü.

“Sen ne yapacaksın?” diye sordu Müller-Nilsen.

“Evime giden son uçağı yakalayacağım” dedi Harry. “Saçmalama. İskelete dönmüşsün. Bizim merkezin Rica Travel Oteli'yle anlaşması var. Seni oraya bırakırız, kuru giysiler göndeririz. Restoranı da var.”

Harry otele giriş yapıp tek kişilik ufacık bir odanın banyo aynasının önünde dikilirken Müller-Nilsen'in dediğini düşündü. İskelet gibi görüldüğünü ve ölüme ne kadar yakın olduğunu. Gerçekten

öyle miydi? Duş alıp boş restoranda bir şeyler yedikten sonra odasına döndü ve uyumaya çalıştı. Başaramayınca televizyonu açtı. *Memento* 'nun oynadığı NRK2 haricinde hiçbir kanalda doğru düzgün bir şey yoktu. Daha önce izlemişti bu filmi. Hikâye beyni hasar görmüş, balık hafızasına sahip bir adamın gözünden anlatılıyordu. Bir kadın öldürülmüştü. Ana karakter, unutacağını bildiği için katilin adını bir fotoğrafın üzerine yazmıştı. Esas sorun ise kendi yazdıklarının bile güvenilir olup olmadığını bilmemeği idi.

Harry 3'organi üzerinden attı. Televizyonun altındaki mini-barın kahverengi kapağı kilitli değildi.

Keşke o uçağa yetişseydi.

Yataktan çıkınca odanın bir yerinde cep telefonunun çaldığını duydu. Elini kalorifer peteğinin yanındaki sandalyenin üzerine astığı ıslak pantolonunun cebine soktu. Arayan Rakel'di. Nerede olduğunu sordu ve konuşmaları gerektiğini söyledi. Evinde değil, dışarıda buluşmak istiyordu.

Harry gözlerini kapayarak kendini sırtüstü yatağa bıraktı.

“Bir daha görüşmeyelim mi diyeceksin?” diye sordu.

“Bir daha görüşmeyelim diyeceğim. Kaldıramıyorum.”

“Bu konuşmayı telefonda yapsak da olur, Rakel.”

“Hayır, olmaz. Çünkü o zaman yeterince can yakmaz.”

Harry ofladı. Rakel haklıydı.

Ertesi sabah saat on birde, insanın Alman ve Japon kabilelerinin arasında kaybolduğu turistik bir yer olan Bygdøy'deki Fram Müzesi'nde buluşmaya karar verdiler. Rakel, Bergen'de ne işi olduğunu sordu. Harry olanları anlattı ve bir iki gün sonra gazetelerde okuyana dek kimseye bir şey söylememesini tembihledi.

Harry telefonu kapattıktan sonra yattığı yerden minibara bakarken *Memento* ters akan kurgusuyla ekranda oynamaya devam ediyordu. Öldürülmenin kıyısından dönmüştü, hayatının aşkı onu artık görmek istemiyordu ve meslek hayatının en berbat vakasıyla boğuşuyordu. Müller-Nilsen, Bratt'ı yakalamaya neden tek başına gittiğini sorduğunda ona bir şey söylememişti ama şimdi cevabı biliyordu. Şüphe yüzündendi. Daha doğrusu, umut. İşlerin böyle sonuçlanmayacağına dair bir umut ışığı. O ışığı hâlâ içinden söküp atmış değildi. Ama artık sönmüş, suda boğulmuştu. Haydi ama, dedi içinden bir ses. İçmek için üç güzel sebebi ve midesinde oraya hapsolmuş gibi bir ağızdan havlayıp duran bir köpek sürüsü vardı. Niye artık şu minibarın kapağını açmıyordu?

Ayağa kalkıp banyoya gitti, musluğu açtı ve tazyikle suratına fişkırana sudan kana kana içti. Doğrulup aynaya baktı. Zaten iskelet gibiydi. Madem öyle, neden içmek istemiyordu? Cevabı kendi yüzüne bağıra bağıra söyledi. “Çünkü o zaman yeterince can yakmaz.”

Gunnar Hagen yorgundu. Pestili çıkmış gibiydi. Etrafına baktı. Saat gece yarısına geliyordu ve Oslo'nun merkezindeki binalardan birinin en üst katındaki toplantı odasıydı. Parkeler, spot ışıklı

tavan, eski mal sahipleri olan önceki kulüp başkanlarının yağlı boya tablolarıyla süslü duvarlar, on metrekarelik maun masa ve etrafında oturan on iki adamın her birinin önünde duran deri sümenler; burada her yer parlak kahverengiydi. Hagen bir saat önce emniyet amiri tarafında aranmış ve bu adrese çağrılmıştı. Odadakilerin bazılarını tanıyordu; mesela emniyet müdürünü. Diğerlerini ise gazetelerde görmüştü ama çoğunun kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Emniyet amiri onları gelişmelerden haberdar etmek için buraya toplamıştı. Kardan Adam, Grönland cinayet masasındaki görevinin ardından bir süredir burada çalışan Bergenli bir kadın polis çıkmıştı. Tüm teşkilatı ayakta uyuttuktan sonra nihayet yakalanmıştı. Skandali er ya da geç kamuoyuna duyurmak zorundaydılar.

Emniyet amiri konuşmasını bitirdikten sonra oda sigara dumanı gibi yoğun bir sessizlikle doldu.

Masanın diğer ucunda sigara dumanı yukarı yükselirken yüzü gölgede kalan beyaz saçlı bir adam sandalyesinde geriye yaslandı. Toplantı boyunca ilk kez ses çıkardı. Küçük bir iç geçirme. Gunnar Hagen o ana kadar konuşan herkesin adama döndüğünü fark etti.

Beyaz saçlı adam şaşırtıcı biçimde tiz, kadınsı bir sesle “Çok can sıkıcı bir durum, Torleif dedi. “Aşırı derecede zararlı. Özellikle de sistem içindeki güven açısından. Biz en üst

mevkilerdeyiz. Bu da demek oluyor ki...” adam sigarasından nefes alırken tüm oda nefesini tuttu, “bazı kelleler gidecek. Esas soru, kimin kellesinden bahsettiğimiz.”

Emniyet müdürü boğazını temizledi. “Sizin herhangi bir öneriniz var mı?”

“Henüz yok” dedi, beyaz saçlı adam. “Ama Torleifle ikinizin vardır diye düşünüyorum. Aklınızdakini söyleyin.”

“Bize göre en büyük hata tayin ve takip aşamalarında yapılmış. Sorun sistemin işleyişinde değil, insanlarda. Bu yüzden bunun tamamen bir yönetim sorunu olmadığını düşünüyoruz. Sorumluluk ve kabahatin birbirine karıştırılmamasını öneriyoruz. Yönetim bu olayda alçakgönüllülük gösterip sorumluluğu üzerine almaya hazır ancak...”

“Buraları geçelim” dedi adam. “Günah keçiniz kim?” Emniyet amiri yakasını düzeltti. Gunnar Hagen, tedirginliğini görebiliyordu.

“Dedektif Harry Hole” dedi.

Beyaz saçlı adam yeni bir sigara yakarken yine sessizlik oldu. Çakmağın peş peşe sesi duyuldu. Gölgenin içinden nefes alma sesi geldi ve yeniden duman yükseldi.

“Kötü bir fikir değil” dedi, tiz ses. “Hole dışında birini söyleseydiniz size günah keçinizi daha üst mevkilerden seçmenizi isterdim. Çünkü bir dedektif kurban edilmek için yeterli gelmeyebilir. Hatta senden kendini düşünmeni bile isteyebilirdim, Torleif. Ama Hole sıradan bir polis değil; geçenlerde şu talk show’a bile çıktı. Dedektif olarak itibarı büyük, tanınmış bir figür. Evet, halk bunu adil bulabilir. Peki işbirliği yapacak mı?”

“Onu bize bırakın” dedi emniyet amiri. “Değil mi, Gunnar?”

Gunnar Hagen yutkundu. Aklı onca şeyin arasında karısına gitti. Kariyeri için onun yaptığı fedakârlıkları düşündü. Evlendiklerinde okulu bırakıp onunla beraber Özel Kuvvet-

îer nereye gönderirse oraya gitmişti. Ta ki sonunda Gunnar polis teşkilatına girene kadar. Aklı başında, zeki bir kadındı. Çoğu konuda onun kadar iyi, bazılarında ise ondan daha iyiydi. Hem iş konularında hem de ahlaki meselelerde ilk danıştığı kişi o olurdu. Çünkü bir şekilde ona hep iyi tavsiyeler verirdi, ikisinin de hayalini kurduğu görkemli bir mevki-ye gelememişti belki. Yine de durumu eskisinden daha umut vericiydi. Cinayet masası şefliğinden terfi alması işten bile değildi. Hata yapmaması gereken basit bir soruydu alt tarafı. Cevap vermesi bu kadar zor olmamalıydı.

“Değil mi, Gunnar?” diye tekrarladı emniyet amiri.

Ne kadar yorgun olduğunu hissetti. Pestili çıkmış gibiydi. Bu senin için, dedi içinden. Bu şimdiye kadar yaptıkların için, hayatım.

21. Gün Güney Kutbu

Müzedeki *Fram* adlı ahşap geminin pruvasında dikilen Harry ve Rakel, bu basit geminin 1893 yılında Kuzey Kutbu’na ulaşan ilk insan olmak isteyen ama başaramayan Fridtjof Nansen’i, 1911’de ise Scott’u alt ederek Güney Kutbu’na varan Roald Amundsen’i taşıdığını anlatan rehberle pek de aldırış etmeden gülümseyerek ve kafa sallayarak halatların ve direklerin fotoğrafını çekmekle meşgul olan bir grup Japon turisti izliyorlardı.

“Saatimi masanda unutmuşum” dedi Rakel.

“Bu eski bir numara değil mi?” diye sordu Harry. “Aynı yere tekrar gelmek için.”

Rakel, Harry’nin küpeştede duran eline uzandı ve başını hayır der gibi salladı. “Mathias saati doğum günümde hediye etmişti.”

Benim unuttuğum doğum günün, dedi içinden Harry.

“Bu akşam dışarı çıkacağız ve kolumda göremezse kesin soracak. Yalan söyleme konusunda ne kadar kötü olduğumu biliyorsun. Rica etsem?..”

“Dörtten önce sana bırakırım” dedi Harry.

“Sağ ol. Ben işte olurum ama sen yine de kapının yanındaki kuş evine bırakırsın. Her zamanki...”

Gerisini söylemesine gerek yoktu. Rakel, Harry’nin eve geç geleceği geceler yatmadan önce anahtarı hep oraya bırakırdı. Harry eliyle geminin küpeştesine vurdu. “Arve Stöp’ün

dediğine göre Roald Amundsen’in sorunu yarışı kazanmasıymış. En iyi hikâyelerin hepsinin kaybedenlerden çıktığına inanıyor.”

Rakel cevap vermedi.

“Bir nevi kendini avutma yöntemi sanırım” dedi Harry. “Çıkalım mı?”

Dışarıda kar yağıyordu.

“Yani şimdi bitti mi?” diye sordu Rakel. “En azından bir sonrakine kadar?”

Kardan Adam hakkında konuştuğundan emin olmak için Rakel’e kısa bir bakış attı Harry.

“Cesetlerin nerede olduğunu hâlâ bilmiyoruz” dedi. “Bu sabah havalimanına gitmeden önce nezarethaneye konuşmaya gittim ama bir şey söylemedi. Orada biri varmış gibi devamlı boşluğa bakıyordu.”

Rakel durduk yere “Bergen’e yalnız geldiğinden kimseye bahsettin mi?” diye sordu.

Harry başını iki yana salladı.

“Neden?”

“Şey” dedi Harry, “çünkü yanılıyor olabilirdim. Öyle bir durumda kimseye rezil olmadan sessizce dönecektim.” “Sebebi bu değildi” dedi Rakel.

Harry ona baktı. Rakel kendisinden bile daha sıkkın görünüyordu.

“Dürüst olmam gerekirse ben de bilmiyorum” dedi. “Galiba katilin o çıkmamasını umdum hep.”

“Niye? O sana benzediği için mi? Onun yerinde olabileceğini mi düşündün?”

Harry ona Katrine’le birbirlerine benzediklerini ne zaman söylediğini hatırlamıyordu bile.

“O kadar yalnızdı ve korkmuştu ki” dedi, gözlerine kar taneleri girerken. “Alacakaranlıkta yolunu kaybetmiş biri gibiydi.” Siktir, dedi içinden. Gözlerini kırpıştırınca gözünden akan yaşların farkına vardı. Nefes borusundan yukarı çıkmaya çalışan bir yumruk gibiydi. O da mı ruhen çökmek üzereydi yoksa? Rakel’in sıcak eli boynunu okşarken kaskatı kesildi. “Sen onun gibi değilsin, Harry. Siz farklısınız.”

“Öyle miyim?” Hafif bir tebessümle Rakel’in elini boynundan çekti.

“Sen masum insanları öldüremezsin Harry.”

Rakel’in arabasıyla onu evine bırakma teklifini geri çeviren Harry otobüse bindi. Pencerenin ardında yere düşen kar tanelerini ve fiyordu izlerken Rakel’in *masum* kelimesini nasıl da son anda cümleye eklediğini düşündü.

Sofies Gate’deki apartmanın kapısını açmak üzereydi ki evde hiç hazır kahve kalmadığını hatırladı ve sokağın köşesindeki Niazi’ye gitmek için elli metre yürüdü.

“Sen bu saatte gelmezdin” dedi Ali, parayı alırken.

“İzin günüm” dedi Harry.

“Ne kötü hava, değil mi? Yirmi dört saate kadar yerde yarım metre kar olacak diyorlar.”

Harry elindeki kahve kavanozuyla oynadı. “Evvvelsi gün Selma’yla Muhammed’i bahçede korkuttum sanırım.”

“Evet, duydum.”

“Özür dilerim. O gün biraz stresliydim, o yüzden.”

“Sorun değil. Ben de yine içmeye başladın sandım.”

Harry başını hayır der gibi salladı ve biraz olsun gülümsedi. Pakistanlı adamın dobralığı hoşuna gitti.

“İyi bari” dedi Ali, para üstünü sayarken. “Tadilat nasıl gidiyor?”

“Tadilat mı?” Harry para üstünü aldı. “Küfçüyü mü kastediyorsun?”

“Küfçü?”

“Evet, bodrumdaki küfü kontrol eden adam. Adı Stormann mı neydi.”

“*Bodrumda* küf mü var?” diye sordu Ali, dehşet dolu gözlerle.

“Haberin yok mu?” dedi Harry. “Apartman yöneticisisin. Seninle konuştuğumu sanıyordum.”

Ali yavaşça başını iki yana salladı. “Belki Björn’la konuşmuştur.”

“Björn kim?”

“Björn Asbjörnsen. On üç yıldır zemin katta oturan komşumuz” dedi Ali, Harry’yi ayıplar gibi bakarak. “Uzun zamandır da yönetici yardımcısı.”

Harry hatırlamış gibi yaparak “Ah, tabii ya, Björn” dedi. “Ben bunu ona bir sorayım” dedi Ali.

Harry merdivenleri tırmanıp evine varınca botlarını çıkardığı gibi yatak odasına gitti ve uykuya daldı. Bergen’de-ki otelde gözüne doğru düzgün uyku girmemişti. Uyandığında ağzı kupkuruydu ve karnı ağrıyordu. Su içmek için kalktı ve hole gidince donakaldı.

Eve girdiğinde fark etmemişti ama duvarların hepsi yerinde duruyordu şimdi.

Evin odalarını tek tek gezdi. Mucize gibiydi. Duvarlar öyle kusursuz görünüyordu ki yıkılıp yeniden örüldüklerine inanmak güçtü. Üzerlerinde ne bir çivi deliği, ne de eğri büğrü çatlaklar vardı artık. Halüsinasyon görmediğinden emin olmak için oturma odasının duvarına dokundu.

Masada, berjer koltuğun önünde sarı bir kâğıt parçası duruyordu. Kalemle yazılmış bir not. Garip biçimde inci gibi düzgün bir yazıydı.

İşim bitti. Artık beni görmeyeceksiniz. Stormann.

Not: Elimi kestiğim için duvardaki döşeme tahtalarından birine kan bulaştı. Ben de ters yerleştirmek zorunda kaldım. Ham tahtaya bulaşan kanı çıkarmak imkânsızdır. Alternatif çözüm duvarı kırmızıya boyamak olurdu.

Harry kendini koltuğa bıraktı ve pürüzsüz duvarları inceledi. Mutfağa girdiğinde mucizenin tam olarak gerçekleşmediğini gördü. Rakel ve Oleg'in olduğu takvim yerinde yoktu. Gök mavisi elbise de. Yüksek sesle bir küfür savurdu, telaşla evin tüm çöp kutularını altüst etti. Bahçedeki plastik kontey-nere bile baktı. Ve hayatının en mutlu anlarının küfle birlikte yok olup gittiğini anladı.

Psikiyatr Kjersti Rødsmoen için kesinlikle farklı bir işgü-nüydü. Bunun tek sebebi, Bergen'in gökyüzünde nadiren yüzünü gösteren güneşin o gün Haukeland Hastanesi'nin Sandviken'deki psikiyatri bölümünün koridorunda aceleyle yürürken pencerelerden içeri vurması değildi. Psikiyatri bölümünün adı o kadar çok değişmişti ki şimdiki resmi adının Sandviken Hastanesi olduğunu tek tük Bergenli bilirdi herhalde. Yine de Bergen halkı birisinin çıkıp da bu ismin yanıltıcı, daha da önemlisi rencide edici olduğunu söylene dek onlar için burası hâlâ kapalı koğuş olarak kalmaya devam edecekti.

Bu bölümde şimdiye dek hatırladığı en sıkı güvenlik önlemleri altında tutulan hastasıyla birazdan yapacağı seansı hem heyecan hem de korkuyla bekliyordu. Kripos'tan Espen Lepsvik ve Bergen Emniyeti'nden Knut Müller-Nilsen'le ahlaki sınırlar ve prosedürler konusunda anlaşmıştı. Hastası psikoz durumundaydı ve bu yüzden şimdilik polis sorgusuna çekilemezdi. Kjersti bir psikiyatrdı ve işi hastalarla konuşmaktı; fakat hastanın iyiliği için bu konuşmayı polis sorgusuyla aynı amaca hizmet edecek şekilde yapamazdı. Kaldı ki ortada bir de doktor-hasta gizliliği meselesi vardı. Kjersti Rødsmoen görüşmeden çıkacak bilgilerin polis için önemli olup olmadığına ve polise iletip iletmemesi gerektiğine kendisi karar vermek zorundaydı. Ve bu bilgilerin psikozlu birinin ağzından çıktığı için mahkemede hiçbir geçerliliği olmayacaktı. Kısacası, her ayrıntı adalet sistemi ve medya tarafından didik didik edileceği için tek bir yanlış adımın bile felaketler doğurabileceği hukuksal ve ahlaksal bir mayın tarlasında yürüyeceklerdi.

Görüşme odasının dışında bir hemşireyle polis bekliyordu. Kjersti beyaz önlüğündeki yaka kartını gösterdi ve polis kapıyı açtı.

Anlaştıkları üzere hemşire odada olup bitenleri izleyecek ve gerekirse alarmı çalacaktı.

Kjersti Rødsmoen sandalyeye oturdu ve dikkatle hastayı inceledi. Saçları yüzüne düşmüş, yırtılan ağzına siyah dikişler atılmış ve Kjersti'nin göremediği bir şeye anlaşılmaz bir korkuyla bakan bu ufak tefek kadının bu denli tehlike arz ettiğine inanmak zordu. Aksine, o kadar güçsüz duruyordu ki üflese devrilecek gibi bir hali vardı. Bu kadının soğukkanlılıkla cinayetler işlediğine inanamadı. Ama zaten hep böyle olurdu.

“Merhaba” dedi psikiyatr. “Ben Kjersti.”

Cevap gelmedi.

“Hangi sorunun yüzünden burada olduğunu düşünüyorsun?” diye sordu.

Psikozlu hastalarla nasıl konuşulması gerektiğini anlatan kılavuzda yer alan bir soruydu. Alternatifi de şuydu: *Sana nasıl yardım edebileceğimi düşünüyorsun?*

Yine cevap gelmedi.

“Bu odada güvendesin. Kimse sana zarar vermeyecek. Sana bir şey yapmayacağım. Tamamıyla güvendesin.”

Kılavuza göre bu kalıp ifade de psikozlu hastalara güven telkin etmek içindi; çünkü böyle vakaların en önemli özelliği sınırsız korku duymalarıydı. Kjersti Rødsmoen kendisini kalkış Öncesinde emniyet prosedürlerini anlatan bir hostes gibi hissetti. Mekanik, rutin. Sıcaktan kavrulmuş çöllerin üzerinden yapılan uçuşlarda bile can yeleğinin nasıl kullanılacağını göstermek zorunda olan biri gibi. Çünkü bu ifade insana duymak istediği şeyi söylüyordu: *Korkman normal, seni koruyacağız.*

Şimdi sıra hastanın gerçeklik algısının kontrol edilmesin-deydi.

“Bugün günlerden ne, biliyor musun?”

Sessizlik...

“Şuradaki duvar saatine bak. Saatin kaç olduğunu bana söyleyebilir misin?”

Cevap yerine boş bir bakış geldi.

Kjersti Rødsmoen öylece bekledi. Saatin yelkovanı titrek bir kaz gibi bir adım attı.

Bu kadın umutsuz vakaydı.

“Ben gidiyorum” dedi Kjersti. “Birisi gelip seni götürecektir. Güvende olduğunu unutma.”

Kapıya yürüdü.

“Harry’yle konuşmam gerek.” Kadının sesi boğuk, neredeyse erkek gibi çıktı.

Kjersti durdu ve ona döndü. “Harry kim?”

“Harry Hole. Çok acil.”

Kjersti göz teması kurmaya çalışsa da kadın hâlâ uzaklardaki dünyasına bakıyordu.

“Sanırım önce bana Harry Hole’un kim olduğunu söylemen gerekiyor, Katrine.”

“Oslo’daki cinayet masası dedektifi. Ve eğer adımı kullanmak zorundaysan lütfen soyadımı kullan, Kjersti.”

“Bratt’ı mı?”

“Rafto’yu.”

“Anladım. Harry Hole’la ne hakkında konuşmak istediğini bana söyleyebilir misin? Ben de kendisine iletelim...” “Anlamıyorsunuz. Hepsi ölecek.”

Kjersti yavaşça sandalyesine yürüyüp tekrar oturdu. “Anlıyorum. Peki neden öleceklerini düşünüyorsun, Katrine?” Nihayet göz teması kurdular. Ne var ki Kjersti Rødsmoen’in gördüğü şey, yazlık evindeki Monopoly oyununda çektiği tu-

runcu kartlardan birini hatırlattı ona: Tüm evlerin ve otellerin yanıyor.*

“Hiçbirinizin bir şey anladığı yok” dedi, kısık ve erkeksi ses. “Ben o değilim.”

Harry saat ikide Rakel’in Holmenkollveien’daki ahşap evinin aşağısındaki yolda durdu. Kar dinmişti ve evin önünde lastik izleri bırakmanın akıllıca olmayacağını düşünmüştü. Karın içinde sönen bot sesleri ve evin güneş gözlüğüne benzeyen karanlık camlarında parlayıp sönen keskin günışığı eşliğinde yürüdü.

Merdiveni çıktı, kuş evinin kapağını açıp Rakel’in saatini koydu ve kapağı kapattı. Tam giderken arkasındaki kapının aralandığını duydu.

“Harry!”

Harry kapıya döndü, yutkundu ve gülümsemeye çalıştı. Önünde beline havlu sarmış çıplak bir adam duruyordu.

Şaşkınlıkla “Mathias” dedi, adamın göğsüne bakarak. “Korkuttun beni. Bu saatte işte olacağını düşünmüştüm.”

Mathias gülerek “Özür dilerim” dedi ve çabucak kollarını bağladı. “Dün gece geç çıktım. Bugün izinliyim. Duşa giderken kapıda sesler duydum. Oleg geldi sandım; onun anahtarı kapıyı biraz zor açıyor da.”

Kapıyı zor açıyor lafım düşündü Harry. Demek ki bir zamanlar onda olan anahtar Oleg’e verilmişti. Oleg’in de Mat-hias’a. Tam bir kadın işi.

“Benim yapabileceğim bir şey var mı, Harry?”

Harry, Mathias’ın kollarını sanki bir şey saklamaya çalışırmış gibi hiç de doğal olmayan bir şekilde göğsünün üstünde bağladığını gördü.

“Yok” dedi, gelişigüzel bir tavırla. “Buradan geçiyordum

* Monopoly'nin eski versiyonlarında, oyuncuyu yangını söndürmek için ödeme yapmaya mecbur kılan bir kart bulunuyordu. (ç.n.)

da, Oleg’e bir şey vermek istedim.”

“Kapıyı çalsaydın ya?”

Harry yutkundu. “Çalacaktım ama son anda okuldan dönmediğini fark ettim.”

“Öyle mi? Nasıl anladın?”

Harry, yerinde bir soru sorduğunu onaylar gibi Mathias’a başını salladı. Mathias’ın soruyu iyi niyetle sorduğundan, sadece anlamadığı bir şeyi netleştirmek istediğinden şüphesi yoktu.

“Kara bakarak” dedi Harry.

“Kara mı?”

“Evet. Kar iki saattir yağmıyor ve yerde hiç ayak izi yok.” Mathias coşkulu bir sesle “Senden korkulur, Harry!” dedi. “Akıl yürütmeyi günlük hayatta kullanmak diye ben buna derim işte. Eee, dedektifliğinden hiç şüphe yok.”

Harry gergin bir kahkaha attı. Mathias’ın kolları biraz aşağı inince, Rakel’in onun fiziksel tuhaflığından bahsederken ne demek istediğini anladı. Meme ucu olması gereken yerlerde tüm beyazlığı ve pürüzsüzlüğüyle sadece deri vardı.

Harry’nin gözlerini izleyen Mathias “Kalıtsal” dedi. “Babamın da yoktu. Nadir görülen bir durum ama zararsız. Zaten biz erkeklerin göğsü ne işe yarar ki, değil mi?”

“Evet, doğru” dedi Harry. Kulak memelerinin ısındığını hissetti.

“Oleg’e vereceğin şeyi ben iletirim istersen.”

Harry gözlerini kaçırdı. Gözleri bir an için istemsizce kuş evine takıldı, sonra sağa sola bakmaya devam etti.

“Daha sonra kendim veririm” dedi Harry, güven vermesini umduğu bir gülümsemeye. “Haydi sen de düşün al.” “Tamamdır.”

“Görüşürüz.”

Harry’nin arabasına dönünce yaptığı ilk şey iki eliyle direksiyona vurup okkalı bir küfür sallamak oldu. Suçüstü ya-

kalanan on iki yaşındaki bir hırsız gibi davranmıştı. Mathias’ın yüzüne baka baka yalan söylemişti. Karşısında kıvranıp saç-malamıştı.

Motoru çalıştırdı ve hıncını arabadan almak için ayağını debriyajdan sertçe çekti. Şu anda bunu düşünecek gücü yoktu. Diğer şeylere odaklanmalıydı. Ne var ki yapamıyordu; süratle Oslo şehir merkezine giderken akli karmakarışık bir çağrışımlar zincirinin içinde çırpınıyordu. Kusurları, çıplak tende kan lekeleri gibi duran düz, kırmızı meme uçlarını düşündü. Ve ham tahtanın üzerindeki kan lekelerini. Nedense aklına küfçünün kelimeleri geldi: *Alternatif çözüm duvarı kırmızıya boyamak*

olurdu.

Adamın eli kanamıştı. Harry gözlerini kıstı ve kesiği gözünde canlandırdı. Derin bir kesik olmalıydı. O kadar kanamıştı ki... koca duvarı kırmızıya boyatmak gerekecekti.

Harry frene asıldı. Bir korna sesi duydu, dikiz aynasında bir Toyota Hiace'nin taze karın üzerinde bir müddet kaydıktan sonra toparlandığını ve patinaj çekerek yanından geçtiğini gördü.

Harry arabanın kapısını hışımla açtı, kendini dışarı attı ve Holmenkollveien'm aşağısındaki stadyuma geldiğini gördü. Derin bir nefes alıp aklında inşa ettiği düşünce kulesini yerle bir etti. Düşünceleri hiç zorlanmadan yeni bir kule yaptı. Her bir tuğla, kendiliğinden yerine oturdu. Nabızı hızlandı. Bu düşündüğü şey mantıklıysa her şey tersine dönüyor demektir. Tüm parçalar öyle kusursuzca birleşmişti ki, Kardan Adam'm elini kolunu sallaya sallaya Harry'nin dibine kadar sokulup kendini güvenceye almak için yaptığı planı bağıırıyordu adeta. Ve cesetler; bu çözüm cesetlere ne olduğunu da açıklıyordu. Harry titreyen elleriyle bir sigara yaktı ve gözünün önüne gelip kaybolan şeyi yeniden görmeye çalıştı. Uçları kararmış tavuk tüylerini...

Harry ilham, ilahi görü ya da telepati gibi şeylere inan-

mazdı. Sadece şansa inanırdı. Doğuştan gelenden çok, insanın sıkı çalışarak ve kendini sık örülmüş bir ağa dolayarak ayağına gelmesini sağladığı sistematik bir şansa. Bu yaşadığı Öyle bir şans değildi ama. Olsa olsa bir sürprizdi. Alışılmadık bir sürpriz. Tabii yanılmıyorsa. Harry başını eğince karda güçlkle yürüdüğünü keşfetti. Bu defa kelimenin tam manasıyla ayaklarını yere sağlam basıyordu.

Arabaya döndü, cep telefonunu çıkardı ve Björn Holm'u aradı.

“Efendim, Harry?” dedi, uykulu, genizden gelen, neredeyse tanınmayacak bir ses.

“Sesin akşamdan kalma gibi geliyor” dedi Harry, kuşku-lanmıştı.

“Keşke” diyerek burnunu çekti Holm. “Feci bir soğuk algınlığı. İki yorganla yatıyorum. Her yerim ağrı...”

“Dinle” diyerek araya girdi Harry. “Sylvia'nın ahırda tavukları ne zaman kestiğini öğrenmek için senden onların vücut sıcaklıklarına bakmanı istemiştin, hatırlıyor musun?” “Evet?”

“Sen de bana birinin diğer ikisinden daha sıcak olduğunu söylemiştin.”

Björn Holm burnunu çekti. “Evet. Skarre de tavuğun ateşinin olabileceğini söylemişti. Müthiş mantıklı bir teoriydi.” “Bence o tavuğun daha sıcak olmasının sebebi, Sylvia öldürüldükten sonra öldürülmesiydi. En az bir saat sonra.”

“Aa? Kim tarafından?”

“Kardan Adam.”

Harry cevap gelmeden önce Björn Holm'un upuzun ve gürültülü bir şekilde burnundan nefes almasını

dinledi. ‘Yani Sylvia’nm baltasını aldı, geri döndü ve...”

“Hayır, ormanda yaptı. Aslında ilk gördüğümde anlamalıydım ama tavukları incelerken elektrikli ilmek denen o aletten haberim yoktu tabii.”

“Ne gördün ki?”

“Uçları kararmış kesik bir tüy. Kardan Adam’ın elektrikli ilmek kullandığını düşünüyorum.”

“Haklı olabilirsiniz” dedi Holm. “Ama neden tutup da bir tavuk öldürsün ki?”

“Tüm duvarı kırmızıya boyamak için.”

“Ne?”

“Aklıma bir şey geldi” dedi Harry.

“Siktir” diye homurdandı Björn Holm. “Bu da galiba yataktan çıkmam gerektiği anlamına geliyor.”

Ve Harry “Yani...” diyerek anlatmaya başladı.

Karlı hava nefeslenmek için ara vermiş olmalıydı; çünkü saat üçte bir kez daha Östland’ın üzerine iri ve kabarık kar taneleri yağmaya başlamıştı. Kıvrılarak Baerum’a çıkan E16 yolu gri ve donuk bir karlı çamurla kaplanmıştı.

Yolun en yüksek noktası olan Sollihögda’ya geldiklerinde Harry ile Holm orman yoluna saptılar.

Beş dakika sonra Rolf Ottersen kapıyı açmış, karşılarında duruyordu. Harry, arkasındaki oturma odasında koltukta oturan Ane Pedersen’i gördü.

“Ahırınızın zeminine bir kere daha bakmak istedik sadece” dedi Harry.

Rolf Ottersen gözlüğünü yukarı itti. Björn Holm göğsünden gelen hırıltılı bir öksürüğe boğuldu.

“Keyfinize bakın” dedi Ottersen.

İkisi ahıra yürürlerken Harry zayıf adamın hâlâ kapıdan onlara baktığını hissedebiliyordu.

Kesme kütüğü aynı yerindeydi ama ortada ne ölü ne de diri bir tavuk vardı. Duvara dayalı duran sivri uçlu bir kürek gördü. Kar küremek için değil, toprak kazmak için kullanılanlardan. Harry alet panosuna yürüdü. El baltasının olması gereken yerde görünen iz, aklına cesetler cinayet mahallinden kaldırıldıktan sonra yerde kalan, tebeşirle çizilmiş çizgi-leri getirdi.

“Bana kalırsa Kardan Adam döşeme tahtalarına kan bulaştırmak için buraya gelip üçüncü tavuğu kesti. Tahtaları ters çeviremeyince ikinci çözüm olarak hepsini kırmızıya boyadı.”

“Arabada da aynısını söyledin ama hâlâ aklım almıyor.”

“Bir yerde kırmızı lekeler varsa ve görünmesin istiyorsan ya onları çıkarırsın ya da tüm yeri kırmızıya boyarsın. Sanırım Kardam Adam’ın da gizlemek istediği bir şey vardı. Bir ipucu.”

“Ne gibi bir ipucu?”

“Ham tahtaya nüfuz ettiği için çıkarması imkânsız olan kırmızı renkli bir şey mesela.”

“Kan mı? Kanı daha çok kanla mı gizlemeye çalışmış? Bunu mu düşünüyorsun?”

Harry bir süpürge kaptı ve kütüğün etrafındaki talaşları süpürdü. Yere çömelince Katrine’in kemerinin altından tenine batan tabancasını hissetti. Dikkatle yeri inceledi. Tahtalarda hâlâ pembelik vardı.

“Birlikte çektiğimiz fotoğraflar yanında mı?” diye sordu Harry. “Kanın en yoğun olduğu yer neresiymiş, baksana. Ben buralarda, kütüğün etrafında çok olduğunu hatırlıyorum.” Holm çantasından fotoğrafları çıkardı.

“En üstte tavuk kanı olduğunu biliyoruz” dedi Harry. “Ama ilk dökülen kanın tahta tarafından emildiğini ve yeni kanın uzun zaman sonra döküldüğü için ilkiyle karışmadığını düşün. Merak ettiğim şey, bir şekilde ilk kanın örneğini alabilmen mümkün mü? Yani, tahtanın içine işleyen kanın?”

Björn Holm hayret içinde gözlerini kırptı. “Böyle bir soruya ne cevap vermemi bekliyorsun?”

“Şey” dedi Harry, “kabul edeceğim tek cevap evet olur.” Holm’un cevabı uzun bir öksürük nöbeti oldu.

Harry çiftlik evine yürüyüp kapıyı çaldı. Rolf Ottersen kapıya çıktı.

“Arkadaşım bir süre burada çalışacak” dedi Harry. “Arada bir ısınmak için evinize girip çıkması sorun olur mu?”

Ottersen gönülsüzce “Tamam” dedi. “Bu defa ne yapıyorsunuz?”

“Ben de aynı soruyu size soracaktım” dedi Harry. “Ahırda üzerine toprak bulaşmış bir kürek var. Ne yapıyorsunuz?”

“Ha, o mu? Çit direkleri için toprak kazıyorum.”

Harry sık ve karanlık ormana uzanan karla kaplı toprağa baktı. Ottersen’in çiti neyi korumak için diktiğini düşündü. Ya da neden korunmak? Ottersen’in gözlerindeki korkuyu görmüştü çünkü.

Harry kapıya doğru yaklaştı. “Sanırım içeride misafiriniz.

Cep telefonu çalınca cümlesi yarım kaldı.

Arayan Skarre’ydi.

“Bir tane daha bulduk” dedi.

Harry gözlerini ormana dikti, yanaklarına ve alnına düşüp eriyen iri kar tanelerini hissetti.

“Bir tane daha ne?” diye mırıldandı, Skarre’nin ne söyleyeceğini ses tonundan tahmin etmesine rağmen.

“Bir tane daha kardan adam.”

Psikiyatr Kjersti Rødsmoen telefon ettiğinde cinayet masası amiri Knut Müller-Nilsen, Kripos’tan Espen Lepsvik’le birlikte polis merkezinden çıkmak üzereydi.

“Katrine Bratt konuştu” dedi psikiyatr. “Ve sanırım söyleyeceklerini dinlemek için hastaneye gelmeniz iyi olur.”

21. Gün Tanklar

Skarre, kardaki izleri takip ederek arkasında Harry’yle ağaçlara doğru yürüdü. Akşamüstü henüz olmasına rağmen çöken karanlık kışın habercisi gibiydi. Üzerlerinde Tryvann televizyon kulesinin ışıkları yanıp sönerken altlarında Oslo ışıldıyordu. Harry telefonun ardından doğruca Sollihögda’dan buraya gelmiş ve yeni mezun gençlerin her ilkbaharda kuzey fareleri gibi bir araya gelerek bir görevmiş gibi kendi türlerine has yetişkinlik ritüellerini yerine getirdikleri, yani çılgın gibi ateşin etrafında tepinip, kendilerini alkolle aptallaştırıp seviştikleri, şimdiyse in cin top oynayan geniş otoparka arabasını bırakmıştı. Harry’nin mezuniyet kutlamalarında arabalar falan olmamıştı. Nordstrand sahilindeki Alman sığınağının üzerine koyduğu kocaman kasetçalarından yankılanan “Independence Day” şarkısı ve sesin sahibi Bruce Springste-en dışında ona eşlik eden de olmamıştı.

“Onu yürüyüşe çıkan biri bulmuş” dedi Skarre.

“Ve ormanda gördüğü bir kardan adamı polise bildirme ihtiyacı mı hissetmiş?”

“Yanında köpeği varmış. Köpek., şey... neyse, kendin görürsün.”

Sonunda açık bir araziye geldiler. Skarre ve Harry’yi gören genç bir adam doğrularak onlara doğru yürüdü.

“Thomas Helle, Kayıp Şahıslar Birimi’nden” dedi. “Geldiğinize sevindik, Bay Hole.”

Harry genç polise şaşkınlıkla baktı ama onun söylediğinde samimi olduğunu anladı

Önündeki tepede cinayet masası harıl harıl çalışıyordu. Skarre kırmızı polis şeridinin altından geçti, Harry ise üzerinden atladı. Geriye kalan, henüz bozulmamış adli delillere dokunmamak için bir yürüyüş yolu yapılmıştı. Cinayet masası polisleri Harry ve Skarre’nin geldiğini görünce onları izlemek için sessizce kenara çekildiler. Sanki en başından beri bu anı bekliyorlardı. Ne tepki vereceklerini görmek için bir fırsat geçmişti ellerine.

“Of, kahretsin” dedi Skarre, bir adım geri çekilerek.

Harry kafasının soğuduğunu, beynindeki tüm kanın çekilerek geriye uyuşuk, cansız bir hiçlik duygusu bıraktığını hissetti.

Bu şokun sebebi ayrıntılar değildi; çünkü çıplak kadın ilk bakışta vahşice öldürülmüşe benzemiyordu. Sylvia Ottersen ya da Gert Rafto gibi değildi. Onun asıl kanını donduran ortadaki titiz, soğukkanlı düzenlemeydi. Ceset, bir ağaç gövdesinin dibinde yapılmış ve yarım kalan bir kardan adam gibi üst üste konmuş iki büyük kar topunun üzerinde oturuyordu. Ağaca yaslanmıştı ve yana devrilmemesi için başının üzerindeki kalın dala çelik bir tel bağlanmıştı. Telin diğer ucu bir ilmek biçiminde başına geçirilmişti ama öyle bir şekil verilmişti ki kadının ne omuzlarına, ne de boynuna dokunuyordu; daha çok kurbanın boynuna atılırken havada donup kalmış bir kement gibiydi. Kadının kolları arkadan bağlanmıştı. Kapalı duran gözleri ve ağzı, yüzüne uyuyormuş gibi huzurlu bir ifade veriyordu.

Yaklaştıkça kadının çıplak, solgun tenindeki dikişler görünmese cesedin sevgi dolu bir ilgiyle hazırlandığına inanmak işten bile değildi. Zar zor seçilen ipliklerin altında bir araya getirilmiş deri kenarları, kararmış kandan oluşan ince ve düz bir çizgiyle ayrılıyordu sadece. Dikişlerden biri kadının göğüslerinin hemen altından geçerek gövdesini sarıyordu. Bir diğeri ise boynunu. Kusursuz bir işçilik, diye düşündü Harry. Tek bir dikiş deliği, tek bir eğri çizgi bile yoktu.

“Şu soyut sanat saçmalıklarına benziyor” dedi Skarre. “Ne diyorlardı onlara?”

“Enstalasyon sanatı” dedi, arkasında bir ses.

Harry başını kaldırdı. Haklılardı. Ama cesette bu mükemmel cerrahi etkiyi bozan bir şey vardı.

“Adam onu önce parçalara ayırmış” dedi, birisi boğazını sı-kıyormuş gibi boğuk bir ses tonuyla. “Sonra da birleştirmiş.” “Adam mı?” diye sordu Skarre.

“Belki daha kolay taşımak için yapmıştır” dedi Helle. “Sanırım kadının kim olduğunu biliyorum. Dün kocası onun için kayıp ihbarında bulunmuştu. O da şimdi buraya geliyor.” “Neden onun olduğunu düşünüyorsun?”

“Kocası, üzerinde yanık izleri olan bir elbise bulmuş” dedi Helle, cesedi göstererek. “Aşağı yukarı dikişlerin olduğu yerlerde.”

Harry nefes almaya odaklandı. Artık kusurları görebiliyordu. Yarım kalmış bir kardan adamdı bu. Telin düğümleri ve büküldüğü yerlerde bozukluklar göze çarpıyordu. Kaba, rastgele yapılmış ve deneysel görünüyordu. Sanki bir test modeli, bir provaydı karşısındaki şey. Bitmemiş bir işin ilk taslağıydı. Ellerini neden arkasında bağlamıştı peki? Kadını buraya getirdiğinde çoktan ölmüş olmalıydı. Bu da mı provanın bir parçasıydı? Boğazını temizledi.

“Bundan neden benim haberim yok?”

“Ben şefime ilettim, o da emniyet amirine iletti” dedi Helle. “Hepimize bir sonraki emre kadar bunu gizli tutmamız söylendi. Sanırım şeyle ilgisi olabileceği için...” Cinayet masası polislerine kaçamak bir bakış attı. “Şu isimsiz kaçakla.” “Katrine Bratt mı?” diye sordu Skarre.

Arkalarında bir ses “O adı duymamış olayım” dedi.

Herkes sese doğru döndü. Emniyet amiri ellerini pardösü-sünün ceplerine sokmuş, bacaklarını açmış, dikiliyordu. Soğuk, mavi gözleri cesedi inceliyordu. “Bunun burada değil, Ulusal Sanat Galerisi’nde olması gerekiyormuş.”

Genç polis faltaşı gibi açtığı gözleriyle emniyet amirine bakakaldı. Amir hiç kırırdamadan yüzünü Harry’ye çevirdi. “Seninle biraz baş başa konuşalım dedektif.”

Birlikte polis şeridine doğru yürüdüler.

“Bombok bir durum” dedi emniyet amiri. Yüzü Harry’ye dönüktü ama gözleri aşağıdaki parlak ışıklarda geziniyordu. “Bir toplantı yaptık. Seninle o yüzden konuşmam gerekiyor.” “Kimlerle?”

“Kimlerle olduğu önemli değil, Harry. Asıl önemli olan, toplantıda aldığımız karar.”

“Hımm.”

Emniyet amiri ayağım sertçe kara vurdu; Harry bir an için cinayet mahallini bozduğunu söyleyip söylememesi gerektiğini düşündü.

“Aslında seninle bu konuyu akşam konuşmak istiyordum, Harry. Daha sakin ve sessiz bir ortamda. Ama bu yeni cesedin bulunmasıyla iş iyice acil bir hal aldı. Basın bir iki saat içinde buraya üşüşür. Zamanımız kalmadığı için artık Kardan Adam’ın kim olduğunu söylememiz gerekecek. Tabii Katrine Bratt’ın hiçbir şeyden haberimiz olmadan o göreve gelmeyi ve aramızda çalışmayı nasıl başardığını da. Üst yönetim sorumluluğu üstlenecek elbette. Yönetim bunun için var, söylemeye gerek bile yok.”

“Bu konuşma tam olarak neyle ilgili, öğrenebilir miyim şef?”

“Oslo polisinin güvenilirliğiyle ilgili. Pislik er geç yayılır, Harry. Ve ne kadar yukarıdan damlarsa etrafını o kadar çok kirletir. Düşük kademedeki kişilerin kusurları bir şekilde affedilir. Ama bizler insanların güvenini kaybeder, onları polis teşkilatının beceriksizce yönetildiğine ve içinde olup bitenleri kontrol etmekten âciz olduğuna inandırırırsak işte o zaman kaybederiz. Konuyu nereye getireceğimi anlamışsındır umarım Harry.”

“Fazla vaktimiz yok, şef.”

Emniyet amirinin gözleri etrafındaki şehri taramaktan vazgeçip dedektife kilitlendi. “Kamikaze ne demek, biliyor musun?”

Harry ağırlığını bir ayağından ötekine geçirdi. “Uçaklarını Amerikan uçak gemilerine çarpan beyni yıkanmış Japon-lar mı?”

“Ben de öyle biliyordum. Ama Gunnar Hagen, Japonların hiçbir zaman kendi aralarında bu kelimeyi kullanmadığını söylüyor; Amerikan şifre çözücüleri yanlış anlamış. Kamikaze, on üçüncü yüzyılda Moğollarla yaptıkları bir savaşta Japonları kurtaran tayfunun adıyla. Kelimenin birebir çevirisi ‘kutsal rüzgâr’mış. Havalı bir isim, değil mi?”

Harry cevap vermedi.

“Bize de Şu anda böyle bir rüzgâr gerekiyor” dedi, emniyet amiri.

Harry yavaŐa başını salladı. Anlamıştı. “Katrine Bratt’ın görevlendirilmesiyle ilgili suçu üzerine alacak birini istiyorsunuz yani? Onu denetlemediği için? Kısacası tüm bu boktan durum için?”

“Birinden bu Şekilde kendini kurban etmesini istemek berbat bir duygu. Özellikle de başka birinin kurban edilmesi, kendi postunu kurtardığın anlamına geliyor. Ama bunun kişilerin üzerinde bir durum olduğunu bilmeni istiyorum.” Emniyet amirinin gözleri yeniden Şehrin siluetinde gezintiye ıktı. “Bizi bir karınca yuvası gibi düşün, Harry. Sıkı alıŐma, sadakat, kendini feda etmek. Tüm bunları anlamlı kılan Şey, her Şeyi karınca yuvamızı inşa için yapıyor oluŐumuz.” Harry eliyle yüzünü ovuşturdu. İhanetti bu. Arkadan bı-

aklamaktı. Korkaklıktı. Öfkesini yutmaya çalıştı. Aminin haklı olduğunu söyledi kendine. Birisi kurban edilecekse bu kişi hiyerarŐinin en altındaki kişi olmalıydı. Mantıklıydı. Katrine’in kim olduğunu daha önce anlaması gerekiyordu belki de.

Harry sırtını doğrulttu. Garipti ama rahatlamıŐtı. Çok uzun zamandır sonunun böyle olacağını hissediyordu zaten; öyle ki bu sonu kafasında çoktan kabullenmiŐtı. l Polisler Derneğindeki arkadaşları gibi gidecekti o da: Ne bir tören, ne bir onur madalyası, ne de haysiyeti; onu tanıyan tek tük insanın saygısı, yaptığının anlamım bilen birkaç dışında herhangi bir Şey. Karınca yuvası.

“Anlıyorum” dedi Harry. “Kabul ediyorum. Bana nasıl bir tavır sergilemem gerektiğini söyleyin yeter. Gerçi bana kalırsa biraz daha bilgi edinmek için basın bildirisini birkaç saat ertelememiz daha doğru olacak.”

Emniyet amiri başını iki yana salladı. “Anlamıyorsun.” “Ama bu son cinayet bizi vakada farklı bir yerlere götürebilir.”

“Kısa p sen ekmedin Harry.”

“nce bir Şeyler bulmaya...” Harry durdu. “Pardon, az önce ne söyledin, Şef?”

“Alman karar buydu. Ama Gunnar Hagen kabul etmedi. Suçu o üzerine alacak. Şu anda odasında istifa mektubunu yazıyor. Basın bildirisini yapılırken senin de haberin olsun istedim sadece.”

“Hagen mi?” diye sordu Harry.

“Gerçek bir asker” dedi emniyet amiri, Harry’nin omzunu sıvazlayarak. “Ben gidiyorum. Basın bildirisini saat sekizde büyük salonda yapılacak, anlaştık mı?”

Harry amirin uzaklaşan sırtım izlerken ceketinin cebindeki telefonun titrediğini fark etti. Cevap vermeden önce ekrana baktı.

“*Love me tender*” dedi Björn Holm. “Adli tıptayım.”

“Ne öğrendin?”

“Döşeme tahtalarındaki kanın insan kanı olduğunu. Labo-ratuvardaki hatunun dediğine göre kan maalesef DNA kaynağı olmak için fazla bozulmuş; o yüzen DNA profili çıkarmak için uygun bir hücre bulabilir miyiz, emin değil. Ama kanın grubunu kontrol etti ve bil bakalım ne çıktı?”

Björn Holm biraz bekledikten sonra Harry'nin *Kim Milyoner Olmak İster?* oynamak istemediğini anladı ve devam etti. “Şöyle söylej^eyim; çoğu insanı elememizi sağlayan özel bir kan grubu. Yüz kişiden sadece ikisinde oluyor ve tüm arşivde bu kana sahip sadece yüz yirmi üç suçlu var. Katrine Bratt'm kan grubu buysa Ottersen'in ahırına kanı dökülenin o olduğuna dair elimizde mükemmel bir delil olacak.”

“Vaka odasına sor. Emniyetteki tüm personelin kan grubu listesi onlarda var.”

“Sahi mi? Vay be. Hemen gidip kontrol edeyim o zaman.” “Ama kanı B negatif değilse hayal kırıklığına uğrama.” Harry arkadaşının tek kelime edemeyişini dinledi ve bekledi.

“Tanrı aşkına, B negatif olduğunu nereden bildin?”

“Onu bırak da benimle anatomi bölümünde kaç dakikada buluşabilirsin?”

Saat altıydı ve Sandviken Hastanesi'nin mesai saatini takmayan çalışanları çoktan evlerine gitmişti. Kjersti Röds-moen'in odasının ışığıysa hâlâ yanıyordu. Psikiyatr, Knut Müller-Nilsen ve Espen Lepsvik'in ellerinde defterlerle hazır olduklarını gördü, ardından kendi defterine bakıp söze başladı.

“Katrine Rafto, bana babasını her şeyden çok sevdiğini söyledi.” İki adama dikkatle baktı. “Şiddet suçlamasıyla ilgili gazetelerde çarşaf çarşaf haberleri çıktığında daha küçücük bir kızmış. Katrine bu olaylardan incinmiş, korkmuş ve ka-

fası karışmış. Basında yazılıp çizilenler yüzünden okulda diğer çocukların sataşmalarına maruz kalmış. Kısa bir zaman sonra da anne babası ayrılmış. On dokuz yaşına geldiğinde Bergen'de bir kadın öldürüldükten ve başka biri kaybolduktan sonra babası sırra kadem basmış. Soruşturma askıya alınmış ama hem emniyetteki hem de dışarıdaki herkes babasının kadınları öldürdüğünü ve kaçamayacağını anlayınca intihar ettiğini düşünmüş. Katrine işte o zaman polis teşkilatına girmeye, cinayetleri çözmeye ve babasının intikamını almaya ant içmiş.”

Kjersti Rödsmoen başını kaldırdı. İkisi de not almıyor, sadece onu izliyordu.

“Böylece hukuk bölümünden mezun olduktan sonra Polis Koleji'ne başvurmuş” diyerek devam etti Rödsmoen. “Eğitimi tamamlayınca Bergen'de cinayet masasında göreve başlamış. Kısa zaman sonra da tüm boş zamanlarını babasının dosyasını araştırmaya ayırır olmuş. Bu gerçek ortaya çıkınca çalışmalarını durdurmuş ve ahlak masasına şevkini istemiş. Bu doğru mu?”

“Doğru” dedi Müller-Nilsen.

“Babasının dosyasında hiç yol alamadığını anlayınca ilgili vakaları araştırmaya başlamış. Ülke genelindeki kayıp vakalarının raporlarını incelerken ilginç bir şey keşfetmiş. Babası kaybolduktan

sonraki yıllarda, Onny Hetland'ın kaybolmasıyla birçok açıdan benzerlik gösteren başka kayıp kadın vakaları bulmuş.” Kjersti Rødsmoen sayfaları karıştırdı. “Fakat Katrine'in ilerlemesi için yardıma ihtiyacı varmış ve bu yardımı Bergen'de bulamayacağını biliyormuş. Sonunda araştırmasına seri katiller konusunda tecrübeli birini dahil etmeye karar vermiş. Ama bunu yapanın Rafto'nun kızı olduğunu kimse bilmemeliymiş.”

Kripos polisi Espen Lepsvik yavaşça başını iki yana sallarken Kjersti devam etti.

“Kapsamlı bir araştırmanın ardından Oslo cinayet masasından Dedektif Harry Hole'da karar kılmış. Merakını uyandırmak için önce ona kulağa gizemli gelecek bir lakapla, yani Kardan Adam'ın adıyla bir mektup yazmış. Çünkü kayıp vakalarıyla ilgili birçok tanık bir kardan adam gördüğünü belirtiyormuş; babasının Ulriken Dağı cinayetiyle alakalı notlarında da yine bir kardan adamın bahsi geçiyormuş. Oslo cinayet masası kadın adayların tercih sebebi olduğu bir dedektiflik ilanı verince başvurmuş ve mülakata çağrılmış. Dediğine göre daha sandalyeye oturmadan ona işi teklif etmişler.” Rødsmoen durdu; ama iki adam bir şey demeyince konuşmaya devam etti. “Katrine yeni işindeki daha birinci gününde Harry Hole'la temasa geçmiş ve soruşturmaya dahil olmuş. Hem Hole'u hem de dosyayı gayet iyi bildiği için onu manipüle etmesi ve Bergen'e, yani babasının kaybolduğu yere yönlendirmesi epey kolay olmuş. Ve Hole'un yardımıyla ilk olarak babasını bulmuş. Finnøy'de bir buzdolabının içinde.”

Kjersti gözlüğünü çıkardı.

“Böylesi bir deneyimin kişide psikolojik bir reaksiyon yarattığını söylemeye gerek bile yok. Katrine'in üç defa katili bulduğunu sanması ama üçünde de yanılması üzerindeki stresi daha da artırmış. Önce Idar Vetlesen. Sonra...” Notları görmek için başını deftere yaklaştırdı. “Filip Becker. Son olarak da Arve Stöp. Her defasında yanlış kişi. Stöp'ü suçunu itiraf etmeye zorlamış ama onun aradığı adam olmadığını anlayınca vazgeçmiş. Polis arkadaşlarının geldiğini duyunca oradan kaçmış. Görevini tamamlayana kadar durmak istememiş. O görev de failin kim olduğunu bulmakmış. Bana kalırsa tam da bu noktada psikoza girmiş. Hole'un peşinden geleceğini bilerek Finnøy'e dönmüş. Haklı da çıkmış. Onu orada görünce silahını bıraktırmış; niyeti ona soruşturmada bundan sonra yapması gerekenleri anlatmakmış.”

“Silahını mı bıraktırmış?” dedi Müller-Nilsen. “Biz hiç uğraştırmadan hemen teslim olduğunu sanıyorduk.”

“Ağızındaki yaranın, Harry Hole onu hazırlıksız yakaladığında meydana geldiğini söyledi” dedi Kjersti Rødsmoen.

“Psikozlu birinin dediğine mi inanacağız?” diye sordu Lepsvik.

“Artık psikozda değil” dedi Rødsmoen, üzerine basarak. “Onu iki gün daha müşahede altında tutmamız gerek. Ama sonra gelip almaksınız. Tabii hâlâ zanlı olduğuna inanıyor sanız.”

Son cümle havada bir müddet asılı kaldıktan sonra Espen Lepsvik masaya doğru eğildi.

“Yani Katrine Bratt'm doğruyu söylediğine mi inanıyorsunuz?”

Rödsmoen “Bu benim uzmanlık alanıma girmiyor; o yüzden yorum yapamam” dedi ve defterini kapattı.

“Peki uzman olmayan biri olarak cevap vermenizi istesem?”

Psikiyatrin dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Bence siz inandığınız şeye inanmaya devam etmelisiniz, dedektif.”

Björn Holm Adli Tıp Kurumu’ndan çıkıp kısa bir yürüyüşle komşu binadaki anatomi bölümüne varmıştı ve Harry arabasıyla Tryvann’dan geldiğinde onu garajda bekliyordu. Yanında, Harry buraya son geldiğinde sedyeyle bir cesedi götüren o yeşil üniformalı, kulağı küpeli teknisyen vardı.

“Lund-Helgesen bugün burada değilmiş” dedi Holm.

Harry “Belki o zaman sen bize etrafi gezdirirsin” dedi, teknisyene dönerek.

Yeşil giysili adam “Bunu yapmaya izniniz...” diye lafa başlayınca Harry onu yarıda kesti.

“Adın ne?”

“Kai Roböle.”

“Pekâlâ, Roböle” dedi Harry, polis kimliğini göstererek. “Ben sana izin veriyorum.”

Roböle omuz silkip kapının kilidini açtı. “İçeride birini bulduğunuz için şanslısınız. Beşten sonra burada kimse kalmaz.” “Ben sizlerin burada sık sık fazla mesai yaptığını sanıyordum ” dedi Harry.

Roböle başını iki yana salladı. “Bodrumdaki o ölümlerle beraberken çok zor, dostum. Biz burada sadece gündüzleri çalışmayı severiz.” Yüzündeki gülümsemeye rağmen mutlu görünmüyordu. “Ne görmek istiyorsunuz?”

“Son gelen cesetleri” dedi Harry.

Teknisyen kapının kilidini açtı ve onları iki kapıdan geçirerek her iki tarafta dörder tane olmak üzere toplamda sekiz tankın ve ortalarında dar bir koridorun bulunduğu fayans kaplı bir odaya getirdi. Tankların her biri metal bir kapakla kapatılmıştı.

“Hepsi burada” dedi Roböle. “Her tankta dört ceset var. Tankların içi alkolle dolu.”

“Güzel” dedi Holm, alçak bir sesle.

Teknisyen kelimeyi kasten mi yanlış anladı bilinmez ama “Yüzde kırk, sek alkol” dedi.

“O halde otuz iki tane var” dedi Harry. “Hepsi bu kadar mı?” “Yaklaşık kırk tane var ama bunlar son gelenler. Biz onları kullanmaya başlamadan önce genelde bir sene kadar burada bekliyorlar.”

“Buraya nasıl geliyorlar?”

“Cenaze salonundan arabayla. Bazen biz gidip kendimiz de alıyoruz.”

“Otoparktan mı buraya taşmıyorlar?”

“Evet.”

“Sonra ne oluyor?”

“Ne mi oluyor? Eee, onları korumak için işlemler yapıyoruz, kalçanın üst kısmını açıyoruz ve koruyucu bir madde en-jekte ediyoruz. Böylece bozulmadan kalıyorlar. Sonra her biri için metal künyeler hazırlıyoruz ve belgedeki numarayı o künyelere vuruyoruz.”

“Hangi belge?”

“Cenazeyle birlikte gelen belge. Ofis bölümünde dosyalanıyor. Bir künyeyi ayak başparmağına, birini el parmaklarından birine, birini de kulağına takıyoruz. Zamanı geldiğinde tamamen olmasa da çoğu organla birlikte yakılabilsinler diye parçalara ayrılmış olsalar da vücut bölümlerini kayıt altında tutmaya çalışıyoruz.”

“Peki cesetleri düzenli olarak belgelerle karşılaştırıp kontrol ediyor musunuz?”

“Kontrol mü?” Teknisyen başını kaşdı. “Sadece başka bir yere nakletmemiz gerekiyorsa. Ülkedeki cesetlerin çoğu buraya, Oslo’ya bağışlanıyor; o yüzden ihtiyaçları olduğunda Trom-sö, Trondheim ve Bergen’deki üniversitelere de gönderiyoruz.” “O zaman bu tanklarda burada olmaması gereken cesetler de yatıyor olabilir, öyle mi?”

“Aa, hayır. Burada yatan tüm cesetler, vücudunu kendi rızasıyla kuruma bağışlamış kişilere aittir.”

“Merak ettiğim asıl konu buydu” dedi Harry, tanklardan birinin yanında çömelerek.

“Ne gibi?”

“Beni iyi dinle, Roböle. Sana şimdi farazi bir soru soracağım. Sen de bana dikkatlice düşünüp cevap vereceksin. Anlaştık mı?”

Teknisyen telaşla başını salladı.

Harry ayağa kalktı. “Bu odalara erişimi olan birinin çok yüksek bir ihtimalle ortaya çıkmayacağı düşüncesiyle gece vakti buraya garajdan ceset getirmesi, uydurma bir numara vurup künye takması ve cesedi bu depolardan birinin içine koyması sence olası mı?”

Kai Roböle önce tereddüt etti. Kafasını biraz daha kaşdı. Bir parmağını sıra sıra dizili küpelerinde gezdirdi.

Harry ağırlığını diğer ayağına verdi. Holm’un ağzı açık kalmıştı.

“Yani” dedi Roböle. “Bunu yapmasına engel olacak bir şey yok.”

“Engel olacak bir şey yok mu diyorsun?”

Roböle başım iki yana salladı ve kısacık güldü. “Hayır, hiç yok. Kulağa tamamen olası geliyor.”

“O halde cesetleri görmek istiyorum.”

Roböle uzun boylu polise baktı. “Burada mı? Şimdi mi?” “Şu sol arkada olandan başlayabilirsin.”

“Sanırım bunun için önce birine telefon açıp izin almam gerekiyor.”

“Cinayet soruşturmamıza mâni olmak istersen sen bilirsin.” “Cinayet mi?” Roböle bir gözünü kıstı.

“Kardan Adam’ı duymuş muydun?”

Teknisyen bu defa peş peşe gözlerini kırpıştırdı. Sonra arkasını döndü, tavandaki motorlu bir makaradan sarkan zincire yürüdü, zinciri gürültülü bir sesle tanka doğru çekti, iki kancayı metal kapağa taktı ve uzaktan kumandayı eline alıp düğmeye bastı. Makara uğultuyla çalıştı ve zincir makaraya sarılmaya başladı. Tankın kapağı yavaşça kalkarken Harry ile Holm gözlerini kapaktan ayırmadılar. Kapağın alt tarafında yatay halde alt alta duran, tek bir dik levhayla birbirinden ayrılan iki metal levha vardı. Orta bölmenin iki tarafında bembeyaz, çıplak birer ceset yatıyordu. Kalçalarındaki dikdörtgen, siyah kesikler yüzünden rengi solmuş oyuncak bebeklere benziyorlardı. Cesetler kalça hizasına kadar yükselince teknisyen durdurma düğmesine bastı. Sonrasında gelen sessizlikte, derin bir şıpırtıyla damlayan alkolün fayans kaplı odadaki yankısı duyuldu.

“Eee?” dedi Roböle.

“Hayır” dedi Harry. “Sonrakine geçelim.”

Teknisyen aynı işlemi tekrarladı. Yan depodan dört yeni ceset yükseldi.

Harry başını iki yana salladı.

Üçüncü dörtlü görüldüğünde Harry geri çekildi. Dedektifin korktuğunu zanneden Roböle durumdan memnun olmuş gibi sırıttı.

“Şu ne?” diye sordu Harry, başsız kadını göstererek.

“Muhtemelen başka bir üniversiteden iadedir” dedi Roböle. “Bizimkiler genelde bütün olur.”

Harry eğilip cesede dokundu. Ceset soğuktu ve koruyucu madde yüzünden olması gerekenden çok daha sertti. Boynundaki kesikte parmağını gezdirdi. Düz ve soluk etten ibaretti.

“Dış kesikler için neşter kullanıyoruz, sonra da ince testere” diye açıkladı teknisyen.

“Hımm.” Harry cesedin üzerine eğildi, kadının sağ kolunu tutup bedeni kendisine doğru dönecek şekilde çekti.

“Ne yapıyorsunuz?” diye bağırdı Roböle.

Harry, cesedin diğer tarafında dikilen Holm’a “Sırtında bir şey görüyor musun?” diye sordu.

Holm başını aşağı yukarı salladı. “Dövmesi var. Bayrağa benziyor.”

“Ne bayrağı?”

“Bir fikrim yok. Yeşil, san, kırmızı renkli. Ortasında beş köşeli bir yıldız var.”

“Etiyopya” dedi Harry. Kolu elinden bırakınca kadın eski haline geri döndü. “Bu kadın vücudunu bağışlamadı, bir nevi kendisi buraya bağışlandı. Adı Sylvia Ottersen.”

Kai Roböle sanki yeterince yaparsa bir şey ortadan kaybolacakmış gibi gözlerini kırıp durdu.

Harry adamın omzuna elini koydu. “Cesetlerin belgelerine erişimi olan birini bul ve hepsini kontrol ettir. Hemen, şimdi. Benim gitmem gerek.”

“Neler oluyor?” diye sordu Holm. “Açıkçası hiçbir şey anlamadım.”

“Anlamaya çalış” dedi Harry. “Bildiğini düşündüğün her şeyi unut ve anlamaya çalış.”

“Peki, yaparım; ama gerçekten ne oluyor?”

“Bunun iki cevabı var” dedi Harry. “Birincisi, Kardan Adam’a yaklaşıyoruz.”

“Diğeri ne?”

“Onu henüz ben de bilmiyorum.”

5 Kasım 1980, Çarşamba Kardan Adam

Kar o gün başlamıştı. Sabah saat on birde renksiz gökyüzünde beliren iri kar taneleri Romerike’nin tarlalarını, bahçelerini ve çayırlarını bir uzay filosu gibi istila etmişti.

Mathias, Kolloveien’daki bir evin önünde annesinin Toyota Corolla’sında tek başına oturuyordu. Annesinin evin içinde ne yaptığını bilmiyordu. Güya çok uzun sürmeyeceğini söylemişti. Ama gideli epey olmuştu. Anahtarı kontağın üzerinde bırakmıştı ve radyoda Dollie isimli yeni kız grubunun “Under snö” şarkısı çalıyordu. Mathias arabanın kapısını ayağıyla itip açtı ve dışarı çıktı. Kar yüzünden evlerin üzerine tuhaf bir sessizlik çökmüştü. Yere eğilip ıslak beyaz şeyden bir avuç dolusu aldı ve ellerinde yuvarlayıp kar topu yaptı.

O gün 7A sınıfındaki sözde arkadaşları okul bahçesinde ona kar topu atarak “Memersiz Mathias” diye bağırmışlardı. Ortaokuldan da, on üç yaşında olmaktan da nefret ediyordu. Her şey ilk beden dersinde meme uçlarının olmadığı ortaya çıktığı zaman başlamıştı. Doktora göre irsi bir durum olabilirdi ve bir dizi hastalığın testinden geçirilmişti. Annesi ona ve babasına, o daha küçük bir kızken ölen babasının da meme uçları olmadığını söylemişti. Ne var ki büyükannesinin fotoğraf albümünü

karıştırırken Mathias büyükbabasının ekin biçme zamanında pantolon ve askıyla üstü çıplak bir halde poz verdiği resmi görmüştü. Ve kesinlikle meme uçları vardı.

Mathias kar topunu avuçlarında iyice sıkıştırdı. Birisine atmak istiyordu. Var gücüyle. Canı yansın istiyordu. Ama etrafta atacak kimse yoktu. O yüzden o kişiyi kendisi yapmaya karar verdi. Kar topunu garajın yanına, karın üzerine koydu. Ve yuvarlamaya başladı. Kar taneleri birbirine tutundu. Bahçeyi turladığında kar topu neredeyse karnına geliyordu ve yerde kahverengi çimenleri ortaya çıkaran bir iz bırakmıştı. Yuvarlamaya devam etti. Daha fazla itemeyince yeni bir tane yaptı. Güç bela kaldırıp ilk yaptığıın üzerine koydu. Sonra bir kafa yaptı, kardan adamın gövdesine tırmandı ve en tepeye koydu. Kardan adamı evin pencerelerinden birinin yanında dikiliyordu artık, içeriden sesler geliyordu. Elma ağacından iki dal kopardı ve kardan adamın kenarlarına sapladı. Ön kapının merdiveninden birkaç çakıltaşı çıkartıp parlattı ve kafaya bir çift göz, bir de gülümseyen ağız yaptı. Ardından kardan adamın omuzlarına oturup bacaklarını onun başının iki yanından sarkıttı ve pencereden içeri baktı. Aydınlık odada üstü çıplak bir adam gözlerini kapamış, kalçalarını dans eder gibi ileri geri hareket ettiriyordu. Önündeki yatakta ayrık duran bir çift bacak yükseliyordu. Mathias bacakların kime ait olduğunu göremese de onun Sara olduğunu biliyordu. Annesi. Bir adamla sevişiyordu.

Mathias kardan oluşan kafayı bacaklarıyla sıkınca, apış arasında soğuğu hissetti. Nefes alamıyordu; boğazı çelik bir telle sıkılıyordu sanki.

Adamın kalçaları tekrar tekrar annesine çarpıyordu. Mathias gözlerini adamın göğsüne dikerken apış arasındaki soğukluk midesine, oradan da başına yükseldi. Adam penisini annesinin içine var gücüyle sokuyordu. Porno dergilerde olduğu gibi. Az sonra spermını onun içine boşaltacaktı. Ve meme uçları yoktu.

Adam birden durdu. Gözleri artık açıktı. Mathias'a bakıyordu.

Mathias bacaklarını gevşetip kardan adamdan indi, kamburunu çıkartıp bir fare gibi sessizce oturup bekledi. Düşünceler aklında fırıl fırıl dönüyordu. Akıllı, zeki bir çocuktü; herkes onun için öyle söylerdi. Öğretmenlerinin dediğine göre tuhaf ama mükemmel çalışan bir kafası vardı. Böylece aklından tüm geçenler, uzun zamandır yaptığı bir bulmacanın parçaları gibi yerine oturdu. Fakat ortaya çıkan resim anlaşılmaz, kabul edilemezdi. Bu doğru olamazdı. Ama doğru olmalıydı.

Mathias nefesinin kesildiğini duydu.

Doğruydü. Artık biliyordu. Her şey yerli yerindeydi şimdi. Annesinin babasına karşı soğukluğu. Onun duymadığını sandıkları konuşmalar. Babasının sadece kendisi için değil, Mathias'm hatırına evden gitmemesi için annesine çaresizce savurduğu tehditler ve bahaneler. *Tanrım, düşünmen gereken bir çocuğumuz var* ve benzeri cümleler. Ve annesinin acı kahkahaları. Büyükbabasının fotoğrafı ve annesinin yalanları. Sınıfından Stian adında bir çocuk Memesiz Mathias'a annesinin düzlüklerde yaşayan bir sevgilisi olduğunu, bunu ona teyzesinin anlattığını söylediğinde inanmamıştı elbette. Stian da diğerleri gibi aptalın tekiydi ve hiçbir şeyden anladığı da yoktu. Stian iki gün sonra kedisini okulun bayrak direğinde asılmış halde bulduğunda bile ne olduğunu anlamaktan âcizdi.

Babası durumu bilmiyordu. Mathias, babasının onu kendi oğlu sandığını tüm kalbiyle hissedebiliyordu. Ve gerçeği asla öğrenmemeliydi. Asla. Yoksa mahvolur, kendini öldürürdü.

Mathias onun ölmesindense kendisinin ölmesini tercih ederdi. Evet, istediği şey tam da buydu. Ölmek istiyordu. Annesinden, okuldan, Stian'dan, her şeyden kurtulmak... Ayağa kalktı, kardan adamı tekmeledi ve arabaya koştu.

Yanında annesini de götürecekti. O da onunla birlikte ölecekti.

Annesi nihayet evden çıkıp arabaya geldiğinde neredeyse kırk dakika geçmişti.

“Kötü bir şey mi oldu?” diye sordu.

“Evet” dedi Mathias, onu aynadan görebilmek için arka koltukta yana kaydı. “Onu gördüm.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi annesi, anahtarı kontağa sokup çevirerek.

“Kardan adam...”

“Peki neye benziyordu bu kardan adam?” Motor gürültüyle çalıştı; kadın ayağını debriyajdan öyle sert çekti ki Mathias ellerinde sımsıkı tuttuğu krikoyu neredeyse düşürecekti.

“Baban bizi bekliyor” dedi annesi. “Biraz acele etmemiz lazım.”

Radyoyu açtı. Bir spiker Amerika'daki seçimler ve Ronald Reagan'la ilgili haberi monoton bir sesle tekrarlıyordu. Yine de sesini açtı. Bir tepenin sırtını geçip anayola, oradan da nehre indiler. Önlerindeki arazide karın içinden çıkan sert, sarı otlar görünüyordu.

“Öleceğiz” dedi Mathias.

“Ne dedin?”

“Öleceğiz.”

Kadın radyonun sesini kıstı. Mathias gücünü topladı. Koltukların arasından öne doğru eğildi ve kolunu kaldırdı.

“Öleceğiz” diye fısıldadı.

Ve vurdu.

Kriko kadının başının arkasına bir çatırtyla indi. Annesi tepki bile veremedi koltuğunda taş kesildi; Mathias bir daha vurdu. Ve bir daha. Kadının ayağı debriyajdan kayınca araba savruldu ama o hâlâ hiçbir şey söylemiyordu. *Belki de beyninin konuşan kısmı gitmiştir*, diye düşündü Mathias.

Dördüncü darbede kafasının içine göçüp yumuşadığını hissetti. Araba öne atılıp hızlandı; artık annesinin bilincinin yerinde olmadığını biliyordu. Toyota Corolla anayolun karşısına geçerek diğer taraftaki araziye girdi. Kar arabayı yavaş-latsa da durduramadı. Biraz sonra araba hızla suya daldı ve geniş, karanlık derenin içinde yüzdü. Bir an için yana devrilip hareketsizce durduktan sonra akıntıya kapıldı ve bir tur döndü. Kapılarından, kaportasından, tutamaklarından, camlarının kenarlarından içeri su girmeye başladı ve araba akıntıda yavaşça süzüldü. Mathias pencereden dışarı baktı, yoldan

geçen bir arabaya el salladı ama belli ki onları görmemişlerdi. Toyota'nın içindeki su giderek yükseliyordu. Sonra birden annesinin bir şey mırıldandığını duydu. Onu dikkatle izledi, başının arkasındaki kana bulanmış saçlarının altında derin yarıkları gördü. Annesi emniyet kemerinin altında kıpırdandı. Su artık daha hızlı yükseliyordu; Mathias'm dizlerine kadar gelmişti. Mathias paniklediğini hissetti. Ölmek istemiyordu. Hemen, bu şekilde olmamalıydı. Krikoyu yanındaki pencereye vurdu. Cam tuzla buz oldu ve içeri sular boşaldı. Koltukta sıçrayıp doğruldu ve pencerenin üst kısmındaki boşlukla içeri oluk oluk akan su arasında kendisine daracık bir açıklık bulup girdi. Botlarından biri camın kasasına takıldı; ayağını kıvırdı ve botun ayağından çıkıp suya kapıldığını hissetti. Artık kurtulmuştu. Kıyıya yüzmeye başladı. Anayolda bir arabanın durduğunu ve iki kişinin inip karların içinde nehre doğru koşmaya çalıştığını gördü.

Mathias yüzmeye iyiydi. Pek çok şeyde iyiydi. O halde niye onu kimse sevmiyordu? Nehrin kıyısına yaklaşıncaya bir adam suya girdi ve onu karaya doğru çektii. Mathias bir ceset gibi karlara yığıldı. Ayakta duramadığı için değil, içinden bir ses bunun o anda yapılacak en akıllıca şey olduğunu söylediği için yığıldı. Gözlerini kapadı ve birisinin kulağına telaşlı bir sesle arabada başka kimsenin olup olmadığını sorduğunu duydu. Evet derse onu da kurtarabilirlerdi. Mathias yavaşça başını sağa sola salladı. "Emin misin?" diye sordu aynı ses.

Polis daha sonrasında kazayı kaygan yol koşullarına, boğulan kadının kafasındaki çatlakları ise arabanın yoldan çıkıp suya çarpmasının etkisiyle oluşan darbeye yordu. Aslında arabadaki hasar yok denecek kadar azdı ama sonuç olarak akla en yakın açıklama buydu. Tıpkı olay yerine ilk gelen insanlar defalarca arabada başka birinin olup olmadığını sorduğunda çocuğun verdiği cevabın yaşadığı şoka bağlanması gibi: "Hayır, sadece ben varım. Yalnızım."

"Hayır, sadece ben varım" diye tekrarlardı Mathias, tam altı sene sonra. "Yalnızım."

Önünde dikilen çocuk "Teşekkürler" dedi ve tepsisini Mathias'ın tek başına oturduğu kantin masasına koydu. Dışarıda yağmur Bergen'deki tıp öğrencilerine adeta karşılama marşı çalıyordu. O sene ilkbahara kadar sürecek ritmik bir marş....

"Sen de mi tıp bölümüne yeni başladın?" diye sordu çocuk. Mathias, çocuğun tabağındaki kalın şinitzel parçasını bıçağıyla kesişini izledi.

Başını aşağı yukarı salladı.

"Doğulu aksanın var" dedi çocuk. "Oslo'yu kazanamadın mı?"

"Oslo'ya gitmek istemedim" dedi Mathias.

"Neden?"

"Orada kimseyi tanımıyorum."

"Burada kimi tanıyorsun?"

"Hiç kimseyi."

“Ben de. Adın ne?”

“Mathias. Lund-Helgesen. Seninki?”

“Idar Vetlesen. Ulriken Dağı’na çıktın mı hiç?”

“Hayır.”

Oysa Ulriken’e çıkmıştı. Fløyen’e ve Sandviksfjellet’e de. Şehrin daracık ara sokaklarında yürüyerek Fisketorget’e, Torgalmeningen’e, meydana gitmiş, Akvaryum’da penguenleri ve deniz aslanlarını izlemiş, Wesselstuen’de bira içmiş, Garage’da abartılmış yeni bir müzik grubunu canlı dinlemiş ve Brann Stadyumu’nda SK Brann’ın kaybettiği bir futbol maçını izlemişti. Mathias bir insanın öğrenci arkadaşlarıyla yapması gereken her şeyi o zamana kadar yapmıştı. Tek başına.

Idar’la dağa tekrar çıktı ve ilk kez çıkıyormuş gibi davrandı.

Kısa zamanda çocuğun tam bir sosyallik budalası olduğunu anlamıştı. Mathias bir anda kendini hareketli bir sosyal çevrenin içinde bulmuştu.

“Neden tıp okumayı seçtin?” diye sordu Idar, tipik Bergen-li ismine sahip bir öğrencinin apartman dairesinde balo öncesinde toplandıklarında. O akşam tıp öğrencilerinin sonbahar balosu vardı ve Idar siyah elbise giymiş, saçlarını toplamış ve onların ağızlarından çıkacak kelimeleri duymak için merakla öne eğilmiş iki güzel Bergenli kız çağırılmıştı.

“Dünyayı daha güzel bir yer haline getirmek için” dedi Mathias, ısınmış Hansa marka birasını kafasına dikerken. “Ya sen?”

“Tabii ki para kazanmak için” dedi Idar, kızlara göz kırparak.

Bir tanesi kalkıp Mathias’ın yanına oturdu.

“Kan bağışçısı rozetin var” dedi. “Kan grubun ne?”

“B negatif. Eee, senin işin ne?”

“Bunları sonra konuşuruz. B negatif, ha? Çok nadir bir kan grubu, değil mi?”

“Öyle. Sen nereden biliyorsun?”

“Hemşirelik okuyorum.”

“Tabii ya” dedi Mathias. “Kaçınıcı senen?”

“Üç.”

“Uzmanlığını ne olarak seçmeyi düşü..?”

“Boşver şimdi bunları” dedi kız. Sıcak ve minik elini Mathias’ın kasığına koydu.

Kız aynı cümleyi beş saat sonra yatakta Mathias’ın altında çıplak halde yatarken de tekrarladı.

“Daha önce hiç yapmamıştım” dedi Mathias.

Kız gülümseyip yanağını okşadı. “Fena biri değilim yani?” “Ne?” diye kekeledi. “Yoo, hayır.”

Kız güldü. “Sen çok tatlısın ya. Hem yakışıklı hem de kibarsın. Burana ne oldu bu arada?”

Mathias’ın göğsünü mıncıkladı.

Mathias tepesine karanlık bir şeyin çöktüğünü hissetti o an. Pis, siyah ama muhteşem bir şey.

“Doğuştan” dedi.

“Hasta mısın?”

“Raynaud fenomeni ve skleroderma yüzünden.”

“Ne?”

“Vücuttaki bağ dokularının kalınlaşmasına yol açan kalıtsal bir hastalık.”

“Tehlikeli bir şey mi?” Kız parmaklarını dikkatlice Mathias’ın göğsünde gezdirdi.

Mathias gülümsedi ve sertleşmeye başladığını hissetti. “Raynaud fenomeni el ve ayak parmaklarının üşüyüp beyazlaşması demek sadece. Asıl kötü olan skleroderma...”

“Öyle mi?”

“Kalınlaşan bağ dokusu cildi geriyor. Tüm tenin düzleşiyor ve kırışıklıkların yok oluyor.”

“Bu iyi bir şey değil mi?”

Kızın elini aşağılara indirdiğini gördü. “Sıkılaştıran deri yüz ifadelerini gizlemeye başlıyor; sadece birkaç ifaden kalıyor. Yüzünün sertleşip bir maskeye dönüştüğünü düşün.”

Sıcak ve minik el, penisine yaklaşıyordu giderek. “Zamanla önce ellerin, sonra kolların bükülüyor ve onları düz tutamaz hale geliyorsun. Sonunda kendi tenin tarafından tutsak edilmiş gibi hiç kıpırdayamadan öylece olduğun yerde kalıyorsun.”

Kız nefes nefese kulağına fısıldadı: “Korkunç bir ölüme

benziyor.”

“Yapılacak en iyi şeyin acı seni delirtmeden Önce intihar etmek olduğu söyleniyor. Yatağın ucuna yatar mısın? Bu sefer ayakta yapmak istiyorum.”

“O yüzden tıp okumak istedin, değil mi?” diye sordu kız. “Daha fazlasını öğrenmek için. Bu hastalıkla yaşamamanın bir yolunu bulmak için.”

Mathias “Tek istediğim” dedi, sertleşen penisiyle ayağa kalkıp yatağın ucunda dikildi, “ne zaman ölmem gerektiğini öğrenmek.”

Çiçeği burnunda doktor Mathias Lund-Helgesen, Bergen’de-ki Haukeland Hastanesi’nin nöroloji bölümünde popüler bir adamdı. Hem iş arkadaşları hem de hastaları onu işinin ehli, anlayışlı bir doktor, bir o kadar da iyi bir dinleyici olarak tarif ediyordu. Bilhassa son özelliği, çoğu kalıtsal ve tedavisi imkânsız rahatsızlıklara sahip olan ve biraz olsun avunmak için kapısını çalan hastalarda çok işine yarıyordu. Sklerodermanın korkunç bir hal aldığı nadir vakalar, daima bağıışıklık bilimi konusunda ihtisas yapmaya başlamış bu genç ve cana yakın doktora yönlendiriliyordu. Laila Aasen, kocası ve kızıyla beraber ona geldiğinde sonbaharın başıydı. Küçük kızın eklemeleri sertleşiyordu ve ağrısı vardı. Mathias’ın kızı görünce ilk aklından geçen, Bekhterev hastalığı oldu. Hem Laila Aasen hem de eşi ailelerinde romatizmal hastalık olduğunu doğrulayınca Mathias üçünden de kan örneği aldı.

Test sonuçları geldiğinde Mathias masasında kâğıdı tam üç defa okudu. Ve o pis, siyah ama muhteşem his bir kez daha yüzünü gösterdi. Test sonuçları negatifti. Yani ağrıların nedeni Bekhterev hastalığı olmadığı gibi, Bay Aasen de kızın gerçek babası değildi. Mathias adamın bundan haberinin olmadığından emindi. Ama kadın farkındaydı; Laila Aasen biliyordu. Üçünden de kan örneği istediğinde yüzündeki seğirmeyi görmüştü. Kadın hâlâ diğer adamla kırııştırıyor muydu aeu-ba? Adam nasıl biriydi? Önünde geniş çimenliği olan müstakil bir evde mi yaşıyordu? Herkesten gizlediği kusurları nelerdi? Ve o küçük kız. yalan söyleyen bir kaltak tarafından hayatı boyunca kandırıldığını nasıl ve ne zaman anlayacaktı?

Mathias başını eğdi ve su bardağını devirdiğini fark etti. Apış arasında geniş, ıslak bir lekenin yayıldığını gördü. Midesine ve başına doğru tırmanan soğuğu hissetti.

Laila Aasen’e telefon açıp ona sonuçları söyledi. Sadece tıbbi olanları. Kadın rahatlamış bir sesle teşekkür edip telefonu kapattı. Mathias uzun bir süre öylece telefona baktı. Kadından ölesiye nefret ediyordu. O gece, çalıştıktan sonra yatmaya gittiği bekâr evindeki dar döşekte ne yaptıysa uyuyamadı. Bir şeyler okumaya çalıştı ama harfler gözlerinin önünde dans ediyordu. Genellikle onu yorgun düşürüp uyuttuğu için mastürbasyon yapmayı denedi ama odaklanamadı. Bir kez daha bembeyaz kesilen ayak başparmağına iğne batırıp hissedebiliyor mu diye baktı. En sonunda da yorganın altına kıvrıldı ve gecenin grisini şafakla aydınlanana dek ağladı.

Mathias daha genel nörolojik vakalara da bakıyordu ve onlardan biri de Bergen Emniyet Müdürlüğü’nde çalışan bir polis memuruydu. Orta yaşlı polis muayenenin ardından ayağa kalkıp üstünü giyindi. Ter kokusu ve içkili nefesi insanı mahvediyordu.

Mathias’a “Eee?” diye homurdandı polis, sanki emri altında bir adamla konuşmuş gibi.

“Erken evre nöropati” diye cevapladı Mathias. “Ayaklarımızın altındaki sinirler hasar görmüş. His azalması oluşmuş.” “Sence o yüzden mi lanet bir alkolik gibi yürümeye başladım yani?”

“Gerçekten alkolik olabilir misin, Rafto?”

Polis memuru gömleğini iliklemeği bıraktı ve boynundan yukarısı termometrede yükselen cıva gibi giderek kızardı.

“Sen ne saçmalıyorsun, kendini beğenmiş ufaklık?”

“Yüksek alkol tüketimi genellikle polinöropatiye sebep olur. İçmeye devam edersen kalıcı beyin hasarı riskini artırmış olursun. Korsakov diye birini duydun mu hiç, Rafto? Duymadın, değil mi? Umarım duymazsın da; çünkü adını çok tatsız bir sendroma vermiştir. Aynada kendine *Ben alkolik miyim* diye sorduğunda ne cevap verdiğini bilmiyorum; ama sana bir tavsiye, bir daha bu sorunun yanına şunu da ekle: Şimdi ölmeyi mi yoksa biraz daha yaşamayı mı istiyorum?” Gert Rafto doktor önlüklü delikanlıyı süzdü. Sonra kısık sesle bir küfür sallayıp kapıyı çarparak odadan çıktı.

Rafto dört hafta sonra aradı. Mathias’tan evine gelip onu görmesini söyledi.

‘Yarın kendin gelirsin’ dedi Mathias.

“Olmaz. Çok acil.”

“O zaman acil servise git.”

“Beni dinle, Lund-Helgesen. Üç gündür yataktan çıkmadım, kolumu kaldıramıyorum. Sen bana doğrudan alkolik olup olmadığını soran tek kişisin. Evet, alkoliğim. Ve ölmek istemiyorum. Henüz değil.”

Gert Rafto’nun apartman dairesine çöp, boş bira şişeleri ve kendi vücut kokusu sinmişti. Evde yiyecek hiçbir şey olmadığı için yemek artığı da yoktu.

Mathias elindeki şırıngayı ışığa tutarken “Bl vitamini takviyesi” dedi. “Seni ayağa kaldıracak.”

Gert Rafto “Sağ ol” dedi. Beş dakika sonra uyuyakaldı. Mathias evin içinde gezindi. Masanın üzerinde Rafto’nun omuzlarında siyah saçlı bir kızla çektiği bir fotoğraf duruyordu. Duvarda cinayet mahallerine ait olduğunu tahmin ettiği fotoğraflar asılıydı. Sayıları çok fazlaydı. Mathias fotoğraflara baktı. İkisini eline alıp inceledi. Ne kadar dağınık ve özensiz katillerdi. Beceriksizlikleri hem keskin hem de kör aletlerle yapılmış kesiklerin olduğu cesetlerde daha da belli oluyordu. Çekmeceleri açtı ve başka fotoğraflar aradı. Fakat raporlar, notlar ve yüzük, kadın saati, kolye gibi birkaç değerli eşya buldu. Bir de gazete kupürleri. Okumaya başladı. Hepsinde Gert Rafto’nun adı, çoğunda da katillerin aptallığını ve onları nasıl yakaladığını anlattığı basın toplantılarından alınmış sözler vardı. Hepsini teker teker yakaladığı belliydi.

Gert Rafto altı saat sonra uyandığında Mathias hâlâ oradaydı. Kucağında iki cinayet raporuyla yatağın yanında oturuyordu.

“Söylesene” dedi Mathias. “Yakalanmak istemeseydin nasıl cinayet işlerdin?”

“Önce benim gibi bir adamın mantığından uzak dururdum” dedi Rafto, etrafında içecek bir şey

bakınarak. “Dedektif iyiye kurtulmanın hiçbir yolu yoktur.”

“Peki bunu iyi bir dedektifin mantığında yapmak istiyorsan?”

“O zaman cinayetten önce o dedektifle aramı iyi tutardım” dedi Gert Rafto. “Cinayetten sonra da onu öldürürdüm.”

“Tuhaf” dedi Mathias. “Ben de aynısını düşündüm.”

Sonraki haftalarda Mathias, Gert Rafto’yu birkaç kez evinde ziyaret etti. Dedektif kısa sürede toparlanmıştı ve ikisi hastalıklardan, hayat tarzlarından, ölümden ve Gert Rafto’nun bu dünyada sevdiği iki şeyden konuşur olmuşlardı: Sevgisine akıl almaz bir aşkla karşılık veren biricik kızı Katrine ve huzur bulunduğu tek yer olan Finnøy’deki küçük yazlık kulübe. Yine de en çok konuştukları şey Gert Rafto’nun çözdüğü cinayet vakalarıydı. Yani zaferleri. Mathias onu cesaretlendiriyor, alkole karşı verdiği savaşı kazanabileceğini, içki şişesinden uzak durduğu müddetçe daha nice zaferlere imza atacağını söylüyordu.

Bergen’de sonbahar biterken günler kısalıyor, yağmurlar çoğalıyordu. Mathias’m planı artık hazırды.

Bir sabah Laila Aasen’i evinden aradı.

Kendisini tanıttı ve kadın pürdikkat onu dinlerken arama nedenini açıkladı. Kızın kan örneğinden yeni bulgular elde etmiş, Bastian Aasen’in çocuğun biyolojik babası olmadığını anlamıştı. Kızın gerçek babasından da kan örneği alması gerekiyordu. Aksi halde kızı ve Bastian, aralarında kan bağı olmadığını öğrenecekti. Kadın buna onay verir miydi?

Mathias söylediklerinin anlaşılması için biraz bekledi. Ardından kadına şayet endişeleniyorsa konunun aralarında sır olarak kalacağını, sadece yardım etmek istediğini ve konuyu “kayıt dışı” halledeceklerini söyledi.

“Kayıt dışı mı?” diye tekrarladı kadın, şok geçiren insanlara has bir hissizlikte.

“Aslında bir hekim olarak hastama, yani kızınıza karşı dürüst olmam ve ahlaki kuralları gözetmem gerek. Ama send-romlar üzerine bir araştırma yaptığım için kızınızın rahatsızlığını takip etmeyi bilhassa istiyorum. Anlayış gösterir ve benimle bugün buluşabilirsiniz...”

“Evet” diye fısıldadı, hattın diğer ucunda titreyen ses. “Evet, lütfen.”

“Güzel. O halde Ulriken’e çıkan son teleferiğe binin. Orada kimse bulduğumuzu görmez, sonra da birlikte yürüyerek aşağı ineriz. Kendimi nasıl bir tehlikeye attığımın umarım farkındasmızdır. Bu görüşmeyi sakın kimseye söylemeyin.”

“Tabii ki söylemem! Bana güvenin.”

Kadın telefonu kapattığında Mathias ahizeyi hâlâ kulağında tutuyordu. Biraz sonra dudakları gri plastiğe bir soru fısıldadı: “Sana kim neden güvensin ki, küçük kaltak?”

Laila Aasen, onunla buluşmaya gittiğini bir arkadaşına söylediğini ancak karda gırtlığına dayanmış bir neşterle yatarken itiraf etti. Çünkü o akşam aslında o arkadaşıyla buluşacaktı. Ama Mathias'ın sadece adını söylemiş, buluşma

sebeplerinden hiç bahsetmemişti.

“Yine de neden söyledin?” diye sordu Mathias.

“Onu gıcık etmek için” diye inledi Laila. “Çok meraklıdır.” Mathias neşterin incecik çelik ağzını biraz daha bastırınca Laila arkadaşının adını ve adresini hıçkırıklar içerisinde verdi. Hayattaki son sözleri de bunlar oldu.

Mathias iki gün sonra Laila Aasen'in öldürülmesi ve Onny Hetland'la Gert Rafto'nun kaybolması hakkındaki haberleri gazeteden okurken karışık duygular hissetti. Her şeyden önce Laila Aasen'i öldürmekten hiç mutlu olmamıştı. İşler planladığı gibi gitmemiş, kontrolünü kaybedip öfke ve panik krizine girmişti. O nedenle etrafi çok fazla dağıtmıştı; ortada temizlenmesi gereken o kadar şey bırakmıştı ki manzara ona Rafto'nun evindeki fotoğrafları hatırlamıştı. Üstüne üstlük intikamın ve adaletin tadını da yeterince alamamıştı.

Onny Hetland cinayeti öncekinden daha da beter gitmişti, hatta bir faciayla başlamıştı. İki kez kapı ziline basacakken cesaretini yitirmiş ve kaçmıştı. Üçüncüsünde ise çok geç kaldığını fark etmişti. Birisi eve daha önce gelmişti çünkü: Gert Rafto. Rafto evden ayrıldıktan sonra Mathias zile basıp kendisini Rafto'nun yardımcısı olarak tanıtmış ve içeri davet edilmişti. Ancak Onny, dedektife anlattıklarını ona anlatmayacağını, bu olayın ikisi arasında bir sır olarak kalacağına söz verdiğini söylemişti. Eli neşterle kesilene kadar da direnmişti.

Mathias, kadının dediklerinden Gert Rafto'nun cinayeti kendi başına çözmeye karar verdiği sonucunu çıkarmıştı. Belli ki itibarım geri kazanmaya çalışıyordu. Tam bir aptaldı!

Neyse ki Onny Hetland'ı ortadan kaldırırken pek bir sıkıntı yaşamamıştı. Çok az gürültü ve çok az kan çıkmıştı. Cesedini küvette parçalama işini de çabuk ve etkili şekilde halletmişti. Tüm parçaları naylona sararak bu amaç için yanında getirdiği geniş sırt çantasına ve bavula koymuştu. Evine girip çıktığı sıralarda Rafto, Mathias'a polislerin cinayet vakalarında ilk baktıkları şeyin civarda görülen arabalar ve kayıt altına alınmış taksi yolculukları olduğunu söylemişti. O yüzden evine dönmek için tüm yolu yürümüşü.

Gert Rafto'nun mükemmel cinayet tarifine göre yapması gereken tek bir şey kalmıştı şimdi: dedektifi öldürmek.

Garip ama işlediği üç cinayet içinde en iyisi bu olmuştu. Garipti çünkü Mathias, Rafto'ya ne Laila Aasen'e duyduğu nefrete benzer bir his, ne de başka herhangi bir duygu besliyordu. Dedektifi öldürerek o hayalini kurduğu estetiğe ve bir cinayetin nasıl işlenmesi gerektiğiyle ilgili kafasındaki düşünceye ilk kez yaklaşmıştı. Bu eylem ona umduğunun çok üzerinde bir korku ve heyecan yaşatmıştı. Rafto'nun boş adada yankılanan çığlıkları hâlâ kulağındaydı. İşin en ilginç kısmı da dönüş yolunda ayak parmaklarının artık eskisi gibi beyaz ve uyuşuk olmadığını keşfetmesiydi. Vücudu kısa bir an için bile olsa donmayı bırakmış, adeta çözülmüştü.

Dört sene sonunda Mathias dört kadını daha öldürmüştü ve işlediği her cinayetin aslında annesini tekrar tekrar öldürmek için bir teşebbüs olduğunu görebiliyordu. Artık delirdiği kanaatine varmıştı.

Daha doğrusu, ciddi bir kişilik bozukluğundan mustarıpti. Okuduğu tüm kaynaklar kesinlikle buna işaret ediyordu. Cinayetlerin yılın ilk yağan karıyla birlikte bir ritüel halinde işlenmesi, her seferinde bir kardan adam yapmaya başlaması. En çok da, giderek daha sadist biri haline gelmesi...

Yine de bunu anlamış olması bile devam etmesini engelleyemedi. Çünkü zamanı azdı; Raynaud fenomeni artan bir sıklıkta kendini göstermeye başlamıştı ve sklerodermanm ilk belirtilerini görebiliyordu. Yüzü geriliyordu ve bu gidişle ileri evrelerdeki vakalarda görülen o çirkin, sivri burna, dahası bir sazanınki gibi büzölmüş o ağza sahip olacaktı.

Bağışıklık ve beyindeki su kanallarıyla ilgili çalışmalarına devam etmek için Oslo'ya taşınmıştı. Gaustad'daki anatomi bölümü, bu konularda ölkedeki tek merkez konumundaydı çünkü. Bir yandan araştırmasını yürütürken, bir yandan da Idar'ın çalıştığı ve kendisini tavsiye ederek işe aldirdığı Marienlyst Kliniği'nde çalışmaya başlamıştı. Gözüne doğru düzgün uyku girmediği için geceleri de hastanenin acil servisinde nöbetçi oluyordu.

Kurbanları bulmak zor değildi. Her şeyden önce, çoğu durumda babalık durumunu ortaya çıkartan, hastalardan alınan kan örnekleri vardı. Adli Tıp Kurumu'nun babalık testi biriminde yapılan DNA testlerinin sonuçları da işe yarıyordu. Pratisyen hekim olarak bile kapasitesi epey kısıtlı olan Idar, kalıtsal hastalıklar ve sendromlarla ilgili tüm vakalarda ondan tavsiye alıyordu. Ve hastalar küçükse Mathias'ın verdiği tavsiye asla değışmiyordu.

“İlk muayeneye hem anneyi hem babayı çağır, bakteri florasını kontrol etme bahanesiyle hepsinden tükürük örneği al ve örnekleri babalık testi birimine gönder. Böylece başlangıç noktamızın doğruluğundan emin oluruz.”

Idar salağı dediklerini harfiyen yapıyordu. Bu sayede çok kısa bir zamanda Mathias, deyim yerindeyse yanlış bir bayrağın altında seyreden çocukların annelerine ait küçük bir dosya oluşturdu. En güzeli de, tükürük örnekleri Idar'm adıyla gönderildiğinden bu kadınlarla arasında en ufak bir bağlantının olmamasıydı.

Onları tuzağa düşürme yöntemi, Laila Aasen'de başarıya ulaşan taktiğın aynısıydı. Bir telefon görüşmesi ve kimsenin olmadığı bir yerde gizlice buluşma teklifi. Aradıkları içinde sadece bir kadın telefonda onu tersleyerek kocasına her şeyi anlatmayı seçmişti. Bu da yuvasının dağılmasına ve bir şekilde layığı bulmasına neden olmuştu.

Mathias uzun bir süre cesetleri en etkili şekilde nasıl yok edeceğine kafa yordu. Onny Hetland için kullandığı yöntemin uzun vadede uygulanabilir olmadığı çok açıktı. Kadını bekâr evindeki küvette hidroklorik asitin içinde bekletmişti. Riskli ve zahmetli bir süreç olması bir yana, sağlığına zararlıydı ve neredeyse üç hafta sürmüştü. Bu nedenle kendisine yeni bir çözüm bulunca epey mutlu oldu. Anatomi bölümündeki ceset saklama tanklarıydı bu çözüm; muhteşem olduğu kadar basitti de. Tıpkı o elektrikli ilmek gibi.

Aletten ilk kez bir anatomi dergisini okurken haberdar olmuştu. Fransız bir anatomi uzmanı dergide

baytarların kullandığı bu cihazın vücudu çürümeye başlamış cesetlerde kullanılmasını tavsiye ediyordu; çünkü ilmek yumuşamış ve çürümüş dokuyu, aynı kemiği olduğu gibi, etkili ve düzgün şekilde kesebiliyordu ve bakteri taşıma tehlikesi bulunmadığı için birden çok cesette kullanılabilirdi. Yazıyı okurken Mathias'ın aklına kurbanları kesip parçalayabilen bir aletin taşıma işini ne kadar kolaylaştıracağı geldi. Bunun üzerine ilmeğin imalatçısına ulaştı, Rouen'e uçtu ve sisli bir sabah vakti Kuzey Fransa'daki kireç badanalı bir ahırın içinde yarım yamalak İngilizce konuşan bir adamdan aletin nasıl kullanılacağını öğrendi. Tutan kişinin elinin yanmaması için ilmeğin muz biçiminde ve boyutunda metal kaplı düz bir sapı vardı. Tel kısmı olta misinası kadar inceydi ve muz biçimindeki sapın içine giriyordu. Sapın üzerinde teli germek ve gevşetmek için bir düğme bulunuyordu. Pille çalışan ısıtıcıyı devreye sokan ve boğma ipini andıran teli saniyeler içinde alev alev parlatan bir açma kapama düğmesi de vardı. Mathias çok sevinmişti; bu alet cesetleri parçalamak için biçilmiş kaftandı. Fiyatını duyunca gülmek için kendini zor tuttu. İlmek, piller de dahil, Mathias'a uçak biletinden ucuza mal olmuştu.

İsveç'te yapılan ve çocukların ortalama yüzde on beşi ila

yirmisinin baba olarak bildiklerinden farklı bir biyolojik babaları olduğu sonucunu ortaya koyan araştırma, Mathias'ın kendi deneyimlerine ayna tutuyordu sanki. Yalnız değildi. Annesi kusurlu genleri olan bir adamla kırıştırdı diye acımasız ve erken bir ölümle hayatı son bulacak olan tek kişi kendisi de değildi. Ne var ki temizlik işinde ve hastalıkla kıran kırana savaşmakta tek başınaydı. Birilerinin ona teşekkür edeceğinden, onunla gurur duyacağından şüpheliydi. Yine de bir şeyden hiç şüphesi yoktu: Onu ölümünden uzun yıllar sonra bile herkes hatırlayacaktı. Çünkü sonunda insanlığa adını nasıl duyuracağını, başarıyı, kılıcını vuracağı o son yeri bulmuştu.

Her şey şans eseri başladı.

Onu ilk olarak televizyonda gördü. Yani polisi. Harry Hole'u. Avustralya'da bir seri katili yakaladığı için kendisiyle röportaj yapılıyordu. Mathias'ın aklına ister istemez Gert Rafto'nun tavsiyesi geldi: "Önce benim gibi bir adamın mantığından uzak dururdum." Bir avcının canını almanın mutluluğunu hatırladı sonra. Üstünlük duygusunu. Güçlü olma hissini. Gert Rafto'dan sonra işlediği hiçbir cinayet bir polisi öldürmenin heyecanı ile kıyaslanamazdı bile. Halk kahramanı gibi gösterilen bu Hole denen adamda da Rafto'da olan şeyden var gibiydi: ihtiyatsızlık ve öfke.

Hole'u televizyonda gördükten bir gün sonra Marienlyst Kliniği'nin kantininde jinekologlardan biri, televizyonda çizdiği güçlü dedektif görüntüsüne rağmen adamın aslında bir alkolik ve kaçık olduğundan bahsetmese belki de Harry Hole'u unutacaktı: Ama öyle olmadı. Çocuk doktoru olan Gabriella, Hole'un kız arkadaşının oğlunun bir zamanlar hastası olduğunu ekledi sonra. Adı Oleg'di. İyi bir çocuktur.

"O zaman çocuk da büyüyünce alkolik olacak" dedi jinekolog. "Şu baş belası genler işte."

"Babası Hole değil ki" diye karşılık verdi Gabriella. "Ama

işin ilginç kısmı, kimliğinde babası olarak geçen kişi Moskova'da bir profesör mü ne. Ve o adam da alkolik."

“Hey, bu dediğini duymamış olayım” diye bağırdı Idar Vetlesen, atılan kahkahaların üzerine. “Hasta gizliliğini unutmayalım millet!”

Öğle molası geldi geçti ama Mathias, Gabriella’nın söylediklerini unutmadı. Daha doğrusu, çocuğun babasını ifade ediş şeklini: *kimliğinde babası olarak geçen kişi*.

Moladan sonra Mathias çocuk doktorunun peşinden gitti, odasına girdi ve kapıyı kapattı.

“Sana bir şey sorabilir miyim, Gabriella?”

“Ah, selam” dedi kadın, beklenti yüzünden yanaklarına bir kızarıklık yayılırken. Mathias, kadının ondan hoşlandığını biliyordu. Onu yakışıklı, arkadaş canlısı, eğlenceli biri ve iyi bir dinleyici olarak gördüğünü de. Hatta bir iki sefer dolaylı yoldan dışarıda buluşmayı teklif etmiş ama Mathias reddetmişti.

“Bildiğin gibi araştırmam için klinikteki kan örneklerinden bazılarım kullanmaya iznim var” dedi. “Aslına bakarsan ben de yemekte bahsettiğin çocuğun örneğiyle ilgili ilginç bir şey bulmuştum. Hole’un kız arkadaşının oğlu yani.”

“Bildiğim kadarıyla ilişkileri artık bitmiş.”

“Sahi mi? Dediğim gibi, kan örneğinde bir şey çıktı. Ben de, şey... ailesinde bir rahatsızlık var mı diye merak ediyordum.” Mathias, kadının yüzündeki bariz düş kırıklığını görebildiğini düşündü. O ise kadından duydukları karşısında hayal kırıklığına uğramaktan fazlasıyla uzaktı.

“Teşekkürler” diyerek ayağa kalktı ve odadan çıktı. Kalbinin hayat dolu bir arzuyla attığını, ayaklarının en ufak bir güç harcamadan kendisini taşıdığını, keyifle elektrikli ilmek gibi parladığını hissedebiliyordu. Bu bir başlangıçtı çünkü. Sonun başlangıcı.

* * *

Holmenkollen Sakinleri Derneği, kavurucu bir ağustos gününde yaz partisi veriyordu. Dernek çardağının önündeki çimenlerde büyükler kamp sandalyelerini kurmuş, şemsiyelerin altında beyaz şaraplarını yudumlarırken çocuklar da masaların arasında koşturup beton sahada futbol oynuyordu. Yüzünü gizleyen kocaman güneş gözlüklerine rağmen Mathias onu çalıştığı şirketin internet sitesinden indirdiği fotoğraftan hemen tanıdı. Kadın tek başına ayakta duruyordu. Yanma gitti ve sanki onu tanıyormuş gibi yüzünde küçük bir gülümsemeyle yanında dikilmek için izin istedi. Artık bu tür şeyleri nasıl yapacağını biliyordu. Eskinin Meme-siz Mathias’ı değildi.

Kadın gözlüğünü indirdi ve onu meraklı gözlerle süzdü. Mathias fotoğrafın tamamen aldatıcı olduğunu düşündü o an. Gerçekte çok daha güzeldi. Öyle güzeldi ki bir an için A planının tehlikeye girdiğini geçirdi akimdan: Bu kadının onunla beraber olmak isteyeceği hiç de garanti değildi. Raket gibi bir kadının, dul bir anne olsun ya da olmasın, eş bulmak için bir sürü seçeneği olmalıydı. B planı da onu amacına götürebilirdi elbette ama onu diğer plan kadar tatmin etmeyeceği kesindi.

“Çekingenliğe” dedi, utangaç bir selamlaşma hareketiyle elindeki plastik bardağı kaldırarak. “Bu mahallede yaşayan yakın bir arkadaşım tarafından davet edildim ama adam hâlâ gelmedi. Ve belli ki

herkes burada birbirini tanıyor. Geldiği an benden kurtulacaksın, söz.”

Kadın güldü. Gülmesi Mathias’ın hoşuna gitti. O kritik ilk üç saniyenin lehine sonuçlandığını biliyordu artık.

“Şuradaki sahada az önce çocuğun birinin harika bir gol attığını gördüm” dedi Mathias. “Bahse girerim onunla akrabalığın var.”

“Oh, öyle mi? Oğlum Oleg olabilir.”

Kadın hislerini gizlemeyi başarmıştı ama Mathias o güne dek hastalarla yaptığı sayısız görüşmeden biliyordu ki hiçbir kadın çocuğunun övülmesine karşı koyamazdı.

“Hoş parti” dedi. “Komşular da hoş.”

“Başkalarının komşularıyla parti yapmayı seviyorsun herhalde.”

“Galiba arkadaşlarım artık fazla yalnız kalmamdan endişelenmeye başladı. O yüzden her fırsatta beni neşelendirmeye çalışıyorlar. Mesela böyle hoş komşularıyla.” Plastik bardağından bir yudum aldı. “Ve tabii böyle fazla tatlı bir ev şarabıyla. Adın ne?”

“Rakel. Fauke.”

“Merhaba Rakel. Ben de Mathias.”

Kadının elini sıktı; küçük ve sıcaktı.

“Ama senin içecek bir şeyin yok” dedi. “İzin verirsen getireyim. Tatlı ev şarabı mı?”

Geri dönüp ona bardağı verdikten sonra çağrı cihazını çıkardı ve sıkıntılı bir yüzle ekranına baktı.

“Biliyor musun Rakel, burada kalmayı ve seni yakından tanımayı çok isterdim ama acil serviste personel yetersizliği varmış ve bir an evvel gelmemi istiyorlar. O yüzden şimdi Süpermen kıyafetimi giyip şehre gitmem gerekiyor.”

“Çok yazık” dedi Rakel.

“Öyle mi düşünüyorsun? Aslında sadece birkaç saat sürecek. Burada daha kalacak mısın?”

“Bilmiyorum. Oleg’e bağlı.”

“Anladım. Umarım görüşürüz. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Tekrar elini sıktı. Ve ilk raundu kazandığını bilerek oradan ayrıldı.

Mathias, arabasıyla Torshov’daki evine gidip beyindeki su kanallarıyla ilgili ilginç bir yazı okudu. Saat sekizde geri döndüğünde kadın geniş ve beyaz bir şapkayla şemsiyelerden birinin altında

oturuyordu. Yanma oturunca Rakel gülümsedi.

“Hiç hayat kurtardın mı bari?” diye sordu.

“Daha çok sıyrıklar ve ufak yaralarla uğraştım” dedi Mathias. “Bir de apandisit. En garip vaka da burnuna limonata şişesi sıkışan erkek çocuğuydu. Annesine oğlunun burnuna kokain çekmek için biraz küçük olduğunu söyledim. Maalesef o durumdaki insanlar genelde espriden anlamıyor...”

Kadın güldü. Bu kibar ve ürkek gülüş, Mathias’ın az kalsın tüm bunların gerçek olmasını istemesine yol açacaktı.

Mathias vücudunun farklı bölümlerinde derisinin kalınlaştığını bir süredir görüyordu ama 2004’ün sonbaharında hastalığın bir sonraki safhaya, başlamasını hiç istemediği o safhaya geçtiğine dair ilk belirtileri fark etti. Yüzü geriliyordu. Planına göre o senenin kurbanı Eli Kvale, sonraki yıllarda da Birte Becker ve Sylvia Ottersen adındaki diğer sürtüklerdi. İşin ilgiç kısmı, polisin bu iki kadınla Arve Stöp denen zampara arasındaki bağlantıyı bulup bulamayacağını görmek olacaktı. Ancak planlarını artık öne almak zorundaydı. Acılarının başladığını anladığı gün geldiğinde daha fazla beklemeyeceğinin sözünü vermişti kendini. İşte o gün gelmişti. Böylece üçünü de aradan çıkarmaya karar verdi. Sonra da o müthiş finali yapmaya: Rakel ve dedektif.

O zamana kadar hep gizli saklı çalışmıştı. Şimdiyse zana-atini sergileme vaktiydi. Bunun için arkasında belirgin ipuçları bırakacak, onlara bağlantıları gösterecek ve büyük resmi ortaya koyacaktı.

İşe önce Birte’yle başladı. Onunla kocası akşam vakti Bergen’e gittikten sonra evinde Jonas’ın rahatsızlığıyla ilgili konuşmak üzere anlaştı. Mathias sözleştikleri saatte eve geldi. Kadın onu verandada karşıladı, montunu aldı ve dolaba asmak için arkasını döndü. Genelde doğaçlama hareket etmezdi ama bir kancaya asılı pembe atkıyı görünce eli sanki kendiliğinden ona gitti. Kadının arkasından basamakları tırmanıp eve girdi, atkıyı ikiye katladı ve onun boynuna doladı. Gözlerini görebilmek için minyon kadını havaya kaldırıp aynanın önüne getirdi. Yuvalarından fırlayan gözleri, Birte’yi dip sulardan çıkartılan bir balığa benzetmişti.

Kadının cansız bedenini arabaya taşıdıktan sonra bahçeye, bir gece önce yaptığı kardan adama gitti. Cep telefonunu kardan adamın gövdesine soktu, açılan deliği kapattı ve atkıyı kardan adamın boynuna geçirip düğümledi. Anatomi bölümünün garajına vardığında vakit gece yarısını geçmişti. Birte’ye koruyucu madde enjekte etti, metal künyeler basıp vücuduna taktı ve onu depolardan birinin boş rafına yerleştirdi. Şimdi sıra Sylvia’daydı. Kadına telefon açıp artık her kelimesini ezberlediği o konuşmayı yaptı. Holmenkollen’deki atlama kulesinin arkasındaki ormanda buluşmak üzere sözleştiler. Bu yeri önceki cinayetlerinde kullanmıştı ama bu sefer etrafta insanlar vardı ve riske giremezdi. Kadını ilk buluşmadan sonra tekrar arayıp Idar Vetlesen’in Fahr sendromu alanında onun kadar bilgiye sahip olmadığını ve yeniden görüşmeleri gerektiğini söyledi. Kadın ertesi akşam tekrar aramasını, evde yalnız olacağını söyledi. Mathias sonraki günün akşamı yola çıktı, Sylvia’yı ahırda buldu ve hemen orada işi bitirmek istedi.

Az kalsın her şey mahvolacaktı.

Manyak kadın ona elindeki baltayı fırlattı. Balta yan tarafına isabet edip ceketini ve gömleğini

delerek atardamarını zedeleyince ahırın zeminine kendi kanı aktı. B negatif. Her yüz insandan ikisinde görülen kan. O yüzden kadını ormanda öldürüp başını kardan adamın tepesine oturtuktan sonra ahıra döndü ve kendi kanını örtmesi için bir tavuğun boğazını kesip kanını yere akıttı.

Stres dolu bir yirmi dört saatti ama garip olan o gece hiç acı hissetmemesiydi. Sonraki günlerde gazetelerden olayı sessiz bir zafer duygusuyla takip etti. Kardan Adam. Ona bu isim verilmişti. Asla unutulmayacak bir isim. Gazetede basılı topu topu birkaç kelimenin onu bu kadar güçlü ve üstün hissettireceğini hiç tahmin etmezdi. Bunca yıldır cinayetlerini gizli kapaklı işlediğinden neredeyse pişman olacaktı. O kadar kolay olmuştu ki! Eskiden Gert Rafto'nun söylediklerinin doğru olduğunu sanırdı; iyi bir dedektif katili daima bulurdu. Oysa Harry Hole'la tanıştığında polisin bitkin yüzündeki o hüsranı kendi gözleriyle görmüştü. Olup bitenlerden hiçbir şey anlamayan birine aitti bu yüz.

Ne var ki son hamlesi için hazırlanırken hiç beklenmedik biri çıktı ortaya: Idar Vetlesen. Günün birinde telefon açıp Hole'un onu görmeye geldiğini ve Arve Stöp'le ilgili sorular sorup aralarındaki bağlantıyı bulmaya çalıştığını söyledi. Idar da neler olduğunu merak ediyordu; kurbanların rast-gele seçilmiş olması uzak bir ihtimaldi sonuçta. Kendisi ve Stöp dışında bu kadınların çocuklarının Stöp'ten olduğunu bilen tek kişi Mathias'tı. Ne de olsa teşhis koyarken hep ondan yardım alırdı.

Idar telaşlanmıştı; ama neyse ki Mathias onu sakinleştirmeyi başardı. Idar'a kimseye bir şey anlatmamasını tembihledi ve görünmeyecekleri güvenli bir yerde buluşmayı teklif etti.

Mathias bunları söylerken gülecek gibi oldu. Kadın kurbanlarına kurduğu cümlelerin aynısını şimdi Idar'a söylüyordu. Nedenini yaşadığı gerginliğe bağladı.

Idar körling kulübünde buluşabileceklerini söyledi. Mathias telefonu kapattı ve önündeki seçenekleri düşündü.

Idar'ı Kardan Adam gibi gösterebileceği geldi aklına. Böylece kendisine de biraz vakit kazandırmış olacaktı.

Bir saat boyunca Idar'ın öldürülmesine nasıl intihar süsü vereceğine kafa yordu. Idar birçok yönden takdir ettiği bir arkadaşı olsa da bunları düşünmesi tuhaf biçimde kışkırtıcı, hatta ilham vericiydi. Tıpkı planladığı büyük projesi gi-

bi. Son kardan adam. Bu defa kurbanını -küçük bir çocukken yılın ilk karında kendisinin de yaptığı gibi- kardan adamın omuzlarına oturtacak, apış arasında karın soğukluğunu hissederek pencereden içeri bakmasını, ihaneti ve ölümüne sebep olan adamı izlemesini sağlayacaktı: Harry Hole'u. Mathias gözlerini kapadı ve kadının başının üzerinde duran ilmeği gözlerinin önüne getirdi. Parlayan, yanan bir ilmek. Tıpkı sahte bir hale gibi.

21. Gün Sirenler

Harry anatomi bölümünün garajında arabaya bindi. Kapıyı ve gözlerini kapayıp sağlıklı düşünmeye çalıştı.

ilk yapılması gereken, Mathias'ın nerede olduğunu bulmaktı.

Mathias'ı cep telefonundan sildiği için bilinmeyen numaralar servisini arayarak numarayı ve adresi aldı. 1881'i tuşlayıp telefonun çalmasını beklerken nefesinin hızlandığını ve heyecanlandığını fark etti; sakinleşmeye çalıştı.

“Selamlar Harry.” Mathias'm sesi kısıktı ama her zamanki gibi mutlu bir şaşkınlığa sahipti.

“Rahatsız ediyorum, kusura bakma” dedi Harry.

“Hiç önemli değil, Harry.”

“Ha, iyi öyleyse. Neredesin?”

“Evdeyim. Birazdan Rakel ve Oleg'i görmeye ineceğim.”

“Güzel. Oleg'e vereceğim şeyi sen götürsen olur mu diyecektim.”

Bir anlık sessizlik oldu. Harry çenesini sıkıp dişlerini gıcırdattı.

“Tabii ki” dedi Mathias. “Ama Oleg şu anda zaten evde; istersen sen de...”

“Rakel” diyerek araya girdi Harry. “Biz... Bugün onunla görüşmek için pek havamda değilim. Hemen sana uğrayıp bıraksam?”

Yine sessizlik. Harry sanki düşüncelerini duyabilecekmiş gibi ahizeyi kulağına bastırıp dinledi. Ama tek duyduğu nefes alıp veriş ve Japon çanlarına ya da onun gibi bir şeye benzeyen narin, minimalist bir fon müziğiydi. Mathias'ı müzik kadar minimalist, sade bir apartman dairesinde hayal etti. Belki küçüktü ama hiçbir şeyin rastgele olmadığı düzenli bir evde yaşadığı kesindi. Şimdiyse sade görünümlü açık mavi gömleği ve yan tarafındaki yarası için yaptığı yeni bandajıyla kendisiyle konuşuyor olmalıydı. Çünkü o gün Harry'nin karşısında kapıda dikilirken kollarını var olmayan meme uçlarını gizlemek için yukarıdan bağlamamıştı. Amacı balta yarasını saklamaktı.

“Olur tabii” dedi Mathias, en sonunda.

Harry, doktorun ses tonunun doğal olup olmadığını anlayamadı. Arka plandaki müzik durmuştu.

“Sağ ol” dedi. “Hemen geliyorum. Bekleyeceğine söz ver.”

“Söz” dedi Mathias. “Ama Harry...”

“Evet?” Harry derin bir nefes aldı.

“Adresi biliyor musun?”

“Rakel söylemişti.”

Harry içinden küfretti. Niye bilinmeyen numaralardan aldığını söylememiştir ki? Bunda şüphe çekecek bir şey yoktu.

“Sahi mi?”

“Evet.”

“Peki” dedi Mathias. “Doğruca içeri girersin. Kapı kilitli değil.”

Konuşma bitince Harry telefona baktı. Neden önünde çok az bir zaman varmış ve hava kararınca her şey bitecekmiş gibi hissettiğine dair hiçbir mantıklı açıklaması yoktu. Bir yanılsama içinde olduğunu düşündü bu yüzden. Hiçbir işe yaramayan bir korkuya, akşam olunca büyükannesinin çiftlik evini göremeyip kaybolduğunu sanan bir çocuğun dehşetine kapılmıştı.

Başka bir numara tuşladı.

Hagen telefonu “Efendim” diyerek açtı. Sesi duygusuz, cansızdı. Harry bu ses tonunu yazdığı istifa mektubuna bağladı.

“Yazmayı bırak” dedi Harry. “Hemen emniyet müdürünü ara. Silahlı baskın emri çıkartmam gerekiyor. Âsengata 12, Torshov adresindeki katil zanlısını tutuklamak için.” “Harry...”

“Dinle. Sylvia Ottersen’in başsız cesedi anatomi bölümündeki bir depoda. Kardan Adam, Katrine değil. Anlıyor musun?” Sessizlik...

“Hayır” diye itiraf etti Hagen.

“Kardan Adam anatomi bölümündeki bir öğretim üyesi. Mathias Lund-Helgesen.”

“Lund-Helgesen mi? Daha neler. O, şu şey değil miydi?” “Evet, tüm dikkatimizi Idar Vetlesen’e çevirmemiz için elinden geleni yapan doktor.”

Hagen’ın sesi canlandı. “Müdür adamın silahlı olup olmama ihtimalini soracak.”

“Yani” dedi Harry, “bildiğimiz kadarıyla öldürdüğü insanların hiçbirinde ateşli silah kullanmadı.”

Hagen’ın kinayeyi anlaması iki saniye sürdü. “Hemen arıyorum onu” dedi.

Harry telefonu kapattı ve kontak anahtarını çevirirken diğer eliyle Magnus Skarre’yi aradı. Skarre ve arabanın motoru bir ağızdan cevap verdi.

“Hâlâ Tryvann’da mısınız?” diye bağırdı Harry, motorun gürültüsünün arasında.

“Evet.”

“Tüm işleri bırak ve çabuk arabaya atla. Benimle Âsengata ve Vogts caddelerinin birleştiği kavşakta buluş. Baskın var.” “Dananın kuyruğu kopuyor diyorsun yani?”

“Aynen öyle” dedi Harry. Debriyajı bırakınca lastikler bağırdı. Harry, Jonas’ı düşündü. Nedense aklına o gelmişti.

* * *

Harry, Storo’dan Vogts Caddesi’ne geldiğinde vaka odasından istediği altı polis aracından biri Âsengata’nın kavşağına varmıştı bile. Harry arabasını kaldırımın kenarına çekip hemen indi ve arabanın yanına gitti. Aracın penceresi aşağı indi, polis memuru Harry’ye istediği telsizi verdi.

“Tepe lambasını kapatın” diye emretti Harry, dönen mavi ışığı işaret ederek. Telsizin düğmesine basıp araçlara baskın yerine hareket ederken sirenleri açmamalarını söyledi.

Dört dakika sonra altı polis aracı kavşakta buluşmuştu. Aralarında cinayet masasından Skarre’nin ve Ola Li’nin de bulunduğu polisler Harry’nin arabasının çevresinde toplandı. Harry arabasından inmeden, parmağını kucağında duran krokide gezdirerek konuştu.

“Li, sen üç araçla olası kaçış yollarım kapatıyorsun. Burayı, burayı ve burayı.”

Li caddenin krokisine doğru eğilip başım salladı.

Harry, Skarre’ye döndü. “Bina görevlisine ne oldu?”

Skarre telefonunu kaldırdı. “Şu anda onunla konuşuyorum. Anahtarlarıyla apartman binasına yürüyor.”

“Tamam. Sen yanma altı adam alıp girişi, arka merdivenleri ve mümkünse çatıyı tut. Siz en arkadan geliyorsunuz, anlaşık mı? Delta aracı geldi mi?”

“Buradayız.” Üniformaları diğerleriyle aynı olan iki memur, bu tip operasyonlar için özel olarak eğitilmiş Özel Harekât Timi olan Delta’nın görev aracını gösterdi.

“Pekâlâ, sizden hemen binanın ana girişinin önünde hazır olmanızı istiyorum. Hepiniz silahlı mısınız?”

Polisler başlarıyla onayladı. Bazıları MP5 makineli tüfeklerini aracın bagajından aldı. Diğerlerinde ise sadece hizmet silahı olarak kullandıkları tabanca vardı. Emniyet müdürü parasal nedenlerden böyle olduğunu açıklamıştı bir keresinde.

“Bina görevlisi, Lund-Helgesen’in ikinci katta oturduğunu söyledi” dedi Skarre, cep telefonunu ceketinin cebine sokarken. “Her katta bir daire varmış. Çatıya çıkış yokmuş. Arka merdivenlere ulaşmak için üçüncü kattaki kilitli bir tavan arasından geçmek gerekiyormuş.”

“Güzel” dedi Harry. “İki adamı arka merdivenlere yolla ve tavan arasını tutmalarını söyle.”

“Tamam.”

Harry ilk gelen araçtan yanma iki polis memuru aldı. Daha önce Skarre'nin yanında çalışmış olan, biri yaşlıca, diğeri ise yeniyetme, yüzü halen sivilceli bir polisti. Asengata'mn 12 numaralı binasına gitmek yerine caddenin karşısına geçtiler ve karşı bloka girdiler. Harry ikinci katta yaşayan Stig-son ailesinin babasına evlerini kısa bir süre kullanmaları gerektiğini izah ederken ailenin iki küçük erkek çocuğu falta-ş1 gibi açılmış gözleriyle iki üniformalı polise baktı. Harry oturma odasına girdi, kanepeyi pencerenin yanından çekti ve caddenin karşı tarafındaki evi gözetledi.

“Oturma odasının ışığı yanıyor” dedi.

“Orada biri oturuyor” dedi, arkasında duran yaşlı polis.

“Elliden sonra insanın görüşü yüzde otuz azalıyor diye duymuştum” dedi Harry.

“Kör değilim. Büyük sandalyeye bak, başının arkası görünüyor. Kolçakta da eli var.”

Harry gözlerini kısıp daha dikkatli baktı. Artık gözlük mü takması gerekiyordu yoksa? *Neyse*, diye düşündü. Yaşlı adam birini gördüğünü söylüyorsa gerçekten görmüş olmalıydı.

“Burada bekle ve kıpırdarsa telsizle haber ver. Anlaştık mı?”

“Anlaştık” dedi adam.

Harry genç polisi yanına aldı.

Hızla merdivenleri inerlerken ayak seslerinin arasında yüksek bir sesle “Orada oturan kim?” diye sordu delikanlı.

“Kardan Adam'ı duydun mu?”

“Kahretsin.”

“Aynen.”

Caddenin karşısındaki apartmana koştular. Bina görevlisi, Skarre ve beş üniformalı polis ön kapıda bekliyordu.

“Evlerin anahtarı bende yok” dedi görevli. “Sadece bu ka-pınmki var.”

“Olsun” dedi Harry. “Herkesin silahı hazır mı? Elimizden geldiğince az ses çıkartıyoruz, tamam mı? Delta, siz benimle geliyorsunuz...”

Harry, Katrine'in Smith & Wesson'unu çıkardı ve görevliye kapıyı açmasını işaret etti.

Harry ile Delta'nın MPÖ'li iki adamıyla birlikte basamakları sessizce üçer üçer tırmanmaya başladılar.

ikinci kata geldiklerinde numarasız bir kapının dışında durdular. Polislerden biri kulağını kapıya dayadı, yüzünü Harry'ye çevirdi ve başını iki yana salladı. Harry telsizin sesini en düşük seviyeye getirdi ve ağzına götürdü.

“Alfa'dan...” Harry telsiz konuşmaları için isimleri belirlememişti ve polislerin adını hatırlamıyordu. “... kanepenin yanındaki pencere gözcüsüne. Hedef hareket etti mi? Tamam.” Düğmeyi bıraktı ve telsizden varla yok arası bir çıtırtı duyuldu. Ardından yaşlı polisin sesi geldi:

“Hâlâ sandalyede oturuyor.”

“Anlaşıldı. İçeri giriyoruz. Tamam.”

Bir polis başıyla onaylayıp yanında getirdiği levyeyi çıkartırken diğeri geriye çekilip güç topladı.

Harry bu yöntemi daha önce görmüştü; bir adam levyeyle kapıyı zorlarken diğeri tekmeyle içeri daldı. Bunu yapmalarının nedeni kapıyı tekmesiz açamamaları değildi; hedefin on vakanın dokuzunda koltukta, kanepede ya da yatakta donakalmasını sağlayan o gümbürtünün, gücün ve hızın etkisiydi.

Fakat Harry elini kaldırarak onları durdurdu. Kapının kolunu bastırıp itti.

Mathias yalan söylememişti; kapı kilitli değildi.

Kapı sessizce açıldı. Harry önden gideceğini belirtmek için göğsünü işaret etti.

Ev hiç de Harry'nin hayalini kurduğu gibi minimalist bir tarza sahip değildi. Sadece etrafta hiçbir şeyin olmaması yönünden öyle sayılabilirdi. Holde ne bir ayakkabı, ne bir mobilya, ne de bir tablo vardı. Yalnızca yeni bir duvar kâğıdı ya da boya için yalvaran çıplak duvarlar vardı. Uzun zaman önce terk edilmiş gibiydi.

Oturma odasının kapısı aralıktı. Harry aralıktan sandalyenin kolçağını ve üzerinde duran eli görebiliyordu. Saat takılı küçük bir eldi. Nefesini tuttu, iki geniş adım attı, tabancasını iki eliyle kavradı ve kapıyı tekme vurarak açtı.

Görüş açısının uzağında kalan iki polisin manzara karşısında kaskatı kesildiğini hissetti.

Ve kulağına güçlkle duyulan bir fısıltı geldi. “Aman Tanrım...”

Sandalyenin tepesinde büyük, yanan bir avize sarkıyordu ve gözlerini Harry'ye dikerek oturan kişiyi aydınlatıyordu. Boynundaki morluklar kadının boğulduğunu gösteriyordu. Yüzü soluk ve güzel, saçları siyahtı ve üzerinde minik beyaz çiçeklerin olduğu gök mavisi bir elbisesi vardı. Mutfağındaki takvimde giydiği elbisenin aynısı. Harry taş kesilen vücudunun aksine kalbinin patlayacağını sandı o an. Hareket etmeye çalıştı ama kadının donuk gözlerinden kendini bir türlü kurtaramadı. Ona suçlar gibi bakan donuk gözlerinden. Neden bir şey yapmadığını soruyordu sanki. Harry bunların olacağını

bilmiyordu ama yine de bir şey yapmalı, bunun olmasını önlemeli, onu kurtarmalıydı.

Kadın, ölüm döşegindeki annesi gibi bembeyazdı.

Boğuk sesiyle “Evi kontrol edin” dedi Harry, tabancasını indirerek.

Cesede doğru kararsız bir adım attı ve eliyle bileğini tuttu. Buz gibi soğuk, mermer gibi cansızdı. Yine de zayıf bir

nabızı andıran tıklamayı hissedebiliyordu. Kısacık bir an için kadının ölü numarası yaptığını düşündü. Fakat aşağı bakınca tıklayan şeyin kol saati olduğunu gördü.

“Başka kimse yok” dedi, arkasındaki polislerden biri. Ardından öksürdü. “Bu kadını tanıyor musun?”

“Evet” dedi Harry, saatin kadranında parmağını gezdirerek. Daha birkaç saat önce kendi elleriyle tuttuğu saatti bu. Rakel’in Harry’nin yatak odasında unuttuğu saat. Sevgilisi onu akşam dışarı çıkaracak diye Harry’nin kuş evine bıraktığı saat. Bir davete gideceklerdi güya. Hayatlarını birleştirme kararlarını kutlayacaklardı.

Harry bir kez daha kadının suçlayıcı gözlerine baktı.

Evet, dedi içinden. Her açıdan suçlu kendisiydi.

Skarre de eve gelmiş, Harry’nin arkasında dikilerek omuzlarının üzerinden sandalyede oturan ölü kadına bakıyordu. Yanında iki Delta polisi vardı.

“Boğulmuş mu?” diye sordu.

Harry cevap vermedi. Kıpırdamadı da. Gök mavisi elbisenin omuz askılarından biri aşağı düşmüştü.

“Aralık ayında yazlık elbise giymesi garip olmuş” dedi Skarre, sırf konuşmuş olmak için.

“Genelde giyer” dedi Harry, çok uzaklardan geliyormuş gibi çıkan bir sesle.

“Kim giyer?” diye sordu Skarre.

“Rakel.”

Polis memuru afalladı. Harry’nin eski sevgilisini polis teşkilatı için çalıştığı sırada görmüştü. “Bu... bu kadın... Rakel mi? Ama...”

“Elbise onun” dedi Harry. “Saat de. Rakel gibi giydirilmiş. Ama karşımızda oturan bu kadın Birte Becker.”

Skarre sessizce cesedi izledi. Daha önce gördüklerine hiç benzemiyordu. Tebeşir kadar beyazdı ve şişmişti.

“Benimle gelin” dedi Harry. Gözlerini Delta polislerinden Skarre’ye çevirdi. “Sen burada kal ve evi polis kordonuna al. Tr3^vann’daki cinayet masası birimini ara ve onlara yeni bir iş çıktığını söyle.”

“Sen ne yapacaksın?”

“Dans edeceğim” dedi Harry.

Üç adam gürültüyle merdivenleri indikten sonra ev sessizliğe gömüldü. Skarre birkaç saniye sonra bir arabanın çalıştığını ve lastiklerinin Vogts Caddesi’nin asfaltında öttüğünü işitti.

Mavi ışık dönerek yolu aydınlatıyordu. Harry ön yolcu koltuğunda hattın diğer ucundaki telefonun açılmasını bekliyordu. Polis arabası Ring 3 yolunda diğer araçların arasında slalom yaparken dikiz aynasından sarkan bikinili iki minyatür kadın figürü çaresizce uluyan siren eşliğinde dans ediyordu. Lütfen, diye içinden yalvardı Harry. Lütfen aç, Rakel. Aynanın altında dans eden metalden dansçılara bakarken onlar gibi olduğunu düşündü Harry. Başka birinin çaldığı müziğe oynayan bir zavallı, olayların daima iki adım gerisinde kalan bir komedi karakteri, kapıdan her zaman biraz geç girdiği için izleyicinin kahkahalarla güldüğü bir soytarıydı o da.

Harry sonunda patladı. “Siktir, siktir, siktir!” diye haykırarak cep telefonunu ön cama fırlattı. Telefon torpidodan kayarak yere düştü. Arabayı süren polis, aynada diğeriyle göz göze geldi.

“Sireni kapat” dedi Harry.

Siren sustu.

Harry’nin dikkati yerden gelen bir sese çevrildi. Telefonu aldı.

“Alo” diye bağırdı. “Rakel, evde misin?”

“Ev telefonunu aradığına göre tabii ki evdeyim.” Bu onun sesiydi. Bu kibar, sakın gülüş onundu. “Bir şey mi oldu?”

“Oleg de evde mi?”

“Evet” dedi Rakel. “Mutfakta, yanımda yemek yiyor. Mat-hias’ı bekliyoruz. Neyin var, Harry?”

“Şimdi beni iyi dinle, Rakel. Duyuyorsun, değil mi?”

“Beni korkutma Harry. Ne oldu?”

“Kapının zincirini tak.”

“Niye? Zaten kilitli ve...”

“Tak şu zinciri Rakel!” diye bağırdı Harry.

“Tamam, tamam.”

Oleg'e bir şeyler söylediğini, bir sandalyenin yerde sürtündüğünü ve koşma sesini duydu Harry. Ses geri döndüğünde titriyordu. "Artık bana neler olduğunu anlatır mısın, Harry?" "Anlatacağım. Ama önce bana Mathias'ı hiçbir şekilde eve sokmayacağının sözünü ver."

"Mathias'ı mı? Sen sarhoş falan mısın Harry? Böyle bir şey istemeye hakkın..."

"Mathias tehlikeli biri, Rakel. Şu anda yanımda iki polisle birlikte polis aracıyla senin evine geliyorum. Gerisini sonra anlatırım. Şimdi senden pencereden dışarı bakmanı istiyorum. Bir şey görüyor musun?"

Rakel'in tereddüt ettiğini duydu. Daha fazla bir şey söylemeyip sadece bekledi. Rakel'in ona güvendiğinden, her zamanki gibi ona inandığından nedense bir anda emin oldu. Araba Nydalen'in yakınındaki tünele yaklaşıyordu. Yol kenarında gri-beyaz yünleri andıran karlar görünüyordu. Biraz sonra Rakel cevap verdi.

"Bir şey göremiyorum. Gerçi ne görmem gerektiğini de bilmiyorum."

"Yani bir kardan adam görmüyor musun?" diye sordu Harry, sakın bir sesle.

Sessizlik, Rakel'in her şeyi anlamaya başladığını söylüyordu. "Bana bunun gerçek olmadığını söyle Harry" diye fısıldadı. "Sadece bir rüya olduğunu söyle."

Harry gözlerini kapadı ve Rakel'in haklı olup olamayacağını düşündü. Birte Becker'in sandalyedeki görüntüsü zihninde canlandı. Elbette rüyaydı.

"Saatini kuş evine koydum" dedi.

"Ama orada yoktu; şey..." diye söze başladı Rakel; sonra birden durdu ve ağzından bir inleme çıktı. "Aman Tanrım!"

21. Gün Canavar

Rakel mutfaktan dışarıdan gelen birinin eve ulaşabileceği üç cepheyi görebiliyordu. Arkada taş yığınlarından oluşan ve yerler kar tutunca inmesi daha da zorlaşan kısa ama dik eğimli bir arazi vardı. Rakel tüm pencerelere tek tek gidip baktı ve kapalı olduklarını kontrol etti. Babası bu evi savaş sonrasında inşa ederken pencerelerini yükseğe koymuş ve önlerine demir parmaklık takmıştı. Bunun savaşa ve bir Rus'un Leningrad yakınlarındaki bir sığmağa sızıp içinde uyuyan tüm yoldaşlarını vurmasıyla ilgisi olduğunu biliyordu. İçlerinde tek sağ kurtulan, kapıya en yakın uyuyan ve çok yorgun olduğu için alarm çalıp da battaniyesinin üzerine saçılmış boş kovanları görene dek uyanmayan babası olmuştu. Dediğine göre o geceden sonra da bir daha gözüne doğru düzgün uyku girmemişti. Rakel yine de o parmaklıklardan hep nefret etmişti. Ta ki bugüne dek.

"Odama çıkamaz mıyım?" diye sordu Oleg, geniş mutfak masasının ayağım tekmeleyerek.

"Olmaz" dedi Rakel. "Burada kalman gerek."

"Mathias ne yapmış?"

“Harry gelince her şeyi açıklayacak. Kapının arkasındaki zinciri taktın, değil mi?”

“Evet, anne. Keşke babacığım burada olsaydı.”

“Babacığın mı?” Rakel daha önce oğlunun ağzından bu ke-

limenin çıktığını duymamıştı. Sadece Harry için demişti ama onun üzerinden de birkaç yıl geçmişti.

“Rusya’daki babamı mı kastediyorsun?”

“O benim babam değil.”

Oleg bunu öyle kesinkes söyledi ki Rakel ürperdi.

“Bodrum kapısı!” diye bağırdı.

“Ne?”

“Mathias’ta bodrumun anahtarı da var. Şimdi ne yapacağız?”

“Kolay” dedi Oleg, bardağındaki suyu bitirerek. “Bahçe sandalyelerinden birini kapı kolunun altına koyuyorsun. Tam denk geliyor. Öyle yapınca kapıyı kimse açamıyor.”

Rakel şaşırarak “Hiç denedin mi?” diye sordu.

“Kovboyculuk oynarken Harry bir kere yapmıştı.”

“Sen burada otur” dedi Rakel. Hole doğru yöneldi.

“Bekle.”

Durdu.

“Nasıl yaptığını gören benim” dedi Oleg. Ayağa kalkmıştı. “Sen burada kal anne.”

Rakel oğluna baktı. Tanrım, bir sene içinde ne kadar büyümüşü; yakında boyu onunkini aşacaktı. Siyah gözlerindeki çocuksuluk yerini gençliğin isyankârlığına bırakıyordu. Ama Rakel zamanı geldiğinde bu asiliğin yerini yetişkinlere özgü kararlılığın alacağını şimdiden görebiliyordu.

Rakel önce tereddüt etti.

“Bırak ben yapayım” dedi Oleg.

Sesi adeta yalvarır gibiydi. Rakel bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Büyük bir işti sonuçta. Çocukluk korkularına noktayı koymakla alakalı bir durumdu. Yetişkin meseleleriyle alakalı. Babası gibi olmakla alakalı. Babası olarak gördüğü adam her kimse...

“Acele et” diye fısıldadı Rakel.

Oleg koştu.

Rakel pencerede durup dışarı baktı. Garaj yolunda bir araba sesi var mı diye kulak kesildi. Harry'nin önce gelmesi için dua etti. Evin ne kadar sessiz olduğunu dışündü. Ama niyeyse aklına yeni bir düşünce geldi sonra: Evin ne kadar sessiz olabileceği...

Ama sonra bir ses duydu. Ufacık bir ses. Önce dışarıdan geldiğini sandı. Ama sonra arkasından geldiğine emin oldu. Döndü. Boş mutfak dışında bir Şey yoktu. Sesi tekrar duydu. Bir saatin boğuk tiktaklarım andırıyordu. Ya da masaya vurarak ritim tutan bir parmağı. Masa. Masaya baktı. Sesin geldiği yer orasıydı. Biraz sonra nedenini anladı. Masaya bir su damlası düştü. Yüzünü yavaşca tavana doğru kaldırdı. Beyaz tavan kaplamasının ortasında koyu renkli bir halka oluşmuştu. Ve halkanın ortasından parlak bir damla sarkıyordu. Damla tavandan kopup masaya düştü. Rakel suyun nereden geldiğini gözleriyle görse de sesi duyunca başına beklenmedik bir sille yemiş gibi yerinden sıçradı.

Tanrım, su banyodan geliyor olmalıydı! Duşun musluğunu açık unutmuş olabilir miydi gerçekten de? Eve geldiğinden beri üst kata çıkmamış, yemek işini halletmek için doğruca mutfağa girmişti. Öyleyse sabahtan beri akıyordu. Tam da şu anda, bunca şeyin ortasında olması şarttı.

Rakel hole gitti, merdiveni çıktı ve banyoya yürüdü. Duştan ses gelmiyordu. Kapıyı açtı. Yerler kuruydu. Musluktan su akmiyordu. Banyo kapısını kapattı ve dışarıda bir iki saniye dikildi. Yandaki odanın kapısına gitti gözleri. Yavaşca oraya doğru yürüdü. Elini kapı koluna koydu. Duraksadı. Araba sesi geliyor mu diye kulak kesildi yine. Ve ardından kapıyı açtı. İçeri baktı. Çığlık atmak istedi o anda. Ama içgüdüleri bunu yapmamasını söyledi. Sessiz olmalıydı. Tamamen sessiz.

Harry "Siktir!" diye bağırdıktan sonra yumruğuyla torpidoyu titretti. "Bu ne şimdi?"

Trafik tünelin önünde kilitlenmişti. Tam iki dakikadır yerlerinden kımıldamamışlardı.

Nedenini aynı saniye polis telsizinden öğrendiler. "Ring 3'te, Tâsen'in batı istikametindeki tünelinin çıkışında kaza var. Yaralı yok. Çekici çağrıldı."

Harry bir anlık kararla mikrofonu kaptı. "Kim olduklarımı biliyor musunuz?"

Telsizdeki polis genzinden gelen sesle "İki araba olduğunu biliyoruz sadece" dedi ağır ağır. "İkisinde de yaz lastiği takılı."

"Kasımda kar yağdığında hep böyle ortalık karışır" dedi, arka koltuktaki polis.

Harry cevap vermedi, sadece parmaklarını torpidoda tıkırdattı. Diđer sečenekleri dışündü. Ön ve arka taraf diğer araçlarla kapatılmıştı; dünyanın tüm mavi ışıkları ve sirenleri bir araya gelse bu trafiği açamazdı. Kapıyı açıp tünelin diğer ucuna koşabilir, telsizle başka bir polis aracının gelip almasını isteyebilirdi ama arada neredeyse iki kilometre vardı.

Arabanın içi sessizdi şimdi; rölantide çalışan motorların cansız uğultusu dışında ses yoktu. Öndeki minibüs bir metre ilerleyince polis aracı da onu takip etti. Araba, sert sürülmezse dedektif tekrar patlayabilir korkusuyla minibüsün arka tamponuna çarpmaya az kala birden durdu. Ani fren,

sonrasında gelen sessizlikte bikinili metal kadın figürlerini neşeyle şıkırdattı.

Harry'nin aklına Jonas geldi yine. Nedeni neydi ki? Telefonda Mathias'la konuşurken neden onu düşünmüştü? Ses yüzündendi. Arkadan gelen ses.

Harry aynadan sarkan dansçıları inceledi. Ve her şey birden yerine oturdu.

Akima neden Jonas'm geldiğini biliyordu. O sesin ne olduğunu biliyordu. Ve kaybedecek bir saniyesinin bile olmadığını. Ya da -kafasından bu düşünceyi atmaya çalıştıysa da başaramadı- acele etmesine gerek kalmadığını. Ne de olsa artık çok geçti.

Oleg tuğla duvarlardaki tuz tortularının beyaz hayaletlere benzediğini bildiği için ne sağına ne de soluna bakarak bodrumun karanlık koridorunda hızla ilerledi. Başka hiçbir şey düşünmeden, kötü fikirlerin aklına girmesine izin vermeden, yalnızca yapacağı şeye odaklanmaya çalıştı. Harry böyle demişti bir keresinde. İnsan kafasının içindeki canavarları yenebilirdi. Sadece uğraşması gerekiyordu. Onların karşısına mümkün olduğunca sık çıkmalı ve savaşmalıydı. Kazanabileceği küçük ve kısa çarpışmalarla onları yavaş yavaş alt etmeliydi. Sonra eve gidip yaralarını sarmalı ve tekrar denemeliydi. Oleg bu bodruma patenlerini soğukta tutmak için daha önce defalarca tek başına girmişti.

Bahçe sandalyesini aldı, sessizliği bozmak için arkasında sürüyerek taşıdı. Önce bodrum kapısı gerçekten kilitli mi diye baktı. Ardından sandalyeyi kapı kolunun altına sıkıştırıp oynamadığından emin oldu. İşte bu kadardı. Sonra birden donakaldı. O da neydi? Başını kaldırıp kapının küçük penceresine baktı. Artık aklındakilere daha fazla ket vura-mıyordu; sel olup akmaya başlamışlardı. Dışarıda birisi dikiliyordu. Koşup kaçmak istediye de yerinde kalmaya zorladı kendisini. Düşüncelerine başka düşüncelerle karşı koydu. *İçerideyim*, dedi kendi kendine. *Burada güvendedim*. Derin bir nefes aldı, kalbinin hızla çalan bir davul gibi gümbürdediğini hissetti. Biraz sonra öne doğru eğilip pencereden dışarı baktı. Kendi yüzünün yansımasını gördü. Ama biraz yukarısında başka bir yüz, ona ait olmayan eğri büğrü bir surat vardı. Canavarın havaya kalkan ellerini gördü sonra. Oleg korkuyla geri çekildi. Bir şeye çarptı. Ellerin suratına ve ağzına doğru uzandığını hissetti. Bağırımıyordu ama bağırarak istiyordu. Canavarın kafasının içinde olmadığını.

burada, bodrumda olduğunu haykırmak istiyordu. Ve öleceklerini...

“Evin içinde” dedi Harry.

Harry telefonun tekrar arama tuşuna basarken diğer polisler boş gözlerle onu izledi. “Japon müziği sanmıştım ama rüzgâr çanının sesiydi o. Jonas'ın odasında olandan. Oleg'in de. Mathias en başından beri oradaydı. Kendisi de söylemedi mi zaten?..”

Arka koltuktaki polis cesaretini toplayarak “Nasıl yani?” diye sordu.

“Bana evdeyim dedi. Ama kastettiği kendi evi değil, Hol-menkollveien'daki evdi. Hatta Rakel ve Oleg'i görmeye *ineceğini* söyledi. Anlamalıydım. Holmenkollen, Torhsov'un aşağısında değil, yukarısında kalıyor. Evin ikinci katında. Aşağı iniyor. Onları evden çıkarmamız lazım. Tanrı aşkına cevap ver kadın!”

“Belki telefonun yakınında de...”

“Evde tam dört telefon var. Muhtemelen az önce bağlantıyı kesti. Benim hemen oraya ulaşmam gerek.”

“Başka bir araç gönderelim” dedi, arabayı süren polis.

“Olmaz!” diyerek karşı çıktı Harry. “Artık iş işten geçti. Onları yakalamıştır. Artık tek şansımız ona son bir yem sunmak. O da benim.”

“Sen mi?”

“Evet. Planında ben varım.”

“Planında ben *yokum* demek istedin herhalde, değil mi?”

“Hayır. Varım. Şu anda beni bekliyor.”

İki polis aynada bakışlırlarken arkalarındaki hareketsiz araçların arasında yılan gibi kıvrılarak ilerleyen bir motosikletin uğultusunu duydular.

“Sence şu olur mu?”

“Evet” dedi Harry, dikiz aynasından motosikleti gözleye-

rek. Verebildiği tek cevap buydu. Çünkü umut vaat eden tek cevap buydu.

Oleg var gücüyle kurtulmaya çalıştıysa da boğazındaki soğuk metali hissedince canavarın demir gibi ellerine teslim oldu.

“Buna neşter denir Oleg.” Canavar, Mathias’ın sesiyle konuşuyordu. “İnsanları keserken kullanılır. Ne kadar kolay kestiğini tahmin bile edemezsin.”

Canavar ağzını kocaman açmasını söyledi, içine kirli bir bez parçası tıktı ve ellerini arkaya koyarak karnının üzerine yatmasını emretti. Oleg dediğini yapmayınca kulağının altına batırılan soğuk metali ve omzundan tişörtünün içine akan ılık kanı hissetti. Bodrumun buz gibi beton zeminine yüzüstü uzandı ve canavar sırtına oturdu. Yüzünün yanına kırmızı bir kutu düştü. Etiketini okudu. Kablolara ve oyuncak ambalajlarına takılan, sinir bozucu biçimde sadece sıkılıp asla gevşetilemeyen ve ne kadar incelirse incelsin kopartılama-yan plastik kelepçelerdi bunlar. Oleg el ve ayak bileklerine geçirilen plastik şeritlerin tenini kestiğini hissetti.

Oleg biraz sonra havaya kaldırıldı ve başka bir yere atıldı. Acıyı düşünmeye fırsat bulamadan çıtırtilar eşliğinde yumuşak bir yere düştü. Yukarı baktı. Dondurucunun içinde sırtüstü yatıyordu; kırılan buzların kollarını ve yüzünü yaktığını hissediyordu. Canavar başını eğerek tepesinde dikildi.

“Hoşça kal” dedi. “Yakın bir zamanda öbür tarafta görüşürüz.”

Dondurucunun kapağı çarparak kapandı ve her yer karanlığa gömüldü. Oleg kilitteki anahtarın çevrildiğini ve hızla uzaklaşıp kaybolan ayak seslerini işitti. Dilini iterek ağzından çıkarmaya, bezi aralamaya çalıştı. Nefes almalıydı. Havaya ihtiyacı vardı.

Rakel'in nefesi kesilmişti. Yatak odasının kapısında dikilirken karşısında gördüğü şeyin delice olduğunu biliyordu.

Bedenini buz gibi soğutan, ağzını kurutan ve gözlerinden yuvalarından fırlatan bir delilik.

Yatak ve diğer mobilyalar duvarların dibine itilmişti ve zemin sadece yeni bir damla düştüğünde kendini belli eden, pürüzsüz bir su tabakasıyla kaplanmıştı. Ama Rakel damlayı fark etmedi bile; tek gördüğü odanın orta yerinde dikilen devasa bir kardan adamdı.

Kardan adamın sırttan bir ağzı olan başı neredeyse tavana degecekti.

Nefesi yerine geldiğinde ve beynine tekrar oksijen gittiğinde ıslak yünün, ıslak ahşabın kokusunu, eriyen karın şıpırtısını duydu. Üzerine soğuk bir hava dalgası çarptı ama tüylerini diken diken eden şey o değildi. Arkasında dikilen adamın sıcaklığıydı.

“Güzel, değil mi?” diye sordu Mathias. “Sırf senin için yaptım.”

“Mathias...”

“Şşş...” Kolunu sanki onu korurmuş gibi boğazına doladı. Rakel aşağı baktı. Mathias'm elinde bir neşter vardı. “Sakın konuşma, hayatım. Yapılacak çok fazla iş, harcanacak çok az zaman var.”

“Neden? Neden?”

“Bugün bizim günümüz, Rakel. Hayatımızın geri kalan kısmı inanamayacağın kadar kısa; o yüzden açıklamakla vakit harcamak yerine bunu kutlayalım. Şimdi lütfen ellerini arkana koy.”

Rakel dediğini yaptı. Oleg'in bodrumdan çıktığını duymamıştı. Belki hâlâ bodrumdaydı, belki Mathias'ı oyalarsa evden kaçabilirdi. “Nedenini bilmek istiyorum” dedi. Duyguları ses tellerini titretiyordu.

“Çünkü sen bir kaltaksın.”

Rakel bileklerinde ince ve sert bir şeyin sıkıldığını hissetti. Boynunda önce onun sıcak nefesini duydu. Sonra dudakları-

m. Ve dilini. Çığlık atarsa duracağını bildiği için dişlerini sıkıp bekledi; devam etmesini, oyalanmasını istiyordu. Mathias'm dili boynundan yukarı doğru çıktı. Kulağını hafifçe ısırıldı.

“Kaltaklık yaparak doğurduğun oğlun da dondurucuda” diye fısıldadı.

“Oleg mi?” diye sordu Rakel, kontrolünü kaybettiğini hissederek.

“Endişelenme hayatım, soğuktan ölmez.”

“Öl-ölmez mi?”

“Vücudu donana kadar havasızlıktan zaten ölmüş olur. Matematik kuralı.”

“Matema...”

“Ben bu hesaplamaları yıllar önce yaptım, hayatım. Hepsini yaptım.”

Holmenkollen’in rüzgârlı yollarını karanlığın içinde bir motosiklet son sürat tırmanıyordu. Gürültüsü evlerin arasında yankılanırken onu görenler muhtemelen bu karlı havada böyle motosiklet kullanmanın delilik olduğunu düşünüyordu. Şoförü her kimse ehliyetine el konulmalıydı. Oysa şoförünün motosiklet ehliyeti bile yoktu.

Harry siyah ahşap evin garaj yolunu çıkarken hızlandı ama keskin virajda tekerlekler taze karın üzerinde patinaj çekince hız kaybettiğini fark etti. Hiç uğraşmadan doğruca kendini yola attı; motosiklet yokuştan aşağı kayarak birkaç alçak ladin dalının arasına daldı, bir ağacın gövdesine çarpıp durdu, yana devrildi, arka tekerleğiyle kar püskürttü ve son nefesini verdi.

Harry o esnada merdivenin yarısını çıkmıştı bile.

Karda ne eve giden, ne de evden çıkan bir ayak izi vardı. Tabancasını çıkardı ve kapıya doğru atıldı.

Kilitli değildi. Mathias’ın söz verdiği gibi .

Usluca hole girdi ve gördüğü ilk şey açık duran bodrum kapısı oldu.

Durup dinledi. Bir ses duyuyordu; gümbürtüyü andıran boğuk bir ses. Mutfaktan geliyor gibiydi. Harry ikilemde kaldı. En sonunda bodrumda karar kaldı.

Silahını öne doğru tutarak basamakları yan yan inmeye başladı. En aşağıya vardığında gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi ve etrafı dinledi. Tüm oda nefesini tutuyormuş gibi hissetti. Kapı kolunun altında duran bahçe sandalyesini gördü. Oleg yapmış olmalıydı. Gözleri daha ileriye taradı. Tam yukarı çıkmaya karar vermişti ki dondurucunun yanındaki taş zeminde karanlık bir leke çekti dikkatini. Su muydu bu? Bir adım yaklaştı. Su dondurucunun altından gelmiş olmalıydı. Düşüncelerini gitmek istedikleri yerden uzaklaştırmaya çalışıp kapağı çekti. Kilitliydi ve anahtar üzerinde duruyordu. Fakat Rakel dondurucuyu kilitlemezdi. Finnöy’deki anılar gözünün önüne gelse de oyalanmadan anahtarı çevirdi ve kapağı kaldırdı.

Dondurucunun karanlık dibinde bir metalin parıltısını gördü ve yüzündeki yakıcı acıyla kendini geri attı. Bıçak mıydı o gördüğü şey? İki kirli sepetinin arasında sırtüstü yere düşmüştü. Hızlı ve çevik bir karaltı dondurucudan çıkmış, başında dikiliyordu.

Harry “Polis!” diye bağırdı ve hızla silahını çekti. “Sakin kımıldama!”

Karaltı bir elini başının üzerine kaldırarak durdu. “H-Harry?”

“Oleg?”

Harry silahını indirince çocuğun elinde tuttuğu şeyin ne olduğunu gördü. Bir buz pateniydi.

“Ben... ben Mathias geldi sandım” diye fısıldadı Oleg.

Harry ayağa kalktı. “Mathias nerede?”

“Bilmiyorum. Yakında görüşeceğimizi söyledi, ben de sandım ki...”

“Pateni nereden buldun?” Harry ağzına gelen kanın metalik tadını aldı, yüzündeki oluk oluk kanayan kesiği parmaklarıyla buldu.

“Dondurucudaydı.” Oleg muzipçe gülümsedi. “Merdivene koyunca laf yiyorum; ben de annem görmesin diye bezelyelerin altında saklıyordum. Ne de olsa bizim evde bezelye yenmez, biliyorsun.”

Basamakları tırmanmaya başlayan Harry'nin peşinden gitti.

“Neyse ki patenleri bileylemişim, plastik kelepçeleri öyle kesebildim. Ama kilidi açmak imkânsızdı; ben de hava almak için en alttaki levhada iki delik açtım. Kapağı açınca ışık yanmasın diye de ampulü patlattım.”

“Ve vücut sıcaklığın yüzünden buzlar eriyip deliklerden aktı” dedi Harry. Hole çıktıklarında Oleg'i ön kapıya çekti, kapıyı açtı ve dışarıyı gösterdi.

“Şuradaki evin ışığını görüyor musun? Oraya koş ve ben seni almaya gelene kadar oradan ayrılma. Tamam mı?” “Olmaz!” dedi Oleg, sert bir sesle. “Annem...”

“Şşş... Beni iyi dinle. Şu anda annen için yapacağın en iyi şey buradan uzaklaşmak.”

“Onu bulmak istiyorum!”

Harry, Oleg'i omuzlarından tuttu ve çocuğun gözleri acıdan gözyaşlarıyla dolana dek sıktı.

“Sana koş diyorsam koş, salak çocuk.”

Harry bunu kısık bir sesle olsa da öyle bastırılmış bir öfkeyle söyledi ki Oleg afallayarak gözlerini kırıştırdı ve kirpiklerinden yanağına doğru bir damla yaş süzüldü. Sonra çocuk birden kapıya dönüp dışarı fırladı, karanlığın ve yağın karın içinde gözden kayboldu.

Harry telsizi eline aldı ve konuşma düğmesine bastı. “Harry konuşuyor. Ben geldim. Uzakta mısınız?”

“Stadyumun oradayız. Tamam.”

Harry, Gunnar Hagen'ın sesini hemen tanıdı. “İçerideyim” dedi. “Evin önüne sürün ama ben söyleyene kadar içeri gir-meyin.”

“Anlaşıldı, tamam.”

“Tamam.”

Harry mutfaktan gelmeye devam eden sese yöneldi. Kapı-da durdu ve tavandan ince bir çizgi halinde damlayan suyu izledi. Çözünen alçı yüzünden rengi griye çalıyor ve mutfak masasını hiddetle dövüyordu.

Dört geniş adımda ikinci kata tırmandı. Parmaklarının ucunda yatak odasının kapısına yürüdü. Yutkundu. Kapı koluna baktı. Dışarıda polis sirenlerinin uzaklardan gelen ve giderek yaklaşan sesini duyuyordu. Yüzündeki kesikten akan kanlar yumuşak bir *şıp* sesiyle parkeye damlıyordu.

Şakaklarındaki zonklama gibi bunu da hissedebiliyordu artık: Her şeyin sona ereceği yer burasıydı. Mantıklıydı da aslında. Kim bilir kaç kere, onunla geçireceğine söz verdiği gecelerin sabahında bu halde yatak odası kapısının önünde dikilmiş, kaç kere içeride uyuduğunu bilerek vicdan azabıyla öylece beklemişti? Gıcırdayacağını bildiği için dikkatlice kolu bastırıp kapıyı açardı. O da her seferinde uyanıp uykulu uykulu bakar, gözlerini dikerek onu cezalandırmaya çalışırdı. Harry yorganın altına kıvrılarak ona sımsıkı sarılır ve hemen yumuşadığını hissedirdi. Rakel zevkle inlerdi ama çok da büyük zevkle değil... Sonra Harry onu daha çok okşar, öper, ısırır, kölesi olurdu. Sonunda Rakel uykulu bir kraliçe olmaktan çıkarak üzerine oturur, kedi gibi mırıldanıp inleyen hem kırgın hem şehvetli bir kadın haline geliverirdi.

Harry kolu kavrayınca kolun düz, köşeli biçimini hâlâ unutmadığını fark etti. Müthiş bir dikkatle bastırdı. O bilindik gıcırtyı duymayı bekledi. Ama kol inmiyordu. Farklı olan bir şey vardı. Sanki zorlanıyordu. Birisi yaylarını sıkmış olabilir miydi? Yavaşça elini koldan çekti. Eğilip anahtar deliğinden içeri bakmaya çalıştı. Kapkaraydı. Delik diğer taraftan kapanmıştı.

“Rakel!” diye bağırdı. “Orada mısınız?”

Cevap yoktu. Kulağını kapıya dayadı. Bir kazınma sesi duyduğunu sandı ama emin olamadı. Elini tekrar kola uzatacağı ki vazgeçti. Fikrini değiştirip bitişikteki banyoya koştu. Küçük penceresini iterek açtı, zor da olsa gövdesini dışarı çıkarıp geriye doğru sarktı. Yatak odası penceresinin siyah demir çubukları arasından ışık sızıyordu. Topuklarını banyo penceresinin kasasının içine sabitleyerek bacak kaslarını gerdi ve evin dışı duvana uzandı. Parmakları boş bir çabayla pürüzlü tomrukların arasında tutunacak bir delik ararken kar taneleri yüzüne düşüp yanağından akan kanın içinde eriyordu. Daha fazla güç kullandı; pencerenin kasası bacağına o kadar zorluyordu ki kemiğinin çatırdayacağını hissetti. Elleri duvarda beş bacaklı telaşlı bir örümcek gibi gezindi. Karın kasları ağrıdı. Ama çok uzaktı; ne yapsa yetişemiyordu. Aşağı baktı. İnce kar tabakasının altında asfaltın olduğunu biliyordu.

Parmak uçlarına soğuk bir şey değdi sonra.

Demir bir çubuk.

Çubuğu önce iki parmağıyla kavradı. Ardından üç. Ve sonra eliyle tuttu. Sızlayan bacakları serbestçe sallandıktan sonra duvara tutunarak kollarındaki yükü hafifletti. En azından artık odanın içini görebilirdi. Ve gördü de. Neye baktığını o saniyede anlamasına rağmen beyni gördüğü şeyi algılamak

bocaladı. Odanın içinde, daha önce taslağını gördüğü eserin bitmiş hali duruyordu şimdi.

Rakel'in gözleri ardına kadar açılmıştı ve kapkaraydı. Üzerinde bir elbise vardı. Kızıl. Campari rengi. Bu haliyle "kırmızböceği" gibiydi. Başı bir çitin dibinde dikiliyormuş da öbür tarafa bakmaya çalışıyormuş gibi tavana doğru gerilmişti ve o açıdan aşağıya ve pencerenin dışındaki Harry'ye bakıyordu. Omuzları geriye çekilmişti, kolları görünmüyor-

du. Harry ellerinin arkadan bağlandığını düşündü. Yanakları ağzına bir çorap ya da bez sokulmuş gibi şişkin duruyordu. Bacakları açık bir halde dev bir kardan adamın omuzlarında oturuyordu. Çıplak bacakları kardan adamın göğsünde kenetlenmişti ve gerilen kaslarının titrediği görülüyordu. Düşmemeliydi. Düşemezdi de zaten. Boynunun etrafında Eli Kvale'de olduğu gibi gri, cansız bir tel değil, kullananlara özgüven. aşkta şans ile uzun ve mutlu bir ömür vaat eden eski bir diş macunu reklamının saçma bir taklidine benzer parlak ve beyaz bir halka vardı. Elektrikli ilmeğin siyah sapma tutturulmuş bir tel, Rakel'in tepesindeki tavandan sarkan kan-caya çıkıyordu. Tel, odanın diğer ucuna, kapıya uzanıyordu. Kapı koluna. Kalın bir tel değildi ama Harry kolu bastırmaya başladığında hissettiği o direnci sağlayacak kadar uzundu. Kapıyı açmış, hatta kolu aşağı indirmiş olsa beyaz parlak metal Rakel'in boynunu tam çenesinin altından kesecekti.

Rakel gözlerini kırpmadan sadece Harry'ye bakıyordu. Seğiren yüz kasları öfke ve saf bir korkunun arasında gidip geliyordu. İlmek, zarar görmeden başından çıkarmak için fazla dardı; o yüzden neredeyse dik bir halde sarkarak boynunu saran o öldürücü parlaklığa değmemek için başını olabildiğince aşağıda tutuyordu.

Rakel önce Harry'ye, sonra yere, sonra yine Harry'ye baktı. Harry anlamıştı.

Griye dönmüş kar yığınları, parkeyi kaplayan suyun içine gömülmüştü bile. Kardan adam eriyordu. Hem de hızla.

Harry ayağını duvara *iyice* oturttu ve demir çubukları var gücüyle salladı. Yerlerinden kıvıldamadıkları gibi umut verecek bir gıcırta bile çıkarmadılar. İncelerdi ama ahşap duvarın içine sımsıkı saplanmışlardı.

Odanın içindeki siluet sallanıyordu.

"Dayan!" diye bağırdı Harry. "Geliyorum!"

Yalan söylemişti. Demir bir levye olmadan bu çubuk-

lan bükmesi bile imkânsızdı. Kesmek için de vakit yoktu. Rakel'in hasta ruhlu babasına lanet okudu. Kolları ağrıyordu. Garaj yoluna sapan ilk aracın kulakları sağır eden sirenini işitti. Etrafına baktı. Delta'mn özel araçlarından biriydi; geniş ve zırlı bir Land Rover'dı. Yolcu koltuğundan kurşun geçirmez yeşil yelekli bir adam atladı, aracın arkasında siper aldı ve telsizini ağzına götürdü. Harry'nin telsizi çıtırdadı.

"Hey!" diye bağırdı Harry.

Adam şaşırarak sağına soluna bakındı.

‘Yukarıdayım, şef!’

Gunnar Hagen aracın arkasında doğrulurken bir polis aracı, tepesinde dönen mavi ışıkla savrulurak evin önüne geldi.

“Eve girelim mi?” diye bağırdı Hagen.

“Hayır! Onu bağlamış. Siz sadece...”

“Sadece ne?”

Harry başını kaldırıp baktı. Aşağıdaki şehri değil, tepenin en yukarısındaki Holmenkollen atlama kulesinin ışıklarını izledi.

“Sadece ne, Harry?”

“Sadece bekleyin.”

“Bekleyelim mi?”

“Düşünmem gerek.”

Harry alnını soğuk demirlere dayadı. Kolları sızlıyordu; ağırlığının çoğunu bacaklarına vermek için dizlerini büktü. İlmeğin bir kapatma düğmesi olmalıydı. Muhtemelen plastik sapında. Pencereyi kırıp odanın içine ayna takılmış uzun bir sırık uzatmayı geçirdi aklından. Ama hiçbir şeyi hareket ettirmeden kapatma düğmesine nasıl basacaklardı ki? Ya yapamazlarsa?.. Harry şahdamarını koruyan incecik deriyi ve yumuşak dokuyu düşünmemeye çalıştı. Onun yerine yapıcı fikirlere odaklanmaya ve kulaklarına bir an önce içeri girip kontrolü ele almasını haykıran o panik duygusunu duymazlıktan gelmeye çalıştı.

Kapıdan giremezlerdi. Daha doğrusu, açarak giremezlerdi. Ama kapının panelini kesebilirlerdi. Onlara tek gereken bir elektrikli testereydi. Peki kimde elektrikli testere olurdu ki? Elbette Holmenkollen denen bu lanet semtin tüm evlerinde. Ne de olsa hepsinin bahçesinde adeta birer ladin ormanı vardı.

“Komşunun evinden hemen bir elektrikli testere alın” diye bağırdı Harry. Önce aşağıda birinin koştuğunu duydu. Sonra da yatak odasından gelen su sesini. Kalbi duracak gibi oldu, içeri baktı. Dev kardan adamın sol tarafı artık yoktu. Gövdeden koparak suya düşmüştü. Kardan adam çöküyordu. Rakel’in tepeden tırnağa kadar titreyen bedeniyle dengede durmak için çırpındığını, gözyaşı biçimindeki beyaz darağacı ilmeğine değmemeye çalıştığını gördü. Asla testereyle o kapıya varamayacaklar ve o deliği açamayacaklardı.

“Hagen!” Harry kendi sesinde acı dolu bir histeri işitti. “Polis arabasında çekme halatı olması lazım. Onu buraya at ve Land Rover’in arkasını duvara yasla.”

Harry aşağıda konuşmaların uğultusunu duydu. Kulağına Land Rover’in motorunun ve açılan bir

bagajın sesi geldi.

“Yakala!”

Harry bir elini bıraktı ve arkasına bakınca üzerine doğru gelen sarılmış bir halat gördü. Karanlığı içine çekti, halatı bir ucundan yakaladı ve gerisinin açılmamış bir halde tok bir sesle yere düşmesine izin verdi.

“Öteki ucunu çekme demirine bağlayın.”

Halatın elinde duran ucunda büyük bir kanca vardı. Şimşek gibi bir hızla kancayı çubukların pencerenin ortasındaki birleşim yerine geçirdi ve kilidini kapattı. Hızlı kelepçe takmadaki ustalığı işe yaramıştı. Odadan bir su sesi daha geldi. Harry daha fazla bakmadı. Bir anlamı yoktu.

“Şimdi!” diye haykırdı.

Demir çubukları merdiven gibi kullanarak iki eliyle su oluşunun kenarına tutunup kendini çatıya atarken Land

Rover’ın devrinin giderek yükseldiğini duydu. Göğsünü kiremitlere dayayıp gözlerini kapadı ve motorun vitese geçişini, devrin azalışını ve demir çubukların inleyişini dinledi. Çubuklar daha çok inledi. Sonra daha da çok. *Haydi ama!* diye geçirdi içinden Harry. Zamanın düşündüğünden daha yavaş aktığının farkındaydı. Ama yine de yeterince yavaş değildi. Artık bir kırılma sesi beklerken motorun sesi birden vahşi bir iniltiye dönüştü. *Kahretsin!* Harry, Land Rover’ın lastiklerinin çaresizce yerlerinde döndüğünü anladı.

O anda akimda bir fikir belirdi: Dua edebilirdi. Ne var ki Tanrı’nın kararını çoktan verdiğini, kaderinin çizildiğini, kurtuluş biletinin karaborsaya düştüğünü biliyordu. Rakel olmadan ruhunun o kadar para etmeyeceğini de. Asfalt üzerindeki lastiğin, azalan devrin ve sızlanan demirlerin sesini işittiği saniye akimdakiler silinip gitti.

Aracın geniş ve ağır tekerlekleri asfalta nihayet tutundu. Ve o beklenen çatırtı geldi. Motor son kez kükreyerek sustu. Bir saniyelik kısa bir sessizlik oldu. Ardından da aşağıdaki Land Rover’ın tavanına düşen demirlerin kof gürültüsü geldi.

Harry kendini yukarı çekti. Sırtı bahçeye dönük bir halde su oluşunun ucunda dikildi ve oluşun kopmak üzere olduğunu hissetti. Sonra çömeldi, oluşu iki eliyle kavradı ve ayağını duvara dayayarak kendini itti. Oluktan pencereye doğru bir sarkaç gibi sallandı. Vücudunu bir çakı gibi bükerek ayaklarını öne uzattı. Pencerenin eski, ince camı Harry’nin botlarının altında sönük bir kırılma sesiyle aşağı indi. Saniyeden bile kısa bir an için Harry bahçeye mi, pencerenin tırtıklı, camdan dışlarının üzerine mi yoksa yatak odasına mı düşeceğini kestiremedi.

Sigortanın patlamasına benzeyen bir sesle beraber her yer karardı. Harry bir hiçliğin ortasında hiçbir şey hissetmeden ve hatırlamadan, kendisi de bir hiçmiş gibi süzüldü.

Işık geri geldiğinde tek düşündüğü o hiçliğe dönmek istediği oldu. Tüm vücuduna acı yayılıyordu. Buz gibi soğuk suyun içinde sırtüstü yatıyordu. Ölmüş olmalıydı herhalde; tepesinde kan kırmızı

elbisesiyle bir melekle karanlıkta parlayan halesini görüyordu çünkü. Sesler yavaş yavaş geri geldi. Kazıma sesleri. Soluk sesleri. Sonra o şekli bozulmuş suratı, dehşeti, sarı bir topla dolu ağız, kara tırmanmaya çalışan ayakları gördü. Gözlerini kapamak istedi o an. Hafif bir inlemeye benzer bir ses vardı. Islak karlar dağılıyordu.

Harry daha sonrasında o an gerçekten ne olduğunu hatırlamayacaktı; tek aklında kalan deriyi yakan ilmeğin mide bulandırıcı kokusu olacaktı.

Ayağa kalktığı anda kardan adam çöktü. Rakel öne doğru düştü. Harry sağ elini kaldırdı ve Rakel'i yukarıda tutmak için sol kolunu Rakel'in bacaklarına doladı. Artık çok geç olduğunu biliyordu. Elinin cızırtısı kulaklarını, tatlı ve yağlı bir koku burun deliklerini dolduruyordu. Yüzünden kan sızıyordu. Başını kaldırdı. Sağ eli kor gibi parlayan ilmekle Rakel'in boynu arasındaydı. Boynun ağırlığı elini beyaz ve sıcak tele doğru itiyor, parmakları dilimleyicide kesilen bir haşlanmış yumurta gibi tel tarafından kemiriliyordu. Parmaklarının işi bittiğinde sıra Rakel'in boğazına gelecekti. Elinin acısı, başlangıçta gönülsüzce, sonra kararlı bir şekilde çalar saate indirilen çelik bir çekici hatırlatırcasına geç ve sönük ulaştı beynine. Var gücüyle doğrulmaya çalıştı. Sol elini boşa çıkarmalıydı. Gözleri kan yüzünden bir şey göremese de Rakel'i kaldırıp omuzlarına oturtmayı başardı ve boş elini başının üzerine yükseltti. Parmak uçlarında Rakel'in tenini ve kalın saçlarını hissetti. İlmek tenini yakmaya ve kesmeye devam ederken sonunda sert plastiğe ulaştı. Parmakları sapın üzerinde minik bir kol buldu ve sağa itti. Ama tel gerilmeye başlayınca hemen eski yerine getirdi. Sonra başka bir düğme buldu ve bastı. Odayı dolduran tüm sesler yok oldu, ışıklar gidip gelmeye başladı. Harry yeniden bilincini kaybet-

mek üzere olduğunu anladı. Nefes alması gerektiğini düşündü; önemli olan beynine oksijen gitmesiydi. Ama dizleri teslim bayrağını çekmişti. Tepesindeki beyaz parlaklık yerini önce kırmızıya bıraktı. Sonra da giderek karardı.

Arkasında botlarla kırılan cam sesleri duydu.

“Onu tuttuk” dedi bir ses.

Harry kan kırmızısına çalan suyun içinde, etrafında kar yığınları ve artık kullanılmayan plastik kelepçelerle diz çöktü. Kafası yeterince elektrik alamayan bir alet gibi gidip geliyordu.

Arkasında birisi bir şey söyledi. Ne dediğini bölük pörçük duyabildi, havayı içine çekti ve inledi. “Ne?”

“Yaşıyor” diye tekrarladı ses.

Sesler yavaş yavaş geri gelerek sabitlendi. Görüşü de. Arkasını döndü. Siyahlar içinde iki adam Rakel'i yatağa yatırmış, ellerini çözmüştü. Harry'nin midesindekiler uyarı bile vermeden boğazına geldi. İki kez öğürdüktan sonra içinde ne varsa çıkardı. Suda yüzen kusmuğa baktı ve içinden kahkahalarla gülmek geldi. Çünkü diğer şeylerle birlikte bir parmak da kusmuş gibiydi. Emin olmak için sağ elini kaldırdı parmağının kanayan kökünü gördü. Suda yüzen parmak ona aitti.

“Oleg...” Rakel'in sesiydi bu.

Harry bir plastik kelepçe aldı, ortaparmağının köküne sardı ve elinden geldiğince sıktı. İşaretparmağı da kemiğe kadar kesilmişti ama neyse ki hâlâ yerinde duruyordu.

Ayağa kalkıp yatağa gitti, yorganı Raket'in üzerine örttü ve yanına oturdu. Raket şok içindeki iri ve siyah gözleriyle ona baktı. İlmeğin boynunun her iki yanında değdiği yerlerden kan sızıyordu. Harry hâlâ sağlam olan sol eliyle onun elini tuttu.

“Oleg” diye tekrarladı Raket.

“O iyi” dedi Harry. Raket elini sıkınca aynı şekilde karşılık verdi. “Karşı evde. Geçti artık.”

Raket'in gözlerini odaklamaya çalıştığını gördü.

“Söz ver” diye fısıldadı Raket, zor duyulan bir sesle.

“Söz veriyorum.”

“Tanrı'ya şükürler olsun.” Kadın bir kez hıçkırdı, yüzünü Harry'nin ellerine gömdü ve ağlamaya başladı.

Harry yaralı eline baktı. Ya kanaması durmuş, ya da artık içinde kan kalmamıştı.

Sakince “Mathias nerede?” diye sordu.

Raket ellerini yüzünden çekti ve ona bakakaldı. “Daha şimdi bana söz ver...”

“Nereye gitti, Raket?”

“Bilmiyorum.”

“Bir şey söyledi mi?”

Raket dedektifin elini sıktı. “Şimdi gitme, Harry. Eminim senin yerine gidecek başka biri...”

“Ne söyledi?”

Raket'in irkilmesinden sesinin biraz yüksek çıktığını anladı.

“Artık bittiğini ve bu işi bir sonuca bağlayacağını söyledi” dedi Raket, gözlerine yeniden yaşlar dolarken. “Ölümün bile yaşama saygısı olmalıymış.”

“Taşama saygı mı? Bu kelimeleri mi kullandı?”

Raket başını salladı. Harry elini çekti, ayağa kalktı ve pencereye yürüdü. Karanlık gökyüzünü inceledi gözleri. Kar durmuştu. Oslo'un hemen hemen her yerden görülen ışıklı abidesine baktı. Atlama kulesine. Tepenin simsiyah sırtında beyaz bir virgüle benziyordu. Ya da noktaya.

Harry, Raket'in yatağına döndü, eğilip alnına bir öpücük kondurdu.

“Nereye gidiyorsun?” diye fısıldadı Rakel.

Harry kana bulan an elini kaldırdı ve gülümsedi. “Doktoru görmeye.”

Odadan çıktı. Merdivenleri sendeleyerek indi. Bahçenin soğuk ve beyaz karanlığına çıktı ama mide bulantısı ve baş dönmesi yakasını bırakmadı.

Hagen, Land Rover’ın yanında cep telefonuyla konuşuyordu.

Harry onu arabayla götürmelerini istediğinde konuşmasını yarıda kesip başını salladı.

Harry arka koltuğa geçti. Rakel’in neden Tanrı’ya şükrettiğini düşündü. Şükretmesi gerekenin Tanrı olmadığını bilmiyordu elbette. Tanrı sadece ona teklif edileni kabul etmişti, o kadar. Ve geri ödeme vakti artık gelmişti.

“Şehir merkezine mi?” diye sordu, arabayı kullanan polis.

Harry başını iki yana salladı ve tepeyi işaret etti. Sağ işa-retparmağı, başparmağıyla yüzükparmağı arasında garip biçimde yalnız kalmıştı.

21. Gün Kule

Rakel’in evinden Holmenkollen atlama kulesine gitmek üç dakika sürdü. Tünelin içinden geçerek hediyelik eşya dükkânlarının arasındaki manzara izlenen burna park ettiler. Atlama rampası, iki ayağın arasından çıkan ve yüz metre aşağıdaki bir düzlüğe dökülen donmuş, beyaz bir şelaleyi andırıyordu.

“Burada olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu Hagen.

“Çünkü kendisi söyledi” dedi Harry. “Bir buz pateni pistinin kenarında oturuyorduk. Günün birinde hayatla işi bittiğinde ve ölecek kadar hastalandığında bu kuleden atlayacağını söyledi. Yaşama saygı olarak.” Harry ışıklı kuleyi ve üzerlerindeki siyah gökyüzüne doğru yükselen hızlanma rampasını işaret etti. “Unutmayacağımı biliyordu.”

Gunnar Hagen kulenin tepesine tünemiş karanlık cam kafese bakarken “Delice” diye fısıldadı.

“Kelepçeni ödünç alabilir miyim?” diye sordu Harry, arabayı süren polise dönerek.

“Sende zaten var” dedi Hagen, Harry’nin sağ bileğinde takılı duran kelepçeyi başıyla göstererek. Kelepçenin diğer yarısı boştaydı ve açıktı.

Harry “İki tane istiyorum” dedi ve şoförden deri kılıfın içindeki kelepçeyi aldı. “Bana yardım eder misin? Bir iki parmağım eksik de...”

Hagen şoförün kelepçesini Harry’nin diğer bileğine takarken başını iki yana salladı.

“Tek başına gitmeden hiç memnun değilim. Beni korkutuyorsun.”

“Orada hepimize yer yok ve onunla konuşabilirim.” Harry, Katrine’in silahını çıkardı. “Üstelik yanımda bu da var.”

“Beni asıl korkutan da o zaten, Harry.”

Dedektif Hole amirine kısa bir bakış attı ve hiç beklemeden yana dönüp sağlam eliyle arabanın kapısını açtı.

Polis memuru kulenin asansörüne ulaşmak için içinden geçilmesi gereken Kayak Müzesi’nin girişine kadar Harry’ye eşlik etti. Kapıyı kırarak açmak için yanlarına bir levye almışlardı. Ama girişe yaklaştıklarında fenerin ışığı bilet gişesinin yanında yere saçılmış cam parçalarını aydınlattı. Müzenin içinde bir yerlerden ulumaya benzeyen inişli çıkışlı zayıf bir alarm sesi geliyordu.

“Pekâlâ, demek ki adamımız burada” dedi Harry, tabancasının belinde durduğunu kontrol ederek. “Başka bir polis aracı gelir gelmez arka çıkışa iki adam yerleştirin.”

Harry feneri aldı, müzenin karanlığına adımını attı ve her birinin altında Norveçlilerin ne kadar muhteşem bir millet olduğuyla övünen kısa yazıların bulunduğu Norveçli kayak şampiyonlarına, Norveç bayraklarına, Norveç’e has kayak mumlarına, Norveç krallarına ve Norveç veliaht prenseslerine ait afişlerin ve resimlerin yanından hızla geçti. Harry bu müzeye neden hiç tahammül edemediğini hatırladı.

Asansör müzenin arka tarafındaydı. Dar, kapalı bir asansördü. Kapısına baktı. Vücudundan soğuk terler boşaldığını hissetti. Kapının yanında çelikten bir merdiven vardı.

Sekiz kat çıktıktan sonra kararından pişman oldu. Baş dönmesi ve mide bulantısı geri gelmişti; öğürüyordu. Metal basamaklarda adım attıkça ayak sesleri merdiven boşluğunda yankılanıyor, bileklerinde sallanan kelepçeler tırabzana vurdukça müziğe benzer bir ritim çıkarıyordu. Kalbi adrenalin pompalayarak bedenini harekete geçmeye hazırlıyor olmalıydı o anda. Fakat yapmıyordu. Harry fazla bitkin, fazla tükenmişti belki. Ya da zaten her şeyin bittiğini bildiği içindi. Oyun sona ermişti, sonuç belliydi.

Harry çıkmaya devam etti. Ayaklarını vura vura çıkıyordu. Adımlarının her yerden işitildiğinin farkındaydı ama sessiz olmak umurunda bile değildi.

Merdiven doğruca karanlık bir kafese çıktı. Harry fenerini kapattı ve başı zeminin yukarısına çıkar çıkmaz yüzünde buz gibi bir esinti hissetti. Ayın cansız ışığı odaya vuruyordu. Dört yanı cam duvarlarla ve turistlerin Oslo manzarasının tadım çıkarırken ya da hızlanma rampasından aşağı kaymanın nasıl bir his olduğunu düşünürken hem korku hem de neşeyle tutundukları çelik korkuluklarla kaplı dört metrekarelik bir yerdi. Kimisi de kuleden düştüklerini, evlere doğru uçup aşağılarındaki ağaçların arasında paramparça olduklarını düşünüyor olmalıydı.

Harry son basamağı da çıktıktan sonra aşağıda ışıktan bir battaniye gibi uzanan şehri izleyen bir karaltı gördü. Korkuluğun üzerinde, soğuk havanın içeri dolduğu açık ve geniş bir pencerenin boşluğunda oturuyordu.

“Güzel, değil mi?” Mathias’ m sesi sakin, neredeyse mutlu gibiydi.

“Manzarayı kastediyorsan, evet öyle.”

“Manzarayı kastetmiyorum, Harry.”

Mathias’ m ayaklarından biri dışarı sarkıyordu; Harry ise merdivenin yanında duruyordu.

“Onu hanginiz öldürdü Harry? Sen mi yoksa kardan adam mı?”

“Sence?”

“Bence sen. Sonuçta akıllı bir adamsın. Sana güveniyordum. Berbat bir his, değil mi? Elbette hayatta en çok sevdiğin insanı öldürdüğün zaman bunun güzelliğini algılaman çok zor.”

“Şey” dedi Harry, bir adım yaklaşarak, “bu hissi iyi bildiğini pek sanmıyorum.”

“Öyle mi?” Mathias başını pencerenin çerçevesine dayadı ve güldü. “Öldürdüğüm ilk kadını dünyadaki her şeyden çok seviyordum.”

“O zaman neden yaptın?” Harry sağ elini arkaya götürüp tabancasını kavrarken bıçak saplanmış gibi bir acı duydu. “Çünkü annem yalancının ve kaltağın tekiydi” dedi Mathias. Harry elini öne götürdü ve tabancayı doğrulttu. “İn oradan, Mathias. Ellerini de havaya kaldır.”

Mathias dedektifi meraklı bakışlarla süzdü. “Yüzde yirmi ihtimalle senin annenin de öyle olabileceğini biliyor muydun, Harry? Sen de yüzde yirmi ihtimalle bir sürtüğün oğlu olabilirsin. Öyle olsaydı ne yapardın?”

“Dediğimi duydun Mathias.”

“Senin için durumu kolaylaştırırım istersen, Harry. Birincisi, dediğini yapmayacağım. İkincisi, şu anda ellerimi göremiyorsun; yani silahlı olabilirim. O yüzden, vur gitsin.” “Aşağı in.”

“Rakel de bir kaltaktı, Harry. Oleg de o kaltağın oğlu. Onu öldürmeni sağladığım için bana teşekkür etmelisin.”

Harry silahı sol eline geçirdi. Kelepçelerin boştaki yarıları birbirlerine vurdu.

“Mantıklı düşün Harry. Beni tutuklarsan akıl sağlığımın yerinde olmadığına karar verecekler, bir psikiyatri bölümünde birkaç sene misafir edecekler ve serbest bırakacaklar. Vur beni. Hemen şimdi.”

“Ölmek istiyorsun” dedi Harry, ona daha da yakınlaşarak. “Çünkü zaten sklerodermadan öleceksin.”

Mathias elini pencerenin çerçevesine vurdu. “Bravo, Harry. Demek kanımdaki antikorlarla ilgili söylediklerimi inceledin.*”

“Idar a sordum. Sonra da sklerodermanm ne olduğunu araştırdım. Bu hastalıktan mustariipsen kendine

başka bir ölüm seçmek kolay olmalı. Örneğin, güya başarıya ulaşan o şeyi taçlandırarak özel bir ölüm.”

“Beni küçük gördüğünün farkındayım, Harry. Ama günü geldiğinde sen de anlayacaksın.”

“Neyi anlayacağım?”

“İkimizin aynı olduğunu Harry. İkimizin de hastalıklarımızla savaştığını. Ama onların asla kökünü kazıyamayacağı-mızı bil. Tüm zaferlerimiz geçici. O yüzden tek savaşımız bu hayattaki görevlerimiz. Ve benimki burada sona eriyor. Beni vurmak istemiyor musun?”

Harry, Mathias’la göz göze geldi. Ardından tabancayı elinde çevirdi ve kabzasını Mathias’a uzattı. “Kendin yap, adi herif.” Mathias’ın yüzü asıldı. Harry yaşadığı tereddüdü ve kuşkuyu gördü. Sonra yüzünde giderek bir gülümseme belirdi.

“Nasıl istersen.” Mathias korkuluktan uzanıp silahı aldı. Siyah çelik yüzeyini okşadı.

“Çok büyük bir hata yaptın, dostum” dedi ve tabancayı Harry’ye doğrulttu. “Seninle güzel bir nokta koyacağım Harry. Eserim böylece asla unutulmayacak.”

Harry namlunun karanlık ağzına bakarak horozun çirkin ve minik başının havaya kalkışını izledi. Birden her şeyin yavaşladığını ve odanın dönmeye başladığını görür gibi oldu. Mathias nişan aldı. Harry de öyle. Ve sağ kolunu öne savurdu. Mathias tetiği çekerken kelepçe havada cılız bir vızıltıyla hedefine doğru uçtu. Kelepçenin açık yansı metalik bir şıkırtıyla Mathias’ın bileğine geçtikten sonra kuru bir kilit sesi duyuldu.

“Rakel kurtuldu” dedi Harry. “Başaramadın, seni sapık piç kurusu.”

Harry, Mathias’ın gözlerinin büyüdüğünü gördü. Sonra da kısıldığını. Boş gözlerle ateş etmeyen tabancaya ve onu Harry’ye bağlayan bileğindeki kelepçeye baktı.

“Mermi... mermileri çıkarmışsın.”

Harry başını iki yana salladı. “Katrine Bratt asla silahına mermi koymazdı.”

Mathias başını kaldırıp dedektife baktı. Arkaya eğildi. “O zaman, haydi gel.”

Ve kendini aşağı attı.

Harry birden büyük bir güçle öne doğru çekildi ve dengesini kaybetti. Durmaya çalıştıysa da Mathias çok ağırdı; kendisi ise et ve kan kaybeden, sönmüş bir devdi. Korkuluğun üzerinden kayıp pencereye ve boşluğa sürüklenirken bağırdı. Boşta duran sol elini başının üzerine ve geriye doğru atarken gözünün önüne bir masanın ayağı ve Chicago’da, Cabri-ni Green’de penceresiz, pislik içinde bir kiralık odada tek başına otururkenki hali geldi. Metalin metale vurma sesini işittikten sonra kendisini gecenin karanlığında boşluğa bıraktı. Oyun asıl şimdi bitiyordu.

Gunnar Hagen gözlerini atlama kulesinin tepesine dikti ama yeniden başlayan kar yüzünden görüşü

engelleniyordu.

Telsizini dudaklarına götürüp “Harry!” diye tekrarladı. “Orada mısınız?” Düğmeyi bıraktı; tek duyabildiği hışırdayan yoğun bir hiçlikti.

Kulenin yanındaki açık otoparkta şimdi dört polis aracı vardı ama az önce kuleden gelen bağırtı yüzünden herkes ne yapacağını şaşırmişti.

“Düştüler” dedi, yanındaki polis. “Cam kafesten düşen iki kişi gördüğüme eminim.”

Gunnar Hagen durumu kabullenir gibi eğdi başını. Nasıl ve neden olduğunu bilmiyordu ama bir an için hikâyenin bu şekilde sona ermesinde absürt de olsa bir mantık, bir nevi kozmik bir denge varmış gibi geldi.

Saçmaydı bu düşündüğü. Deli saçması.

Savrularak yağın kar yüzünden polis araçlarını göremese de ağıt yakan kadınlar gibi çıkan acı dolu sirenlerinden geldiklerini anlayabiliyordu. Bu seslerin leş yiycileri, yani medya akbabalarını, meraklı komşuları ve kana susamış patronları çok geçmeden buraya çekeceğini de biliyordu. Leşin en etli lokmasını almaya geleceklerdi. Ve bu akşamın iki pislikten, Kardan Adam ve bir polisten oluşan iki çeşit yemeğine hiç şüphesiz bayılacaklardı. Onlar için konu mantık ve denge değil, yalnızca açlık ve yemekti. Hagen’ın telsizi çıtırdadı.

“Onları bulamıyoruz! Tamam.”

Hagen beklerken Harry’nin tek başına gitmesine izin verdiğini üstlerine nasıl açıklayacağını düşündü. Harry’nin yalnızca üstü olduğunu, onun en başından beri asla amiri olmadığını nasıl açıklayabilirdi ki? Bunun da bir mantığı vardı ve anlayıp anlamamaları umurunda değildi.

“Neler oluyor?”

Hagen yüzünü çevirdi. Magnus Skarre gelmişti.

“Harry düştü” dedi Hagen, başıyla kuleyi göstererek. “Cesedini arıyorlar.”

“Cesedini mi? Harry’nin? İmkânsız.”

“İmkânsız mı?”

Hagen, kısıp gözleriyle kuleye bakan Skarre’ye döndü. “O adamı bu zamana kadar artık tammişsindir diye düşünüyordum, şef.”

Hagen her şeye rağmen genç polis memurunun kararlılığını kıskandığını hissetti.

Telsizden yeniden hışırtılar geldi. “Burada değiller!”

Skarre komisere döndü, onunla göz göze geldi ve *Ben demiştim* der gibi omuzlarını kaldırdı.

Hagen, Land Rover’ın şoförüne “Hey, sen!” diye bağırdı ve aracın tavanındaki projektörü işaret etti. “Onu cam kafese çevir ve bana bir dürbün ver.”

Biraz sonra bir ışık huzmesi gecenin karanlığını yardı.

“Bir şey görebiliyor musun?” diye sordu Skarre.

“Sadece kar” dedi Hagen, dürbünü gözlerine dayayarak. “Biraz daha yukarıya tut. Dur! Bekle... Aman Tanrım!”

“Ne oldu?”

“Buna inanamıyorum.”

O anda kar, sahnede açılan bir perde gibi gözlerinin önünden çekildi. Hagen polislerin bağırıışlarını duydu. Araba aynasında sallanan birbirine bağlı iki adam gibi görünüyorlardı. Alttaki sanki bir zafer edasıyla tek kolunu yukarı kaldırmıştı; diğeri ise çarmıha yan gerilmiş gibi iki kolunu diklemesine açmıştı. İkisi de cansız bir halde havada yavaşça dönüyordu, başları öne düşmüştü.

Hagen dürbünle bakmaya devam etti ve Harry’nin sol kolunu tutan kelepçenin cam kafesin içindeki korkuluğa takılı olduğunu gördü.

Son dediğini tekrarladı. “Buna inanamıyorum.”

Harry Hole kendine geldiğinde başında tesadüfen Kayıp Şahıslar Birimi’nden genç polis memuru Thomas Helle çö-meliyordu. Dört polis kuleye çıkararak onu ve Mathias’ı cam kafese geri çekmişti. Helle, kötü şöhretli dedektifin ayılır ayılmaz verdiği o tuhaf tepkiyi yıllar sonra bile şu cümlelerle anlatacaktı:

“Bana delirmiş gibi baktı ve Lund-Helgesen yaşıyor mu diye sordu! Diğeri adamın ölmüş olmasından çok korkuyor-muş gibi. Bu başına gelebilecek en kötü şeymiş gibi. Ona evet dedim. Ambulansa taşınırken Lund-Helgesen’in ayakkabı bağcıklarını ve kemerini almamızı ve intihar etmesine izin vermememizi söyledi. Hiç daha önce böyle bir şey duymuş muydunuz? İnsan eski sevgilisini öldürmeye çalışan bir herifi nasıl olur da bu kadar düşünebilir?”

22. Gün Baba

Jonas rüzgâr çanının metalik çınlamalarını duyar gibi oldu ama yeniden uykuya daldı. Biraz sonra biri boğuluyormuş gibi sesler duyunca gözlerini açtı. Odada biri vardı. Babasıydı bu; yatağının kenarında oturuyordu.

Ağladığı için o sesleri çıkarıyordu.

Jonas yatakta oturdu. Elini babasının omzuna koyup onu sarstı. Garipti; babasının omuzlarının bu kadar dar olduğunu daha önce fark etmemişti.

“Onu... onu buldular” diye hıçkırdı babası. “Anneni...” “Biliyorum” dedi Jonas. “Rüyamda gördüm.”

Adam şaşkınlıkla ona döndü. Perdelerden sızan ay ışığında Jonas babasının yanaklarından dökülen yaşları gördü. “Artık sadece ikimiz varız, baba” dedi.

Adam ağzını açtı. Başaramayınca bir daha açtı. Ama hiçbir şey söyleyemedi. Sonra kollarını uzatıp Jonas’ı tuttu ve kendine çekti. Ona sımsıkı sarıldı. Jonas başını babasının boynuna yaslayınca saçlarını ıslatan ılık gözyaşlarını hissetti.

“Biliyor musun, Jonas?” diye fısıldadı adam, gözyaşlarının arasında. “Seni çok seviyorum. Sen benim sahip olduğum en değerli şeysin. Benim oğlumsun. Anladın mı? Oğlum. Ve daima öyle olacaksın. Başaracağız, tamam mı? İnan bana.” “Tamam, babacığım” diye fısıldadı Jonas. “Başaracağız. Şenle ben.”

Aralık 2004 Kuğular

Aylardan aralıktı; hastane pencerelerinin dışındaki arazi, çelik grisi gökyüzünün altında çıplak ve kahverengi duruyordu. Zincir takılmış lastikler otoyolun kuru asfaltım döverken yayalar yakaları kalkmış montları ve örtülü yüzleriyle koşar adım üst geçitten karşıya geçmeye çalışıyordu. Binanın duvarları arasındaki insanlarsa bir araya toplanmıştı. Hastane koğuşunun masasında duran iki mum, Noel’den önceki ikinci pazarı haber veriyordu.

Harry kapıda durdu. Stâle Aune yatağında oturuyordu ve teknik ekip şefi Beate Lönn güldüğüne göre belli ki az önce bir espri yapmıştı. Beate’nin kucağında yuvarlak, iri gözleri ve açık ağızıyla Harry’ye bakan kırmızı yanaklı bir bebek oturuyordu.

Kapıda dikilen polisi görünce “Dostum!” diye gürlledi Stâle.

Harry içeri girdi, eğilip Beate’ye sanldı ve Stâle Aune’ye elini uzattı.

“Son gördüğümde daha iyi durumdasın” dedi Harry.

“Noel’den önce taburcu olacağımı söylüyorlar” dedi Aune. Avucunda duran eli çevirdi. “Elin mahvolmuş. Ne oldu böyle?”

Harry sağ elini incelemesine izin verdi. “Ortaparmak koptu ve kurtarılamadı. İşaretparmağının da kas tellerini diktiler, sinir uçları ayda bir milimetre uzayarak birbirlerini bul-

maya çalışacakmış. Gerçi doktorlar bir tarafının geçici olarak felç kalacağını söylüyorlar.”

“Ağır bir bedel olmuş.”

“Yoo” dedi Harry. “Önemi yok.”

Aune başını salladı.

Bebeği taşıma çantasına koymak için ayağa kalkan Beate “Mahkemenin tarihi belli oldu mu?” diye sordu.

“Hayır” dedi Harry, adli tıp uzmanının ustaca hareketlerini izleyerek.

“Savunma avukatları Lund-Helgesen’e deli raporu çıkarmaya çalışacak” dedi Aune. Kulağa yalnızca uygun değil, aynı zamanda şairane geldiği için amiyane bir tabir olan “deli raporu” ifadesini kullanmayı severdi. “Ve bu raporu alamamaları karşılıklarına benden daha kötü bir psikoloğun çıkmasıyla mümkün olabilir ancak.”

“Ah evet, adam her türlü hayatına devam edecek” dedi Beate; başını yana eğdi ve bebeğin battaniyesini düzeltti.

“Bu hayata hayat denirse” diye homurdandı Aune, başu-cundaki masadan su bardağını almak için elini uzatarak. “Yaşlandıkça kötülüğün akıl hastalığıyla bir ilgisi olmadığına daha çok inanır oldum. Hepimiz bir şekilde kötülük yapmaya eğilimli canlılarız; ancak bu eğilimimiz bizi temize çıkarmaz. Aslında her birimiz kişilik bozuklukları yaşayan hastalıklı insanlarız. Ama ne kadar hasta olduğumuzu belirleyen şey eylemlerimiz oluyor. İstedığımız kadar kanun önünde herkes eşit diyelim, kimse birbirine denk olmadıkça bunun bir anlamı yok. Veba salgını zamanında öksüren denizcileri derhal gemiden atarlarmış. Haklılarmış da. Adalet felsefi açıdan da, yargı açısından da bir kör bıçaktır çünkü. Sahip olduğumuz tek şey iyi ya da kötü bir sağlık durumundan ibarettir, dostlarım.” “Neyse” dedi Harry, bir zamanlar ortaparmağının olduğu yerde şimdi hareketsizce duran sargılı köke bakarak. “Bu vakada devam eden bir hayat olmayacak zaten.” “Nasıl yani?”

“Kötü bir sağlık durumu diyelim.”

Odaya sessizlik çöktü.

“Parmak protezi takmayı önerdiler” dedi Harry, sağ elini sallayarak. “Ama nedense elimin bu halini sevdim. Dört parmaklı. Çizgi film karakterlerinin eli gibi.”

“Kopan parmağı ne yaptın?”

“Anatomi bölümüne bağışlayayım dedim ama ilgilenmediler. Ben de içini doldurtup masama koyacağım. Hagen’ın masasında duran Japon parmağı gibi. Havaya kalkık bir orta parmak Harry Hole’a uygun bir karşılama olur diye düşündüm.” Diğer ikisi güldü.

“Oleg’le Rakel nasıllar?” diye sordu Beate.

“Şaşırtıcı derecede iyiler” dedi Harry. “İkisi de çetin ceviz çıktı.”

“Ya Katrine Bratt?”

“Daha iyi. Geçen hafta ziyaretine gittim. Şubat’ta çalışmaya başlayacak. Bergen’deki eski birime dönecek.”

“Gerçekten mi? Hani heyecandan az kalsın birilerini vuruyordu?”

“Yanılmışız. En başından beri boş bir tabancayla dolaşı-yormuş. O yüzden tetiğe o kadar basmaya cesaret edebilmiş. Anlamam gerekirdi.”

“Nasıl anlayacaktın ki?”

“Yeni bir merkeze tayinin çıktığında görev silahını teslim eder, gittiğin merkezden yeni bir silah ve iki kutu mermi alırsın. Masasının çekmecesinde açılmamış iki kutu görmüştüm.” Kısa bir süre kimse konuşmadı.

“Neyse ki iyileşiyormuş” dedi Beate, bebeğinin saçını okşayarak.

“Evet” dedi Harry, dalgın bir biçimde. O anda bunun doğru olabileceği geldi aklına; gerçekten de iyileşiyordu. Katrine'i annesinin Bergen'deki evinde ziyarete gittiğinde Sandviken

Dağı'nda uzun bir koşudan dönmüştü ve yeni duş almıştı. Annesi çayları ikram ederken hâlâ ıslak olan saçları ve kırmızı yanaklarıyla babasının vakasının onda nasıl bir takıntı haline geldiğini anlatmıştı. Onu da bu meselenin içine çektiği için özür dilemişti. Ne var ki Harry gözlerinde en ufak bir pişmanlık görmemişti.

“Psikiyatrim diğer insanlara göre birkaç tahtamın eksik olduğunu söylüyor” diyerek gülmüş ve omuz silmişti. “Ama şimdi halimden memnunum. Bu takıntı çocukluğumdan beri yakamı bırakmıyordu. Sonunda babamı akladım ve artık hayatıma devam edebilirim.”

“Ahlak masasında evrak karıştırarak mı?”

“Önce bir başlayayım da, gerisine bakarız. En ünlü siyasetçiler bile bazen eski mevkilerine dönerler.”

Bunu söyledikten sonra gözleri pencerenin dışına, fiyorda doğru kaymıştı. Belki de Finnöy'e. Harry evden ayrılırken genç kadının uğradığı hasarın hâlâ yerinde durduğunu, hiçbir zaman silinmeyeceğini biliyordu.

Harry eline baktı. Aune haklıydı; her bebek kusursuz bir mucize olarak doğsaydı hayat özünde bir yozlaşma sürecinden farklı olmazdı.

Kapıda bir hemşire öksürdü. “İğne vakti, Aune.”

“Of, artık bırak da gideyim, hemşire.”

“Burada kimsenin gitmesine müsaade etmeyiz.”

Stâle Aune iç geçirdi. “Söylesene hemşire, hangisi daha kötü? Yaşamak isteyen birini öldürmek mi, yoksa ölmek isteyen birini yaşatmak mı?”

Beate, hemşire ve Stâle gülerken hiçbirisi Harry'nin sandalyesinde kasıldığını fark etmedi.

Harry dik tepeleri tırmanarak hastaneden Sognsvann Gö-leti'ne yürüdü. Suyun çevresinde her zamanki turlarını atan sadık pazar günü yürüyüşçüleri dışında etrafta pek kimse yoktu. Rakel onu yolun araç trafiğine kapandığı yerde bekliyordu.

Birbirlerine sarıldıktan sonra sessizce göletin yanındaki yolda yürümeye başladılar. Keskin bir hava vardı ve gökyüzünün solgun mavisinde donuk bir güneş görünüyordu. Ayaklarının altında kuru yapraklar çıtırdayıp parçalanıyordu.

“Ben uyurgezermişim” dedi Harry.

“Ciddi misin?”

“Evet. Muhtemelen bir süredir böyleymişim.”

“İnsan bazen ayakta uyuyabiliyor tabii.”

“Hayır, öyle değil.” Harry başını iki yana salladı. “Gerçek anlamda uyurgezer. Sanırım geceleri kalkıp evde yürüyor -muşum. Kim bilir o halde neler yaptım.”

“Nasıl öğrendin peki?”

“Hastaneden eve geldiğim günün gecesinde kendimi mutfakta dikilip yerdeki ıslak ayak izlerine bakarken buldum. Sonra çıplak olduğumu fark ettim. Sadece botlarım ayağım-daydı. Gecenin bir yarısıydı ve elimde bir çekiç tutuyordum.” Rakel gülümseyip yere baktı. Aynı ritimde yürümeleri için adımlarını ayarladı. “Uyurgezerlik bir ara bende de vardı. Hamile kaldıktan hemen sonra oldu.”

“Aune’nin dediğine göre yetişkinler stresli dönemlerinde uyurgezer oluyormuş.”

Göletin kenarında durdular. Suyun gri yüzeyinde hareketsiz ve sessizce önlerinden geçen bir çift kuşu izlediler.

“Oleg’in babasının kim olduğunu en başından beri biliyordum” dedi Rakel. “Ama Oslo’daki kız arkadaşının hamile olduğu haberini aldığımda henüz ondan çocuğum olduğunu bilmiyordum.”

Harry ciğerlerini keskin havayla doldurdu. Soğuk havanın içini ısırıldığını hissetti. Tadı kış gibiydi. Yüzünü güneşe çevirip gözlerini kapadı ve dinledi.

“Hamile olduğumu öğrendiğimde o Moskova’dan ayrıлып Oslo’ya gitmeye çoktan karar vermişti. Önümde iki seçenek

vardı. Ya çocuğumu -elbette *ondan* olduğunu sandığı müddetçe- kendi çocuğu gibi sevip koruyacak Moskova’daki bir babayla paylaşacaktım, ya da onu babasız büyütecektim, ikisi de saçmaydı. Yalan konusunda ne düşündüğümü sen de biliyorsun. Birisi çıkıp da bana, *benim* gibi birine, hayatımın geri kalanını bir yalan üzerine kurmayı seçeceğimi söylese ona hiç şüphesiz öfkeyle karşı çıkardım. Gençken her şey basit sanıyorsun; yüzleşmek zorunda kalabileceğin o imkânsız kararlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Sadece kendimi düşünseydim yine de basit bir karar olabilirdi bu. Ama düşünmem gereken çok şey vardı. Fjodor’u terk edersem ailesinin onurunu kırmış, dahası beni bırakarak Oslo’daki kendi ailesinin yanına giden bir adam için her şeyi mahvetmiş olacaktım. Diğer yanda da Oleg vardı. Doğal olarak Oleg’in mutluluğunu seçtim.” “Anlıyorum” dedi Harry. “Her şeyi anlıyorum.”

“Hayır. Sana bunları neden daha önce anlatmadığımı anlamıyorsun. Seninleyken düşünmem gereken başka kimse yoktu. Olduğumdan iyi biri gibi görünmeye çalıştığımı düşünüyor olmalısın.”

“Öyle düşünmüyorum” dedi Harry. “Çünkü senin zaten iyi biri olduğuna inanıyorum.”

Rakel başını onun omzuna dayadı.

“Kuğular için ne derler, biliyor musun?” diye sordu. “Ölüm onları ayırana kadar birbirlerine sadık kalırlarmış.”

“Bence verdikleri sözlere sadık kalıyorlardır” dedi Harry. “Kuğular ne için söz verir ki?”

“Hiçbir şey için herhalde.”

“O zaman kendinden bahsediyorsun, değil mi? Aslında ben seni söz verip tutamadığın zamanlar daha çok severdim.” “Hâlâ binlerinin sana sözler vermesini istiyor musun?” Rakel hayır der gibi salladı başını.

Yeniden yürümeye başladıklarında kolunu Harry’nin koluna doladı.

“Keşke yeni bir başlangıç yapabilseydik” diyerek iç çekti Rakel. “Hiçbir şey olmamış gibi davranabilmeyi çok isterdim.”

“Biliyorum.”

“Ama bunun mümkün olmadığını da biliyorsundur.”

Harry, Rakel’in ses tonundan bunun bir mesaj olduğunu anlayabiliyordu; yine de içinde bir yerde küçücük de olsa gizli bir soru işareti barındırıyordu.

“Bir süredir buradan gitmeyi düşünüyorum” dedi.

“Öyle mi? Nereye?”

“Bilmiyorum. Sakın beni aramaya gelme. Özellikle de Kuzey Afrika’ya.”

“Kuzey Afrika mı?”

“Martry Feldman’m bir filmdeki repliği bu. Hem kaçmak, hem de bulunmak istediği için öyle söylüyor.”

“Şimdi anladım.”

Üzerlerinden bir gölge geçti ve ormanın grili sarılı toprağına doğru alçaldı. Başlarını kaldırdılar. Bir kuğuydu.

“Film nasıl bitiyordu?” diye sordu Rakel. “Birbirlerine yeniden kavuşuyorlar mıydı bari?”

“Tabii ki.”

“Ne zaman döneceksin?”

“Hiçbir zaman” diye cevapladı Harry. “Hiç dönmeyeceğim.”

Töyen’deki yüksek binalardan birinin soğuk bodrumunda apartman yönetiminden iki temsilci ayakta dikiliyor, işçi tulumu giyen ve görülmemiş biçimde kaim gözlük camlarına sahip bir adamı endişeli gözlerle izliyordu. Adam konuştuğça nefesi beyaz bir alçı tozu gibi havaya karışıyordu.

“Küfün özelliği budur zaten. Hiçbir zaman göremezsiniz.”

Adam duraksadı. Ortaparmağını alnına yapışan bir saç tutamına koydu.

“Ama vardır.”